

Sfântul Nectarie
Vindecări minunate

*Mulțumiri tuturor celor care au contribuit,
într-un fel sau altul, la realizarea acestei cărți.*

© Pentru prezenta ediție, Editura Areopag

Preluarea materialelor din acest volum (fie în formă tipărită – în ziare, reviste, foi parohiale – fie în formă electronică, pe blog-uri sau site-uri) este liberă, cu menționarea exactă a sursei citate. Pentru varianta în formă electronică se va prelua textul postat pe www.sfantulnectariedineghina.ro.

Editura Meditații: ISBN 978-606-8392-02-8

Editura Areopag: ISBN 978-606-92998-4-5

Sfântul Nectarie

Vindecări minunate

Ediție îngrijită de Ciprian Voicilă
Volum coordonat de Danion Vasile

Carte apărută cu binecuvântarea
Înalt Preasfințitului Arhiepiscop Justinian Chira
al Episcopiei Maramureșului și Sătmărilor

Editura Areopag
Editura Meditații

București, 2012

Sfântul Nectarie, marele făcător de minuni din Eghina, și-a arătat în nenumărate rânduri iubirea față de creștinii din toate colțurile lumii. În România a făcut sute de minuni, unele mărturii fiind deja tipărite, altele fiind în curs de tipărire, iar mare parte nu se știe dacă vor fi sau nu așternute în scris de către cei care le-au trăit sau de către cei care le-au fost martori (deși poate că, după citirea ecourilor pe care le-a avut prima ediție a cărții *Sfântul Nectarie – Minuni în România*, sau după citirea volumului de față sau a altor cărți despre Sfântul Nectarie vor căpăta și alții curajul de a scrie...).

În categoria minunilor tipărite deja există una care arată în mod special legătura dintre Sfântul Nectarie și sfinții noi mucenici din țara noastră. În volumul *Mărturisitorii din închisorile comuniste. Minuni. Mărturii. Repere* (apărut la editurile Areopag și Meditații, București, 2011), părintele profesor Mihai Valică din Vatra Dornei mărturisește:

„Un alt caz al ajutorului moaștelor sfinților închisorilor, pentru cei bolnavi și aflați în suferință, este experiența personală pe care am trăit-o alături de un tânăr pe nume Paul Andrei Ruscan, din Dorna Candrenilor, care a avut un grav accident de circulație, cu multiple fracturi, paralizie totală, lovituri la cap, la trunchiul cerebral în patru locuri și care a fost în comă câteva săptămâni.

Toți medicii, dar absolut toți, îi sfătuiau părinții să nu mai piardă banii și nici vremea, deoarece, din punct de vedere clinic, niciun medic nu-l poate opera și nu are nicio șansă. Însă tânărul a avut șansa să aibă părinții și bunica foarte credincioși, care sperau și credeau că Paul se va face bine prin puterea lui Dumnezeu și a Sfințelor Taine ale Bisericii. L-au adus acasă în

comă, doar cu speranța și credința în Doctorul Iisus Hristos. I-au făcut șapte Sfinte Masluri, după care a deschis ochii și a început ușor să miște câteva degete de la mâna dreaptă și am putut comunica cu el prin semne. Nu putea deschide gura decât foarte puțin. Era hrănit prin perfuzii.

Acum am sfătuit familia să înceapă un program de recuperare la Constanța, Târgu Mureș etc. și să-l împărtășească de cel puțin 9 ori, în 9 săptămâni. Din săptămâna a treia a începerii acestei terapii duhovnicești pentru Paul, am adus moaștele sfinților închisorilor, abia primite, cu mine. După a șaptea săptămână de împărtășanie – șase luni după accident – și atingere cu sfintele moaște, Paul a rostit primele cuvinte și a început să se miște, să pedaleze la o bicicletă medicală, să-și facă semnul Sfintei Cruci, să râdă și chiar să facă glume. L-a iertat pe cel care l-a accidentat și acum urmează tratamentul de recuperare propus de medici, iar aceștia consideră că doar puterea lui Dumnezeu l-a menținut în viață și-i va da puterea să fie vindecat total.

Mi-am pus o întrebare, mai puțin firească, din punct de vedere teologic, după momentul când Paul a început să vorbească, încercând parcă să cuantific proporțional cât au contribuit la această vindecare Sfintele Taine și cât au ajutat moaștele sfinților închisorilor? În sâmbăta din săptămâna a opta, din perioada tratamentului duhovnicesc, am adus iar sfintele moaște și atunci mi-a spus Paul: «Noaptea trecută l-am visat pe Sfântul Nectarie, cu acest obiect în mână» – Paul arătând spre moaște și atingându-le. Vorbea încă cu dificultate, dar foarte bucuros, cu o privire luminoasă, cu multă pace și căldură în suflet și cu multă speranță că aceste moaște îl ajută mult.”

În aceeași carte, după cuvântul părintelui Mihai Valică aflăm chiar mărturia acelui tânăr, urmată de cea a mamei sale. O vom reproduce aici doar pe cea a tânărului (iar cititorilor interesați de alte detalii le recomandăm să citească integral textul în volumul respectiv, în varianta tipărită sau online, gratuit, pe site-ul www.sfantii-inchisorilor.ro):

„Mă numesc Paul Andrei și am nouăsprezece ani. În încercările prin care am trecut după accident am simțit că cineva a fost cu mine permanent din punct de vedere spiritual. L-am visat pe Sfântul Nectarie intrând în camera mea, cu ceva într-o mână, cu lucruri sfinte, și mi-a spus că este Sfântul Nectarie și a venit să mă ajute. Când m-am apropiat de sfintele moaște de la Aiud, care au fost aduse de părintele Valică, a treia oară am putut vorbi și zâmbi. Am fost fericit că m-au ajutat, și le-am sărutat cu multă încredere. Îmi doresc foarte mult să pot merge și să îmi pot folosi mâna stângă. Simt că sfinții mă ajută în continuare. Mă simt protejat permanent – nu îmi pierd curajul niciodată, pentru că sfinții mă ajută. Simt permanent aceasta...”

Sfântul Nectarie i s-a arătat lui Paul, ținând în mâini o raclă cu sfinte moaște ale pătimitorilor de la Aiud. Prin aceasta, a arătat că și el recunoaște în mod direct sfințenia acestora (deși în țara noastră există unii care se îndoiesc de ea). Ținând racla în mâini, ne-a arătat că sfinții sunt împreună-lucrători pentru mântuirea noastră, indiferent de neamul din care fac parte. Da, Sfântul Nectarie, care s-a arătat de mai multe ori împreună cu Sfântul Ioan Rusul și a făcut diferite minuni, s-a arătat și alături de moaștele noilor mucenici.

Este foarte important că, arătându-i-se în vis, Sfântul Nectarie i-a spus lui Paul, care fusese în fața morții, că a venit să îl ajute. Și l-a ajutat. Chiar dacă recuperarea nu a fost până acum totală, chiar dacă procesul de recuperare continuă, este important faptul că sfântul l-a ajutat să depășească încercarea respectivă.

Un scurt îndemn pentru toți cei care vor citi cartea *Sfântul Nectarie – Vindecări minunate*, sau alte cărți similare. Nu citiți minunile sfinților doar ca pe niște texte plăcute, odihnitoare, ci hrăniți-vă sufletele cu ele. Sfântul Ioan Gură de Aur recomanda creștinilor să se roage înaintea citirii fiecărei cărți duhovnicești. Pe măsura efortului în rugăciune va veni și răsplata...

Cărțile cu minunile sfinților au schimbat de-a lungul timpului o mulțime mare de vieți. Aveți acum șansa de a înțelege – dacă nu ați înțeles până acum – cât de mare este puterea sfinților și cât de mult vor ei să vă schimbe viețile. Da, Sfântul Nectarie vrea să vă ajute, să vă schimbe viețile. Fie că sunteți sănătoși sau bolnavi, fie că sunteți săraci sau bogați, fie că sunteți tineri sau bătrâni, Sfântul Nectarie vrea să fie prietenul vostru. Dacă îl veți ruga să vă ajute, o va face. Și, mergând prin viață ocrotiți de el, greutățile prin care veți trece vor fi mai ușoare, iar necazurile nu vă vor mai doborî.

Și nu trebuie înțeles Sfântul Nectarie ca un fel de panaceu general, care pune în umbră celelalte metode de tratament duhovnicesc. El vrea să fim aproape nu doar de el, ci de cât mai mulți sfinți și sfinte, pe care să îi rugăm să ne povățuiască zi de zi.

Mesajul acestei cărți este că Sfântul Nectarie vrea să vă ajute să mergeți spre rai, nu doar să aveți pe lumea aceasta sănătate sau alte avantaje materiale. Vrea să vă fie, cu adevărat, o călăuză spre rai. Și, căutând Împărăția Cerurilor, veți avea parte și de *toate celelalte*, care se vor adăuga vouă, din iubirea lui Dumnezeu, pentru rugăciunile Maicii Domnului, ale Sfântului Nectarie și ale tuturor sfinților...

În loc de introducere:

Despre un cuvânt al Sfântului Nectarie privitor la sănătate și boală

Ce este mai de preț: sănătatea sau boala?

Un om obișnuit nu își pune o astfel de întrebare. Nici nu îi trece prin cap că boala poate fi de preferat sănătății. Și totuși...

Sfântul Tihon de Zadonsk scria:

„Boala, deși îți chinuiește sufletul, totuși îți mântuiește duhul.”

„Sănătatea trupului îi deschide omului ușa spre multe capricii și păcate, iar neputința trupului o închide.”

„În vremea bolii noi simțim că viața omenească este asemenea unei flori care se usucă aproape imediat după ce își desface petalele și asemenea unui nor care se risipește și nu lasă nicio urmă; că zilele noastre dispar ca umbra, că trupul nostru se usucă asemenea florilor câmpului; că viața omului celui mai tare este numai o suflare; că, cu orice respirație, ea se scurtează și că bătăile pulsului său, asemenea bătăilor unui pendul, îl apropie de ceasul din urmă, care aproape întotdeauna bate într-un astfel de moment când el crede că până la acel ceas mai e încă mult. O, boală amară, dar leac sănătos! Așa cum sarea împiedică putrezirea cărnii și a peștelui și nu îngăduie să se zămislească într-însele viermii, tot așa orice boală ferește duhul nostru de putrezirea și descompunerea duhovnicească și nu îngăduie patimilor, ca unor viermi sufletești, să se zămislească în noi.”

S-ar putea găsi și alte cuvinte ale Sfinților Părinți în care boala este arătată ca fiind de preferat sănătății. Ce să înțelegem, deci, că ar fi bine ca toți oamenii să se îmbolnăvească pentru a avea sufletele mai curate?

(„Asta e Ortodoxia, apologia bolii, credința oamenilor defecti, propaganda suferinței? Dacă e așa, mai bine rămân cu credința din sufletul meu, care e mult mai frumoasă...”, ar putea spune un necredincios. Da, poate că celor care stau departe de Biserică nu are rost să li se țină cateheze dure, pentru că le-ar fi foarte greu să le înțeleagă cum trebuie. De obicei, auzind astfel de citate, necredincioșii se întăresc în necredința lor...)

„Din moment ce boala e de preferat sănătății, de ce în rugăciunile Bisericii nu se cere boală pentru credincioși, de ce se cere și sănătate trupească, nu numai sufletească? De ce există slujba Sfântului Maslu, pentru tămăduirea celor bolnavi, și nu există și o slujbă de îmbolnăvire a celor sănătoși?”

În loc să răspund la astfel de întrebări, voi reproduce un fragment dintr-o scrisoare a Sfântului Nectarie din Eghina, marele făcător de minuni, adresată uneia dintre ucenicele sale:

„Boala ta m-a întristat. Ai răcit din pricina umezelii chiliei tale... Deoarece era cu puțință să o reperi cu puține cheltuieli, pentru ce nu mi-ai scris? Aș fi trimis bani... Nu mai îngheța, nu-ți primejdui viața. Boala nu îngăduie celor care nu sunt desăvârșiți să sporească. Ai nevoie de sănătate pentru lucrarea duhovnicească. Să știi că dacă cei care nu sunt desăvârșiți și se pogoară în arenă să lupte nu au sănătate, vor fi biruiți din lipsă de putere, căci le va lipsi puterea morală care îi întărește pe cei desăvârșiți. Pentru cei care nu sunt desăvârșiți, sănătatea este carul care îl poartă pe atlet până la sfârșitul luptei. De aceea îți recomand să ai discernământ și măsură în toate și te sfătuiesc să eviți excesele. Nevoințele merg împreună cu măsura virtuții. Cel care nu are virtuți morale înalte și vrea să se întreacă cu cei desăvârșiți, să ducă o viață aspră, acela aleargă spre primejdia părerii de sine și a căderii”.

Ce spune Sfântul Nectarie? „Pentru cei care nu sunt desăvârșiți, sănătatea este carul care îl poartă pe atlet până la sfârșitul luptei.”

În fața unor poziții atât de diferite, unii oameni fac afirmații gen: „Iată cum se contrazic între ei sfinții... Adevărul este

întotdeauna la mijloc, chiar și sfinții au greșit...” O astfel de constatare este blasfemiatoare. Cei care abia așteaptă să vâneze greșeli în învățăturile sfinților pentru a-și putea justifica poziția lor rătăcită nu pot ajunge decât cu foarte mare greutate la cunoașterea adevărului.

„Dar nu e evident că se contrazic? Sfântul Tihon învață una, iar Sfântul Nectarie învață alta...”

Sunt situații, extrem de rare, în care poziția unui sfânt față de o anumită problemă este diferită de poziția unui alt sfânt. Cine are dreptate? De obicei oamenii se simt provocați să se poarte ca niște arbitri și să judece după mințile lor de partea cui este dreptatea. Caută argumente, citesc, se roagă cu inima înfierbântată și, în cele din urmă, dau verdictul...

Numai că, de foarte multe ori, verdictul pe care îl dau este întâmplător. Nu suntem noi la măsura la care să decidem unde este adevărul. Tot ce putem face este să căutăm care a fost poziția Bisericii privitoare la problema respectivă. Biserica, fiind Trupul lui Hristos, nu poate propovădui învățături greșite. (Este adevărat și faptul că există unii oameni rătăciți și chiar unii eretici care încearcă să își justifice născocirile și greșelile făcând apel la predania Bisericii; și nu sunt numai excepții – marii eretici ai primelor veacuri încercau să se prezinte ca fiind mărturisitori ai acestei predanii... Nu este locul aici să vorbim însă despre astfel de probleme.)

Dacă ar fi existat o contradicție reală între învățătura Sfântului Tihon și cea a Sfântului Nectarie nu aș fi cutezat să scriu despre tema de față. Voi încerca să prezint pe scurt fiecare dintre cele două poziții, și apoi vom vedea în ce măsură ele se completează sau se contrazic.

Să începem cu scrisoarea Sfântului Nectarie. Cui i se adresează ea? Unei sore de mănăstire care se îmbolnăvisese. De ce? Din pricina neglijenței sale: având chilia umedă, a preferat să viețuiască în ea în loc să o repare. Și astfel s-a îmbolnăvit. Sfântul nu o laudă pentru nevoința sa, ci îi atrage atenția că „dacă cei

care nu sunt desăvârșiți și se pogoară în arenă să lupte nu au sănătate, vor fi biruiți din lipsă de putere, căci le va lipsi puterea morală care îi întărește pe cei desăvârșiți”.

Altfel spus, cei care sunt la începutul războiului duhovnicesc nu trebuie să se arunce în lupte mai presus de puterea lor. Dacă nu au grijă de sănătatea lor, sub pretext că pot răbda suferința bolii, se află în înșelare. Este adevărat faptul că unii dintre marii sfinți ai Bisericii au trăit în niște condiții care le puneau în pericol sănătatea, numai că nu oricine le poate urma nevoița. Sfinții Părinți au scris destul despre păcatul râvnei fără de măsură, păcat în care cad începătorii care se străduiesc să ajungă la sfințenie într-un timp cât mai scurt și trecând cu vederea povețele duhovnicești ale înaintașilor.

Greșește cu ceva Sfântul Nectarie? Nu. Ci pur și simplu aplică învățătura despre dreapta socoteală la problema bolii. Fiind creștini, trebuie să ne luptăm pentru a ne omori patimile, nu trupul. Credința creștină nu neagă trupul, care este templu al Duhului Sfânt. Cine își omoară trupul distrugându-și sănătatea în loc să își omoare patimile, sau crezând că își omoară patimile, păcătuiește: oare dacă i-ar fi fost de folos să fie bolnav, crezi că Dumnezeu ar fi șovăit să îi trimită această cruce?

Nu, Dumnezeu vrea mai mult decât noi mântuirea noastră, și știe mai bine ce cruce ne este de folos să ducem la un moment dat. Nu cred că este nevoie de mai multe cuvinte: neglijarea sănătății este o formă de sinucidere lentă. Cei care caută boala în loc să caute să sporească în virtute se aruncă într-o luptă pentru care nu sunt pregătiți.

Privitor la cealaltă poziție, pe care o găsim rezumată în cuvintele Sfântului Isaac Sirul – „Dumnezeu trimite bolile pentru sănătatea sufletului”, trebuie precizate câteva idei mai importante. În primul rând, bolile care vindecă sufletul sunt trimise de Dumnezeu, nu și le provoacă omul singur. Boala poate fi aceeași, dar puterea de a o răbda diferă: omul care și-a pricinuit boala se aseamănă celui care vrea să urce un munte înalt fără

să fie pregătit, pe când omul care rabdă boala trimisă de Dumnezeu se aseamănă celui care s-a antrenat vreme îndelungată.

De ce și cum este sufletul vindecat de boală?

Fără a încerca să despic firul în patru, fără a încerca să pătrund în taina bolii, voi face câteva observații generale. Omul bolnav (ca aproape orice om care are necazuri) trebuie să accepte o realitate pe care nu și-a dorit-o: nu este în măsură să se folosească de trupul său așa cum și-ar dori. Cuțitul suferinței îl smerește.

„Cum lucrează boala asupra sufletului?”

Păcătoșilor le este de folos boala, ca să înțeleagă că nu sunt stăpânii propriei lor vieți. Dumnezeu le-a dat viață, Dumnezeu i-a adus la viață pentru a-i face părtași bucuriei Împărăției Cerurilor. Dacă ei nu vor să trăiască decât pentru trup, boala le aduce aminte că trupul nu este nemuritor. Păcătoșilor, ca și necredincioșilor, boala li se pare groaznică. Este factorul care îi scoate din priza la care se alimentează cu patimi și cu pofte. Evident, bolnavii nu ajung la nepătimire instantaneu, bolnavii au patimile lor, dar boala îi poate împiedica să își satisfacă poftetele pe care și le-ar fi satisfăcut dacă ar fi fost sănătoși. Boala îi îndeamnă să ia aminte la suflet, să se gândească la viața veșnică.

„Da, păcătoșilor le este de folos boala, dar nu ar fi fost mai bine ca cei sporiți în credință să fie în permanență sănătoși?”

O primă observație: mulți dintre marii părinți cu viață sfântă, care au vindecat bolile altora, au răbdat vreme îndelungată boli foarte dureroase.

În cartea *Ne vorbește părintele Porfirie*, acest cuvios, poate cel mai mare ieromonah făcător de minuni din secolul trecut, mărturisea: „Îmi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a dat multe boli. De multe ori Îi spun: «Hristoase al meu, iubirea Ta nu are hotar!» E o minune cum de mai trăiesc. Printre alte boli ale mele, am și cancer la hipofiză. S-a făcut acolo o tumoare care crește și apasă pe nervul optic. De asta nu mai văd acum. Mă doare înfricoșător.

Mă rog, însă, ridicând crucea lui Hristos cu răbdare. Vedeți inima mea cum este? S-a mărit, nu mai este cum era. Este tot din pricina cancerului de la cap. Și, cu cât merg, o să se înrăutățească. Se va mai mări, o să-mi fie greu să vorbesc. Mă doare mult, sufăr, dar este foarte frumoasă boala mea. O simt ca iubire a lui Hristos. Mă străpung la inimă și Îi mulțumesc lui Dumnezeu. Este pentru păcatele mele. Sunt păcătos și Dumnezeu Se străduiește să mă curățească.” (Părintele Porfirie „a suferit de următoarele boli: infarct miocardic, insuficiență renală cronică, ulcer cu nișă «cu repetate gastroragii», cataractă, herpes zosterial pe față, dermatită stafilococică pe mână, hernie inghinală «cu dese strangulări», gușă endemică cronică, adenom la hipofiză”).

Dacă Dumnezeu a știut că până și marilor părinți le-a fost mai de folos să rabde, în vreme ce noi am fi considerat că le era mai de folos să facă alte nevoițe, înseamnă că trebuie să ne revizuiam modul de înțelegere a bolii.

Sfinții Părinți ne-au atras atenția asupra faptului că în orice nevoieță se poate amesteca mândria. Unul dintre părinții pustiei, după ce întrerupsese un post exagerat de aspru, a văzut cum dracul pleca de la el. Adică tocmai întreruperea acelei nevoițe lipsite de dreaptă socoteală i-a fost de folos, și nu postirea aceea. Alți părinți au căzut în mândrie tocmai pentru faptul că se rugau vreme îndelungată și socoteau că sunt mai presus decât ceilalți.

Mândria, patima cea mai grozavă care îl separă pe om de Dumnezeu, este o patimă foarte fină. Întreaga predanie ortodoxă ne arată că cel mai bun leac împotriva mândriei este tăierea voii. În scrierile filocalice se pune accent pe ascultarea față de povățuitorul duhovnicesc, ascultare care este numită mucenicească tocmai pentru că luptătorul renunță la voia sa pentru a face voia lui Dumnezeu, Care îi vorbește prin povățuitor.

Dar mucenicie este numită și boala, pentru că este tot o formă de tăiere a voii. Pentru cei care vor să ducă lupta cea bună, boala este un examen: dacă rabdă durerile, știind că aceste dureri le

aduc sănătate sufletească, atunci răbdarea este o dovadă a smereniei. Dacă însă bolnavii cârtesc, dacă se supără că Dumnezeu nu i-a lăsat să-și exerseze nevoințele, atunci prin aceasta arată că la baza războiului lor nu stă dorința de a trăi după voia lui Dumnezeu, ci stă dorința de mărire, dorința de satisfacere a orgoliului, care se ascunde sub o mască duhovnicească. Narcisismul de care suferă oamenii puțin duhovnicești nu este cu nimic mai bun decât narcisismul celor care cad în patimi trupești. Și unii, și ceilalți pun voia proprie deasupra voii dumnezeiești.

Boala este o cruce grea. Câtă vreme omul duce cu răbdare această cruce, boala îi este de folos.

Numai că boala nu este singura cruce care duce la mântuire. Hristos nu a venit pe pământ să propovăduiască avantajele bolii. Hristos ne-a chemat să ne purtăm crucea, pentru a dobândi raiul. Creștinii trebuie să se lupte pentru mântuire. Și, fie că sunt bolnavi sau nu, fie că sunt în necazuri sau nu, ei trebuie să meargă spre rai.

Boala nu este o virtute, așa cum nici sărăcia nu este o virtute. Pe mulți sărăcia i-a dus la deznădejde, pe mulți boala i-a dus la disperare. Rea nu este bogăția, ci folosirea ei spre satisfacerea patimilor și a poftelor. Rea nu este sănătatea, ci folosirea ei spre pierzania sufletului. Rea este grija excesivă pentru sănătate, idolatrizarea trupului.

Sfinții Părinți nu au spus că trebuie să căutăm boala. Ci au spus doar că sănătatea poate fi spre pierzare, în timp ce boala poate fi leac pentru suflet. Boala este de preferat sănătății folosite greșit, folosite pentru satisfacerea poftelor. Totuși, Dostoevski spunea că „un om sănătos este totdeauna un om pământesc, material... Dar cum ajunge bolnav și ordinea naturală, pământească, a organismului său se strică, îndată i se revelează posibilitatea unei alte lumi și, pe măsură ce se agravează boala, raporturile cu această lume se îngustează”. Totuși, afirmația lui nu trebuie considerată literă de lege: au fost sfinți care au

avut o sănătate de fier, chiar dacă duceau o viață de aspră nevoință, și au fost păcătoși care, ajungând pe patul de boală, au mărit *raporturile* cu această lume. Sunt destule cazuri de bețivi care dovedesc aceasta.

„Și totuși, de ce Sfinții Părinți au vorbit mai mult despre folosul bolii decât despre folosul sănătății?”

Pentru că sănătatea, prin ea însăși, nu este o cruce. Boala este o cruce. Omul sănătos își aduce mai greu aminte de moarte decât o face omul bolnav. Mulți oameni s-au apropiat de Dumnezeu abia după ce s-au întâlnit cu boala (sau cu necazurile). Omul este ispitit să adopte un mod de viață în care credința este doar un compartiment care nu comunică cu celelalte; omul se mulțumește să fie creștin câteva ore pe săptămână, duminica, și în rest trăiește după alte legi, fără să mai țină seama de legea dumnezeiască. Dar boala, ca orice suferință de altfel, îi răstoarnă socotelile. Boala este un dascăl înțelept, care ne povățuiește să nu ne legăm de lumea în care trăim, ne învață că această lume este trecătoare și noi înșine nu vom zăbovi mult în ea.

Putem observa deci că între poziția Sfântului Tihon și poziția Sfântului Nectarie nu există decât incompatibilitate aparentă. Creștinul trebuie să poarte crucea pe care i-a dat-o Dumnezeu. Dacă este sănătos, să se folosească de sănătate pentru a aduce roade duhovnicești. Să nu caute boala, dar, dacă se va îmbolnăvi, trebuie să știe să rabde pentru a dobândi cununa bolii.

Ca o concluzie, am putea observa că oamenilor necredincioși, care cred numai în valoarea vieții pământești, boala le este mai de folos decât sănătatea pe care ar folosi-o numai pentru a se deda patimilor. Iar pentru cei care trăiesc în patimi, purtând cu nevrednicie numele de creștini, boala le este iarăși de folos, pentru că îi îndeamnă să ia aminte la roadele faptelor lor. Pe când sănătatea îi *ajută* să uite care este scopul vieții pământești.

Cine duce lupta cea bună a mântuirii o face și dacă este bolnav, și dacă este sănătos. Acela poartă cu răbdare crucea, oricât ar fi de grea. Nu consideră că boala e rea și sănătatea e

bună, ci consideră că boala e bună doar în măsura în care duce la pocăință și sănătatea e bună doar în măsura în care e folosită într-un mod binecuvântat. Consideră că boala și sănătatea pot fi pierzătoare atunci când omul vrea să trăiască după propria voie, călcând poruncile dumnezeiești. Omul care este cu adevărat credincios Îi mulțumește lui Dumnezeu și când este sănătos, și când este bolnav. Și, atunci când duce povara bolii, și fără să vrea devine o povară pentru casnicii săi, primește totul ca din mâna lui Dumnezeu, și se lasă ajutat de cei pe care el însuși și-ar fi dorit să îi ajute...

Danion Vasile

VINDECĂRI MINUNATE

„Cancer la pancreas, o boală teribilă”

Deși am ținut până acum în tăcere minunea făcută de Bunul Dumnezeu, pentru rugăciunile Maicii Domnului și a Sfântului Nectarie, m-am hotărât să vă povestesc.

În toamna anului 2008 tatăl meu a fost diagnosticat cu cancer la pancreas, o boală teribilă, care te face să te usuci pe picioare și să te stingi repede. Diagnosticul a fost pus, în urma unei intervenții chirurgicale, de către domnul prof. dr. Copotoiu de la Clinica de chirurgie din Târgu Mureș, un profesionist desăvârșit.

Vestea a căzut ca un trăsnet asupra familiei. Am avut trei zile în care mergeam pe stradă, dar nici nu simțeam că merg. Atunci am aflat de Sfântul Nectarie. Am căutat pe internet acatistul și am început să îl citesc. Tot de pe internet am aflat că la Mănăstirea Radu Vodă din București ar exista o părticică din moaștele sfântului.

Așa că m-am hotărât ca, pe data de 9 noiembrie, în ziua prăznuirii Sfântului Nectarie, să merg în pelerinaj la această mănăstire. Ca să ajung la ea, m-am ghidat, tot cu ajutorul internetului, care este util dacă știi ce să cauți. În noaptea de 8 noiembrie am plecat către capitală cu durere în suflet și în același timp cu speranță mare.

Odată ajuns acolo mi-a luat ceva timp până am găsit mănăstirea. Deși am stat șapte ani și ceva în București, nu am avut idee despre ea. Am orbecăit ca păcătosul în întuneric, până ce Dumnezeu S-a milostivit și mi-a arătat calea către sfântul locaș. Când am ajuns la mănăstire, racla cu sfintele moaște nu era scoasă afară. Am mers înăuntru și m-am închinat la ele, luând

de la părintele bucățele de vată care au fost atinse de sfintele moaște. Am lăsat și acatiste cu cereri scrise de mine și de diferiți prieteni care m-au rugat să le duc. Am cumpărat diverse obiecte de cult și mai multe acatiste ale sfântului și am citit în curtea mănăstirii acest acatist. Am asistat și la slujba oficiată de un sobor de preoți, în frunte cu patriarhul Daniel. Apoi, cu speranță, m-am întors către casă.

Iar acum vine prima minune săvârșită de Sfântul Nectarie. Pe tot parcursul drumului către capitală, m-a chinuit enorm ficatul, eu având probleme, acest organ fiind puțin mărit din cauza oboselii și a regimului meu haotic. După ce am plecat de la mănăstire către casă, durerile parcă au fost luate cu mâna și nu le mai am nici în ziua de azi, deși ultimele analize nu au ieșit chiar așa de bune. Pentru asta se cuvine să Îl slăvesc pe Bunul Dumnezeu și să Îi mulțumesc Sfântului Nectarie!

Când am ajuns acasă, am hotărât cu soția mea ca seara, la culcare, să citim fiecare câte două acatiste. Bineînțeles că nelipsit era acatistul sfântului. Am citit așa o perioadă bună, dacă nu mă înșel tot postul Nașterii Domnului. Și iată că sfântul s-a rugat mai departe la Bunul Dumnezeu care a mai făcut o minune. Starea de sănătate a tatălui meu era cât de cât stabilă și ne bucuram de prezența lui printre noi. Și a reușit tatăl meu să mai trăiască încă aproape doi ani (puțini bolnavi de cancer de pancreas reușesc să atingă această perioadă de supraviețuire). Aceasta a fost cea de-a doua minune săvârșită de Sfântul Nectarie.

Tatăl meu s-a dus la Domnul în ziua Sfinților Împărați Constantin și Elena, anul trecut. A fost înmormântat în ziua Pogorării Sfântului Duh, iar 40 de zile de la deces au căzut exact în ziua prăznuirii Sfinților Apostoli Petru și Pavel. Iată ce sărbători mari i-a hărăzit Dumnezeu tatălui meu, cu ajutorul rugăciunilor Maicii Domnului și ale Sfântului Nectarie. Tatăl meu a stat la pat timp de 4 luni. Boala îl mânca pe zi ce trecea. Cu fiecare zi ce trecea devenea mai slab, de ne întrebam cât mai poate îndura. Cu o săptămână înainte de a se stinge, a aflat că urmează să aibă un

nepot. Probabil pentru asta l-a ținut Dumnezeu în viață. S-a bucurat mult când a auzit, mai ales că eu sunt singurul lui copil.

Pe data de 11 ianuarie anul acesta, s-a născut Petru, bucuria dată de Dumnezeu familiei noastre. Pe el ni l-a dat Dumnezeu tot în urma rugăciunilor Sfântului Nectarie (din acatist am aflat că sfântul este ocrotitorul mamelor). L-am adoptat pe Sfântul Ierarh Nectarie ca apărător al familiei noastre și îi mulțumim Bunului Dumnezeu că ni l-a scos în cale!

PS. Vă mărturisesc cu mâna pe inimă că, în momentul în care am scris aceste rânduri, am rememorat clipele trăite și mi-au dat lacrimile. Sunt așa un mare păcătos și, totuși, Bunul Dumnezeu, Maica Domnului și Sfântul Nectarie mă iubesc atât de mult. Sper să mă ajute Dumnezeu ca, și anul acesta, să ajung la moaștele sfântului să îi aduc mulțumire pentru nemăsuratul ajutor. Dumnezeu să ne miluiască și să ne aibă în pază!

(Mihai Marc)

„Rana pe col nu mai există”

Sunt și eu una din multele persoane păcătoase care nu a știut ce este credința decât la vreme de întristare și care s-a bucurat de ajutorul Sfântului Nectarie la necaz și boală. Am citit pentru prima oară despre minunile sfântului în publicația *Formula As*. În anul 2008, în urma unei perioade mai stresante, am început să mă simt foarte rău, am mers la mai mulți medici dar, cu toate acestea, nu aflam cauza răului pe care-l simțeam. În această perioadă am început să mă gândesc la Sfântul Nectarie și, printr-o minune a sfântului, am reușit să ajung la Sfânta Biserică Radu Vodă din București, unde m-am rugat la racla cu moaștele sfântului, am cumpărat acatistul și mir, apoi, de Sfintele Paști, am cumpărat o icoană cu Sfântul Nectarie și

am dăruit-o, cu multă bucurie în suflet, unei biserici. De atunci, aproape în fiecare seară, am citit Acatistul Sfântului Nectarie.

În vara anului 2010, când am aflat că am rană pe col, s-a produs o minune. În urma rugăciunilor îndreptate către Sfântul Nectarie și a tratamentului medicamentos (în mare parte naturist) am reușit să mă vindec. Apoi mi-au ieșit câteva papiloame în zona anusului care, cu rugăciuni și cu comprese cu diverse tincturi, s-au retras, în momentul de față mai având unul singur, care sper să dispară, cu timpul, cu ajutorul sfântului.

Cu teamă în suflet am făcut și o colposcopie și am aflat că rana pe col nu mai există și papiloamele nu mai sunt prezente. Acum, de prin luna februarie, soțul meu a început să se confrunte cu mari probleme de sănătate cauzate de alimentația necorespunzătoare, sedentarism și stres dar, ajutorul Sfântului Nectarie, care are grijă de persoanele aflate la necaz și boală, sperăm să ne călăuzească pașii pe drumul cel bun și ca sănătatea soțului meu, încet, să dea semne de mai bine.

O altă minune înfăptuită de Sfântul Nectarie s-a produs săptămâna aceasta, când soțul meu, după doi ani de stat acasă, și-a găsit un serviciu. La orice necaz, prima dată, gândul mi se îndreaptă către Sfântul Nectarie, care este grabnic ajutător al persoanelor aflate la nevoie, și consider că, fără rugăciunile sfântului către Sfânta Treime, nu aș fi putut să depășesc multe probleme de boală. Pe cei aflați la necaz și boală îi sfătuiesc să se roage cu smerenie Sfântului Nectarie, care este grabnic ajutător și vindecător.

(Mioara)

„Tatăl meu a avut cancer”

Sfântul Nectarie face neconținut minuni! Credeți și veți fi ajutați! Mulțumesc, Sfinte Nectarie, că ne-ai ascultat rugăciunile!

Tatăl meu a avut cancer acum șase ani, acum doi ani i-a recidivat tumoarea. Datorită rugăciunilor bunului Sfânt Nectarie și ale Maicii Domnului s-a redresat! Acum și-a făcut analizele și este bine! Poate să stea liniștit la serviciu și noi toți ne putem continua viața cu mai multă speranță!

Aveți încredere în Sfântul Nectarie, rugați-vă cu credință și nu vă va lăsa! Mulțumim Sfântului Nectarie, Măicuței Domnului și Domnului nostru Iisus Hristos pentru toate binefacerile primite!

(Roxana)

„Răspunsul sfântului nu a întârziat să apară”

Bucură-te, Sfinte Nectarie, mare făcătorule de minuni! Ar trebui să ți mulțumim Domnului care Ți arată dragostea și mila față de noi tocmai prin lucrarea sfinților Săi. Pe Sfântul Nectarie îl simți viu, prezent. Trebuie doar să-l chemi prin rugăciune (deși, adesea, sfântul e cel ce te cheamă la dânsul!). Trebuie doar să-ți înalți mintea și sufletul și toată ființa ta către cer, să-ncerci să te desprinzi din lanțurile lumescului.

Toate minunile sale făcute cu noi, tot ajutorul dat, ne creionează un mesaj din partea sfântului: „Lipiți-vă inima de Dumnezeu!” Și nu ne putem apropia de Dumnezeu decât depărtându-ne de grijile lumești. Pe acestea să le încredințăm sfinților Săi și ajutorul nu va întârzia să apară.

Eu sunt una dintre cei ce și-au încredințat durerile, spai-mele, necazurile Sfântului drag Nectarie. Și răspunsul sfântului nu a întârziat să apară! Doresc să dau mărturie pentru tot ajutorul său, pentru toate minunile făcute cu mine, nevrednica. Nu știu cu ce să-ncep; însăși prezența sfântului în sufletul meu

este o minune! Nașterea Mariei Nectaria – mezina familiei – este o mare minune, după o sarcină extrem de grea și cu riscuri foarte mari. Ajutorul nemăsurat dat mamei mele, zi de zi, în lupta cu cumplitul cancer! Toate sunt minuni! Minuni se fac cu noi zi de zi, clipă de clipă, trebuie doar să vedem, să simțim! Îi mulțumesc cu toată ființa mea pentru toate; mă rog să ne țină și să nu se scârbească de mine, păcătoasa și nevrednica.

(Mihaela)

„Sfântul m-a făcut bine”

Sfântul Nectarie este cel care a făcut și cu mine minuni, mă simt norocoasă că locuiesc în București, aproape de Mănăstirea Radu Vodă, pentru că, de curând, am descoperit că Sfântul Nectarie îi ajută pe toți cei care îi cer ajutorul. De el știam de la o rudă de-a mea, care îmi povestea că verișoara mea nu reușea să facă un copil și mama ei a mers la Sfântul Nectarie să se roage să le dăruiască un „globuleț de aur”, lucru care s-a și întâmplat. După mai multe sarcini pierdute s-a născut Andreea, o minunăție de fetiță, frumoasă foc și isteță. De atunci au trecut 6 anișori.

Am mers la Sfântul Nectarie când eram prin preajmă și, de câteva ori, de ziua lui. Astă iarnă, la minunata mea vârstă de 24 de ani, am făcut varicelă, doamna doctor mi-a explicat că, fiind adult, pot face și alte complicații, așa că să stau în casă, să mă tratez. În același timp, mama mea era internată cu alte probleme, tata era la țară și eu eram singură, acasă. Nu avea cine să meargă să îi mai ducă mamei ce îi mai trebuia și ei, așa că, seara, mergeam pe jos la dânsa la spital (ca să nu mă sui în autobuz să mai îmbolnăvesc lumea, oricum nu erau decât patru stații de mers). Din cauza frigului care era afară, am făcut și o

nevralgie de trigemen de care nu reușeam să scap, am îndurat chinuri cumplite, mă trezeam noaptea și începeam să plâng de durere, simțeam că cineva îmi taie urechea și jumătate din față, luam câte două calmante, dar mă linișteau foarte puțin. Durerile mă țineau o săptămână, apoi îmi treceau, după o săptămână iar mă luau și tot atât mă țineau, simțeam că o iau razna. Nu mă odihneam, varicela îmi trecuse, numai nevralgia era persistentă. Am fost la doamna doctor să îi spun, credeam că am făcut otită, nu, era nevralgie de trigemen care se întinde pe jumătate de față și îți acaparează și urechea.

Am primit de la doamna doctor sfatul să iau pastile cu o concentrație mai puternică și că altceva nu am ce să fac, decât să iau calmante și să aștept să îmi treacă. Seara m-am gândit la Sfântul Nectarie, a doua zi am mers cu mama la el și am început să plâng în hohote, să îl rog să mă facă bine, că el era singura mea scăpare.

Părintele de acolo mi-a dat ulei de la candela sfântului, să mă ung. De a doua zi, deja, nu luam decât un singur calmant pe zi, iar următoarea zi nu am mai luat deloc. Sfântul m-a făcut bine și mi-a oferit odihna de care nu mă mai bucurasem de o lună și ceva. De atunci merg la el ori de câte ori pot și, atunci când ies mai devreme de la serviciu, când merg acolo, nu există cuvinte pe care să le rostesc pentru a-i mulțumi că m-a făcut bine, simt o bucurie imensă și mă simt un om norocos că avem așa mare sfânt în București.

Îți mulțumesc, Sfinte Nectarie, că ne dăruiești sănătate și tot ceea ce avem nevoie.

„Pe steaua cea nou luminoasă a Ortodoxiei,
și pe al Bisericii nou zid de apărare,
cu bucurie în inimi să îl lăudăm.
Slăvit fiind de lucrarea duhului,
izvorăște tămăduiri și har bogat,
pentru aceea îi strigăm, bucură-te, Părinte Nectarie.”

(Mirela)

„Medicul nu mai vedea nici măcar o urmă din acel chist”

În primul rând, îi cer cu umilință iertare Sfântului Nectarie pentru întârzierea mărturisirii ajutorului primit. Mulțumesc din tot sufletul Maicii Domnului, Sfântului Spiridon și Sfântului Nectarie pentru tot ce au făcut pentru mine...

În urmă cu 2 luni am aflat că am un chist ovarian de 4 cm pe ovarul stâng, care îmi provoca dureri foarte mari și hemoragii abundente și dese. Medicul mi-a dat tratament pentru trei luni. După o lună de tratament, am făcut o radiografie, iar medicul a fost foarte surprins că nu mai vedea nici măcar o urmă din acel chist.

Mi s-a spus că foarte rar se întâmplă să nu rămână o cicatrice cât de mică în locul respectiv, mai ales că făcusem tratament doar o lună. Ceea ce nu știa medicul era că, în timpul acesta, eu m-am rugat la sfintele moaște ale Sfântului Spiridon și ale Sfântului Nectarie. Mulțumesc Bunului Dumnezeu, Maicii Domnului, Sfântului Nectarie și Sfântului Spiridon pentru tot ce îmi dăruiesc în fiecare zi!

(Iuliana)

„Scleroza în plăci a dat înapoi”

L-am descoperit pe Sfântul Nectarie pe net, când căutam un sfânt care să mă ajute să rămân însărcinată (atât eu cât și soțul meu fiind infertili, eu o formă mai ușoară, el foarte gravă). I-am povestit unei colege de la serviciu de puterea și minunile Sfântului Nectarie. Aceasta imediat l-a îndrăgit pe sfânt și s-a

rugat lui pentru fratele ei, bolnav de scleroză în plăci. Chiar a fost cu fratele ei, care este foarte credincios, la Mănăstirea Radu Vodă, la moaștele Sfântului Nectarie. Acum o săptămână, colega mea, Florentina, mi-a spus că fratele ei și-a făcut din nou analizele, și minunea Sfântului Nectarie s-a întâmplat, valorile respective au ieșit foarte mici, aproape deloc, semn că boala de scleroză în plăci a dat înapoi, aproape este insesizabilă în organism. Mare este puterea Sfântului Nectarie, slavă lui! Trebuie să ne rugăm Sfântului Nectarie pentru că ne va ajuta pe toți cei care îi cerem ajutorul.

(Teodora Arzan)

„Retina se prinsese singură la loc”

În primul rând vreau să cer cu umilință iertare Sfântului Nectarie pentru întârzierea cu care mărturisesc ajutorul acordat mie. În octombrie 2010 mă aflu în Italia, când, într-o zi, mergând la pescuit, am căzut și mi-am rupt rotula de la genunchiul drept. Am fost operat acolo și, fiind imobilizat la pat, nu am putut să mă întorc acasă.

Parcă nu era de ajuns necazul acesta, când am primit un telefon din România că bunicii mele i se desprinsese retina și risca să rămână oarbă, doctorii negarantându-i reușita operației. Atunci am intrat în disperare fiindcă eu îmi iubeam foarte mult bunica, dar nu puteam să o ajut, fiind la pat, așa că am început să mă rog.

Am intrat pe Internet și așa l-am descoperit pe sfântul meu drag, pe Sfântul Nectarie. M-am rugat Sfântului Nectarie să nu se opereze bunica și să o facă dânsul bine, promițându-i că o să scriu minunea făcută. De asemenea, m-am rugat și pentru mine să mă ajute să pot umbla. Și minunea s-a produs după două

zile, bunica fiind programată la operație în ziua respectivă. La controlul dinaintea operației, doctorul a rămas șocat, retina se prinsese singură la loc, nemaifiind nevoie de intervenție.

I-am mulțumit Sfântului Nectarie pentru cât de repede mi-a răspuns la rugăciune, așa că aveți încredere și rugați-vă Sfântului Nectarie și Maicii Domnului, că o să vă ajute la necazuri. Eu cu piciorul sunt bine, și de când m-am dat cu ulei de la candela sfântului, nu mă mai doare. Mulțumesc din tot sufletul Bunului Dumnezeu, Domnului Iisus, Maicii Domnului, Sfântului Nectarie și tuturor sfinților pentru ajutorul dat. Aveți încredere în Sfântul Nectarie. Doamne ajută!

(Ilie)

„Am aflat că tata are cancer la gât”

Aș vrea să împărtășesc și eu minunea pe care Sfântul Nectarie a făcut-o pentru tatăl meu. Când am aflat că are cancer la gât, m-am rugat foarte mult la Sfântul Nectarie și la Sfântul Nicolae și la Maica Domnului, iar acum – datorită lor! – tatăl meu este bine. S-a operat și, cu ajutorul lui Dumnezeu și al tuturor sfinților, cancerul nu va recidiva.

Acum mă rog la Sfântul Nectarie, deoarece mă simt la o cumpănă grea și mă apasă pe suflet tare greu păcatele mele. Mă rog sfântului să facă o minune, ca să îmi găsească liniștea sufletească și să fiu împăcată. Rugați-vă și el nu va întârzia să vă ajute. Atât el, cât și Dumnezeu, ne iubesc, indiferent de necazurile care se ivesc, trebuie doar să avem încredere, să ne rugăm și să acceptăm ce ni se dă, chiar dacă uneori nu înțelegem de ce. Doamne ajută și sănătate multă.

(Simona C.)

„Roșeața dispăruse. Erupția se restrânsese mult”

Si cu mine Sfântul Nectarie a făcut multe minuni. În luna iulie mi-a apărut o erupție cu mâncărimi pe obrazul drept, care se extindea. Mi s-a recomandat să usuc obrazul, fiind contraindicată aplicarea de produse grase, care puteau ajuta la proliferarea microbului. Eu am aplicat ulei de la candela Sfântului Nectarie, din Grecia, cu credința că uleiul, deși contraindicat, fiind gras, mă va vindeca. Am crezut mai mult în Sfântul Nectarie și în Duhul Sfânt, decât în toate sfaturile medicale. Mi-am spus că mă voi da trei seri la rând (evident, nu am aplicat deloc tratamentul prescris).

A doua zi dimineață, roșeața dispăruse. Erupția se restrânsese mult, a doua seară iar m-am dat și a treia zi dimineață eram aproape vindecată. Am continuat și cu ulei de la Sfântul Ioan Rusul, un alt mare binefăcător și grabnic ajutător, plus cu ulei de la Sfântul David din Evvia (Grecia). Toți trei m-au ajutat în vindecare.

Am avut șansa să merg în Grecia, la Eghina, și m-am atins de patul Sfântului Nectarie, într-un moment în care inima mă supăra. Mi-au încetat pe loc durerile și, de atunci, nu m-a mai durut nimic. Maicile de acolo ne-au povestit ultima minune făcută cu două săptămâni înainte de venirea noastră și anume, vindecarea unui copil mut de 16 ani.

(Simona)

„Am născut în mai puțin de o jumătate de oră”

Numele meu este Andreea, sunt din București, și aș vrea să povestesc și eu despre minunea pe care a făcut-o Sfântul Nectarie la sfârșitul anului 2009, când s-a născut fiul nostru. Am aflat de Sfântul Nectarie și că o parte din sfintele sale moaște se află la Mănăstirea Radu Vodă, abia în 2009 – deși locuiam în București din 2003 –, anul în care am și rămas însărcinată. Deoarece am aflat din mărturii că Sfântul Nectarie ajută la naștere grabnică și ușoară, am început și eu să citesc acatistul și să merg la Radu Vodă pentru a mă închina la sfintele moaște.

Sarcina pot spune că a fost destul de ușoară, singura problemă pe care am avut-o a fost tensiunea, care era în jur de 16 cu 8 sau 9, adică destul de mare, și medicul de familie mă sfătuia să nasc prin cezariană, ca să nu apară probleme mari la naștere: hemoragie sau chiar mai rău. Eu însă nu voiam să nasc prin cezariană, ci natural, punându-mi nădejdea în ajutorul Maicii Sfinte și al Sfântului Nectarie.

Deși trebuia să nasc pe la jumătatea lui noiembrie, bebelușul nu dădea niciun semn că ar fi pregătit să se nască. Abia la sfârșitul lui noiembrie, când aproape că depășisem cu 2 săptămâni perioada normală de sarcină, într-o noapte de sâmbătă spre duminică, au început durerile intense, care vesteau hotărârea bebelușului de a veni pe lume. Deși pe toată perioada sarcinii tensiunea mea fusese ridicată, când am ajuns la spital, tensiunea era de 14 cu 8, mult mai mică decât până atunci, și cu o oră înainte să nasc scăzuse chiar la 10 cu 7.

Sfântul Nectarie mi-a ascultat rugăciunile și am născut foarte repede, în mai puțin de o jumătate de oră, fără să simt nicio durere, un băiețel sănătos, de numai 2 kg jumătate, care însă a

recuperat foarte repede. Avea peste 4 kg înainte de sfârșitul primei luni de viață.

O altă minune pe care a făcut-o Sfântul Nectarie cu băiețelul nostru a fost când avea vreo câteva luni și făcea febră foarte mare, 39. Am mers cu el la pediatru care, slavă Domnului, nu este genul care îi dă un pumn de pastile, ci doar l-a consultat, a văzut că nu are roșu în gât, nimic la plămâni, nu tușea și ne-a spus că poate fi un început de viroză, dar nu pare nimic grav, să-i punem supozitoare și să-i dăm lăptic, mai mult nimic. Zis și făcut, însă a doua zi și a treia zi, la fel, febra îi urca la 39 dacă nu-i puneam supozitor.

Atunci i-am zis soțului să ne îmbrăcăm și să mergem la Radu Vodă, la Sfântul Nectarie, că eu nu-i mai pun copilului niciun supozitor. Și după ce am fost cu el la Sfântul Nectarie, i-a scăzut febra și a doua zi n-a mai avut absolut nimic. Mare ești, Doamne, și minunate sunt lucrurile Tale! Slavă Ție, Doamne, pentru sfinții pe care ni i-ai dăruit ca ajutători și mijlocitori!

(Andreea)

„Virusul a dispărut complet, fără niciun tratament”

„**M**are este Dumnezeu întru sfinții Săi.” Am și eu de mărturisit mai multe minuni făcute de Dumnezeu prin intermediul sfinților Săi în legătură cu mine și familia mea. De-a lungul vieții am primit mereu ajutor de Sus, chiar dacă nu îl meritam, dar ceea ce vreau acum să spun este că l-am simțit în față, cerând ajutor de la sfinți, printre care Sfântul Ierarh Nectarie.

Nu mai rețin cum am aflat de Sfântul Nectarie, știu doar că am citit viața lui, cu minunile făcute oamenilor din Grecia și celor care ajungeau la moaștele sale. Așa am început să citesc

acatistul lui și să cer ajutor pentru a mă angaja conform pregătirii mele profesionale. Citeam acatistul lui într-o zi și, în a doua zi, pe cel al Sfântului Ioan Rusul. După un timp, am participat la un concurs și l-am luat dar, pentru că nu m-am încrezut total în puterea lor, nu am nimerit-o așa de bine.

Am trecut prin momente mai grele și umilitoare (pe care le meritam), până când mi-a venit rândul și m-am așezat la locul meu, acolo unde îmi plăcea (ca asistentă medicală) după ce i-am rugat din nou pe Sfântul Nectarie, pe Sfântul Ioan Rusul și pe Sfântul Serafim de Sarov, și mai ales cu ajutorul și binecuvântarea duhovnicului meu.

După un an și jumătate, pentru păcatele mele, m-am îmbolnăvit de hepatită cu virus C, foarte agresivă, cu simptome foarte urâte. Am cerut ajutorul celor de lângă mine, care s-au rugat, precum și duhovnicului meu și am început din nou să citesc Acatistul Sfântului Nectarie, al Sfântului Pantelimon, al Sfântului Înger păzitor și, tocmai în acea perioadă, au venit la noi în oraș moaștele Sfântului Nectarie. Am avut o mare bucurie când eu, o păcătoasă, am avut ocazia să mă închin acestui mare sfânt și tămăduitor. Am plecat din spital în halat (biserica era aproape), și m-am rugat sfântului să mă vindece.

În ziua când au fost luate moaștele sale din oraș, l-am rugat să mai treacă o dată pe la mine și, în ziua aceea, seara a venit o prietenă de-a mea cu icoana lui, primită atunci de la un preot, și mi-a dăruit-o mie. Nu-mi venea să cred că mi se întâmplă mie. Apoi evoluția bolii a fost foarte bună, spre surprinderea medicilor, rezultatul analizelor a ajuns aproape de normal. După trei luni, virusul a dispărut complet, fără niciun tratament. Asta a fost o mare minune pentru mine, dar și pentru medici. Mai târziu am ajuns și la Iași, la biserica Sfântului Nectarie, și am dat un pomelnic de mulțumire. De asemenea, am în casă ulei de la sfintele sale moaște cu care ung copiii de câte ori îi doare câte ceva, și ajutorul lui nu întârzie să apară.

(Argentina Enache, Vaslui)

„Boala mi-a deschis ochii”

Si eu am fost ajutată enorm de acest sfânt preaminunat. Anul trecut, în martie, am început să am atacuri de panică. Până în luna octombrie s-au dezvoltat într-o stare de anxietate generalizată, eu refuzând în tot acest interval să iau pastile, așa cum mă sfătuiau cei din jur. Pur și simplu nu mai știam ce să fac, nu mai eram eu. Dintr-o persoană veselă, sociabilă, tot timpul pusă pe drumuri, nu mai puteam nici măcar să ies să îmi iau de mâncare fără multiple palpitații, amețeli, stare de leșin și de sufocare. Oricât de mult încercam să mă lupt cu ceea ce aveam, și conștientizam că totul e doar în mintea mea, nu reușeam să dobor boala... Ba, din contră.

Întâmplător, am găsit Acatistul Sfântului Nectarie, în luna octombrie, pe internet și am început să îl citesc, inițial foarte rezervată, deoarece nu știam aproape nimic despre viața sfinților sau despre Sfântul Nectarie. Nu a trecut o lună și jumătate și au dispărut toate stările mele, absolut toate, puteam iar să ies în afara casei, puteam să mă plimb, puteam să am o viață normală așa cum o avusesem... A fost o minune incredibilă, care mi-a redat viața.

Vreau, însă, să zic că eu cred că este foarte important să învățăm din ceea ce ni se întâmplă. Chiar dacă atunci boala îmi părea ceva rău, acum știu că mi-a deschis ochii, mintea și sufletul și a fost unul dintre cele mai bune lucruri care mi se puteau întâmpla. Și acum mă rog în fiecare zi și încerc pe cât pot eu de mult să fiu conștientă de modul în care faptele mele se răsfrâng asupra celorlalți și cât de mult îi afectează.

Sper ca Sfântul Nectarie să fie în continuare în viața mea și să nu mă părăsească niciodată!

(Ada)

„Sunt pe mâini bune, așa am simțit”

Nu știu cum să îi mulțumesc bunului Sfânt Nectarie pentru tot ajutorul dat. Am fost la Mănăstirea Radu Vodă o singură dată, să-l rog pe sfânt să mă ajute într-o problemă de sănătate, o problemă la gât (care mă îngrijora mai tare decât celelalte, pe care nu le mai amintesc, și pentru care aveam de luat un pumn de medicamente), cu mare nădejde, dar totodată cu frică de păcatele ce le avem cu toții. M-am rugat și am zis că acum sunt pe mâini bune, așa am simțit la plecare, și Sfântul Nectarie m-a ajutat: în câteva zile durerea a dispărut și azi, când scriu, o analiză de care mă temeam a ieșit bine. Eram tot timpul abătută și împovărată de multe dureri, dar acum parcă zbor și sunt alt om.

Mii de mulțumiri, Sfinte Nectarie, nu găsesc alte cuvinte, ești o stea în calea celor necăjiți și chinuiți. Nu încetați să vă rugați, căci el nu încetează să ne ajute. Doamne ajută!

(Matya)

„Medicii nu ne dăduseră mari speranțe”

Nu știu exact cum să mă exprim mai bine și mai pe înțeles pentru a vă relata ajutorul primit de noi de la bunul Sfânt Nectarie. În vara acestui an ne-am îngrijorat pentru o mătușă care avea mai multe probleme de sănătate, care acum i s-au agravat foarte tare dar, având credință în Dumnezeu și în Sfântul Nectarie, grabnic ajutător al celor aflați în suferințe, am reușit să o ajutăm pe mătușa noastră.

Ea are o boală din tinerețe, epitaxis, care s-a agravat, intrând în comă, dar noi, eu și sora mea, am fost alături de ea și citeam lângă patul ei de spital Acatistul Sfântului Nectarie, iar ajutorul nu a conținut să apară. Credeam că o vom pierde și sufeream mult doar la gândul că Dumnezeu ar putea să o ia de lângă noi. Plecasem supărate și mai fără nicio speranță seara de la ea, de la spital, iar a doua zi ne era teamă de cum aveam să o găsim, căci nici medicii nu ne dăduseră mari speranțe, pentru că are o anumită vârstă și mai multe boli care se complicaseră, dar Sfântul Nectarie ne-a ascultat rugăciunile și mătușa noastră s-a însănătoșit, după ce, câteva zile bune, fusese în comă și umflată toată, plină de branule și perfuzii.

Mulțumim, Sfinte Nectarie, și ajută-i pe toți cei care sunt în nevoi și suferințe. Doamne, ajută-ne!

(Carmi)

„Căutăm ceva sau pe cineva ce poate face o minune”

Ne aducem aminte de Dumnezeu doar la suferință și necaz. Pe ultima sută de metri, căutăm ceva sau pe cineva ce poate face o minune pentru a ne rezolva problema sau problemele. Așa l-am descoperit și eu pe Sfântul Nectarie. M-am bucurat tare mult să văd câtă lume îi mulțumește pentru ajutorul primit prin mijlocirea lui. Am citit cu lacrimi în ochi despre viața lui și minunile făcute în timpul vieții, cât și după trecerea sa la Domnul. Am citit cu lacrimi în ochi și despre minunile făcute de alți sfinți pentru a ne ajuta pe noi, păcătoși.

Acum trei săptămâni am început să citesc Acatistul Sfântului Nectarie, cerându-i ajutor în multele probleme pe care le am. O durere la gât, foarte deranjantă, care nu mai trecea de câteva

luni, s-a atenuat foarte mult și m-a determinat să nu întrerup cititul acatistului. Probleme mai am destule, mai ales sufletești, dar sper ca, prin rugăciune, Bunul Dumnezeu și Maica Domnului împreună cu sfinții Săi să mă ajute să trec cu bine peste ele.

Nu știu ce aș face dacă în momentele de supărare nu aș avea lângă mine iconițele sfinților mei dragi, pe care îi rog să nu mă lase la greu. Mulțumesc Maicii Domnului, Sfintei Parascheva, Sfântului Nectarie, Sfântului Antonie, părintelui Arsenie Boca pentru mijlocirile lor către Dumnezeu și pentru că, în momente triste, nu mă abandonează. Doamne, ajută-ne!

(Mihai Daniel)

„Aveam cancer, faza 0”

Sunt bucuroasă că atâta lume mărturisește minunile sfinților. Și pe mine m-a ajutat Sfântul Nectarie căci aveam cancer, faza 0. A venit la spital ziua și am înțeles că trebuie să merg la operație, că va fi bine. Mulțumesc, Sfinte Nectarie!

(Sonia B.)

„Mă rugam să pot suporta durerile”

Și pe mine m-a ajutat Sfântul Nectarie de câteva ori. Când eram însărcinată cu primul copil, am fost la Mănăstirea Radu Vodă, m-am închinat la moaștele sfântului și m-am rugat pentru copil și pentru o naștere ușoară. Înainte de naștere, când au început contracțiile, am citit acatistul sfântului. La spital am aflat că mai am de așteptat până să nasc. Era sâmbătă noaptea și îmi

faceam griji că doctorița mea nu o să ajungă la timp. Noaptea, în timpul contracțiilor, mă rugam să pot suporta durerile.

Dimineața, moașa mi-a spus că voi naște probabil peste câteva ore bune. Deși contracțiile erau suportabile, eram obosită după o noapte nedormită și voiam să nasc imediat. Astfel, pe la 7 și jumătate duminică dimineața, îi spuneam la telefon soțului că nu trebuie să se grăbească spre spital, că nu nasc încă. Dar imediat a venit doamna doctor, m-a consultat și mi-a spus că o să nasc repede. Și așa a și fost. La 8:45 deja născusem, natural și fără anestezie. Soțului nu i-a venit să creadă că am născut așa de repede. Totul a decurs bine și a doua zi, după prânz, eram deja acasă cu copilul.

Altă dată, sfântul m-a ajutat să trec mai ușor peste o indigestie cu dureri abdominale insuportabile (posibil chiar o criză de apendicită). După ce am citit acatistul sfântului și m-am uns pe locul dureros cu ulei sfânt, luat de la mănăstirea din Eghina (Dumnezeu m-a ajutat să merg în pelerinaj, acolo, acum vreo 3 ani), am făcut repaus la pat și durerea s-a potolit. Sfântul m-a ajutat și când am avut neînțelegeri în familie.

Mulțumesc, Sfinte părinte Nectarie!

(Adriana S.)

„L-am văzut pe sfânt în vis...”

„Cine poate spune mulțimea minunilor tale, sfinte al lui Dumnezeu? *Bucură-te, prieten al creștinilor care dau mărturie despre puterea ta!*”

Vă scriu din dorința de a împărtăși și altor oameni minunile Sfântului Nectarie de la Eghina. Cu câteva săptămâni, sau chiar cu o lună înaintea Postului Mare al anului 2011, am primit o veste tulburătoare. Mamei mele, Ecaterina, care se afla la muncă

în Spania, îi apăruse un nodul la stomac și o deranja din ce în ce mai mult. Plângeam, simțeam cum mi se învârte pământul sub picioare – vă scriu și re trăiesc acele momente –, dar nu era imposibilul. Mi-am îndreptat din nou mintea spre Împărăteasa cerului și a pământului, care lucrase cu mine multe minuni deja. „Lăudați-o și preainălțați-o, că mult poate rugăciunea ei înaintea Fiului!”

Trei dimineți la rând, ducându-mi băiețelul la grădiniță, o întrebam pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu la cine să mă rog. În următoarea zi m-am întâlnit cu un suflet plăcut lui Dumnezeu, care m-a îndrumat să mă rog la Sfânta Muceniță Ecaterina sau la Sfântul Ioan din Kronstadt. Am cumpărat Acatistul Sfintei Mucenițe Ecaterina, dar pe al Sfântului Ioan nu l-am găsit. Privirea mi s-a alipit de o cărțuție: „Acatistul Sfântului Ierarh Nectarie – tămăduitor de cancer și de toate bolile.” Am hotărât să o cumpăr, am cerut și ceva despre viața și minunile lui. Așa mi l-a trimis Maica Domnului pe iubitul meu sfânt. De-atunci, minunile Sfântului Nectarie în familia mea nu încetează. Îmi doream icoana sfântului, m-am adresat la biserica din apropiere, simțeam că o voi găsi.

„Ieri am primit-o, dar noi nu am făcut comanda, ea a venit singură”, a răspuns vânzătorul. Mi s-au umplut ochii cu lacrimi, erau fix două icoane, una pentru mine și una pentru mama. *Oare aceasta nu-i o minune?* Am început a citi minunile săvârșite de sfânt și am adormit. În timpul somnului am simțit o bucurie „cerească”, câteva secunde. Nu știu cum să vă explic, însă pe pământ nu simți așa ceva, orice bucurie ai avea. M-am îndoit, însă a doua seara s-a repetat întocmai. Sfântul mi-a dat de știre că mă vă ajută! Înarmându-mă cu post și rugăciune, am intrat în Postul Mare. În miercurea Săptămânii Mari, pe la orele cinci, după citirea acatistului, am ațipit și, brusc, am simțit o adiere puternică de mirosmuri plăcute. M-a frapat faptul că le simțeam pe partea dreaptă a nasului, care era complet astupat. Când

închideam ochii, mirosurile deveneau din ce în ce mai pronunțate, le-am simțit în jur de jumătate de oră.

A doua seară, citind acatistul, l-am văzut pe sfânt în vis, cum stătea la racla sa, primind oameni. Eu eram în alt rând, împreună cu alți oameni necunoscuți, dar nu-i vedeam fața, ci doar simțeam minunile pe care le săvârșea. În acest timp, ne înspăimântam și cântam cu glas tare: *Cu noi este Dumnezeu, înțelegeți neamuri și vă plecați, căci cu noi este Dumnezeu.* A doua zi am aflat că până-n ziua de joi s-a cântat acest tropar. Oameni buni, cu lacrimi în ochi vă scriu, îi simțeam și îi simt prezența peste tot! Mă ajuta în tot ceea ce făceam.

Revenisem la serviciu după concediul de maternitate și trebuia să-mi confirm certificatul de grad la specializare. În ziua de susținere a tezei, comisia de la minister nici nu a fost prezentă, a transmis să fim ascultați de șefii din cadrul instituției. Pe când vă scriu, îmi dau seama: cum de nu am observat minunea până acum?

Băiețelul meu de patru anișori, care avea mari probleme cu nasul, la o așa vârstă fragedă, era programat pentru operație. Acum, el nu mai are nevoie de niciun tratament sau intervenție chirurgicală. Toate aceste minuni și multe altele s-au întâmplat în timpul în care mă rugam pentru sănătatea mamei mele, în acele 40 de zile de post și rugăciune. Revin la subiect. Cât timp a trecut, nu știu exact, cam vreo 6 luni și mama mea s-a însănătoșit. Nodulul și durerile ei au dispărut complet. Cum aș putea, sfinte al meu, să-ți mulțumesc?! Aș vrea ca următorul meu copil să-ți poarte numele...

(Iuliana Crîșmaru, Chișinău)

„M-am trezit cu o boală fără leac”

Mă numesc Mariana Oprea și vă relatez următoarele: acum 4 ani, după o lungă și grea suferință, mama mea bolnavă, care avea metastază, și-a dat sufletul lângă mine, în timp ce o țineam de mână. La nici doi ani, când rana sufletului meu nici nu s-a cicatrizat, a decedat și tatăl meu brusc, urmare a unui atac cerebral. Astfel, pe acest pământ, am rămas singură; nu am frați, nu am părinți, nu am copii. Îi am doar pe Bunul Dumnezeu și pe Sfânta Fecioară Maria, împreună cu toți sfinții.

După decesul tatălui meu, aveam să primesc o lovitură și mai puternică, de parcă nu le trăisem pe toate până acum, și anume, m-am trezit cu o boală fără leac. A început cu o amețală puternică de se învârtea casa cu mine. Am început investigațiile, care au durat șase luni de zile, pentru a fi stabilit diagnosticul, timp în care, la orice specialist mergeam, mi se prescria alt tratament. Am ajuns la spitalul ORL, unde, în final, s-a pus un diagnostic corect și anume „vertij benign pozițional dreapta”, o boală foarte rar întâlnită și despre care nu prea se știe mare lucru în viața de zi cu zi. Decalcifierile din urechea internă îmi dădeau aceste amețeli – adică deplasarea otoliților. Repoziționarea acestora se face numai prin „manevre” – exact acesta e termenul medical. Numai că totul este pe viu, cum se zice, adică medicul îți declanșează criza, în acele momente urli ca din gură de șarpe, pur și simplu vezi cum se scufundă pământul, ești în infern, un nor negru te învăluie și urli de teamă.

La prima ședință nu am rezistat, am făcut atac de panică și am plecat acasă. Abia la a doua ședință am făcut față cât de cât, dar, după 20 de minute de țipete, după ce medicul mi-a fixat otoliții la locul lor, a început, abia acum, calvarul: timp de 48 de ore nu ai voie să întorci capul, să te apleci, trebuie să bei cu paiul, iar farfuria cu mâncare trebuie să o aduci la nivelul gurii.

Tot 48 ore nu ai voie să dormi decât la 90°, adică în șezut. Ținând cont că nu am niciun sprijin uman aici pe pământ, m-am rugat la Dumnezeu și la toți sfinții să mă ajute, să îmi aline durerea și disperarea.

Pașii mi-au fost îndreptați către Sfântul Nectarie: după ce am fost la câteva slujbe, mi-am cumpărat cărțile cu Sfântul Nectarie, viața, acatistul, am luat ulei de la candelă, cu care mă ungeam seara cu lacrimi în ochi și din tot sufletul meu. Astfel încât, la următoarea ședință, mărturisesc că medicul m-a întrebat de ce am venit, că nu sunt în criză și nu am nimic, totul era perfect, la fel ca la orice om sănătos. A încercat și mi-a făcut toate testele posibile, după care am plecat acasă plângând de fericire pe stradă, mai ales că pentru mine era un calvar chiar și să mă rog de cineva să mă ducă la spital, pentru că nu mă primeau decât cu însoțitor, existând riscul să amețesc brusc și să cad pe stradă.

Mulțumesc, Sfinte Nectarie, pentru sănătatea pe care mi-ai redat-o și minunea pe care ai făcut-o cu mine. În continuare merg la Sfântul Nectarie, îmi place foarte mult duminica la paraclisul Maicii Domnului și, ori de câte ori am drum pe lângă Mănăstirea Radu Vodă, mă duc să îi mulțumesc Sfântului Nectarie și să îmi cumpăr cărți bisericești.

Rugăciunile mele cu lacrimi fierbinți și stăruință mi-au adus rezultate imediate, o mare minune mi-a dat Dumnezeu alături de Sfântul Nectarie.

Rugați-vă mult și rezultatele vor veni către toți.

(Mariana Oprea)

„Eram deja însărcinată”

Suntem o familie căsătorită de aproape 8 ani și putem spune că în ultimii 6–7 ani am încercat să avem și copii, fără niciun rezultat. La început, nu prea am dat importanță acestui subiect, fiind și mai tineri, dar, după 2–3 ani, am început să ne întrebăm ce nu este în regulă de nu pot rămâne însărcinată. N-am mai apucat să mergem să facem mai multe investigații, pentru că soțul meu s-a îmbolnăvit și, pe perioada tratamentului, nu puteam să ne așteptăm la mare lucru din acest punct de vedere. Totuși, în ultimii doi ani, lucrurile s-au stabilizat și soțul meu și-a revenit, dar subiectul cu copiii era același.

Am început să ne rugăm Maicii Domnului să ne ajute și chiar am primit un brâu adus de duhovnicul nostru de la Mănăstirea Vatopedu din Sfântul Munte Athos, pe care îl port de mai bine de un an. De Sfântul Nectarie am auzit numai la începutul anului 2011, când o mătușă a soțului meu m-a rugat să-i cumpăr cartea *Sfântul Nectarie – Minuni în România*, și am luat-o și pentru mine, nefiind scumpă. Nu am citit-o imediat, pentru că citeam alte cărți între timp.

Tot de la începutul acestui an, am început să ne facem analize mai amănunțite, atât eu cât și soțul meu, iar după vreo două luni, medicul ne-a spus că totul este în regulă cu noi din punct de vedere medical. Recomandarea dânsului, având în vedere că de atâția ani nu am avut copii, era să fac inseminare artificială. Tratamentul constă în două–trei încercări de acest fel, cu șanse destul de mici de reușită, după care, operație, fertilizare in vitro etc. M-am speriat când mi-a spus și chiar am plâns în drum spre casă, gândindu-mă de ce noi nu putem avea copii pe cale naturală. Pe drum m-a mai încurajat și soțul meu că totul o să fie bine până la urmă și, la fel, duhovnicul nostru.

Prin urmare, am trecut la pasul următor, întrucât apucasem să citesc câteva din minunile făcute de Sfântul Nectarie pentru alte familii cu aceeași problemă. Am hotărât să zicem Acatistul Sfântului Nectarie 40 zile, iar dacă nici aceasta nu ar fi dat rezultate, să mai încercăm niște tratamente naturiste. În data de 5 mai am terminat de citit acatistul și eu eram deja însărcinată, am aflat asta la sfârșitul lunii mai. Sunt convinsă că sarcina mea este mai ales rodul rugăciunilor Sfântului Nectarie, pentru că am rămas însărcinată exact în perioada în care citeam acatistul, perioadă în care îmi pierdusem oarecum speranța că se va mai întâmpla ceva în viitorul apropiat.

Mulțumesc pe această cale lui Dumnezeu, că a ascultat rugăciunile noastre, Maicii Domnului, Sfântului Nectarie, celorlalți sfinți pe care îi pomenesc zilnic și, nu în ultimul rând, duhovnicului nostru care se roagă pentru noi tot timpul.

Să dea Dumnezeu această bucurie și altor familii aflate în situația noastră și aveți încredere în Sfântul Nectarie! Dumnezeu nu ne-a părăsit, ci ne-a trimis mijlocitori pentru problemele noastre.

Mulțumim încă o dată Sfântului Nectarie și îl rugăm să ne ajute până la sfârșitul sarcinii și nu numai!

(Măriuca și Daniel B.)

„Virusul este nedetectabil”

Avorbi despre Sfântul Nectarie este mai mult decât un privilegiu, este o binecuvântare. Poate cineva să spună bucuria gândului și liniștea sufletului la purtarea sa de grijă, la buna sa poață și la izvorul de tămăduiri pe care îl revarsă asupra suferințelor noastre? El m-a scăpat de la moarte, atunci când eu nici măcar nu auzisem de el și uitasem total de Biserica lui Hristos, trăind după pofta inimii, în desfrânare și-n nebie. Mi s-a

prezentat discret, ca o invitație, în momentul cel mai crunt al vieții mele, la puțin timp după ce aflasem verdictul doctorilor: că am în mine un virus provocator de cancer, iar genotipul său este unul dintre cele mai agresive (hpv 18), neexistând niciun tratament. Virusul ăsta începuse deja să lucreze și infecția era într-o stare foarte gravă.

Atunci am cunoscut-o pe Oana, un medic român stabilit de foarte mulți ani în Chicago. Venise să-și viziteze niște rude în România, și, printr-o cunoștință comună, am întâlnit-o. M-a întrebat dacă fusesem la Radu Vodă, la moaștele Sfântului Nectarie, însă eu nu știam cine e și nici că există o asemenea mănăstire, așa aproape de mine. Așa a început drumul regăsirii mele, al speranței și al vieții. Am pășit cu teamă în biserică și m-am rugat la el cu nepricepere, dar din toată inima. Nu i-am cerut să mă vindece neapărat, ci să mă ajute cum crede el de cuviință. Am citit cu mare interes toate cărțile despre viața și minunile sale și am rămas profund impresionată. Este, într-adevăr, un mare iubitor de oameni și un grabnic ajutor! Mă gândeam cum s-a milostivit el de mine să mă ajute fără că eu să i-o cer, dându-mi de veste prin femeia aceea.

Să nu credeți că a fost o minune imediată și spectaculoasă, acestea sunt dăunătoare uneori sufletelor celor care le cer, deși pentru mine rămâne la fel de spectaculoasă ca și Învierea lui Lazăr. Mai întâi, că, la scurt timp după ce am primit cadou din SUA, de la aceeași femeie care mi-l vestise pe sfânt, tratamentul care nu se găsea în România și care pentru mine era foarte costisitor, am găsit un duhovnic bun, apoi că în vara lui 2006, la nici o jumătate de an, am plecat în Grecia, de dragul de a-i vedea patria din Eghina și de a-i săruta moaștele, fără niciun însoțitor, doar cu o prietenă. În tot drumul am simțit paza sa și bucuria.

De când am aflat diagnosticul, experimentele doctoriței, căci, așa cum am spus, nu exista tratament, nu au încetat. Traumatizante psihic, nu atât fizic, umilitoare. Sfântul Nectarie a

fost cel care m-a ajutat să le îndur, căci el mi-a deschis ochii către Hristos. Evident că viața mea nu a mai fost aceeași. Inițial simțeam în mine revolta, căci omul pe care eu îl iubisem mai mult decât viața și decât demnitatea mea și despre care niciodată nu-mi pusesem problema că poate să-mi facă vreun rău a fost cel care m-a îmbolnăvit. Ulterior am înțeles că și el e bolnav la fel ca mine și că nu avea habar că are această boală, așa că am încercat să-l conving, cum mi-a stat mie în puteri, să caute să se trateze și să-și schimbe viața destrăbălată. Nu a acceptat că este bolnav și nu vrea să se schimbe; este foarte departe de mine acum, într-o altă țară. Am speranța că va auzi glasul Domnului într-o bună zi.

Am trăit cu spaima morții și simțeam că duduie iadul sub picioarele mele oriunde mă aflam, pe stradă sau acasă. Mi-am pierdut toate speranțele de viitor, iubirea, gândul întemeierii unei familii, iar aceasta a fost pentru mine cea mai teribilă suferință. Între timp, am devenit studentă la teologie, din dorința de a cunoaște și înțelege binecuvântarea acestei credințe care este ortodoxia și adevărul revelat de Hristos. Îmi place să cred că acesta este adevărata mea vocație, de a ajunge la adevărata teologie prin comuniunea Duhului Sfânt, dar acest lucru nu poate fi atins decât în Biserică, prin viața liturgică autentică și aici mai am mult de lucrat. Acum înțeleg viața optimist și o accept așa cum vine, mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru fiecare clipă. Am mai absolvit o facultate și aveam o meserie care presupunea o siguranță și o liniște relativă până la adânci bătrâneți. Nu-mi găseam însă nicio satisfacție spirituală în ea, așa că am dorit din tot sufletul să-mi schimb profesia. M-am rugat și am plâns la Maica Domnului și la Sfântul Nectarie și am fost sigură că mă vor ajuta, dar trebuia să am răbdare și să fiu perseverentă în rugăciune. Dorința mea s-a împlinit după un an, acum lucrez chiar sub oblăduirea duhovnicului meu.

Vestea care m-a bulversat însă de-a dreptul a fost rezultatul analizelor la fix trei ani de la primul diagnostic: virusul este

nedetectabil! Doctorița nu a știut ce explicații să-mi dea: mi-a spus că fie e într-o cantitate foarte mică, fie s-a neutralizat, fie a fost eliminat, însă eu știu cine m-a ajutat: Maica Domnului și Sfântul Nectarie! Lor m-am rugat mereu și în paralel cu aplicațiile-șoc presupuse de tratament, m-am uns cu mir din candela sfântului, ceea ce fac și în prezent. Ceea ce vreau să vă mărturisesc din toată inima este speranța în mila Domnului față de cei mai mari păcătoși. Nu cereți neapărat vindecări miraculoase, căci trebuie să ne vindecăm mai întâi sufletul, iar boala este o terapie prin care se arată dreptatea (iubirea) lui Dumnezeu. Nu vedeți că de cele mai multe ori în boală, în suferință, în grele încercări, ne ridicăm ochii spre Hristos? Suntem ingrați, dar atunci inima noastră devine sensibilă în a primi iubirea dumnezeiască pe lângă care am trecut nepăsători. De multe ori nu putem pătrunde sensul încercării și ne întrebăm: „De ce, Doamne?” sau cântim. Dar răspunsul îl vom afla mai târziu, fie în viața acesta, fie în Împărăția Sa. Important e să nu ne îndoim de cuvântul Domnului care zice: „După credința voastră, fie vouă!” (Mat. 9, 29).

(Theodora)

„Sfântul Nectarie m-a salvat de la moarte”

În primul rând, copiii mei trăiesc datorită sfântului. Amândoi au avut probleme la naștere. Sarcinile mele au fost toxice și deosebit de greu de suportat. Pe Luca era să-l pierd în primul trimestru de sarcină, din cauza unei hemoragii puternice. Când a văzut medicul în ce hal eram, a fost convins că fătul nu mai trăia. Mi-a făcut ecografia ca să constate acest fapt, dar copilul trăia și era bine.

Tot drumul până la spital m-am rugat la Sfântul Nectarie să mă ierte pentru gândul meu din urmă cu o lună când, într-un moment de supărare, am zis că mai bine n-ar fi fost. Și mi-a arătat sfântul că putea să nu mai fie. Am înțeles atunci totul. Așa că aveți grijă, viitoarelor mămici, ce gândiți și mai ales ce spuneți!

Cu Alex a fost mai greu. Sarcina a fost foarte dificilă. Pe el era să-l pierd la naștere și a fost în pericol și după aceea. Eu n-am știut nimic concret atunci, cu toate că, prin natura meseriei, știam că ceva nu este în regulă, mai ales că au îngăduit Dumnezeu și Sfântul Nectarie să văd eu manifestările acelea. Este mult de povestit, minunile au fost multe și reale, dar mi-ar trebui mult timp și cartea s-ar umple doar cu ele și n-ar fi corect pentru atâția oameni care au și ei de povestit pe-ale lor.

Știu că Sfântul Nectarie va înțelege de ce n-am insistat pe fiecare minune în parte și că nu minimalizez ajutorul imens pe care ni l-a dat. De aceea am să spun doar atât, că sfântul m-a ajutat să-l nasc incredibil de ușor pe Alex, travaliul a durat trei ore (conform cărților de specialitate travaliul durează între 12–14 ore), iar când au apărut cu adevărat problemele grave, mi-a salvat copilul de la riscul de a rămâne cu probleme neurologice.

Un moment dificil a fost atunci când a căzut de pe birou. S-a urcat pe fotoliu, apoi pe mânerul lui și, probabil, a vrut să ia icoana Maicii Domnului, pe care o țineam pe birou. Am auzit doar bușitura căderii și am înțepenit când l-am văzut jos, abia respira și avea icoana în brațe. Atunci mi-am dat seama că a căzut, pentru că nu avea cum să o ia de acolo. Avea un an și o lună. M-am speriat îngrozitor și mă așteptam la ce era mai rău. Am nădărdit în fiecare clipă după aceea că Maica Domnului va avea grijă de el și nu i se va întâmpla nimic rău. Și așa a fost. L-am chemat în ajutor pe Sfântul Nectarie și l-am rugat să nu ajung cu el la spital, pentru că, vă mărturisesc, îmi este groază de spitalele de stat din România. Să te ferească Dumnezeu să ajungi în oricare dintre ele! Până la urmă, Alex nu a pățit nimic. A avut câteva echimoze (vânătăi) și atât.

De-a lungul anilor l-a salvat de la multe altele, făcute în urma prostioarelor marca „copii mici”, dintre care unele puteau fi cu urmări grave, dar niciodată nu am ajuns cu el la spital sau să sufere de pe urma lor. Le mulțumesc lui Dumnezeu, Maicii Domnului și Sfântului Nectarie pentru asta. Cea mai gravă dintre ele, la modul că l-a durut fizic foarte tare, a fost atunci când a căzut cu mâna în tuciul cu suc de roșii încins. Nu am fost la spital nici atunci, l-am tratat acasă și m-am rugat mult Sfântului Nicolae, de data aceasta, să aibă grijă de el și să nu rămână cu semne. Nu a rămas cu niciun semn, iar mâna lui arăta ca înainte de accident. Aș vrea să vă spun că accidentul s-a produs într-o duminică, când mama s-a gândit să facă suc de roșii în ziua în care ar fi trebuit să se odihnească. Pentru că de-asta a lăsat Dumnezeu duminica. După ceea ce s-a întâmplat atunci, mama a promis că nu va mai face nimic duminica. De-asta a îngăduit Sfântul Nicolae să se întâmple așa ceva, pentru ca noi (în aceea zi și eu, în București fiind, am făcut curățenie în casă, în loc să merg la Sfânta Liturghie) să înțelegem rostul acestei întâmplări. Sfântul Nicolae este ocrotitorul lor permanent. Lui îi las copiii în grijă ori de câte ori nu sunt lângă mine, iar ei îl iubesc foarte mult. Îi citim minunile, iar ei îl cheamă în ajutor pentru toate dorințele lor. Asta a fost ca o paranteză.

Vorbim despre minunile Sfântului Nectarie, dar nu puteam să-l uit pe Sfântul Nicolae, ocrotitorul lor. Tot Sfântul Nicolae a avut grijă de Luca atunci când a căzut de pe geam, de la aproape 2 m, pe ciment, și nu a avut decât o zgârietură la cap. Avea aproape 2 ani. Cine mi-a salvat copilul atunci dacă nu Sfântul Nicolae, la care mă rog în fiecare dimineață când ies pe ușă, să-mi păzească copiii, pe Luca, fiindcă nu e lângă mine (stă la bunici pentru ca eu să mă pot duce la serviciu) și pe Alex care e toată ziua la grădiniță!? N-o să pot să-i mulțumesc niciodată îndeajuns sfântului pentru grija lui.

Sfântul Nectarie m-a salvat de la moarte. După 10 luni de la nașterea celui de-al doilea copil, în urma unui control de

rutină, am fost sfătuită să fac testul Papanicolau. Aceasta se întâmpla la începutul lunii decembrie. Rezultatul a fost c2. Medicul m-a sfătuit să-l repet imediat după sărbători. În ianuarie l-am repetat. De data asta rezultatul a fost c3, adică suspiciune de cancer de col. Nu trebuia să-mi spună cineva asta. Știam foarte bine ce înseamnă, pentru că la vremea aceea eram asistent medical. Nici nu mă putea păcăli cineva să stau liniștită că lucrurile se rezolvă. Din momentul acela a început coșmarul vieții mele.

Dintr-o persoană și așa nu prea veselă, am devenit una de nesuportat pentru familie și pentru cei din jur. Eram convinsă că o să mor și nu-mi plăcea gândul că nu știam exact când se va întâmpla asta. M-am izolat, nu ieșeam din casă decât foarte rar și doar atunci când mergeam la investigații, nu vorbeam cu nimeni, refuzam orice discuție cu oricine, eram de-o irascibilitate ieșită din comun, știam doar că voi muri și nu eram deloc pregătită să mă lupt cu boala. Îmi doream mai bine să mor decât să mă chinui cu tratamente și chimioterapie. Când știi ce te-așteaptă și ai și cunoștințe medicale e și mai greu.

Luca avea 11 luni, iar Alex 3 ani și 11 luni. Îl alăptam pe Luca și doar asta mă mai ținea pe linia de plutire. Inițial am refuzat să merg la medic, pentru că știam că va trebui să opresc alăptarea ca să încep investigațiile. Am așteptat până când a împlinit Luca un an și, cu binecuvântarea părintelui duhovnic, am întrerupt alăptatul și am început investigațiile. Mi s-a făcut colposcopia, este o investigație nedureroasă prin care medicul vede țesuturile mărite de sute de ori la colposcop și în urma acesteia a hotărât să așteptăm rezultatele testului HPV (papiloma virus, virusul care dă cancerul de col). Eram foarte speriată și medicul a văzut asta, ceea ce l-a făcut să-mi spună doar o parte din concluziile lui inițiale, iar restul avea să mi-l spună la următoarea consultație. Mi-a spus doar că am niște răni, trei la număr, și că urmează să fac o biopsie și să mă opereze ca să scoată suprafața afectată. Restul va decide după ce vin rezultatele.

Acestea erau gata în trei săptămâni cel puțin. Cele trei săptămâni, care s-au prelungit la patru, au fost cumplite.

Nu vreau să povestesc, pentru că nu vreau să-mi mai aduc aminte. Știi doar că nimeni nu se mai înțelegea cu mine și eram sub orice critică de nesuferită. Mă rugam încontinuu, am bătut drumul patriarhiei, la moaștele Sfântului Dimitrie, apoi la Sfânta Ecaterina unde erau moaștele Sfântului Ioan Gură de Aur, la Radu Vodă de unde nu mai vroiam să mai plec. Aș fi stat acolo și noaptea, numai să mă ajute sfântul să nu mor și să-mi las copiii singuri. De fapt, să știți că eu de-asta am scăpat de boală, pentru copiii mei și nu pentru mine. N-aș fi meritat să trăiesc. Dar pentru copiii mei m-a lăsat Dumnezeu în viață. Făceam drumurile astea ori de câte ori aveam cu cine să-mi las copilul.

După o lună de zile de așteptare m-am dus din nou la medic. Cu o voce blândă și liniștită mi-a spus că pericolul a trecut, nu mai este nevoie de biopsie, că nu mai am nicio tulpină periculoasă HPV (nici măcar tulpinile nepericuloase nu au fost găsite) și că, deocamdată, ar fi bine să lase țesutul în pace și să nu-l opereze atâta timp cât virusul nu mai este activ. „Cum adică nu mai este activ? L-am avut?” am întrebat. „Da”, mi-a răspuns. „Rănile acelea nu existau dacă virusul nu ar fi fost prezent”. Și a început să-mi explice că, pe un fond imunitar foarte bun, organismul a făcut față virusului: „Medical este posibil! Rar, dar este!”, mi-a spus. „Hai, lasă-mă... Fără medicamente, cu niciun ajutor din afară? Aiurea... Care fond imunitar bun? Organismul meu era vai de el, stresată, deprimată, cu gândul numai la moarte, mai mult nu mâncam decât mâncam și nervi în fiecare zi din cauza altor probleme personale.” Asta am spus-o, bineînțeles, în gândul meu, dar eu știam că Sfântul Nectarie este responsabil pentru minunea care mi se întâmpla.

Sfântul Nectarie este cauza, îmi venea să-i spun, și nu medicina cu puterile ei limitate, medicina care, în cazul meu, nici nu exista. N-am avut curaj să-i spun. M-ar fi crezut nebună. Unii medici te cred nebun în cazuri din acestea. Dar, totuși,

n-am rezistat să nu-i spun că m-am rugat mult și că m-a ajutat Dumnezeu. A zâmbit. Și ce dacă! Eu eram ca un om nou-născut. Așa mă simțeam. Nu îmi aduc aminte ce mi-a spus mai departe. Probabil că ceea ce mi-a scris și în recomandări. Le-am citit cu atenție acasă.

De atunci îmi fac investigații o dată pe an. Eu aș vrea să le fac de două ori pe an, așa cum mi s-a recomandat dar, financiar, nu-mi permit. Mă rog la Sfântul Nectarie să fiu bine și să aibă el grijă de mine. De un singur lucru îmi pare rău și îl rog pe Sfântul Nectarie să mă ierte: i-am promis atunci când așteptam rezultatele analizelor că, dacă o să-mi iasă testul negativ, o să țin toate posturile și voi merge în fiecare duminică la Sfânta Liturghie. Din păcate, nu mi-am putut ține promisiunea în totalitate și mai știu că boala, cu îngăduința sfinților la care ne-am rugat, se poate întoarce oricând. Este de luat aminte! Și pentru mine, bineînțeles.

Îți mulțumesc, Sfinte Nectarie, că trăiesc datorită ție!

PS. Revin, pentru că am uitat să vă spun că, acum de curând, Sfântul Nectarie a făcut o minune cu o rudă a soțului surorii mele, căruia i-au spus medicii că are 1% șanse să se trezească după intervenția chirurgicală suferită și i s-a îmbunătățit vizibil starea după ce a fost uns cu ulei de la mormântul sfântului. A fost diagnosticat cu cancer în fază terminală și nimeni nu-i mai dădea nicio șansă. Persoana de care vă spun este catolică, este din Spania, n-a auzit niciodată de Sfântul Nectarie decât de la sora mea, când i-a uns picioarele umflate și cianotice cu ulei, iar a doua zi s-au dezumflat și și-au recăpătat culoarea. S-a hotărât să plece la Eghina, la mormântul sfântului. Cred că nădăjduiește că sfântul îl va vindeca.

(Monica Lazăr, București)

„Doctorii îl declaraseră muribund”

Mă numesc Mădălina Bunea, sunt din București și doresc să vă relatez următoarele:

În anul 2005 mi-am dorit foarte mult să ajung la Eghina, la Sfântul Nectarie. Citisem foarte multe relatări despre minunile acestuia și vroiam și eu să simt mireasma acestei realități. Am încercat în diverse locuri unde aflasem că se organizau excursii în Grecia, dar când spuneam că îmi doresc în mod special să ajung la Eghina, aflam fie că traseul era altul, fie, atunci când găseam traseul dorit, aflam că grupul era deja format și urma să plece, iar încercările mele erau tardive. După numeroase încercări nereușite, m-am resemnat și am abandonat această idee.

După circa un an, într-o după amiază, când eram la Mănăstirea Radu Vodă, m-am întâlnit „întâmplător” cu o colegă de serviciu. Când să ieșim din biserică, colega mea se întâlnește „întâmplător” cu o cunoștință, care îmi este recomandată ca fiind profesoară de religie și care, printre alte activități, organizează excursii în Grecia. Nu mi-a venit să cred că, în sfârșit, găseam o modalitate să ajung la Sfântul Nectarie. Mi-a spus când era programat să plece următorul grup, respectiv peste câteva luni. Mi-am achitat toate datoriile ce implicau costurile acestui pelerinaj și așteptam cu nerăbdare să treacă lunile rămase și să plecăm.

Cu câteva săptămâni înainte să plec, tatăl meu s-a simțit extrem de rău, și-a făcut un consult în orașul în care locuiește și i s-a pus un diagnostic provizoriu de cancer la colon. A fost sfătuit ca, în regim de urgență, să meargă la spitalul Fundeni pentru operație, deși se considera că tumoarea era extrem de mare, iar evoluția bolii foarte avansată. La analizele refăcute la spitalul Fundeni diagnosticul s-a confirmat, iar biopsia a confir-

mat diagnosticul anterior, respectiv cancer la colon. A fost operat, iar la ieșirea din spital doctorul ne-a spus că, evoluția fiind galopantă, mai sunt câteva luni până la deces.

Tatăl meu la început s-a simțit mai bine și a plecat în orașul de domiciliu. Văzând că se simte mai bine, am considerat că pot pleca în excursia al cărei termen de plecare se apropia. Cu o săptămână înainte de plecarea mea, tatăl meu a fost internat la spitalul județean din localitatea de domiciliu într-o stare foarte gravă, dar stabilă. Diagnosticul pus a fost de cancer în fază metastazică. Cu toate acestea, eu îmi doream foarte mult să ajung la Eghina, având credința că odată ajunsă acolo, tatăl meu se va însănătoși. Cu câteva zile înainte de termenul de plecare, starea de sănătate a tatălui meu s-a agravat foarte tare, iar medicii de la spital ni l-au dat acasă, considerând că, fiind într-o fază terminală a bolii, ar fi mai bine, atât pentru el, cât și pentru familie, să moară acasă, „în patul lui”. L-am adus acasă și, împreună cu mama mea, am început să facem minimele pregătiri pentru o iminentă înmormântare.

În ziua în care grupul a plecat în Grecia, tatăl meu era în stare foarte gravă. Înainte ca grupul să plece am anunțat că în loc de excursie mă pregătesc de înmormântare, dar am dorința ca atunci când vor ajunge să se roage și pentru însănătoșirea tatălui meu, deși aproape că nu mai puteam nici să sper că mai prinde o nouă zi. Ulterior am aflat că în momentul ajungerii la locul de cazare din Grecia, persoana pe care o rugasem să-mi ducă rugăciunea la Sfântul Nectarie a fost înțepată de păianjenul „văduva neagră”. Înțepătura acestuia poate fi mortală, din cauza cantității de venin ce o introduce în corpul uman. Persoana în cauză a fost dusă la cel mai apropiat spital din Grecia în stare gravă și cu un diagnostic necunoscut, pentru că mult mai târziu și-au dat seama că era înțepătură de păianjen veninos. Printr-o adevărată minune, doamna profesoară și-a revenit, deși nu eliminase veninul, iar cadrele medicale din spital erau impresionante, având în vedere că refacerea în astfel de cazuri se face

destul de greu, după câteva săptămâni, și poate avea efecte secundare dacă afectează creierul. Mila lui Dumnezeu a făcut ca în scurt timp grupul să ajungă la Eghina și rugăciunea mea să-i parvină Sfântului Nectarie.

După o perioadă foarte grea pentru tatăl meu, acesta a început să vrea să mănânce și încet-încet s-a ridicat din pat și s-a însănătoșit complet, fără să mai facă vreun tratament și fără să facă citostatice. În momentul în care s-a întors în țară, doamnei profesoare i s-a făcut rău și luni întregi a trebuit să facă tratament pentru a elimina veninul rămas în corp. A fost miraculos și pentru doctori cum a putut să iasă din spital sănătoasă și cum abia mai târziu, după terminarea pelerinajului, să-i revină starea de rău. Faptul că a putut să meargă cu acea substanță ucigașă în corp nu a putut fi explicată decât ca o minune.

Mulțumesc Bunului Dumnezeu și Sfântului Nectarie pentru multele minuni ce le-au făcut atât cu mine, cât și cu cei din jurul meu. Menționez că, la momentul la care vă scriu, respectiv anul 2011, tatăl meu este sănătos, deși doctorii îl declaraseră muribund și ni l-au dat acasă ca să-l pregătim de înmormântare încă din anul 2006, fără să mai fi avut din acel moment vreo complicație și fără să fi urmat vreun tratament, decât un minim regim.

(Mădălina Bunea)

„Multe poate schimba rugăciunea”

Încep a scrie despre cele întâmplate și trăite de mine în urmă cu un an, când am început să mă simt rău. O stare generală de rău pe care nu o puteam explica. Simțeam însă că mă topeam pe picioare. De la o zi la alta stările de rău au devenit tot mai dese și mai greu de suportat. Am luat vitamine, calciu și m-am

odihnit. Presupuneam că era pe fondul unei operații la coloană pe care am avut-o în urmă cu trei ani, care încă mă mai supăra, dar mă mai gândeam și la faptul că s-ar putea să am și căderi de calciu. Am tot luat calciu și vitamine, însă nu era suficient, stările de rău îmi acaparau tot corpul. Nu mai rezistam și am început să chem Salvarea care mă lua la spital și, după câteva investigații, îmi administrau glucoză, calciu și vitamine care îmi ameliorau starea și puteam pleca acasă. Cam la două-trei săptămâni mi se făcea rău și trebuia să chem iar Salvarea, același tratament și iar acasă, iar și iar.

Din decembrie 2010 totul a devenit un calvar. Salvarea mă lua și de două – trei ori pe săptămână. La un moment dat îmi puneam perfuziile singură acasă. Greu de crezut, dar reușeam – și așa, starea mi se mai ameliora puțin. Medicii au pus diagnosticul: hipocalcemie, lipotimie, tulburare neurovegetativă. Îmi era din ce în ce mai rău. Începeam să mă sufoc, respiram greu, să merg nu prea mai puteam, gâtul mă strângea ca un corset strâns la maxim și aveam mari dificultăți la înghițire. Văzându-mă, o doamnă doctor neurolog m-a trimis la București, la spitalul Fundeni, pentru investigații mai ample. Diagnosticul a fost următorul – miastenia gravis. O boală care este rară și pe care eu o numesc ciudată. Cel mai mult mi-a afectat aparatul respirator. Cu tratament, o perioadă m-am simțit bine.

Dar, după o lună, a început iarăși calvarul și trebuia să merg cu Salvarea la București. Ajungeam la spital, unde eram imediat băgată la oxigen și mi se făcea tot tratamentul necesar. Îmi era bine vreo două-trei săptămâni și apoi iarăși apel la Salvare, spital. Iar analize, tratament și acasă. Se presupunea și un eventual atac de panică. Eu spuneam că mă sufoc și doamna doctor nu îmi putea explica de ce la două-trei săptămâni ajungeam așa. Nici eu nu îmi explicam, deoarece tratamentul îl respectam. Aflându-mă internată în spital, într-o zi de pe peretele salonului s-a desprins o iconiță de hârtie. Am luat-o și am pus-o la loc. În saloane erau iconițe cu Maica Domnului, Domnul Iisus Hristos

și cu alți sfinți. Mai târziu aveam să înțeleg că trebuia să Îl caut pe Dumnezeu mai mult. Deși suntem ortodocși, ne rugam rar la Maica Domnului și la sfinți. Dumnezeu ne-a ajutat să adoptăm o fetiță care este născută pe 7 ianuarie, de Sfântul Ioan Botezătorul, dar tot nu am înțeles prea mult. Trebuia să ne rugăm și să îi mulțumim pentru tot ce ne-a dăruit. Am pus totul cap la cap și mi-am dat seama că asta ne lipsește.

De Rusalii, eu tot rău mă simțeam și a venit în vizită mama soțului meu și ne-a îndemnat să mergem la biserică, să ne rugăm lui Dumnezeu. Apoi, la o săptămână, au venit și cumnatele și ne-au dăruit o cutiuță cu acatistul, ulei și aghiasmă mică de la Sfântul Nectarie. Așa a ajuns sfântul în casa noastră, împreună și cu o carte cu minunile făcute de el. Dar, tot slabi în credință, le-am luat, ne-am bucurat de ele, urmând a citi cartea când aveam să mă simt mai bine. Asta se întâmpla sâmbătă. Duminică ne-am întâlnit toți la biserică și ne-am bucurat. Eu mă simțeam binișor. Luni, starea de rău a început din nou. Marți, pe 21 iunie 2011, am început să citesc cartea și m-am uns cu ulei. Miercuri am început să mă ung mai mult și am citit și acatistul. Plângeam și mă ungeam, îmi era un pic mai bine.

Cartea despre minunile făcute de Sfântul Nectarie m-a zguduit din toată ființa mea. Tot citind, am simțit un miros de pier-sici sau nectarine, doar un strop de miros foarte fin. La început am crezut că era de la șervețelele umede pe care le avem în casă, dar nimic din casă nu avea acel miros. Joi seara, întinzându-mă, eram foarte slăbită, după ce m-am rugat, am simțit un miros puternic și urât mirositor. La fel, nu știam de unde. Am întrebat-o pe fata mea dacă a adus ea ceva în casă, dar mi-a spus că nu. M-am mirat, nu am putut explica și am adormit. Vineri dimineața m-am trezit cu o durere la sânul stâng și la subraț. Eram speriată și tristă, pentru că atunci chiar îmi doream să ajung la biserică și durerea nu mă lăsa. M-am uns cu ulei și după ceva timp mi-a trecut și am ajuns și la biserică.

Sâmbătă am sunat-o pe o fată care fusese operată înaintea mea (de miastenia gravis) și am încercat să aflu câte ceva despre operație, mi-a spus că operația se face prin sânul stâng și pe la subraț. Atunci m-am speriat rău de tot. Din acea zi am început să mă rog mai mult și mi-am dorit să ajung la racla cu sfintele moaște, să îl rog pe Sfântul Nectarie să mă ajute, că mult am greșit. În data de 3 iulie am ajuns la sfânta mănăstire unde, cu sufletul îndurerat, i-am rugat pe Măicuța Domnului, pe Sfântul Nectarie, pe Sfântul Nicolae, pe Cuvioasa Parascheva și pe Sfântul Antonie cel Mare să mă ajute, să îmi dea sănătate trupească și liniște sufletească.

Din acea zi totul s-a schimbat. Eu, soțul și fetița suntem foarte liniștiți. Am simțit mereu parcă o pace, o liniște și o putere divină care ne proteja. Starea mea s-a îmbunătățit considerabil, nu am mai avut probleme cu respirația, am putut mesteca și mânca, și din zi în zi mergeam mai bine. Din acea zi nu a mai fost nevoie să chem Salvarea. Am început să postesc luna, miercurea și vinerea, duminica mergem la biserică, m-am spovedit și m-am împărtășit, și sfinții împreună cu Maica Domnului nu m-au lăsat. Am luat în casă o icoană cu Maica Domnului, o candelă și Paraclisul Maicii Domnului. Pe toți sfinții mai sus menționați i-am luat ca ocrotitori.

Dacă, înainte de a ajunge la mănăstire, eu și soțul ne certam mereu, nu puteam vorbi trei cuvinte că ne luam la ceartă, ne reproșam diverse lucruri, acum în casă domnește liniștea. Fetița noastră avea pe limbă și o ciupercuță ce o deranja de foarte mult timp și nu putea mânca prea bine. Am uns-o cu ulei de când am început să mă ung și eu și acum nu o mai are. Soțul avea o pungă cu puroi la un dinte, s-a uns și, până a doua zi, i-a trecut. Iar la picioare avea niște ciuperci (micoze) care îi lăsau răni adânci și dureri și nu îi treceau cu nimic. A început să se ungă cu ulei, iar în câteva săptămâni a început să se curețe și să se cicatrizeze. De la operația pe care am avut-o la coloană am

rămas cu dureri care nu mă lăsau. De când mă ung cu ulei rareori mă mai doare, dar nu foarte tare.

Se apropia 19 iulie, data operației, iar pe 15 iulie eram chemată la analize. Trebuie să vă mai spun că timusul prezenta ganglioni, iar doctorii mi-au spus că dacă se înmulțesc și se măresc, nu mai este posibilă operația. Înainte de a ajunge la spital pentru analize, am mers și am rugat paznicul de la poarta mănăstirii Radu Vodă să ne lase să mergem la ușă să ne rugăm și să ne închinăm. La ora 7 dimineța s-a deschis mănăstirea, am intrat, ne-am închinat și am stat câteva minute cu mâinile pe racla sfântului, rugându-l să ne ajute cum știe el mai bine, căci nu știam nimic din ce mă aștepta. Tot rugându-mă, am simțit o căldură cu agitație puternică în burtă, iar căldura urca spre gât, parcă mă sufocam. În acel moment, m-am speriat și mi-am luat un pic capul de la racla cu sfintele moaște, deoarece aveam o senzație și de lipotimie. Mi-am revenit imediat și am pus capul iar pe măsuță cu mâinile pe raclă și am continuat să mă rog. Atunci am simțit iarăși o căldură puternică ce mi-a coborât din cap până la coloană și parcă mă și durea. Asta a durat preț de câteva clipe.

Apoi am ajuns la spital, am urcat la etajul 3. Nu știam ce să fac, căci nu vedeam pe nimeni. La un moment dat, pe hol, am văzut o doamnă și m-am dus să o întreb încotro să merg. Era chiar doamna doctor pe care o căutam. Dânsa mi-a spus tot ce trebuia făcut. Iar unde trebuia să fac raze era un domn care mi-a dat impresia că parcă mă aștepta. Ce vreau să spun este că am simțit cum Sfântul Nectarie ne îndrumă și ne deschide toate ușile. Am mai fost în acel loc de două ori și nu mi s-a întâmplat așa. Deși sunt amabili, acum totuși parcă era diferit. La radiografie s-a descoperit că mai aveam o problemă – aveam o venă înfundată la plămânul stâng. Și bucuria cea mai mare a fost faptul că s-a constatat că acei ganglioni de pe timus erau mai mici și nu s-au mai înmulțit, ceea ce a permis efectuarea operației.

Am plecat, urmând să mă prezint pe 19 iulie, la ora 7, pentru operație. Doamna doctor care mă trata de miastenia gravis a

rămas uimită de schimbarea mea și mi-a zis: „Ce-ai făcut, doamna Dobre, că arătați mult mai bine și nu mai veniți în starea în care veneați?” Am răspuns că am început să merg la biserică și să mă rog. Am văzut lacrimi în ochii dănei și mi-a spus, „Foarte bine, să nu renunțați niciodată.” La întoarcerea spre casă am dat iar pe la mănăstire, pentru a-i mulțumi Sfântului Nectarie pentru tot. Rugându-mă la raclă am simțit acea agitație, dar nu așa de profund și nu m-am mai speriat.

Duminică am fost toți la biserică și m-am și spovedit. În dimineața de 19 iulie, la ora 6:30, am fost iar la poarta mănăstirii, rugând paznicul să ne lase să intrăm în curte să ne rugăm măcar la ușa bisericii. Așa ne-am rugat, iar apoi am plecat la spital. Am fost primită cu bine, am intrat în salon, m-am uns cu ulei din candela Sfântului Nectarie și am început să citesc acatistul, iar apoi pe cel al Maicii Domnului. Îl începusem și pe cel al Sfântului Nicolae (mă cheamă și Nicoleta), dar nu l-am terminat, căci a venit asistenta pentru a-mi face injectiile, ca să intru în operație. Soțul a plecat, a trecut pe la mănăstire și s-a rugat. Când a ajuns acasă, a aprins candela și s-a rugat la icoana Maicii Domnului. Asistentele au vorbit cu mine așa de frumos și m-au asigurat că or să aibă grijă de mine...

M-am trezit la A.T.I. fără durere, fără sondă urinară, care pentru mine era un blestem. Eram învăluită într-o stare de liniște, de odihnă. Tot răul dispăruse, parcă niciodată nu fusese. Nici nu îmi venea să cred că sunt operată, îmi era foarte bine. A doua zi, la vizită, medicii au decis să îmi scoată drenele și să mă ducă în salon. Doamna doctor mi-a spus că „timusul este curat”. Încă un ajutor de la Sfântul Nectarie! Ajunsă în salon mi s-au făcut raze, totul era bine, respiram bine, nu mă mai sufocam, puteam să înghit, am început să merg la toaletă, ba chiar să dau un pahar de apă celorlalte fete operate. Domnul doctor, văzându-mă că sunt bine, a decis ca joi să mă externeze. În timpul operației mi-au rezolvat și problema cu vena înfundată de la plămâni, folosind un cateter.

Joi dimineața a venit soțul și am plecat spre mănăstire, să-i mulțumim Sfântului Nectarie, Maicii Domnului și celorlalți sfinți, precum și Sfântului Calinic, pe care l-am văzut pictat în pridvorul bisericii, când m-am rugat, afară, în fața mănăstirii, despre care știu că e grabnic ajutor. Pe la 16:00 am plecat de la mănăstire, plini de liniștea aceea care te cuprinde și te mângâie. Afară era foarte cald, dar nu m-am speriat, iar cu ajutorul sfinților am ajuns acasă cu bine. Pe zi ce trece mă simt tot mai bine. I-am promis sfântului că voi spune și voi da spre publicare minunea pe care a făcut-o cu mine, redându-mi liniștea sufletească și alinarea trupeză. Dar nu numai a mea, toată familia este bine. Eram cuprinsă de putreziciune. Mă simțeam atât de rău, că nu mă puteam deplasa nici până la toaletă, iar acum merg singură și îmi rezolv toate problemele. La 21 de zile de la operație am mers să îmi scot firele, care începuseră să iasă singure, și, de aceea, mi le-au scos foarte ușor. Și domnul doctor care a asistat a fost foarte mulțumit.

Eram moartă, dar Dumnezeu nu Și-a întors fața și mila Lui; din contră, m-a mângâiat și m-a ajutat mereu și în toate. Multe poate schimba rugăciunea. Credeți în puterea sfinților și rugați-vă, că ei sunt peste tot cu noi și nu ne vor părăsi niciodată și se vor milostivi de noi păcătoșii, chiar dacă noi îi mai uităm câteodată.

Mulțumim Domnului pentru toate, bune și rele. Pentru noi acest chin a însemnat întărirea noastră în credință și ne-a făcut să ne rugăm mai mult și să găsim liniștea de care aveam nevoie. Din rugăciune și post luăm putere să trecem mai ușor peste toate. Și noi avem greutăți financiare, dar acum le suportăm altfel, înțelegând că lucrurile materiale nu mai contează așa de mult. Soțul meu avea dereglări de tensiune, iar acum i s-a reglat tensiunea și se poate bucura și el de o ceașcă de cafea.

De câte ori ajungem în București mergem la mănăstire să mulțumim pentru tot și să ne rugăm pentru sănătate și înțelepciune, să fim mai buni cu cei din jur și să ne străduim să nu

greșim. Știu că pentru mine s-au rugat și cei apropiați și acum că mă simt mai bine, pot să mă rog și eu pentru ei.

Rugăciunea face minuni, am început să ne rugăm din ce în ce mai mult, ne-am schimbat totodată și modul de viață, ceea ce ne-a adus sănătate sufletească și trupească.

Pentru tot mulțumim Domnului și Sfântului Nectarie.

(Alina Nicoleta Dobre)

„Medicul i-a spus că nu știe exact ce s-a întâmplat”

Minunea pe care v-o relatez tuturor s-a întâmplat într-un orașel din Maramureș, numit Tăuții Măgherauș. Era în primăvara anului 2006, când vecinul meu Oancea Nicolae, după o răceală netratată, a rămas cu o răgușeală în voce care nu îi mai trecea. După mai multe investigații și analize la spitalul din Baia Mare, diagnostic clar: cancer la gât, mai exact tumoare canceroasă în zona esofagului. Odată cu această veste tristă a apărut și zbuciumul familiei vecinului meu, care era disperată și ar fi făcut orice pentru vindecare. Auzisem pe atunci (încă nu eram preot) de Sfântul Ierarh Nectarie, citisem mult despre viața lui și i-am dus lui nenea Nicu, cum îi spuneam eu, un acatist mic al Sfântului Nectarie și i-am spus să-l citească zilnic.

Nenea Nicu mă chema în iarna anului acela, seară de seară, să povestim, dar își pierduse vocea total, ne înțelegeam numai prin semne sau el scria pe hârtie anumite întrebări, iar eu îi răspundeam. Mărturisesc tuturor că o parte din ceea ce era acolo, fiind bolnav de cancer la gât, intrase cu totul în putrefacție, mirosea îngrozitor. Stăteam cu el seara și povesteam despre multe lucruri făcute de Dumnezeu prin sfinții Lui. I-am dat cartea aceea roșie cu viața și minunile Sfântului Nectarie și, după

câteva zile, bolnavul m-a îndemnat să-l chem pe preotul parohiei noastre, Ovidiu Iuga, să-l spovedească, să-l împărtășească și l-am îndemnat să citească zilnic Acatistul Sfântului Nectarie, Acatistul Mântuitorului Iisus Hristos și Paraclisul Maicii Domnului.

Toată iarna acelui an nenea Nicu s-a rugat stăruitor sfântului, spunându-mi cu mâna pe suflet că nădejdea îi era la Dumnezeu, care prin Sfântul Nectarie putea face minunea. Menționez că acest om se spovedea și se împărtășea lunar și, într-o seară, în primăvara anului 2006, m-a chemat rugându-mă să-i procur o icoană cu Sfântul Nectarie, pe care cu greu am găsit-o, apoi a început acest om ca, odată cu rugăciunile, să ia zilnic, 40 de zile, pe nemâncate, aghiasmă mică cu câteva picături de ulei de la Sfântul Maslu, iar rugăciunile le făcea în continuare.

Deosebit de slab și pe patul de suferință, făcând perfuzii și citostatice, cu Acatistul Sfântului Nectarie în mână și cu icoana sfântului la căpătâiul patului de suferință, a suferit o grea operație, i s-a pus sub zona mărilor lui Adam o canulă pentru a putea respira, fără șanse de vindecare; dar rugăciunile continuau, le făcea, bolnav cum era, și iată că după operație minunea s-a produs.

Treptat s-a ridicat din pat, a prins putere, iar mirosul de putreziciune a dispărut. Rugăciunile continuau, Sfântul Nectarie Taumaturgul lucra vindecarea. În anul 2007, la început, a făcut ultimele citostatice și, la ultima investigație, făcută la spitalul județean, secția de oncologie, medicul l-a întrebat surprins ce tratament a făcut, apoi a chemat o asistentă să-i facă lui nenea Nicu câteva poze pentru a le trimite la București. Speriat, nenea Nicu se gândea că este gata, dar medicul i-a spus că nu știe exact ce s-a întâmplat, dar, din punct de vedere medical, el este vindecat.

Zona canulei s-a cicatrizat, iar vocea pe care nu o mai avea deloc, acum începe să reapară, vorbește slab și în șoaptă.

Minunat este cu adevărat Dumnezeu întru sfinții Lui. Eu am plecat din orașelul natal, devenind preot slujitor al altarului,

dar păstrez în suflet minunea pe care Sfântul Nectarie a făcut-o cu nenea Nicu. De atunci, din 2006, Sfântul Nectarie mă veghează, iar de anul trecut, din 7 decembrie 2007, Sfântul Nectarie a devenit al doilea hram al bisericii din parohia Posta, jud. Maramureș, alături de Sfântul Prooroc Ilie, datorită binecuvântării P.S. sale Justinian, episcopul eparhiot al Maramureșului și Sătmărulei, care mi-a dat pe acest sfânt minunat să-mi ocrotească misiunea pastorală din satul unde slujesc.

În ziua când am fost hirotonit preot, am mers în orașelul natal, iar nenea Nicu, sănătos cum e și azi, m-a strâns către el, iar eu l-am întrebat dacă mai citește Acatistul Sfântului Nectarie; el a scos de la buzunarul de la piept acatistul și mi-a spus: „Sfântul Nectarie este ocrotitorul și păzitorul vieții mele și îi voi fi recunoscător până la mormânt pentru minunea făcută cu mine, iar dincolo, când va veni vremea, îi voi mulțumi față către față pentru ceea ce el a făcut în viața mea.”

Acum doresc să vă aduc la cunoștință o nouă minune a aceluiași Sfânt Părinte Nectarie, făcătorul de minuni. Minunea aceasta s-a petrecut în satul Posta, comuna Remetea Chioarului (Maramureș), în parohia unde eu sunt preot. Viorica Vaida are 83 de ani. În postul Nașterii Domnului, în anul 2007, dintr-o dată a fost cuprinsă de dureri la picioare și nu a mai putut să umble. Ea nu a vrut să meargă la spital, pentru că era nevoie să rămână internată, iar sărbătoarea Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos se apropia cu pași repezi. A luat medicamente, unsoari de multe feluri, dar durerile de picioare deveneau mai puternice.

După sfintele sărbători, prin luna ianuarie, spre sfârșit, durerile în picioare erau insuportabil de mari și nu se mai putea nici măcar sprijini pe ele, dar să mai umble prin casă, cum făcea până atunci.

A fost dusă de familie la spitalul din Șomcuta Mare, la doamna doctor Voica. Aceasta a internat-o în spital și i-a făcut tratamente timp de două săptămâni. După două săptămâni, doamna doctor a socotit că nu mai are ce să-i facă și a trimis-o acasă.

Înainte de a-i face ieșirea din spital, i-a dat Vioricăi un bilet de trimitere la Baia Mare, la policlinica Sfânta Maria, la domnul doctor Pavel.

După o examinare clară, medicul a spus că femeia nu are circulație în picioare și că are un grad avansat de gută și apoi a spus că soluția sigură pentru a nu se agrava acest lucru e ca un picior să îi fie tăiat. Apoi, după ce și-a exprimat opinia, medicul Pavel a trimis-o la alte investigații, mai detaliate, la Spitalul Județean Baia Mare, unde, după tomografie și alte examene de specialitate, alt medic a spus că sunt afectate ambele picioare și singura soluție e să meargă la o clinică în Cluj să-i amputeze ambele picioare, dar operația nu va reuși pentru că, la vârsta de 83 de ani, organismul e slăbit și va muri pe masa de operație.

La începutul lui februarie 2008, fiica bătrânei Viorica, Florica Criste, a venit la oficiul nostru parohial și a cerut pentru mama ei să aduc de la magazinul „Sfântul Nicolae” din Baia Mare o icoană cu Sfântul Nectarie. Atunci i-am dat cărticica roșie cu Acatistul Sfântului Nectarie și Acatistul Sfântului Grigorie Decapolitul. După câteva zile i-am adus icoana sfântului și i-am dat ulei din candela Sfântului Nectarie, din insula Eghina – Grecia –, și ulei sfințit de la Sfântul Maslu, cu care femeia se ungea zilnic, seara, după ce citea acatistul celor doi sfinți.

Înainte de sfintele sărbători ale Învierii Domnului, când am fost să o mărturisesc și să o împărtășesc, se vedea pe ochii ei că era mai bine, stătea pe marginea patului și mă aștepta în mână cu Acatistul Sfântului Nectarie, iar deasupra capului, la loc de cinste, împodobită cu ștergar maramureșean țesut, veghea din icoană peste ea „minunatul vindecător” care avea să facă minunea.

Și iată că minunea se produce. La începutul lunii mai, fiica ei lucra în grădina casei. Deși nu mai pășise de multe luni singură, numai cu ajutor, bătrâna Viorica a venit încet, dar singură pe picioarele ei în grădină, iar când fiica ei, înmărmurită, a întrebat-o cu cine și cum a ajuns în grădină, ea a răspuns că a venit să vadă ce lucrează și că poate are nevoie de ajutor.

De atunci, tanti Viorica umblă încet, uită și de bătă din când în când și se plimbă prin casă sau prin curte. Dureri în picioare mai are, dar nu așa cum erau, și ea, dar mai ales familia ei, sunt convinși că Sfântul Nectarie a tămăduit-o, ferind-o de amputarea picioarelor.

Ea îi mulțumește sfântului, mărturisind faptul că Domnul Dumnezeu prin el a vindecat-o, iar el, alături de proorocul Ilie, ocrotește biserica noastră, fiind singura biserică din episcopia noastră ce îl are ca ocrotitor.

(Preot Dorin Tămaș, Parohia Posta, Maramureș)

„Tusea s-a oprit”

Mă bucur să mai aduc o mărturie a unei alte minuni făcute de Sfântul Nectarie! Faptul că sfinții, răsplătiți de Domnul cu harul facerii de minuni pentru dragostea lor, sunt tare grabnici ajutători și nu se uită la păcatele celor care îi cheamă în ajutor mă face să îmi dau și mai bine seama cât de săraci suntem sufletește, cât de păcătoși și totodată cât de neputincioși, fără ajutorul lor minunat...

Aș vrea să vă povestesc și eu ajutorul pe care Sfântul Nectarie l-a dat din nou fetițelor mele, Anastasia și Sofia, după ce, în urmă cu trei ani, a vindecat-o complet de astm bronșic și alergii pe Anastasia, boală care a chinuit-o mai bine de trei ani, așa cum am relatat într-o altă mărturie, publicată de Ciprian Voicilă în cartea *Sfântul Nectarie – Minuni în România*. Numele meu este Ana Pascu, locuiesc în București și am două fetițe, Anastasia, care împlinește anul acesta unsprezece ani, și Sofia, de opt ani.

Înainte de a o vindeca definitiv de astm, de câte ori Anastasia era în criză și tusea, sărăcuța, zi și noapte, de nu se putea odihni nimeni din familie, am observat că, de câte ori îi puneam

iconița Sfântului Nectarie pe piept, tusea i se potolea brusc și nu o mai supăra o perioadă lungă de timp, ce dura între câteva ore și o zi.

În februarie anul acesta, ambele fete s-au îmbolnăvit de viroză. Au făcut febră, le-a durut gâtul, au tușit... într-o zi erau mai bine, a doua zi mai rău, iar își reveneau, iar cădeau, și au dus-o așa câteva săptămâni. Mai rău a fost în noaptea dinspre 1 martie, când Anastasia a tușit atât de mult și de rău, încât m-am temut că a făcut iarăși criză de astm, și asta în ciuda tuturor tratamentelor pe care eu, prevăzătoare, i le dădusem. Nu dormea nici ea, nici noi, părinții, care ne învârteam în jurul ei și nu știam ce să-i mai facem.

Până la urmă, pentru că nici surioara ei nu putea să doarmă, am mutat-o pe Anastasia pe canapeaua din living. Acolo am văzut icoana Sfântului Nectarie și mi-am amintit cum i se alina tusea când i-o puneam pe piept. I-am pus-o pe piept și i-am spus: „Anastasia, roagă-te Sfântului Nectarie; cum te-a vindecat de astm și îți alina tusea când aveai crize, să te ajute și acum!” Și m-am așezat lângă ea, rugându-mă din toți rărunchii Sfântului Nectarie, pregătindu-mă să o veghez toată noaptea. Dar, ce să vezi? Nici nu i-am pus bine icoana, că tusea s-a oprit. Anastasia a adormit imediat și, după vreo zece minute de așteptare, convingându-mă că nu mai tușește, i-am mulțumit sfântului cu recunoștință pentru ajutor și m-am dus la culcare.

Anastasia nu a mai tușit nici a doua zi, decât foarte puțin, după-amiaza, și, ulterior, s-a vindecat. În schimb, a doua zi dimineață, a început Sofia să tușească foarte rău, deși peste noapte dormise liniștită. Avea febră mare și zăcea, toropită, de când se trezise pe la ora șapte dimineața, tușind fără încetare. Abia pe la ora nouă mi-a venit gândul cel bun și i-am pus și ei icoana Sfântului Nectarie pe piept, povestindu-i întâmplarea de peste noapte și îndemnând-o să se roage. Și Sfântul Nectarie s-a milostivit și de ea și tusea a încetat brusc, de parcă nici nu ar fi fost. I-a revenit abia după-amiaza târziu, fără să mai fie atât de violentă și, cu lungi întreruperi, a mai durat vreo două zile.

Îi mulțumesc iar și iar Sfântului Nectarie pentru ajutorul dat, pe care nu îl merităm, căci suntem oameni păcătoși. Mă rog în continuare Sfântului Nectarie să le ocrotească și să le dea sănătate, căci pentru un părinte nu este suferință mai mare decât să-și vadă micuții chinându-se.

Dumnezeu să ne ajute pe toți, împreună cu Preasfânta Sa Maică și toți sfinții, acești prieteni minunați!

(Ana Pascu)

„Aveam un nodul destul de mare, mobil”

Mă numesc Cristina, am 30 ani, și sunt din București. Aș vrea să povestesc o minune care mi s-a întâmplat. Și fac asta nu spre lauda mea (căci sunt nevrednică și păcătoasă și nu merit asemenea minuni), ci spre slava lui Dumnezeu și a sfinților Săi...

La scurt timp după Paște, am început să simt o durere puternică și violentă la sânul stâng... M-am gândit că e ceva trecător... Durerile au continuat însă... M-am palpat și mi s-a părut că se simte ceva tare, dar m-am gândit că nu sunt eu obiectivă și că, din cauza faptului că mă doare și tot stau cu gândul la asta, de aceea simt așa ceva... În luna mai trebuia să nască cumnata mea și, mergând la doctoriță, să o întreb ultimele detalii pentru naștere (avem aceeași doctoriță amândouă), m-a întrebat ce fac, cum sunt după laparoscopie etc. ... I-am zis că, în general, bine, dar că mă doare un sân de vreo lună de zile... M-a pus să mă dezbrac să mă consulte și... Șoc... Mi-a zis că am un nodul... A sunat-o pe o colegă de-a dânzei care face ecografii mamare, să mă programeze pentru ecografie... Doctorița respectivă era însă în concediu și a rămas ca, în momentul în care se întoarce, să mă sune să vin la ecografie.

Am ajuns acasă un pic cam tulburată (având antecedente în familie – mama e operată de fibrom, iar sora mamei de nodul la sân). Cu toate acestea, aveam și o oarecare liniște sufletească... Am zis: „Fie voia Domnului”... M-am rugat Sfântului Nectarie și Cuvioasei Parascheva și am încercat să mă liniștesc. Pe 26 mai, după ce a născut cumnata mea, mama acesteia și soțul ei au vrut să mergem la Radu Vodă, să îi mulțumim Sfântului Nectarie că nașterea decursese normal.

Ajunghând la Radu Vodă, i-am mulțumit Sfântului Nectarie pentru cumnata mea și l-am rugat să mă ajute să nu fie ceva complicat la sân. A doua zi, pe 27 mai, de ziua Sfântului Ioan Rusul, am mers la bisericuța de la spitalul Polizu și m-am închinat moaștelor sfântului, mulțumindu-i pentru cumnata mea și rugându-l și pe Sfântul Ioan să mă ajute cu problema mea.... Am primit de la doamna de la lumânări o sticlă cu ulei din candela care arde la moaștele Sfântului Ioan Rusul. Am citit acatistul sfântului și m-am uns cu ulei... În zilele următoare am avut niște dureri cumplite... Nici nu puteam să dorm noaptea... Dar m-am uns cu ulei în continuare... Cu timpul, durerea m-a mai lăsat.

Pe 15 iunie, mergând cu Loredana (cumnata mea) la control, doctorița m-a întrebat cum sunt... I-am zis că am avut dureri cumplite, dar că acum nu mă mai doare nimic... M-a pus iar să mă dezbrac să mă consulte... Și... slavă lui Dumnezeu și sfinților Săi! Nu mai era nimic. Doctorița era uimită. A zis că aveam un nodul destul de mare, mobil, care atunci când mișcam mâna se mișca și el și se vedea foarte bine. I-am spus că este mila lui Dumnezeu și lucrarea Sfântului Nectarie și a Sfântului Ioan Rusul. Și sunt convinsă că m-au ajutat mult și rugăciunile doctoriței, care este un om extraordinar, cu o credință tare și care își ajută paciențele, atât medical, cât și prin rugăciune. Slavă lui Dumnezeu și sfinților Săi!

(Cristina Caciantoni)

„Am reușit să fac mult doritul autotransplant”

Încep și eu prin a-I da slavă lui Dumnezeu pentru toate și, în special, prin a-I mulțumi pentru salvarea minunată dintr-o boală cumplită prin care mi-a fost îngăduit să trec la vârsta de 34 de ani, în 2006.

Boala s-a declanșat în ultimul trimestru al celei de-a doua sarcini prin apariția unui ganglion supraclavicular care, în timp, s-a divizat. După nașterea mult doritei fetițe (eu mai având un băiețel, de 3 ani), am început investigațiile medicale care se impuneau și am aflat, cu multă durere, că boala mea era de natură canceroasă. Am fost diagnosticată cu limfom Hodgkin faza a doua, care, în principiu, nu este operabil, el tratându-se prin chimio și radioterapie.

După o perioadă de frământări intense și multe întrebări fără răspuns la vremea respectivă, am trecut la faza de acceptare a bolii și am început chimioterapia la mine în județ. A urmat apoi radioterapia care se impunea, la Cluj, în urma căreia speram ca și cel din urmă ganglion să dispară. O perioadă (cam trei luni) boala a stagnat, după care a recidivat și coșmarul a reînceput. Spre deosebire de prima fază a bolii, acum devenise mult mai agresivă și mult mai greu de ținut sub control; nu mai vorbesc de toate temerile mele, de disperarea care mă cuprindea și de gândurile chinuitoare care mă stăpâneau și care nu mă lăsau să dorm.

Cert este că mi-a fost foarte greu să depășesc momentul, dar gândul că-mi va crește „alta” copiii m-a făcut să mă încrâncenez și m-am mobilizat să lupt mai departe. Așa cum spuneam, boala avansase și se impunea un transplant medular (sau un autotransplant dacă era posibil). Din fericire, dosarul mi-a fost

aprobat la spitalul Fundeni din București, unde am intrat în tratamentul premergător transplantului.

Dar Dumnezeu a îngăduit din nou să mă treacă prin focul marilor încercări. Nu reușeam să intru în transplant din cauză că boala nu mai răspundea la tratament. Doctorii chiar îmi dăduseră drumul la „vatră” (după ce au epuizat tot protocolul de tratament), vizibil uimiți și recunoscându-și neputința cu privire la evoluția bolii mele (eram un caz pierdut). În București am o prietenă dragă mie (Dumnezeu s-o miluiască!), care mi-a purtat de grijă ca o soră. Prin ea l-am cunoscut și pe Sfântul Nectarie de la Mănăstirea Radu Vodă, cu ale cărui rugăciuni m-am întărit și mi-am hrănit sufletul pentru lupta cea mare și grea.

Iată că, prin rugăciunile Maicii Domnului (protectoarea fetiței mele) și ale acestui mare sfânt, Dumnezeu S-a milostivit, boala a stagnat și am reușit să fac mult doritul autotransplant, care a decurs foarte bine. Vreau să precizez că, în acea perioadă, am simțit mai mult ca niciodată puterea rugăciunii celor ce și-au jertfit din timpul lor pentru mine – Dumnezeu să-i răsplătească! Au trecut doi ani și jumătate cu sănătate și mulțumesc Domnului pentru că mi-a dat șansa să îmi cresc copilașii alături de soțul meu.

(Angela Morar)

„O diferență enormă între ecografii”

Vă scriu pentru că îmi doresc de ceva vreme să fac lucrul acesta, dar mărturisesc că nu mi-a fost foarte ușor să-mi aștern gândurile pe hârtie. O fac acum, totuși, pentru că doresc să mulțumesc lui Dumnezeu și Maicii Domnului pentru ajutorul pe care mi l-au dat mie și celor apropiați mie, prin intermediul Sfântului Nectarie.

În cazul meu, prima minune s-a petrecut în anul 2008, când am avut o încercare foarte mare în familia mea, căreia simțeam că nu-i pot face față și că, din cauza aceasta, mă voi îmbolnăvi.

Deși nu eram o creștină practicantă, ultima soluție mi s-a părut aceea de a merge să cer ajutorul Sfântului Nectarie, de care auzisem că face minuni și la ale cărui moaște de la Mănăstirea Radu Vodă mai fusesem de câteva ori cu o prietenă.

L-am rugat atunci pe Sfântul Nectarie, din tot sufletul și cu toată credința, să mă ajute cu rezolvarea necazului din familia mea, după cum știe că va fi mai bine pentru toți cei implicați.

Sfântul Nectarie a făcut minunea cu noi aproape pe loc (în decurs de câteva zile), dar această minune a avut și o urmare extraordinară, și anume faptul că din acel moment eu m-am întors la Dumnezeu și am început să pășesc pe drumul credinței.

A doua oară când am alergat la Sfântul Nectarie a fost la sfârșitul anului trecut, când fiica mea cea mică a avut niște probleme de sănătate, care s-au succedat în decursul a două luni. Totul a început cu un leșin, în urma căruia a ajuns la Spitalul de Urgență, unde a fost operată de apendicită. La aproape o săptămână după aceasta, a început să se simtă rău, starea înrăutățindu-i-se de la o zi la alta.

Am mers să facem analize, ecografii, în urma cărora medicii ne-au spus că este vorba de o problemă de natură ginecologică, dar nimic foarte clar. În cele din urmă, am ajuns la un medic ginecolog foarte bun, care i-a pus diagnosticul de chist endometrioic și care i-a spus să revină peste două luni, să refacă ecografia, fiind de părere că este foarte posibil să trebuiască să o opereze, ceea ce însemna extirparea ovarului bolnav. Eram destul de speriați de acest gând, chiar dacă aceasta nu era o operație foarte dificilă sau gravă, dar nu ne doream ca ea să rămână, la vârsta de 23 de ani, cu un singur ovar.

Cu toate acestea, am avut tot timpul o liniște în suflet pentru că am știut ce aveam de făcut. Din primul moment m-am rugat la Maica Domnului și la Sfântul Nectarie, ca să nu ajungă la

operație. Iar de câte ori fiica mea îmi spunea că medicul i-a dat de înțeles că în cazul acestui diagnostic, extirparea ovarului este singura soluție, îi spuneam să aibă încredere că există și minuni. În tot acest timp, până în luna februarie, când a mers să repete ecografia, m-am rugat și am avut credința că Maica Domnului și Sfântul Nectarie o vor ajuta.

Am văzut cele două ecografii (cea din decembrie și cea din februarie) și este o diferență enormă între ele, chiar și noi, care nu suntem medici, ne putem da seama de lucrul acesta. Medicul i-a spus că, în mod surprinzător, nu mai este vorba de un chist endometrioic, ci este vorba de un chist obișnuit, care poate fi tratat hormonal.

A treia minune s-a petrecut acum o lună și ceva, când fiica mea cea mare a făcut o hernie de disc. După tomografie i-a spus că trebuie să fie operată, pentru că altfel este foarte posibil să paralizeze. Ea a intrat în panică și încerca să se încurajeze, spunându-și că, dacă trebuie să facă această operație, găsirea unui medic bun, în care să aibă încredere, este soluția.

Dar și în cazul ei am avut aceeași pace în suflet, știind că, dacă mă rog la Dumnezeu, la Maica Domnului și la Sfântul Nectarie, nu va fi nevoie de operație. Și așa a fost! Am consultat un medic de la spitalul prof. dr. Bagdasar-Arseni, care ne-a spus că problema poate fi rezolvată și fără operație. Mai mult decât atât! Vizavi de casa în care locuiește fiica mea este un cabinet de kinetoterapie, de care ea nu știa, pentru că se mutase de curând în acea casă. A văzut acest cabinet de la fereastra camerei ei și, minune, a văzut chiar o persoană cunoscută de ea, care se ocupa de pacienți. A luat legătura cu aceasta și a început tratamentul în foarte scurt timp, tratament care deja a dat roade foarte bune și pe care trebuie să-l facă timp de șase luni.

A patra minune s-a petrecut cu o doamnă care a lucrat în același loc în care lucrez și eu, un om foarte bun, de care mă apropiasem.

Acum un an, această doamnă a început să aibă niște simptome ciudate și în scurt timp i-au paralizat mâna și piciorul stâng. În urma tomografiilor s-a depistat că are o tumoră la creier, de natură canceroasă. Medicii au spus că, din cauza așezării tumorii, aceasta nu poate fi operată. A început imediat radioterapia și tratamentul citostatic. Pe parcursul acestui tratament a repetat de două ori tomografiile, iar la ultima, adică cea de acum trei săptămâni, în locul tumorii se vede doar o pată.

Dumneaei, deși nu este o creștină practicantă, și-a pus toată nădejdea în ajutorul lui Dumnezeu și, din câte mi-a spus, au fost mai multe persoane care s-au rugat pentru dumneaei. Și eu m-am rugat tot timpul la Maica Domnului, la Sfântul Nectarie și la Sfântul Pantelimon. Am fost și la mai multe Sfinte Masluri de unde i-am dus ulei sfințit, pâine și făină. Iar cu vreo două luni înainte de rezultatul tomografiei, i-am dăruit cartea cu minunile din România ale Sfântului Nectarie, sperând să citească din ea și astfel să-și îndrepte rugăciunile spre el (mi-am dat seama, de mai multe ori, cât de greu și de delicat este drumul de întoarcere al oamenilor la credință. Așa a fost și cu mine, nu am reușit cu adevărat decât atunci când am fost foarte lovită). Înainte de tomografie cu vreo câteva săptămâni, mi-a spus că a fost la Mănăstirea Radu Vodă cu o vecină, care mai fusese înaintea dumneaei. S-ar putea să fi citit și din cartea pe care i-am dat-o, și aceasta să o fi determinat să meargă la Radu Vodă.

Oricum, cert este că, în urma rugăciunii la moaștele Sfântului Nectarie, tumoră a rămas doar o pată. Pareza nu a dispărut încă, iar medicii i-au recomandat ca, pentru o vreme, să continue tratamentul cu citostatice, dar sunt convinsă că minunea va lucra în continuare, după voia lui Dumnezeu.

Îi mulțumesc Bunului Dumnezeu pentru iubirea de oameni pe care ne-o arată prin sfinții Săi! Îi mulțumesc, îi sunt recunoscătoare și o iubesc pe Maica Domnului pentru ajutorul și ocrotirea pe care ni le-a dat mie, familiei mele și celor dragi,

de-a lungul vieții noastre de până acum, chiar și atunci când nu am știut să i le cerem!

Îi mulțumesc și îl iubesc pe Sfântul Nectarie pentru minunile pe care Dumnezeu le-a făcut prin el, pentru mine, pentru familia mea și pentru cei dragi mie, și mă rog în continuare să ne ajute, pe noi, pe toți!

(Beatrice Ruse, București)

„Mi-am primejduit viața de aici”

Am 36 de ani și sunt o criminală. Am ucis de trei ori, făcând trei avorturi. Dacă la primul știam că este un păcat, dar m-am învoit ușor, pentru că totuși nu înțelegeam urmările, al treilea a fost deosebit de traumatizant, deoarece știam mult mai multe despre avort decât la 21 de ani, și sufletul îmi era deja slăbit și hăituit de păcatele de până atunci.

Doamnelor și domnișoarelor care vă gândiți să faceți acest lucru, întăriți-vă cu nădejdea în Dumnezeu și renunțați imediat să vă mai gândiți așa ceva! Dacă citiți aceste rânduri, sunteți deja pe calea cea bună. Nu renunțați cu niciun motiv la sarcină, chiar dacă vă gândiți că nu aveți bani pentru creșterea copilului sau veți fi privite urât de restul oamenilor. Cu ajutorul lui Dumnezeu și cu rugăciunile voastre, se vor aranja toate lucrurile spre binele vostru și al copilului.

Eu, deși mi-am dorit copii de la 19 ani, am cedat, prosteste, îndemnurilor partenerilor mei de viață care mă convingeau că nu e momentul unui copil. I-am pierdut și pe ei și pe copii, mi-am primejduit viața de aici – pentru că sunt bolnavă acum – și viața veșnică, dar tot mai am speranță și mă rog la Dumnezeu să mă miluiască și să mă ierte.

Dumnezeu e mare și milostiv și a găsit motiv să-mi dăruiască o minune în copilășul pe care l-am născut acum 6 luni. Abia

acum, ținându-mi copilul în brațe, plâng cu adevărat amar și rupere de suflet cele trei crime pe care le-am făcut. Abia acum înțeleg grozăvia cu care mi-am permis să iau vieți ce nu le puteam da eu.

Și iată cum m-a ajutat Sfântul Nectarie. Cu o lună înainte să nasc, duhovnicul mi-a dat acatistul sfântului și mi-a spus să-l citesc zilnic până nasc. Nu știam nimic despre Sfântul Nectarie la acel moment, dar am citit acatistul cu încredere că duhovnicul meu știe de ce mi-a spus așa. Lenea m-a ținut să nu-l citesc zilnic, dar și așa, sfântul m-a ajutat. Am probleme cu rinichii și cu sânii de mult timp, anemie feriprivă din naștere, și totuși am născut un băiețel de 4,200 kg, frumos și sănătos, pe care l-am și alăptat. Cezariana putea fi foarte riscantă pentru mine, la fel și recuperarea de după operație. Cu toate problemele și riscul vârstei, operația a durat 15 minute, nu am pierdut mult sânge și rinichii și-au reluat funcția a doua zi. Nu-i asta o minune?

După ce am născut, m-am lăsat prinsă în viața de mămică și abia acum, la șase luni distanță, reiau citirea Acatistului Sfântului Nectarie, pentru că abia acum citesc cartea *Minuni în România* și realizez cât de mult ajutor și cât de grabnic răspunde sfântul rugăciunilor noastre. Și cine credeți că mi-a salvat copilul când l-am scăpat din cărucior? Am înclinat prea mult căruciorul ca să urc niște scări și Filip a alunecat și a căzut în față. Dumnezeu, Maica Domnului și Sfântul Nectarie l-au ocrotit și a ajuns pe picioarele unei vecine care chiar atunci venea după noi. Copilul e întreg, nu a pățit absolut nimic. Putea să fie foarte grav!

Acum mă rog sfântului pentru sănătate, pentru că mă încercă rău de tot ganglionii inflamați în mai multe locuri. Nevrednică sunt de bucuriile acestei vieți, dar mă rog să trăiesc pentru copilașul acesta, pentru darul minunat pe care l-am primit tocmai acum. Dumnezeu îi ceartă pe cei pe care-i iubește, ca să se îndrepte și să le fie bine. Și ne trimite ajutoare de nădejde, cum este și Sfântul Nectarie. Doamne ajută!

(Paula, Constanța)

Mă numesc Ioana și de curând am citit cartea *Minunile Sfântului Nectarie*. Vreau să adaug și eu la aceste minuni făcute de Sfântul Nectarie încă una, cea pe care sfântul a făcut-o pentru fiul meu.

De la extracția unui dinte a ajuns să facă trei operații. La unul din spitale am întâlnit o doamnă care mi-a descris Mănăstirea Radu Vodă, eu auzind că există moaștele sfântului în această mănăstire. Deși nu cunoșteam orașul, am ajuns foarte repede. Am stat la slujbă și, povestind ce a pățit fiul meu, am primit ulei sfânt de la candela unde se aflau moaștele Sfântului Nectarie. L-am uns pe fiul meu, iar în următoarea zi trebuia să fim internați la stomatologie pentru o altă intervenție, închiderea canalului la acest dinte. Vă mărturisesc că acel canal era închis și nu a mai fost nevoie de intervenție.

Totuși, medicii au chemat comisia și l-au văzut și ziua următoare. Era adevărat, nu a mai fost operat la dantură. Mulțumesc Sfântului Nectarie pentru minunea făcută. Vă rog să aveți încredere în Sfântul Nectarie, că nu lasă pe nimeni în suferință. Doamne ajută! Amin!

(Diana Netotu)

„Acum Nectaria are 10 luni”

Numele meu este Camelia, sunt din Timișoara, și vreau să mărturisesc și eu ajutorul minunat pe care l-am primit de la Maica Domnului, Sfântul Nectarie și sfinții martiri mărturisitori de la Aiud.

O să încep prin a vă spune că am o fetiță, Andreea, de 7 ani, și o fetiță, de 10 luni. Diferența aceasta mare între fetițele mele nu am dorit-o noi (eu și bunul meu soț, de care eu nu sunt vrednică), ci Bunul Dumnezeu a îngăduit-o pentru păcatele

noastre, dar și pentru a ne încerca credința și nădejdea în El și în sfinții Lui.

Timp de 6 ani am tot așteptat al doilea copilăș și am făcut tot felul de controale pe la diverși medici, care nu găseau nimic în neregulă. Între timp, l-am cunoscut și eu pe Sfântul Nectarie printr-o carte primită în dar de la maica stareță de la mănăstirea Logrești, Gorj. Am citit cartea plângând aproape tot timpul, iar din acel moment m-am simțit foarte aproape de Sfântul Nectarie. Lucrarea mea de licență a fost despre viața și misiunea Sfântului Nectarie în Biserica Ortodoxă.

După 6 ani de așteptări și rugăciuni către Maica Domnului și Sfântul Nectarie, am rămas însărcinată. Bucurie mare, dar, în același timp, bucuria mi-a fost umbrită de o grijă prea mare că nu voi putea intra în concediu pentru îngrijirea copilului, pentru că aveam o întrerupere de o lună în activitate (schimbam locul de muncă). Grijă aceasta nu îmi dădea pace și mă mâhneam foarte mult pentru că, după atâtea așteptări, nu mă pot bucura din plin și că las griji lumești să pună stăpânire pe bucuria mea. Această grijă a fost de scurtă durată, deoarece Bunul Dumnezeu și Preacurata Sa Maică au rezolvat problema și puteam intra în acel concediu.

Dar, din cauza necredinței mele, la 7 săptămâni de sarcină, copilășul meu a murit în pânțece. Am suferit foarte mult, atât eu cât și soțul meu și fetița noastră, care se ruga în fiecare seară să aibă și ea un frate sau o surioară.

Ceea ce vreau să mărturisesc eu acum este supărarea pe care am simțit-o față de Sfântul Nectarie. Supărare de care mă rușinez foarte tare, dar care a fost în sufletul meu în acea perioadă. Am fost la părintele duhovnic, am mărturisit acele sentimente, dar în mintea și inima mea mă tot întrebam de ce nu m-a ajutat Sfântul Nectarie, așa cum a ajutat atâtea și atâtea femei, doar promisesem că voi da numele său copilășului. Au trecut astfel 3 luni, după care, în mod nesperat, am rămas însărcinată din nou. Mărturisesc că, în acest timp, mi-am tot

cerut iertare de la Sfântul Nectarie și l-am rugat frumos să aibă milă și de noi în rugăciunile sale. Tot în acea perioadă am fost la Aiud, la sfinții martiri mărturisitori, și ne-am rugat la sfințele moaște.

De această dată, Bunul Dumnezeu, Maica Preacurată, Sfântul Nectarie și sfinții martiri mărturisitori de la Aiud s-au milostivit de noi, mult păcătoșii, și, după 9 luni, am născut un îngerăș de fetiță, Nectaria, care, alături de celălalt îngerăș, Andreea, ne luminează viețile și ne bucură inimile.

Acum Nectaria are 10 luni, este sănătoasă și este bucuria noastră, a tuturor. Nădăjduiesc că bunul Sfânt Nectarie îmi va ierta necredința și ne va purta de grijă, fiind, alături de Maica Domnului, ocrotitorul nostru.

Slavă Domnului, Maicii Sale Preacurate, laudă Sfântului Nectarie și tuturor sfinților pentru toate binefacerile ce ni le dăruiesc în fiecare zi!

(Camelia Gornoviceanu)

„Nu știam dacă mai sunt o ființă umană”

Se împlinesc în curând doi ani de când Sfântul Nectarie a intrat în viața mea asemenea unei minunate adieri, adierea veșniciei care mi-a transformat existența.

Spre sfârșitul anului 2008, am început să mă simt rău. Doctorul m-a trimis să fac mai multe analize, dar nimic nu părea să fie anormal. Starea mea sufletească era chiar mai rea decât cea a trupului, treceam printr-o depresie profundă și mă luptam cu o insomnie rebelă.

Totul a continuat până în toamna anului 2009, când lucrurile s-au înrăutățit. Aveam dureri atât de mari, încât loveam zidurile și urlam. Erau momente când nu știam dacă mai sunt o

ființă umană sau un animal înjunghiat. În octombrie m-am întâlnit cu o prietenă care, surprinzător, mi-a oferit o carte, carte cu care a început schimbarea vieții mele. Menționez că acea prietenă nu știa că mă simt rău, nu ne mai văzuserăm de un an și ne-am reîntâlnit pentru câteva ore doar. Cartea era despre Sfântul Nectarie, făcătorul de minuni. M-a surprins gestul, pentru că nu știam absolut nimic despre sfânt.

Din momentul în care am deschis-o, ceva s-a schimbat în sufletul meu, o pace necunoscută până atunci m-a învăluit. Totul începuse să capete un sens, deși încă nu știam prin ce aveam să trec. Am ajuns apoi în București. Aflasem că o părticică din sfintele moaște se găsea acolo, dar nu am fost să mă închin, deși simțeam o chemare extraordinară. Prinsă cu grijile lumești, am plecat din capitală fără să răspund chemării sfântului. Ar trebui să nu ignorăm niciodată glasul sufletului. Eu, în acel moment, n-am știut să-l ascult.

Durerile creșteau pe zi ce trecea, așa că am decis să merg iar la doctor, care m-a trimis să fac o investigație mai amănunțită. Cum era vorba de un examen endoscopic, unde afecțiunea se vedea clar, doctorul a pus diagnosticul imediat. Era cancer și mi s-a recomandat să mă operez de urgență. Între aflarea diagnosticului și operație au trecut două săptămâni, perioadă în care viața mea s-a schimbat total. Atunci am simțit cu adevărat puterea rugăciunii, harul Sfântului Maslu și comuniunea cu ceilalți credincioși. Acatistul Sfântului Nectarie îl citeam zilnic și îmi aducea foarte multă pace. Totuși, eram tulburată de ideea operației, mă întrebam dacă era absolut necesară. Cu această întrebare în minte, am plecat câteva zile la cea mai bună prietenă a mea.

Într-o seară, m-am rugat mult pentru a primi un răspuns și intenționez să citesc ceva. Luasem mai multe cărți duhovnicești cu mine și am deschis-o pe una dintre ele la „întâmplare”. Primele cuvinte pe care le-am citit m-au uimit total. În primul paragraf era scris așa: „Fiica mea, mergi la operație, pentru că

nu ai timp de pierdut!”. Era o scrisoare a Cuviosului Porfirie către o monahie care avea cancer. Având în vedere că mă rugasem pentru a primi un răspuns legat de operație, acele cuvinte le-am primit ca pe o îndrumare clară.

Așadar, am mers la operație, care s-a dovedit a fi mai complicată decât prevăzuseră doctorii. A durat aproape opt ore și recuperarea a fost grea. Pe cât mă simțeam de rău fizic, pe atât de bine mi-era sufletește. I-am iertat pe toți cei care mă supăraseră în trecut, suferința altora nu-mi mai era străină, îi iubeam pe cei care mă răniseră. Suferisem toată viața de o tristețe apăsătoare. Întâlnirea cu Sfântul Nectarie m-a vindecat de acea tristețe, mi-a adus o bucurie extraordinară, total necunoscută. Înviasem pur și simplu!

La două săptămâni după operație, exact în ziua când se prăznuia adormirea Cuviosului Porfirie, a venit rezultatul analizei tumorii. Boala era în stadiu incipient, așa că nu era nevoie de chimioterapie. Vestea bună a fost încă o dovadă că Sfântul Nectarie îmi era aproape și că Dumnezeu îmi vorbise prin cuvintele Cuviosului Porfirie. Pe timpul șederii în spital transformarea mea devenise vizibilă și colegilor de salon, care nu înțelegeau cum poate cineva grav bolnav să fie atât de bucuros. Harul Domnului lucra în sufletul meu. Iubeam toată creația, aceasta a fost cea mai mare minune făcută de Sfântul Nectarie cu mine, mi-a înnoit sufletul.

Am uitat să menționez că, înainte de aflarea diagnosticului, rămăsesem fără casă. Niște prieteni (care nici măcar nu-mi erau foarte apropiați!) m-au invitat să stau la ei un timp. Când au aflat de boală, mi-au spus că pot rămâne la ei până mă refac. Am locuit la ei aproape un an, perioadă în care am simțit tot timpul că, prin mâinile lor, Dumnezeu Își arată dragostea față de mine. Grație lor am aflat ce înseamnă slujirea aproapelui. S-au comportat cu mine ca și cum aș fi făcut parte din familie, au creat o atmosferă propice vindecării. Au fost cu adevărat îngerii mei păzitori!

Pe parcursul recuperării nu am putut lucra, dar prieteni sau oameni pe care abia îi cunoșteam m-au ajutat financiar. De fiecare dată când ajungeam la limită, cineva apărea cu un ajutor. În mai 2010, o bună prietenă mi-a dat bani pentru a face un pelerinaj în Eghina. Drumul acela a fost încununarea a ceea ce trăisem până atunci, a fost primirea certitudinii că sfinții sunt vii. Cu o lună înainte fusesem la Mănăstirea Radu Vodă în București. Acolo am simțit pentru prima dată adierea veșniciei. Numai cei care au fost la moaștele sfântului înțeleg ce vreau să spun. Este starea aceea binecuvântată în care timpul și spațiul nu mai există, iar inima arde de bucurie și iubire.

Ceea ce am trăit în Eghina depășește orice gând omenesc. Niciodată nu am căutat minuni și cred din toată inima că nu le merit, însă mila Domnului e infinită. Când am ajuns în Eghina mă simțeam foarte rău, încă aveam sechele după operație, eram slăbită, foarte obosită și aveam dureri. Din clipa în care am pășit spre sfintele moaște, orice durere a încetat, oboseala a dispărut. De fapt, simțeam că nu mai am trup, eram învăluită de o bucurie incredibilă, inexprimabilă în cuvinte. Acum îmi dau seama că încerc să găsesc cuvinte pentru niște trăiri care efectiv nu pot fi exprimate. Lângă sfintele moaște, bucuria a fost infinită, pacea se revărsa ca niciodată în sufletul meu. Probabil așa trebuie să fie în rai, o comuniune de iubire în bucurie fără sfârșit!

Prietena care îmi plătise drumul mă rugase să le pomenesc pe ea și pe sora ei. În timp ce mă rugam pentru ele lângă sfintele moaște, am primit în minte două mesaje, ca răspuns la problemele lor legate de serviciu. Nu aș putea explica exact cum au venit cuvintele acelea, dar știu sigur că nu au fost rodul imaginației mele. Cuvintele s-au împlinit întocmai, cele două găsindu-și posturi foarte bune. Am rămas la mănăstire trei zile, timp în care am avut marea bucurie de a mă apropia de una dintre monahii și de a cunoaște astfel un pic din viața monahală. Menționez că nu mai stătusem niciodată la o mănăstire, fusesem doar în trecere pe la niște mănăstiri din România, dar atât.

Ar fi încă atâtea de mărturisit despre dragostea Domnului și a Sfântului Nectarie, dar ar trebui să scriu zeci de pagini. Sunt un om păcătos care a simțit din plin harul lui Dumnezeu și îmi este teamă să vorbesc despre aceste minuni pentru că, deși le-am trăit, nu am ajuns la desăvârșire, și de multe ori săvârșesc răul pe care nu-l voiesc. În noiembrie anul trecut am fost iar în Eghina. Atunci mă simțeam rău, aveam dureri mari de picioare, iar doctorii nu puteau descoperi cauza. A fost o călătorie cu peripeții, pentru că am nimerit în perioada cu grevele și am rămas blocată patru zile la Atena, fără bani de hotel, însă tocmai atunci a apărut un prieten care venise în vacanță și a împărțit camera cu mine. Sfântul are grijă de toate! Mergeam în fiecare zi în port și plângeam de supărare că nu puteam ajunge pe insulă.

Sfântul Nectarie m-a ajutat să ajung în Eghina chiar în ultima zi, când trebuia să plec din Grecia. Am stat la mănăstire doar trei ore, însă când am plecat nu mai aveam nicio durere, iar sufletul mi-era ușor ca un fulg. Sfântul Nectarie și-a făcut iar simțită prezența sa iubitoare. În martie anul acesta, am trecut printr-o altă tulburare, cauzată de o suspiciune legată de boală. Am alergat din nou în Eghina și am regăsit pacea. În camera Sfântului Nectarie este un mic tablou realizat chiar de el, tablou care reprezintă o cruce pe care sunt scrise cuvintele evanghelice: „Dragostea desăvârșită alungă orice frică.” Citindu-le, m-am vindecat de frică, frica de boală și de moarte. Am primit în inima mea certitudinea că moartea nu este decât o trecere și că suferința este o cruce care, primită cu dragoste, ne conduce în rai. Am înțeles atunci că, orice rău ni s-ar întâmpla, trebuie să privim mereu spre crucea Mântuitorului și astfel vom găsi scăpare.

Astăzi mă simt bine, sechelele postoperatorii au dispărut. Tocmai am făcut un nou set de analize care atestă că sunt pe deplin sănătoasă. Aș vrea să mai spun că experiența bolii m-a apropiat și de alți sfinți pe care doresc să-i amintesc aici: Sfântul Ioan Maximovici, Sfântul Spiridon, Sfântul Nicolae, Sfântul Ioan

Rusul, Sfântul Luca al Crimeei, Sfântul Efrem cel Nou, Sfinții Rafael, Nicolae și Irina, Sfânta Xenia, Cuviosul Paisie, Cuviosul Porfirie și, mai ales, Maica Domnului. Însă, Sfântul Nectarie îmi este cel mai drag și cred că cea mai bună cale de a-i mulțumi pentru ajutor este să-i urmez modelul de viață, să-i ajut pe oamenii aflați în suferință, să dau mărturie despre dragostea lui Dumnezeu.

Nădăduiesc ca mărturia mea să-i ajute pe cei bolnavi. Să nu uităm să ne rugăm unii pentru ceilalți, rugăciunea e o mare taină! Cuviosul Paisie are o minunată rugăciune pentru lume unde îi pomenește și pe bolnavii de cancer. Noi, cei care cunoaștem focul suferinței, să ne rugăm pentru toți bolnavii, cunoscuți și necunoscuți. Slavă Domnului și sfinților Săi pentru iubirea pe care ne-o arată mereu!

(Sorina)

„Nașterea a trecut foarte repede”

Știu de mult timp de Sfântul Nectarie și nu de puține ori am trecut pe la Mănăstirea Radu Vodă să mă închin și să-i sărut sfintele moaște, dar până acum nu i-am cerut ajutorul în rugăciune în mod expres sfântului.

Eram însărcinată în 8 luni și jumătate când soțul mi-a adus cartea nou apărută cu minunile din România ale sfântului. Am citit-o pe nerăsuflăte și, când am văzut câte minuni a făcut cu mamele la naștere și cu pruncii lor, cât de mult i-a ajutat, am început și eu să citesc acatistul sfântului, în speranța că mă va ajuta la naștere, de care îmi era atât de frică, deși știam că sunt nevrednică de ajutorul lui.

Și iată că a sosit și momentul nașterii. La ora două noaptea au început contracțiile. Erau foarte rapide, se repetau la cinci

minute, iar la ora patru am plecat spre spital, cu gândul la Sfântul Nectarie, că totul va fi bine și va trece repede.

Fiind la prima naștere, doctorița se aștepta ca travaliul să dureze mai mult. Când am ajuns la spital, aveam deja dilație 6 cm, iar la ora 7 am născut o fetiță sănătoasă de 3800 g. Doar în ultima oră contracțiile au fost mai dese și foarte dure-roase. Dar nașterea a trecut foarte repede numai datorită ajutorului nemijlocit al Sfântului Nectarie, pe care îl rugam să mă ajute să nasc cu bine! Așa a venit pe lume Măriuca noastră și i-am promis Sfântului Nectarie că sigur unul din copiii noștri va purta numele lui!

La externarea din spital, sfântul m-a ajutat să ajung și la examen, examen care era programat exact în ziua în care m-am externat cu micuța, ea rămânând în mașină cu soțul meu. Apoi restul sesiunii a trecut cu bine, cu nădejdea că sfântul mijlocește pentru mine și mă luminează să trec examenul cu bine, căci acasă n-am învățat destul; micuța noastră deși era tare cumințică, ne solicita prin casă cu destule.

Peste câteva zile de la naștere, am descoperit că am o infecție și, în următoarea zi, trebuia să merg la control. M-am îngrijorat pentru că, dacă m-ar fi văzut doctorul în acel moment, sigur îmi prescria antibiotice, care m-ar fi oprit să o alăptez pe Maria.

Dar n-am deznădăjduit, soțul a avut grijă de mine să mă curețe, ne-am rugat și eu și soțul meu sfântului, știind că el nu îi lasă pe cei care îi cer ajutorul în necazuri și astfel, până dimineața la control, infecția se retrăsese în mare parte.

Mereu am avut parte de minuni în viață, Dumnezeu și sfinții Lui m-au ajutat de fiecare dată când am avut nevoie de ajutor. Și pentru că dorința sfântului este de a-i mărturisi minunile, am scris și noi minunile pe care le-a făcut, de acum înainte fiind ocrotitorul familiei noastre!

Bucură-te, Sfinte ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!
(Daniela Radu, București)

„Tu n-ai nimic, nu mai ai cancer!”

Mă numesc Viorica. Sunt din Constanța. Vreau să mărturisesc și eu ajutorul pe care l-am primit de la Sfântul Nectarie și Sfântul Ioan Rusul. M-am hotărât să mărturisesc după ce am citit minunile făcute de Sfântul Nectarie în România.

S-a întâmplat în anul 2009, când am mers la București pentru analize, că nu mă simțeam bine, la policlinica Victor Babeș. După un set de analize, doctorița mi-a zis: „Trebuie să-ți scoți fierea.” Aveam și probleme cu stomacul, și la piept, când m-a consultat și m-a apăsât, mă durea și a simțit ea la mână ceva și mă și ardea. M-a trimis să-mi fac ecografie la piept și mamografie. În urma acestor controale, doctorița zice: „Îmi pare rău, dar aveți cancer.” Nu știam ce să zic... Am zis: „Poate e o greșeală.” Ea a spus: „Nu-i, uite!” Mi-a arătat, dar eu nu mai vedeam nimic. Am stat o jumătate de zi în policlinică. Mi-a făcut iar altă mamografie, și este dureroasă, și mă și durea pieptul stâng și... același rezultat. „Îmi pare rău, trebuie să vă operăm.”

Când am auzit, am ieșit plângând din cabinet, și soțul, care mă aștepta pe hol, se uita la mine și când i-am zis „Trebuie să fac operație la piept”, am plâns amândoi pe hol. După o jumătate de oră, mă cheamă doctorița și îmi zice că săptămâna următoare o să vină un specialist din afară, nu mai știu din ce țară, și să vin să mă vadă și dânsul și să mă opereze el.

N-am zis nimic, am plecat acasă la sora mea care locuia în București. Și le-am povestit tot, ce operații urma să fac, dar ea mi-a zis: „Stai liniștită, roagă-te la Dumnezeu și o să fie bine!” A doua zi am plecat cu soțul meu la Sfântul Ioan Rusul (la biserica spitalului Polizu), ne-am închinat la racla sfântului, am îngenuncheat și m-am rugat cu lacrimi, că eram disperată, să mă ajute și pe mine, păcătoasa, să facă o minune și cu mine.

Mergeam la Sfântul Ioan Rusul de câte ori ajungeam în București. Mă rugam să mă ajute să rămân și eu însărcinată. Când am ajuns acasă la sora mea, a venit sora cumnatei mele și i-am spus și ei ce probleme am; atunci ea mi-a zis să merg la Sfântul Nectarie, la Mănăstirea Radu Vodă, și mi-a dat ea o iconiță cu sfântul, că nu aveam până atunci, și mi-a adus și mir de la sfântul. Am mers la Sfântul Nectarie și m-am rugat cu lacrimi să facă și cu mine o minune, cum a făcut cu atâta lume. M-am dat cu mir, când am ajuns acasă, și am citit acatistul sfântului. Nu mă mai despărțeam de cartea cu minuni, făceam și Paraclisul Sfântului Ioan Rusul, mă rugam cum știam la toți sfinții și la Maica Domnului.

După două săptămâni m-am întors în București. Am mers la doctorul oncolog cu toate analizele și cu filmele de la mamografie. În tot timpul acesta eu n-am încetat să mă rog sfinților și mă dădeam cu mir unde mă durea. Aici iar mi-a făcut mamografie, s-a uitat și la analizele făcute anterior și-mi zice: „Tu n-ai nimic, nu mai ai cancer!” Se uită iar la analize: „Nu, n-ai!”

Numai o minune a lui Dumnezeu și a Sfântului Nectarie și a Sfântului Ioan Rusul! Am rămas fără cuvinte, am ieșit din cabinet și am început să plâng că se întâmplase și cu mine o minune, s-au milostivit și de mine, păcătoasa, Dumnezeu și sfinții Lui. A fost cea mai mare bucurie că m-a vindecat Sfântul Nectarie. Îi mulțumesc pentru tot și am promis că o să mărturisesc și altora minunea ce s-a petrecut cu mine. Acum eu am în casă, pe peretele cu icoane, și pe Sfântul Nectarie și pe Sfântul Ioan Rusul; sunt ocrotitorii noștri și le mulțumim pentru tot ce au făcut pentru mine.

Am să vă mai spun o altă minune petrecută acum, în 2011, cu socrul meu. A fost operat de prostată de două ori în iunie și i-a zis doctorul că a făcut tot ce a putut. L-a trimis acasă și i-a dat tratament; deja era rău, nu mai mânca, slăbise foarte mult, era diagnosticat cu cancer la prostată, avea dureri mari. Doctorul a zis să se pregătească de moarte. Ajuns acasă ne-a sunat și pe

noi și ne-a zis că vrea să ne vadă că gata, e foarte rău. Când am auzit, am luat mir (că aveam în casă) de la Sfântul Nectarie și de la Sfântul Ioan Rusul, și aveam în geantă, că așa obișnuiesc, să port o carte sfântă la mine tot timpul, aveam cartea cu Sfântul Ioan Rusul.

Și am ajuns la socri, care sunt din Tulcea. Socrul meu era de nerecunoscut, slab, nu mai putea să mănânce. Le-am dat mirul și cartea, le-am lăsat-o și i-am zis soacrei mele să citească cartea și să facă paraclisul, să țină tot timpul candela aprinsă. S-a spovedit și s-a împărtășit și i-am zis să-l dea cu mir la operație în fiecare seară. Așa au făcut. Noi îi sunam la două zile, să aflăm ce face și, la o săptămână, ne-a zis că a început să mănânce, merge, nu mai are așa dureri și, cu ajutorul Sfântului Nectarie și al Sfântului Ioan Rusul, vreau să zic că socrul meu trăiește, și acum mulțumește Domnului pentru tot ajutorul dat.

Nu vom înceta să mulțumim sfinților și Maicii Domnului pentru tot ce au făcut cu socrul meu și cu mine păcătoasa, că în fiecare zi Îi mulțumesc Domnului pentru că exist. Iertați-mi greșelile, am avut și acum mari emoții când v-am scris despre mine, păcătoasa, slavă lui Dumnezeu pentru tot și că am avut ocazia să scriu și despre ajutorul pe care l-am primit. Doamne ajută!

(Viorica Mosor)

„Minunile nu pot fi cuprinse în cuvinte”

Mai întâi precizez că nu reușesc, de obicei, să exprim în cuvinte ceea ce simt. Nu știu dacă este slăbiciune sau nu am acest „talant”. Mă voi strădui totuși să fiu cât mai concisă. Oricum, am convingerea că minunile nu pot fi cuprinse în cuvinte, oricât de meșteșugite ar fi ele.

Sfântul Nectarie, atât de drag sufletului meu, mi s-a descoperit prin aflarea acatistului său la o sfântă mănăstire din nordul Moldovei. Sufletul meu a simțit o „căldură” la prima lectură a acatistului și apoi am aflat mai multe despre sfânt, din cărțile editate despre viața și minunile sale, prin cărțile domnului Danion Vasile.

Am avut apoi bucuria de a mă închina, împreună cu familia, la moaștele sfântului de la Mănăstirea Radu Vodă. Am aflat apoi, de la un părinte arhimandrit din Iași, unde se construia biserica din cartierul Alexandru cel Bun, care are unul dintre hramuri închinat Sfântului Nectarie. Sfântul, cred eu, ne-a făcut posibilă cunoașterea părintelui care se ostenește împreună cu alți sfințiți părinți să finalizeze lucrările la sfânta biserică închinată nașterii Maicii Domnului, Sfântului Prooroc Ilie și Sfântului Nectarie.

Părintele însuși s-a „bucurat” de ajutorul lui Dumnezeu, prin mijlocirea Maicii Domnului, Sfântului Ilie și Sfântului Nectarie, în momente grele ale existenței sfinției sale. Ajutorul Sfântului Nectarie a venit fără întârziere atunci când ne-am rugat pentru sănătatea noastră, a membrilor familiei, sau a cunoscuților confrunțați cu grele suferințe – printre care și cancerul.

Sfântul Nectarie ne-a „dăruit” posibilitatea de a ne închina și la sfintele sale moaște din Eghina, Grecia, ceea ce ne-a umplut sufletul de o imensă bucurie duhovnicească.

Cunoaștem familii cărora, în urma rugăciunilor făcute cu toată credința Sfântului Nectarie, Dumnezeu le-a dăruit copii frumoși și sănătoși.

Avem bucuria de a fi botezat și noi un băiețel căruia i-am pus și numele Sfântului Nectarie.

Așa cum ziceam, multe ar fi de spus despre marele ajutor pe care-l primim atunci când îl rugăm pe Sfântul Nectarie să mijlocească la Bunul Dumnezeu pentru iertarea păcatelor noastre și ajutorul nostru în boală, în necazuri.

Mulțumim Bunului Dumnezeu pentru toate și Maicii Domnului și sfinților care mijlocesc la mult Milostivul Dumnezeu pentru cele de folos vieților noastre, uneori greu încercate de necazuri, suferințe, boli.

Mare ajutor are familia noastră și după ce înălțăm rugăciuni către Maica Domnului, către Sfântul Stelian, ocrotitorul copiilor, cărora ne-am rugat să ne dăruiască, prin mila lui Dumnezeu, al doilea copil. Ne-am rugat cu nădejde, pentru a-i face un frate sau o soră primului nostru copil, tot dar al Mântuitorului, pe care Dumnezeu ni l-a păzit de rele, deși i se pusese, la câteva luni de viață, un diagnostic medical crunt, care, slavă lui Dumnezeu, nu s-a confirmat. Am promis că, dacă vom mai avea un copil, va primi fie numele Maicii Domnului, fie pe cel al Sfântului Stelian.

Mulțumim Bunului Dumnezeu că ne-a ascultat rugile și avem astăzi doi băieți, și îl rugăm în continuare, poate deseori cu nevrednicie, să-i ocrotească, să fie sănătoși și să aibă o viață de buni creștini.

Simt că aceste rânduri înșiruite sunt „sărace”, nu vor putea nicicând să exprime ceea ce simt în sufletul meu. De multe ori mă gândesc că nu suntem vrednici de darurile Bunului Dumnezeu, pe care le-am primit și prin mijlocirea Maicii Sale Sfinte și a sfinților care bine I-au plăcut lui. Mulțumim însă, cu umilință, și ne rugăm pentru iertarea păcatelor și ajutor în toate cele ce avem de întâmpinat în viața noastră pământească.

Mărturia mea „săracă” este simbol al recunoștinței și izvorâtă din dorința de „a nu ascunde lumina sub obroc”.

(Daniela)

„Tatăl meu a fost diagnosticat cu cancer la colon”

Îmi mulțumesc Sfântului Nectarie și Fecioarei Maria că mi-au ascultat rugile când tatăl meu a fost diagnosticat cu cancer la colon, dar, rugându-ne cu toată puterea, a dispărut acea umflătură care era cât o nucă; eu însămi am văzut-o. Acum avem altă problemă, cu sora mea, care are ceva la intestinul subțire, mă rog Sfântul Nectarie să ne mai ajute încă o dată. Puterea lui este mare și eu cred că ne vă ajuta. Iartă-mă că din momentul în care tatăl meu a fost bine, am uitat de tine și am uitat să mai mă rog. Ajut-o și pe sora mea și am să spun tuturor despre minunile tale!

(Raluca)

„Medicul a spus că este o minune”

Urmând îndemnul Sfântului Ierarh Nectarie, aduc și eu mărturia de credință și infinită recunoștință pentru ajutorul primit de la sfântul nostru drag și grabnic ajutător.

De două ori până acum m-a ajutat Sfântul Nectarie.

Cu cinci ani în urmă, un nodul suspect la sân mi-a răscolit viața liniștită de până atunci; Dumnezeu mă binecuvântase cu o sănătate bună, nu mai fusesem bolnavă până atunci, astfel că suspiciunea de cancer de sân m-a făcut să-mi pierd echilibrul interior.

Dar, așa cum frumos spunea părintele Galeriu, nimic nu este întâmplător, ci totul este proniator: am aflat de Sfântul Nectarie de la o prietenă, chiar pe 9 noiembrie, de ziua sfântului. Am

alergat imediat la Mănăstirea Radu Vodă, spre a mă închina la sfintele sale moaște. De acolo am plecat mai liniștită și cu sentimentul că va fi bine.

După operație, medicul mi-a spus că rezultatul preliminar al biopsiei arată că este vorba de o tumoră malignă, de aceea îmi extirpase aproape toți ganglionii subaxilari. A urmat așteptarea de circa trei săptămâni a rezultatului final. În ciuda pesimismului medicului și a recuperării destul de grele, sufletul meu era destul de liniștit; știu că aceasta era puterea Maicii Domnului și a Sfântului Nectarie, la care ne rugăm și eu și mama mea. Rezultatul final a venit peste trei săptămâni: tumoră benignă. De atunci, în fiecare zi îi mulțumesc în rugăciune Sfântului Nectarie.

La sfârșitul anului trecut, mama mea a suferit o operație prin care i s-a extirpat o aluniță infectată. Rezultatul biopsiei a fost o lovitură foarte mare pentru mine: melanom malign, Breslow 3 – Clark 4, adică un cancer de piele în formă avansată. Din fericire, la tomografie, nu s-au depistat metastaze.

Atunci mi-am îndreptat gândurile cu toată puterea credinței către Maica Domnului și Sfântul Nectarie: în fiecare seară citesc Acatistul Sfântului Nectarie și, în fiecare vineri, la slujba Sfântului Maslu de la Mănăstirea Radu Vodă, mă rog Măicuței Domnului și la racla Sfântului Nectarie să mijlocească pentru noi către Domnul nostru Iisus Hristos, pentru vindecarea măicuței mele. Ținând cont de vârsta înaintată, am hotărât să o menajăm și să nu-i spunem adevărul despre boala ei; ține totuși un regim alimentar mai sănătos și ia suplimente alimentare.

Analizele făcute după șase luni de la operație – inclusiv markerii tumorali – au ieșit perfecte. Medicul însuși a spus că acest fapt este el însuși o minune. Au trecut nouă luni și măicuța mea are aceeași putere de muncă, se simte la fel de bine ca înainte.

Cu nespusă bucurie aștept ca, la începutul lunii septembrie, să merg în pelerinaj în insula Eghina, să mă închin, să-i aduc nespusă mulțumire Sfântului drag Nectarie și să-i spun cât de recunoscătoare îi sunt pentru tot ajutorul.

Toți cei care aveți probleme îndreptați-vă cu credință gândurile către Măicuța Domnului și Sfântul Nectarie! Nu veți rămâne fără răspuns bun la rugăciunile voastre!

Doamne, Iisuse Hristoase, Îți mulțumesc pentru infinita bunătate cu care răspunzi rugăciunilor noastre mijlocite prin Sfântă Măicuța Ta, prin Sfântul Ierarh Nectarie și prin toți sfinții Tăi. Amin.

(Cecilia, București)

„Transaminazele scăzuseră fără niciun tratament”

Mă numesc Iulica și sunt din București. În 1999 am aflat că fiica mea, Andreea Mădălina, care avea atunci 12 ani, suferă de o tumoare pe creier – craniofaringiom. Am făcut mai multe tratamente neconvenționale despre care auzisem, dar nu am obținut niciun rezultat.

În ianuarie 2002, fiica mea a fost operată de această tumoră (postoperator a fost diagnosticată cu resturi tumorale neabordabile și insuficiență tiroidiană, suprarenală și gonadală, diabet insipid, sindrom de cheasmă optică sechelar). Ca atare, nu a mai crescut în înălțime, rămânând la înălțimea pe care a avut-o la debutul bolii (la 12 ani) de 1,49 cm.

Apoi am început „contractul” cu institutul C. I. Parhon, unde mergem cu ea la controale periodice și internări, loc de unde i s-a recomandat medicația pentru suplinirea hormonilor absenți și ținerea sub observație a resturilor tumorale. Așa s-a scurs timpul până în 2007 când, la o internare periodică, s-a constatat că acel rest tumoral se refăcuse, ba chiar era mai mare decât la prima operație. Foarte greu s-au decis medicii neurochirurghi să mai intervină și a doua oară, din cauza riscurilor vitale. Nici de

această dată tumora nu a fost extirpată în totalitate, deoarece exista riscul că fiica mea să rămână pe masa de operație.

Postoperator a stat 11 zile pe secția de ATI, timp în care a dormit continuu, manifestându-se ca într-o semicomă, fără că eu să fiu informată de vreun cadru medical legat de această problemă și, în puținele minute în care se trezea, îmi spunea doar lucruri confuze. Ulterior operației, timp de 3–4 luni, a suferit o amnezie parțială, recuperându-se pe parcurs.

Deoarece mai existau resturi tumorale și în urma celei de-a doua operații și fiind avertizată de către medicii neurochirurghi că nu se mai poate interveni chirurgical din cauza riscurilor, mi-am luat „inima în dinți” și, cu nădejde către Bunul Dumnezeu, am demarat acțiuni de sponsorizare pentru strângerea de fonduri, deoarece aflasem de o șansă a ei pe care o avea la o clinică medicală din Germania. Piedici au fost destule, și la orice pas, și nu am primit niciun ajutor din partea statului român, am ajuns să cerșesc bănuț cu bănuț pentru a strânge suma necesară operației.

Ajunse în Germania, la RMN-ul care i s-a făcut acolo, pe lângă restul tumoral de care știam noi din țară, i s-a mai descoperit o altă tumoră, lucru de care nu aveam habar.

Operația a fost un succes pentru noua tumoră depistată, iar pentru restul tumoral de care știam, i s-a recomandat radio-terapia – pe care a și făcut-o, după câteva luni, tot acolo.

Totul a decurs cu bine, sub observație medicală (în tot acest timp, fiica mea, pe parcursul anilor de la prima operație, din 2002, a luat în greutate foarte mult, din cauza dezechilibrului endocrin).

În primăvara acestui an, 2011, fiica mea a suferit două intervenții chirurgicale stomatologice pentru extragerea molarilor de minte. Apoi, conform programării, a făcut o internare la C. I. Parhon, pentru investigațiile periodice. Din analizele uzuale, s-au descoperit două analize ale ficatului extrem de mari, peste limita normalului, fiind suspectată de virus hepatic B sau C.

Datorită riscului unei greșeli de laborator, medicul a recomandat repetarea analizelor. Din nefericire, acestea au ieșit cu valori și mai mari, fapt pentru care medicul a trimis-o pentru investigații la institutul Matei Balș.

În tot acest timp, eu m-am rugat la Sfântul Nectarie ca să mijlocească mai departe la Bunul Dumnezeu, datorită faptului că eu, păcătoasa, nu știu să mă rog cuviincios, și să aleagă El ce e mai bine pentru fiica mea. Tratamentul care i-ar fi fost indicat pentru noua afecțiune (o hepatită virus B sau C), nu ar fi fost compatibil cu tratamentul de substituție pe care ea îl urmează, recomandat de la C. I. Parhon.

Luni, în Săptămâna Mare a postului Sfințelor Paști, fiica mea s-a prezentat la institutul Matei Balș, pentru recoltare de analize și markeri hepatici. În tot acest timp, eu m-am rugat la Sfântul Nectarie cu lacrimi amare pentru sănătatea fiicei mele.

O, minunile Tale, Doamne! În Joia Mare, aflând rezultatele analizelor, se descoperă că markerii hepatici sunt negativi, iar transaminazele scăzuseră cu mult față de valorile inițiale, fără niciun tratament.

Sunt convinsă că și de data aceasta a fost mâna Sfântului Nectarie, care a mijlocit pentru fiica mea.

Îți mulțumim, Sfinte Nectarie, mare făcătorule de minuni, Îl laudăm și Îi mulțumim Domnului Iisus pentru mila și mângâierea pe care ne-o arată, prin sfinții Săi.

(Iulica)

„Mama mea a fost diagnosticată cu cancer mamar”

Am simțit prezența Sfântului Nectarie în viața mea și mă bucur că pot împărtăși una din minunile lui. Mama mea a fost diagnosticată cu cancer mamar, imediat după operația de scoatere a tumorii. Mergând la biserică, am cumpărat, la sfatul unei doamne, Acatistul Sfântului Ierarh Nectarie. Din momentul în care am început să-l citesc, am simțit ajutorul sfântului în toate. Analizele au demonstrat că celulele canceroase nu plecaseră în ganglionii limfatici, mama a rezistat foarte bine primei ședințe de chimioterapie. După scintigrafia recomandată de către medic, au reieșit metastaze osoase... Nu vă pot spune ce a fost în sufletele noastre. Am hotărât să repetăm analiza, iar în timp ce așteptam ca medicul să termine, nu m-am despărțit de acatistul sfântului, l-am rugat să mă ajute și... rezultatul: nici urmă de metastaze osoase! Rezultatul primei analize fusese eronat! Îi mulțumesc Sfântului Ierarh Nectarie pentru bunătatea lui, Sfântului Ioan Rusul, Sfintei Măicuțe și tuturor sfinților care ne ajută pe noi, păcătoșii...

(Mihaela)

„Atât de multe minuni...”

Într-adevăr, Sfântul Nectarie a făcut atât de multe minuni cu mine, încât, ca să nu uit vreuna, le am scris pe o agendă. Însă, cea mai nouă este aceasta: în urmă cu 6 luni, am rămas însărcinată. Vestea a venit ca o binecuvântare, căci mă rugasem mult Sfântului Nectarie să ne dăruiască un copil, cu toate că

toți medicii ne-au recomandat să nu cumva să ne gândim măcar la un copil... Soțul meu are hepatită C de foarte mult timp, iar eu diabet zaharat insulinodependent cu complicații multiple la rinichi, inimă, ochi... Ce să mai, cam peste tot am complicații!

Însă, știind că Sfântul Nectarie mi-a ajutat mereu, am avut nădejdea că, și dacă voi rămâne însărcinată, voi primi ajutorul lui, și ne va ajuta pe mine și pe bebe să trecem cu bine peste toate! Mai ales că în urmă cu câțiva ani, când Sfântul Nectarie a făcut o minune cu mine, cu toate că aveam doar 17 ani, i-am promis că atunci când voi avea un copil, îi voi pune numele Nectarie! Oricum, când am aflat că sunt însărcinată, am mers la medicul meu și nu vă pot descrie ce reacție a avut... A început să țipe, să îmi spună că sunt o inconștientă, că nu realizez că pot ajunge la dializă din cauza acestui copil, oarbă sau cine știe cum, și că cel mai bine este să fac avort! A doua zi m-a sunat să îmi spună să vin de urgență la spital că mi-a „aranjat” să dau copilul afară!

Nu vă pot spune ce sentimente mă încercau... i-am spus medicului că eu nu îmi omor copilășul și că am hotărât să îmi asum riscul de a ajunge oarbă sau la dializă... am plecat glonț de acolo la Biserica Icoanei, unde este icoana Maicii Domnului făcătoare de minuni și, plângând, i-am spus să aibă ea grijă de bebelușul meu și de mine. În acea clipă, am simțit o liniște și siguranța că totul va fi bine. De acolo am plecat la Radu Vodă, să mă rog Sfântului Nectarie să mă ajute și de această dată. I-am dăruit lui copilășul și i-am reînnoit promisiunea că îi voi pune numele Nectarie ori Nectaria. Am plecat și de acolo foarte liniștită, și am început să citesc acatistul sfântului aproape în fiecare zi, exceptând zilele în care mi-a fost foarte rău... Am căzut de foarte multe ori în come, din cauză că îmi scădea rău glicemia, am ajuns de foarte multe ori la spital aproape inconștientă, cu stări grave de vomă, dar de fiecare dată Sfântul Nectarie ne-a ajutat și bebelușul nostru nu a pățit nimic, s-a dezvoltat

normal și e foarte viori, îl simt cum mișcă, mai ales când ascultăm Acatistul Sfântului Nectarie...

Minunea recentă (căci aici vroiam să ajung) este următoarea: o doamnă, foarte bună prietenă a mamei mele, a mers la sfânta mănăstire Bistrița, și după Sfânta Liturghie l-a rugat pe unul din părinți să citească o rugăciune pentru mine, explicându-i că eu sunt în spital în stare foarte, foarte gravă; i-a povestit despre ce este vorba. Părintele a citit atunci rugăciunea și apoi, ce credeți că i-a spus doamnei? Să mă rog Sfântului Nectarie, și să îi promit sfântului că voi pune numele lui copilășului! Tocmai lucrurile pe care le făcusem, deci sfântul a vrut să îmi transmită într-un fel că este lângă noi și că ne va ajuta să fie bine! Îi mulțumesc Sfântului Nectarie pentru tot ajutorul și îi îndemn pe toți cei care au orice fel de durere să o spună sfântului, iar el negreșit le va ajuta.

P.S. Bebelușul nostru este băiețel, deci, se va numi Nectarie.
(Anișoara Daniela)

„Am fost diagnosticată cu infertilitate”

Am 33 de ani și acum cinci ani am fost diagnosticată cu infertilitate. Mi s-a spus că trebuie să iau toată viața niște pastile (pilule contraceptive) pentru că acestea mă vor ține în viață. Vestea a fost foarte tulburătoare pentru mine, pentru că toată viața mi-am dorit să fiu... mamă. Iubesc enorm copiii! M-am resemnat, însă tare mai uitam să iau pastilele acelea... Anul acesta am plecat în concediu și, ca să nu mai am grija pastilelor, am renunțat să le iau pentru o lună.

Peste două luni, în ajunul Sfintei Marii (7 septembrie), am aflat că sunt însărcinată. Bucuria mi-a fost știrbită de medicii din oraș, deoarece reluasem administrarea pastilelor. Mi-au spus

că trebuie să renunț neapărat la bebeluș, pentru că se va naște cu malformații. Totul era doar teoretic, pentru că sarcina evoluase normal. Toată ziua de 8 septembrie (Sfânta Maria) am plâns încontinuu, deoarece a doua zi urma să fac întrerupere de sarcină... Eram distrusă... și cât îmi dorisem un copil!... Seara, pe la ora 20.30, primesc un telefon de la o cumătră de-a mea, căreia i-am botezat fetița și care mi-a zis să sun un doctor din Iași și poate voi avea un alt diagnostic. Și așa a fost!

Aici a fost mâna magică! Doctorul mi-a zis să stau liniștită, să vin la el că totul va fi bine. Până când trebuia să ajung la el, conform programării, mi-a mai venit în ajutor un coleg de serviciu, care m-a sfătuit să merg la Mănăstirea Putna, la un duhovnic, și să-i povestesc necazul meu. Am fost, m-a ascultat, și mi-a zis că bebelușul meu va fi bine, dar mi-a dat să citesc zilnic o serie de acatiste, printre care și pe cel al Sfântului Nectarie. Credeți-mă că acum sunt cea mai fericită femeie, sunt însărcinată în 5 luni și jumătate, fetița mea e foarte bine până în prezent și sunt convinsă că și în continuare va fi, pentru că Sfântul Nectarie va avea grijă de noi, amândouă.

(Dana A.)

„Știi, nașa e însărcinată!”

Am și eu o întâmplare cu Sfântul Nectarie. Nașii noștri de cununie nu puteau avea copii. Își doreau foarte tare copilul lor, măcar unul, nu conta sexul. Așa că au început să facă tratamente. Într-o zi, soțul meu vine și-mi spune: „Știi, nașa e însărcinată!” Evident, bucurie mare... M-am întâlnit cu ea, radia toată de fericire, avea sentimentul femeii împlinite. Ne-am bucurat cu toții...

Dar... într-o altă zi vine iar soțul meu și-mi spune: „Nașa a pierdut copilul, e înnebunită, nu vrea să vadă pe nimeni, nașul

umblă pe străzi ca un nebun fiindcă doctorii i-au spus că nu mai pot avea copii”. Am înlemnit când am auzit cum bucuria lor imensă se făcuse zob, și-am dorit atunci din toată inima ca Dumnezeu să facă o minune și nașa să poată avea totuși într-o bună zi copilul ei. Și, când am rămas singură, m-am închis în cameră și am citit pentru nașa Acatistul Sfântului Nectarie, cerându-i să-i dăruiască un copil.

Credeam din inimă că rugăciunea îmi va fi ascultată, deși medicii spuneau că nu va mai avea niciodată copii... N-am vrut să accept asta, și-am îndrăznit să cer imposibilul sfântului. O singură dată am citit acel acatist și la sfârșit eram convinsă că nașa va naște totuși un copil. De-atunci au trecut trei ani când, într-o zi, tot soțul meu mi-a spus că nașa e din nou însărcinată... Și azi are fetița ei, copilul mult dorit. Credința poate muta munții...

(Elena-Iulia)

„Sunt un alt om acum”

Am venit să-ți mulțumesc, Sfinte Nectarie! Așa cum am promis. Parcă nu îmi găsesc cuvintele... simt o recunoștință imensă, infinită, față de Dumnezeu, Sfântul Nectarie, Sfântul Ioan Rusul, Maica Domnului și toți sfinții care au fost mereu alături de mine. Am trecut prin multe necazuri și suferințe, dar numai așa am înțeles cât de mult înseamnă Dumnezeu pentru mine, pentru sufletul meu. Sunt un alt om acum. Viața mea s-a schimbat. M-am trezit la viață...

Totul a început acum un an și ceva, când l-am pierdut pe cel care îmi era aproape. Am crezut că sunt puternică și că voi putea merge mai departe. Dar parcă tot ce făceam mă obosea, nu-mi găseam locul, nu era viața mea. Am început să merg la Mănăstirea Radu Vodă, la Sfântul Nectarie. Dar parcă tot lipsea

ceva... credința... Acesta era lucrul lipsă. Nu mă puteam apropia de Dumnezeu, nu-mi puteam deschide sufletul. În septembrie, anul trecut, am aflat că am o rană pe col care, în combinație cu un virus, poate provoca acel temut cancer... Într-o secundă, dintr-o persoană sănătoasă, devenisem suspectă de cancer... Mi-a fugit pământul de sub picioare... Nu puteam să cred că mi se întâmplă mie... Câtă durere, câtă suferință! Nu știam ce să fac, unde să merg...

Mi-am îndreptat gândul către Sfântul Nectarie... taumaturgul, vindecătorul de cancer. Am început să îi citesc acatistul. Acum priveam altfel lucrurile. Era oare un semn, ca să mă întorc către Dumnezeu? Am început să citesc și Acatistul Sfântului Ioan Rusul. De această dată le citeam cu mai multă evlavie, le ceream ajutorul. Aveam mare nevoie de ei. Cu ajutorul lui Dumnezeu, disperarea mea s-a transformat în nădejde. Simțeam că Dumnezeu e cu mine și că mă veghează.

În noiembrie, am plecat într-un pelerinaj. Unde credeți că am avut onoarea să ajung? În insula Eghina, la Sfântul Nectarie, și în insula Evvia, la Sfântul Ioan Rusul. Ce bucurie mai mare îmi putea dăruí Dumnezeu decât să ajung acolo? A fost mirific. Am fost la Sfântul Nectarie chiar de ziua lui. Câtă credință și câtă dragoste mă înconjură. Am avut mari emoții... Nu știam ce să-i spun sfântului... dar un gând era mereu pregnant... Îi ceream încontinuu să mă vindece. Am trecut prin momente grele, de disperare, deznădejde, dar Dumnezeu și sfinții Lui nu m-au părăsit niciodată. Aseară am fost la medic să-mi interpreteze analizele făcute în decembrie. Frică, disperare, emoții... „Rana de pe col a dispărut. Parcă nici nu a existat vreodată”, mi-a spus. Nu mi-a venit să cred. Mi se întâmpla mie, celei nevrednice de o asemenea minune! Dumnezeu, prin mijlocirea sfinților, m-a vindecat. Acel virus nu a dispărut, dar acea rană pe col care putea să provoace cancer, da. Sunt convinsă că Dumnezeu și Sfântul Nectarie mă vor ajuta în continuare. Dumnezeu e mereu

în sufletul meu. Nu-L uitați pe Dumnezeu. El este mereu cu noi și ne ajută. Trebuie doar să-I cerem asta. Trebuie să fim mai buni, mai îngăduitori, să ne iubim semenii, să dăruim dragoste, să respectăm poruncile.

Iisus spune: „În lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea.” Doamne, ajută-ne! Fii cu mine în orice clipă a vieții mele!

(Carmen Elena)

„Copilul s-a născut cu suferință fetală”

11 iunie... ziua când Sfântul Nectarie, alături de Cuvioasa Parascheva, s-au rugat Bunului Dumnezeu pentru noi, a fost ziua nașterii fiului nostru, Luca Nectarie, o zi mult așteptată, după nouă luni de liniște și rugăciuni, dar nașterea nu a decurs așa cum ne așteptam toți, travaliul a fost lung...

Iar urmarea a fost dimineța – cezariana, în timpul căreia eu am făcut hemoragie, iar copilul s-a născut cu suferință fetală, APGAR 6 (cred că știți despre ce e vorba), a fost resuscitat, iar Dumnezeu a stat lângă noi. Sfântul Nectarie nu ne-a lăsat deloc, au trecut nouă luni de atunci, iar în fiecare clipă îi mulțumim, pentru că avem un fiu sănătos, pot spune chiar precoce. Iar în spital, după câte s-au întâmplat, noi am fost externati normal după cinci zile, ca după o cezariană normală.

Nu încetați să vă rugați, iar dacă primiți așa, câte o „pălmuță”, gândiți-vă că este spre mântuirea voastră. Nu vă depărtați de biserică... de Dumnezeu și de Sfântul Nectarie care face minuni... Cu noi a făcut și vedem asta zi de zi... ceas de ceas... acum se minunează și doctorii lui (mulțumim și echipei de medici), spunând că ar fi putut fi o „legumă”, dar eu am știut că va fi bine. Numele fiului nostru este Luca Nectarie, „Nectarie”

fiind ales dinainte să rămân însărcinată. Nu putem decât să fim fericiți că suntem creștini ortodocși. Doamne ajută!

(Luca Nectarie)

„Era o durere spre leșin”

Am primit de la părintele meu duhovnic o iconiță, de fapt o poză făcută Sfântului Nectarie în timpul vieții când săvârșea Sfânta Liturghie, adusă din Grecia și atinsă de capul Sfântului Nectarie, și mi-a spus că atunci când am probleme să mă rog la această iconiță sau să mă ating de dânsa că-mi va ajuta, și așa a fost... Tocmai fusesem la dentist și îmi lucrase ceva la un dinte; atunci nu m-a durut nimic, dar seara m-a apucat o durere greu de imaginat, nici măcar nu știam că pot fi astfel de dureri și credeți-mă că știu ce înseamnă durerea de dantură, pentru că mai am doar dinții din față, restul am scos toată dantura. Nu știam ce să mai fac, era o durere spre leșin, nu mi-a trecut cu niciun fel de calmant.

Atunci mi-am adus aminte de cuvintele părintelui meu duhovnic, am luat iconița cu oarecare rușine de nevrednicia mea și am atins locul cu ea și m-am rugat la Sfântul Nectarie să-mi ajute. Nu au trecut nici cinci minute, că nu am mai avut niciun fel de durere, spre slava Sfintei Treimi și bunătatea Sfântului Nectarie. Treceți pe la Radu Vodă în București și duceți măcar o pâine milostenie, că veți lua ajutor și dar de la Sfântul Nectarie și Sfântul Nicolae, ale căror sfinte moaște sunt acolo. Aceasta este doar una dintre multele minuni făcute mie de Sfântul Nectarie, pentru ale cărui rugăciuni, Doamne, miluiește-ne pe noi. Amin.

(Gabriela)

„Eram distruși, și eu, și soțul meu”

Sunt din Iași și am auzit de existența Sfântului Nectarie de la o bună prietenă de mai mulți ani, din cartea roșie, pe care o cunoaște toată lumea. Am citit și am recitat minunile din carte și nu se putea să nu plâng. De îndată ce am aflat de insula Eghina și de moaștele sale, mi-am dorit foarte mult să ajung acolo. De la aceeași prietenă am aflat de moaștele de la Radu Vodă din București. Mi-am dorit mult să ajung acolo și am ajuns, cu ajutorul sfântului. Apoi a trecut mult timp în care nici măcar nu m-am mai gândit la Sfântul Nectarie, sau îmi aminteam, dar nu prea mă interesa.

M-am căsătorit și, din mila sfântului, am ajuns în Eghina, împreună cu soțul meu. Am stat puțin pentru că timpul ne presa. Era o zi frumoasă de septembrie și parcă sfântul ne întâmpina de la poarta mănăstirii. Era atât de mare acel moment, încât nici nu ne-am dat bine seama unde suntem... Eram acasă la Sfântul Nectarie! Am stat la masă acolo și am mai păstrat o bucatică de pâine care nu a mucegăit, doar s-a uscat. O avem și acum, la un an și jumătate de la călătorie! La jumătate de an de la căsătorie, am fost diagnosticată cu displazie cervicală severă, stadiul HSIL, asta înseamnă că eram la un pas de cancer de col uterin! Eram distruși, și eu, și soțul meu.

Așteptam cu nerăbdare colposcopia, ca să vedem dacă este adevărat sau nu. Din păcate pentru noi, colposcopia a confirmat acest diagnostic. Trebuia să suport o intervenție chirurgicală pe col și să mi se trimită la București proba cervicală, pentru a se vedea dacă infecția cu virusul care provoacă acest tip de cancer, respectiv HPV, este dată de tulpini de virus cu risc înalt de cancer. În februarie 2009 a avut loc această intervenție, înainte am citit și eu și soțul meu acatistul sfântului și am luat ulei din candelă să am cu mine la spital, împreună cu acatistul, și o

iconiță. M-am uns cu ulei atât eu, cât și tocul ușii de la sala unde am fost operată. Apoi a urmat anestezia și nu mai știu nimic. M-am trezit ametriță, dar cu încrederea în ajutorul sfântului. I-m dăruit cartea albă cu minunile Sfântului Nectarie doctoriței care mi-a făcut anestezia.

Între timp, așteptam rezultatul analizelor de la București, cât și pe cele de la anatomie patologică. Și iată minunea sfântului: amândouă au ieșit bine. Nu aveam tulpini de virus cu risc cancerigen și nici vreo formă de cancer. Am mai făcut apoi o colposcopie și totul mergea normal. Am început apoi să merg la Sfântul Maslu la biserica din Alexandru din Iași, unde se află o părticică din moaștele sfântului... Așa am cumpărat icoana sa și o candelă care arde în fiecare zi, atât la icoana sa, cât și la cea a Maicii Domnului. Începeam să mă vindec și sufletește!

Voi reda în continuare și alte minuni ale sfântului care s-au petrecut cu mine: în același timp, aveam dureri foarte puternice de coloană lombară și sacrală cu radieri în picioare. Mă durea cumplit. Am ajuns în urgențe la neurochirurgie, dar nu era cazul de operație de hernie de disc. Am cerut ajutorul sfântului și am descoperit o doamnă kinetoterapeut și, cu ajutorul ei, am reușit să îndreptăm coloana. Aveam o hiperlordoză și scolioză. Am făcut gimnastică medicală câteva luni și mă simt mult mai bine. Din nou sfântul meu drag mi-a fost alături! Am avut probleme cu colonul care s-au rezolvat tot prin rugăciune la Sfântul Nectarie.

Sunt studentă la medicină și am avut un examen destul de greu la anatomie. Înainte de examen m-am așezat în fata icoanei și i-am spus sfântului: „Tu știi că e greu... E multă materie și e greu de reținut, tu știi că eu mi-am dat silința și am învățat cât am putut de mult... Ajută-mă să trec cu bine!” Eu îmi doream să trec cu 10. Am mers la examen și la partea practică m-am încurcat destul de mult, dar îl aud pe profesor spunându-mi: „Nu-i nimic, că oricum iei 10!” Nimeni nu poate contesta că este ajutorul sfântului! Și nimeni din an nu a mai luat 10! M-am

rugat să gădesc de lucru și am găsit în domeniul meu, în tehnica dentară, și am întâlnit niște oameni minunați. Lucrândastă vară în laboratorul de tehnică dentară, m-am tăiat tare la un deget cu un disc atașat la micromotor, era să îmi pierd vârful degetului mare de la mâna dreaptă. M-am rugat sfântului și durerea a încetat și rana s-a vindecat foarte repede.

M-am rugat sfântului să ne ajute pe mine și pe soțul meu să ne înțelegem mai bine. Oricum ne înțelegeam bine, dar erau mici dispute și neplăceri... În timp, soțul meu s-a schimbat, devenind parcă alt om!

Aastă vară am făcut febră mare, diaree continuă și greață... rău tare, de nu știam ce e cu mine. Stând în pat, mi-am îndreptat privirea către icoana sfântului și l-am rugat să mă ajute... M-am dat cu ulei de la candela sfântului. Era târziu, ora 23, nu aveam cum să mergem la doctor și la Urgență nu voiam. Îndată îl aud pe soțul meu, insistând să sun la medicul de familie. Am sunat, am aflat diagnosticul, am luat tratament și m-am făcut bine... A fost o toxiinfecție alimentară.

Apoi, printr-o minune, am rămas însărcinată, în timp ce doctorul de familie zicea să nu facem copii, să așteptăm recidiva bolii de col la cinci ani și abia apoi să facem un copil. Nu, acest copil a venit când a vrut Dumnezeu și printr-o minune. Am rămas însărcinată în perioada în care de fapt trebuia să vină menstruația... Ovulația a avut loc altfel decât teoretic, a fost ceva schimbat în organismul meu ca să rămân însărcinată... Și, fiind la Sfântul Maslu, mi-am dat seama că e ajutorul sfântului. Am făcut încă un test Papanicolau și a ieșit bine! Asta înseamnă că nu mai sunt suspectă de cancer și colul arată bine... Există modificări specifice sarcinii, dar atât!

Aastă iarnă am căzut și, din cauza faptului că m-am îngrașat în sarcină, a început să mă doară un picior, la genunchi. S-a umflat și mă durea. Era din cauza căzăturii. Am fost la doctor, ceva era în neregulă, dar nu puteam face niciun tratament!

M-am rugat sfântului și apoi am uitat de picior. Mai târziu mi-am dat seama că nu mă mai durea nimic, fără niciun fel de tratament, deși greutatea corpului apăsa pe genunchi.

Am avut un medic care mi-a supravegheat sarcina până la cinci luni, dar nu m-am mai simțit în siguranță la el. L-am rugat așa pe sfântul meu drag: „Sfinte Nectarie, dacă este să rămân la acest doctor, ajută-mă să mă liniștesc, iar dacă nu, ajută-mă să găesc alt doctor.” Și în două săptămâni eram deja consultată de alt medic, un ginecolog credincios, care nu face avorturi, o minune de om. Și toată sarcina nu m-a mai durut spatele decât foarte puțin! Și eu mă temeam că din cauza coloanei nu o să pot duce bebelușul. Analizele în cele trei trimestre de sarcină au ieșit perfecte, nu am avut nicio problemă cu bebelușul... acum este în prezentație craniană și așteaptă să se nască. Avem o fetiță pe care abia așteptăm să o vedem!

Sunt încă multe alte minuni pe care Sfântul Nectarie le-a făcut cu noi! În fiecare zi se întâmplă câte ceva frumos din partea sa. Acum îl rog să mă ajute la naștere! Îi cer iertare sfântului că abia acum am reușit să scriu! Dar mulțumesc pentru tot ajutorul, și lui și Maicii Domnului, doamna noastră, și tuturor sfinților și îngerușului păzitor!

(Florentina)

„Un caz concret de ajutor”

Îmi promit sfântului meu drag Nectarie întotdeauna că o să mărturisesc ajutorul dat mie în anumite situații, nu am mai scris demult, dar o fac acum, spunând că îmi poartă de grijă de fiecare dată când îl rog. Pentru cineva de afară, cele ce se întâmplă par lucruri mărunte, dar pentru mine sunt adevărate minuni, de exemplu la serviciu trec uneori prin momente pe care la

început mi se pare că nu le pot trece, dar după ce-i cer ajutorul lui, acele momente de panică trec fără să lase urme.

Iar ca să dau și un caz concret de ajutor, mai de vreo două luni de zile mi-a apărut pe obraz un semn (un neg, nici nu știu cum să-l definesc), la început a fost mic, doar o pată maronie care a tot crescut și în final a ajuns destul de pronunțat, în relief, mă incomoda când mă îmbrăcam sau dezbrăcam de o bluză trasă peste cap. Cum era aproape de păr, îl zgândăream când mă pieptănam și îmi curgea sânge de acolo.

Colegele mă tot îndemnau să merg neapărat la doctor, că nu e de glumit, la început mă bătea și pe mine gândul să merg, dar am renunțat, am început să mă ung zilnic pe locul respectiv cu ulei de la candelă sfântului, m-am uns așa cam doua săptămâni, apoi am neglijat, îmi dădeam mai rar. Când am început să fac asta hotărâsem să mă ung cu uleiul respectiv timp de 40 de zile, dar, cum am mai spus, nu m-am ținut de această hotărâre, fiind atât de ocupată, mai ales în ultimul timp, încât nici nu am mai băgat de seamă cum mai îmi e semnul ăsta, abia acum, în Săptămâna Patimilor, am observat, uitându-mă atent într-o zi, că semnul meu dispăruse cu desăvârșire, mai e doar o pată estompată care îmi amintește locul unde a fost.

Și știți care e minunea? Că abia acum s-au împlinit cele 40 de zile de când am început să mă ung cu uleiul sfințit. Sfântul Nectarie mi-a arătat că, așa cum am crezut eu că o să-mi treacă, sau mă rog, cum speram că o să fie, exact așa s-a întâmplat, chiar dacă nu m-am ținut până la capăt de „tratamentul” ăsta. Mi-e rușine de sfântul meu, că el m-a ajutat chiar dacă eu doar am început să fac ceva, apoi l-am lăsat numai pe el să termine treaba. Acum am iar nevoie de el, am o problemă mai serioasă de sănătate care mă sperie puțin, dar totuși cred cu tărie că o să mă ajute să trec și peste asta, chiar dacă de data aceasta cu ajutorul medicilor, că doar și medicii sunt puși tot ca să ne ajute pe cei care ne îmbolnăvim mai serios, nu?

(Angela)

„Am devenit masivă și oasele mele s-au lățit”

Mă numesc Elena, am 36 de ani, locuiesc în Piatra Neamț și sufăr de 4 ani de obezitate. În anii 2006 și 2009, Bunul Dumnezeu mi-a dăruit bucuria maternității. Sunt mama a doi copii (un băiețel de 4 ani și o fetiță de 1 an și 6 luni). La prima sarcină, fiind fără experiență despre modul de alimentație în timpul sarcinii și după sarcină, am mâncat exagerat de mult (peste limită), luând în timpul sarcinii 20 de kg. Mă simțeam greoaie, pur și simplu organele interne mi s-au înfășurat în grăsimi. Am născut prin cezariană și greșeala mea a fost că am mâncat exagerat și după sarcină, încărcându-mi organismul cu multe vitamine fără consultația unui medic (concepția clasică „ca să fie laptele matern hrănitor”).

Nu aveam voie să duc un așa surplus de greutate, pentru că în anul 2002 am avut fractură deschisă bimaloleară la piciorul stâng, și imaginați-vă câtă greutate duceam în plus. Am devenit masivă și oasele mele s-au lățit. Toți din jurul meu mă apostrofau că mănânc mult, că nu am ambiție, ceea ce m-a determinat să apelez la nenumărate cure de slăbire drastice și pastile de slăbit, dar fără niciun efect. M-am închis în mine, mă rugam seara cu lacrimi la Bunul Dumnezeu și la unii dintre sfinți și mare minune: Sfântul Nectarie mi-a auzit strigătul meu disperat și îndată m-a ajutat.

M-am întâlnit cu verișoara mea și mi-a recomandat un centru de slăbire și recuperare unde merg și astăzi. Am ales acest centru deoarece nu puteam face gimnastică, pentru că oboseam foarte mult. Am câteva ședințe de tratament făcute și, cu o dietă lejeră, simt cum se „curăță” organismul și cum se „topește” acea grăsime veche de patru ani. Îmi era frică să nu ajung la obezitate

morbidă. Vreau să vă spun că urmând acest tratament din punct de vedere psihic și medical mă simt extraordinar de bine (numai rugăciunile Sfântului Nectarie m-au ajutat).

I-am promis Sfântului Nectarie că voi mărturisi minunile și ajutorul lui de care am avut parte și am în continuare și în alte nevoi și, ori de câte ori aud pe cineva că este neajutorat, îi dăruiesc o iconiță și Acatistul Sfântului Nectarie pentru ajutor și pace și liniște sufletească. Mulțumesc și slăvesc pe Dumnezeu și mijlocirile Sfântului Nectarie.

(Lăcrămioara)

„Am crezut că toată lumea se prăbușește în jurul meu”

Încă îmi e foarte greu să vorbesc despre toate câte mi s-au întâmplat în această vară, dar, cu ajutorul Domnului, al Sfintei Fecioare și al Sfântului Nectarie, vom trece peste toate. În luna iunie, când eram în concediu, am aflat că mama mea, care nu a fost niciodată bolnavă, avea cancer. Atunci am crezut că toată lumea se prăbușește în jurul meu, doar familia dându-mi puterea să merg mai departe. În zilele în care mama mea era în spital, operată de cancer, soțului meu i s-a pus același diagnostic macabru, cancer, mai exact, un melanom malign (cancer de piele). În acel moment mi-am dorit să mor, că nu puteam să trec peste toate.

Am simțit nevoia să merg undeva să mă rog, deși nu prea știam cum să o fac, am întâlnit la o mănăstire un preot care în cuvântul lui mi-a dat atâta putere, încât am simțit că trebuie să fiu tare să pot să-i ajut pe amândoi și să pot să-mi cresc fetița de trei ani. Preotul acesta mi-a dat atunci Acatistul Maicii Domnului, vindecătoare de cancer (Pantanassa) și Acatistul Sfântului

Ierarh Nectarie, la care m-am rugat fără încetare și cu atâta speranță că ruga mea o să-mi fie ascultată. Atunci am făcut și o promisiune, că dacă va fi totul bine, mă voi lăsa de fumat, lucru pe care nu reușisem să-l fac sub nicio formă până atunci. Rezultatele biopsiilor au fost bune atât pentru mama, cât și pentru soțul meu, în sensul că a existat virusul, dar o dată cu operația s-a extirpat toată zona afectată. Mare este numele Domnului, slăvit este El, mare este puterea Maicii Domnului și a Sfântului Ierarh Nectarie. Voi slăvi numele lor și le voi mulțumi prin rugăciune toată viața. Miluiește-ne, Doamne, pe noi! Bucură-te, Sfinte Ierarh Nectarie, mare făcătorule de minuni!

(Monica)

„Socrul meu a făcut un infarct”

Mă alătur și eu celor ce au primit ajutor de la Sfântul Nectarie. M-a ajutat în multe probleme de sănătate, am trecut cu bine peste ele. Acum câteva zile am primit o veste groaznică: socrul meu a făcut un infarct. Eu și soțul meu locuim departe de țară... A căzut ca un trăsnet vestea peste noi. El, intrând în comă, medicii au spus că trebuie să vadă în 24 de ore dacă-și revine sau nu. Vă dați seama, soțul meu era terminat, au trecut 24 de ore și nu-și revenise deloc, nu dădea niciun semn, asta era deja a doua zi dimineată.

Cumnata mea din țară, plângând, ne-a zis că socrul meu nu-și revine deloc. Stând de vorbă cu medicii, i-au spus că trebuie să așteptăm până după amiază la ora 5 și, dacă nu își revine, nu au cum să îl mai ajute. Eram toată familia terminați. Atunci i-am zis soțului și cumnatei mele că până la ora 5 numai Sfântul Nectarie poate să mai facă o minune cu neîncetatele lui rugăciuni către Tatăl Ceresc și Maica Domnului. Am început

toți să citim acatistul și să ne rugăm cu lacrimi în ochi Sfântului Nectarie. La ora 5.30 după-amiază noi ne pregăteam să plecăm în țară, am pus mâna pe telefon și am sunat, să ne dea cumnata mea vești. Minune! Socrul meu și-a revenit și a început să vorbească, îi auzeam vocea. Vă dați seama ce era în sufletul nostru! Minunea s-a împlinit.

Doamne, Dumnezeuul nostru, Sfinte Nectarie... Maica lui Dumnezeu, vă mulțumesc din toată inima mea! Doamne, ajută pe toată lumea!

(Violeta)

„Spectaculoase analize, extraordinare!”

Cum aş putea să încep să spun minunile care s-au întâmplat în viața mea? Mi-e greu să fac asta, așa că mai bine vorbesc mai întâi de minunile din viața altora, și de care sunt datoare să vorbesc, pentru că am auzit de ele și trebuie să spun mai departe pentru lauda numelui lui Dumnezeu. E de fapt o datorie pe care nu am împlinit-o atunci când trebuia să o fac, și am și promis asta; așa că acum a venit timpul neîntârziat. Fiind profesoară de religie la un liceu ce se află în parohia „Nașterea Maicii Domnului, Sfântul Prooroc Ilie și Sfântul Nectarie Taumaturgul”, din Iași, vorbeam adesea la ore copiilor despre minunile și viața Sfântului Nectarie, despre moaștele sale, care se află atât de aproape de noi, la cinci minute de școala noastră, și altele.

Într-o zi, o elevă de la o clasă de a XII-a, Cristina P., îmi spune: „Doamna profesoară, mama mea a fost vindecată de Sfântul Nectarie și de Sfântul Ioan Rusul, fiind în fază terminală a cancerului.” Am rugat-o să ne povestească. Ne-a istorisit cum mama ei, atât de grav bolnavă și fără nicio șansă de supraviețuire din partea doctorilor, i-a visat într-o seară pe Sfântul Nectarie și

Sfântul Ioan Rusul, care i s-au prezentat așa. Aceștia i-au spus că ei o vor face bine. Fiica mai mare a doamnei lucra în Grecia. A auzit și ea acolo de minunile Sfântului Nectarie și Ioan Rusul, și de visul mamei, s-a dus la mormintele lor, în insula Eghina, la Sfântul Nectarie, și în Evvia, la Sfântul Ioan Rusul. S-a rugat cu lacrimi pentru mama ei, și a primit de acolo ulei de la candelile ce se aflau la sfintele lor morminte. A adus uleiul acasă mamei, care cu rugăciuni și multă nădejde în puterea lui Dumnezeu ce lucrează prin sfinți, s-a vindecat în chip minunat.

Această întâmplare am promis elevei că mă voi strădui să ajungă publică, poate în revista parohiei, ca oamenii să cunoască minunile pe care le împlinesc sfinții și azi. Nu am făcut asta. Ba chiar, mărturia scrisă a elevei am ră tăcit-o, deși o pusesem deoparte, cu gândul de a o înmăna preotului din parohia Sfântul Nectarie, spre a spune mai departe credincioșilor. Nu am făcut lucrul acesta și îmi pare rău, dar poate că a fost și o rânduială necunoscută a lui Dumnezeu, care a vrut să adauge la aceasta noi mărturii, noi minuni, de data aceasta nu auzite de la alții, ci petrecute în viața mea, a familiei mele.

Când un om matur este bolnav, când suferă mult, suferă și cei care îl iubesc, îi sunt aproape, se roagă pentru el. Dar când un copil suferă, și încă unul foarte mic, de numai 10 luni, așa cum i s-a întâmplat copilului meu, durerea este înșutită, căci se știe că (de obicei) cei mici până la șapte ani nu se spovedesc, nu au păcate de care să fie conștienți pentru a le mărturisi, sunt îngerași, așa cum mulți îi numesc.

Îngerașul nostru s-a îmbolnăvit foarte grav, ajungând pe patul de moarte, cu insuficiență renală acută, ca o consecință a unei boli mai grave instalate, sindrom hemolitic uremic – ce făcea ca sângele să nu se mai coaguleze, cu risc foarte mare de hemoragie, ajungând în pragul dializei, care nu ar fi fost posibilă datorită puternicei hemoragii ce l-ar fi doborât definitiv. Mai rămăsese doar o singură venă, la gât, la jugulară, care mai rezista la perfuzie, restul se spărseseră toate, iar asistenta care s-a

chinuit vreo trei sferturi de oră să îi prindă această ultimă venă, mi-a zis: „Rugați-vă să țină, că este ultima care se mai poate folosi”; și așa a fost vreme de trei zile. În fiecare seară ungeam copilașul cu ulei de la candela Sfântului Nectarie din biserică și de la cele două icoane făcătoare de minuni din biserica Sfântului Nectarie, spunând: „Mare ești, Doamne, și minunate sunt lucrurile Tale, și niciun cuvânt nu este de ajuns spre lauda minunilor Tale!” Analizele ieșeau apoi din ce în ce mai bine, doctorii făcând doar afirmații de genul: „Spectaculoase analize, extraordinare!”

Pe copilașul meu îl cheamă Nectarie, căci așa am făgăduit sfântului care ni l-a dăruit că îl vom numi. Cu drag i-am pus acest nume, cu puțină mândrie pot spune, un nume mai rar întâlnit, dar cu putere prin puterea celui care l-a sfințit, Sfântul Ierarh Nectarie Taumaturgul. Am pus acest nume copilului ca făgăduință, dar mai apoi am văzut puterea sfântului, a cărui iconiță – de la mormântul sfântului din Grecia, dată de preotul paroh cu mai multă vreme în urmă, când părticica de moaște ale Sfântul Nectarie nici nu fusese adusă din Grecia, – se afla deasupra patului de suferință al micuțului nostru care ne mângâia și care, pot spune asta, m-a întărit cu prezența sa: „Dar eu sunt aici.” Aici e Dumnezeu, cu noi, cu sfinții care lucrează neîncetat ca să ajungem acolo unde și ei au ajuns, aproape de slava lui Dumnezeu, dar mergând pe drumul pe care ei au mers, al încercărilor, al suferinței, al pocăinței pentru păcate.

Când un copil suferă, nu se poate să nu te miște suferința lui, și așa s-a întâmplat și în cazul fiului nostru. S-au rugat pentru el peste două sute de preoți, sute de copii de la școlile ieșene, dar mai ales sute de oameni pe care nici măcar nu-i cunoaștem și ei nu ne cunosc, sensibilizați fiind de suferința acestui prunc nevinovat. Vă mărturisesc că am ajuns să mă întreb de ce atâta suferință pentru un copilaș total nevinovat, cum de îngăduie Dumnezeu așa ceva, cu ce a greșit? De ce nu suferim noi, cei mari, din jurul lui, care poate am greșit mult înaintea lui Dumnezeu?

Răspunsul, greu de primit pentru o mamă în suferință, este acesta: suferința acestui copil ne-a îndemnat să ne gândim mai mult la propriile greșeli, la puțină pocăință, la puțină rugăciune, la nerecunoștința noastră în a-I mulțumi cum se cuvine lui Dumnezeu pentru nenumăratele, știutele și neștiutele binefaceri. Dar nu în ultimul rând pot spune că suferința acestui copil a făcut să se înalțe rugăciuni și din gurile care nu prea făceau asta. Iar minunea vindecării sale a smuls lacrimi de mulțumire, de bucurie, de laudă a lui Dumnezeu și de la cei care nu știau că sunt „capabili” de asta. „Datori suntem să ne rugăm unii pentru alții”, se spune într-o slujbă frumoasă, și mai mult nu pot spune, de aceea vă mărturisesc bucuria vindecării fiului nostru.

Vă mulțumim din suflet celor ce ați pus rugăciune lângă rugăciune pentru Nectarie al nostru, iar numele dumneavoastră numai Dumnezeu le cunoaște, și tot numai El știe cel mai bine cum să răsplătească pe fiecare. Ne vom ruga pentru asta. „Mare ești, Doamne, și minunate sunt lucrurile Tale, și niciun cuvânt nu este de ajuns spre lauda minunilor Tale!” Mama lui Nectarie cel mic .

P. S. Vindecarea copilului nostru a avut loc în 18 zile... la 10 februarie 2009.

(Prisăcaru)

„Hematomul evolua mai repede decât sarcina”

Aș vrea să povestesc și eu cum ne-a ajutat Sfântul Nectarie. Avem doi copii, ambii născuți prin cezariană. Când soția a rămas însărcinată a treia oară, la un an după ultima cezariană, a început să aibă sângerări. A fost la doctorul cu care a născut până atunci, și care i-a făcut ecografie. Avea un hematom pe placenta,

destul de mare. Acesta risca să oprească sarcina din evoluție, mai devreme sau mai târziu, așa că medicul ne-a sfătuit să facem avort. Am căutat un alt doctor, care a acceptat să o supravegheze. Între timp, hematumul evolua mai repede decât sarcina. Practic, chiar după spusele medicilor, viața pruncului atârna de un fir de ață. Medicul ne-a dat o șansă de 25 %. Soția trebuia să înceapă imediat tratamentul. A doua zi am fost la Mănăstirea Radu Vodă, m-am închinat și m-am rugat la moaștele Sfântului Nectarie, am lăsat un acatist, am luat ulei de la candela de pe raclă și două icoane cu sfântul. Soția s-a uns pe burtică cu acest ulei, iar în aceeași seară a eliminat hematumul. Slavă lui Dumnezeu, Maicii Domnului și Sfântului Nectarie! Peste câteva zile, mergând la o nouă ecografie, țesutul placentei începuse să se refacă. În semn de recunoștință, am hotărât ca numele copilului să fie Nectarie. Între timp, sarcina a evoluat foarte bine și ne rugăm sfântului să ne ajute la naștere, care va avea loc curând.

(Andrei)

„M-am ars foarte tare la un deget”

Vreau să mulțumesc iar Sfântului meu drag Nectarie pentru toate nimicurile cu care mă ajută mereu și mereu, de exemplu, când m-a făcut să trec cu bine peste un incident în urma căruia m-am ars foarte tare la un deget, mi s-a făcut bășică mare de tot, dar mi-am pus pe locul acela ulei sfințit de la candela sfântului și durerea a cedat, în câteva zile degetul s-a vindecat fără să rămână absolut nicio cicatrice. Mă mai rog sfântului când am anumite temeri de cum va ieși un lucru sau altul, când am probleme în familie și sfântul mă ajută, necondiționat, de fiecare dată. Țin aproape de suflet uleiul sfințit și mă ung cu el,

fiind sigură că Sfântul Nectarie e cu mine. Nu vă îndoiiți, credința ajută. Sfântul Nectarie ne ajută cu adevărat. Doamne ajută!

(Angela)

„Am rămas însărcinată cu cel de-al doilea copilăș”

Vă recomand cu mare căldură sufletească să citiți Acatistul Sfântului Nectarie, mare făcător de minuni, în orice împrejurare: la vreme de necaz, boală, îndeplinirea tuturor dorințelor. Mă numesc Roxana și anul trecut, în luna decembrie, am rămas însărcinată cu cel de-al doilea copilăș. Din punct de vedere medical, sunt puțin sensibilă, și anume am tensiunea oscilantă, când este bună, când este prea mare și la orice mic efort și supărare nu mă simțeam bine deloc. Pe toată perioada sarcinii, seara, noaptea și dimineața, citeam Acatistul Sfântului Nectarie și pe cel al Sfântului Spiridon, făcând închinăciuni, să pot duce până la termen sarcina mult așteptată. Sfântul Nectarie mi-a auzit rugăciunea și mi-a dăruit o fetiță sănătoasă, frumoasă și cuminiță, iar toată familia ne bucurăm de acest dar dumnezeiesc, după ce i-am promis sfântului că la botez am să-i pun numele de Nectaria. Mulțumesc din suflet Sfântului Nectarie și Sfântului Spiridon pentru ajutorul mult primit. Doamne ajută!

(Roxana)

„Am o boală mai exotică: lyme”

Eu m-am întors unde trebuie cu ajutorul dragului meu și iubitului meu părinte, Arsenie Boca. Am o boală mai exotică: lyme sau borelioză, și este transmisă de o căpușă. O am de un an jumătate și se manifestă foarte urât la nivel neurologic, cardiac, oftalmologic. Am făcut tratament antibiotic nouă luni. În cazul acestei bacterii, de îndată ce este atacată de un antibiotic, elimină niște toxine care exacerbează toate simptomele. Se numește reacție herx și are loc când tratamentul funcționează. Ce să vă spun de tratamentul Sfântului Nectarie? Am început să citesc acatistul său după ce l-am refuzat de câteva ori, neștiind nimic despre dânsul. După prima seară, am început să mă simt ca și cum un antibiotic puternic omoară bacteria. Am avut o reacție herx ce a durat câteva zile. A fost Sfântul Nectarie. O să stăruie să-l rog să mă ajute să trec peste hopul din viața mea. Făgăduielile o să mi le țin. Fac fluturași în care scriu despre dânsul și îi împrăștiu în centrul Clujului. Doamne, ajută tuturor în suferință, nevoie și deznădejde!

(Mihai)

„Situația devenise alarmantă”

Eram la spital și abia mă ridicasem după cea de-a doua operație de cezariană. Din sala de nașteri se auzeau vorbele asistentelor, care ajutau o mămică să nască. Nimic deosebit, numai că peste câteva zeci de minute situația devenise alarmantă. Deja intervenise medicul, copilul nu se mai naștea, mama era la capătul puterilor, iar pe mine m-a cuprins spaima că s-ar

putea întâmpla o nenorocire. În clipa aceea, am apelat în gândul meu la ajutorul Sfântului Nectarie, rugându-l să aibă grijă de acel copil. Imediat s-a auzit țipătul victorios al noii vieți. Concluzia? Nu voi ști niciodată, poate, cine a fost în acea sală, dar sfântul a auzit cu siguranță strigătul mut al unei păcătoase.

(Ana G.)

„Copilul a fost lăsat acasă”

Vreau să mulțumesc și eu Sfântului Nectarie pentru că îmi este alături în fiecare zi și mă bucur de prezența lui în viața mea zi de zi... Nu demult, un biet copilăș născut prematur a ajuns să fie internat la spital cu grave probleme de sănătate... Fiind atașată foarte mult de acel băiețel, m-am rugat sfântului ca să se facă bine, să nu fie nevoie de operație... Iar după o săptămână, copilul a fost lăsat acasă, iar acum este perfect sănătos... Îi mulțumesc Sfântului Nectarie pentru tot ajutorul oferit! Apelați cu mare încredere la el.

(Adele)

„Băiete, spune-i mamei tale atât: Nectarie”

Să vă povestesc o mare minune a Sfântului Nectarie. O cunoștință s-a îmbolnăvit și s-a internat la un spital la Iași. Acolo, doctorița venea la vizită. Bătrâna, fiind o fire credincioasă, citea Acatistul Sfântului Nectarie. Într-o zi, îi spune doctoriței: „Vă rog să citiți și dumneavoastră această cârtică, să vedeți ce frumoasă este.” Doctorița nici nu s-a uitat, spunând că nu are

timp. Bătrâna, la fiecare vizita a ei, a tot insistat. Sătulă fiind de vorbele bătrânei, a luat această cărticică, aruncând-o pe un birou. După câteva zile, având un moment de respiro, zice: „Să citesc și eu să văd ce scrie aici, dacă tot a insistat bătrâna aceea”.

În momentul când a terminat de citit Acatistul Sfântului Nectarie, telefonul a sunat pe birou, anunțând doctorița că singurul ei copil a avut un accident foarte grav. Plecând spre București, unde avusese loc accidentul, ajunge în spital la băiat care, bandajat fiind și conștient, pentru că mașina era zob, îi spune doctorului care îl îngrijea: „Vreau să rămân cu mama.” Mamă-sa, doctorița, se așază pe pat și spune: „Ce vrei să-mi spui, dragul mamei?”, iar el zice: „Mamă, în timpul când mă dădeam peste cap cu mașina, mi-a apărut un moșuleț cu barbă albă, care mi-a zis: «Băiete, spune-i mamei tale atât: Nectarie!» Mamă, ce a vrut să zică moșul din imaginația mea?” Mama și-a dat seama că sfântul i-a scăpat băiatul de la moarte, și a devenit o bună creștină din acel moment.

Oameni buni, nu uitați: fără rugăciune nu reușim! Dumnezeu să vă ajute pe toți cei care sunteți în necazuri și boli, sper ca povestioara mea adevărată să vă aducă pe calea bună. Mi-a fost povestită de preotul duhovnic de la Mănăstirea Bujoreni, părintele Atanasie, iar lui i-a povestit-o chiar doctorița. Dumnezeu cu voi toți!

(Liliana)

„Am avut un vis ciudat”

Cu doi ani în urmă, am observat că la sânul stâng am o umflătură destul de măricică, care se accentua înainte de ciclul lunar. M-am gândit că, oricum, neavând copii (la 34 ani), era destul de normal; în situația asta mai toate femeile au diverse

formațiuni chistice la sâni. Anul trecut însă, înainte de ciclul lunar, am început să am timp de o săptămână la început, apoi două săptămâni jumătate, niște dureri insuportabile la ambii sâni (mai mult la stângul; palpându-mă de una singură, am observat că am mai multe umflături mai mici, mai mari). La doctor nu vroiam să mă duc, mai mult de frica unui diagnostic care mă speria numai la auzirea numelui acestei boli: cancer (menționez că am avut două mătuși care au murit de cancer destul de tinere, fapt care m-a marcat foarte mult). Am început să îmi pun foi de varză, care aveau efect, numai că pe timpul iernii, fiind frig, nu-mi venea să le pun tot timpul; de multe ori mă dădeam cu mir pe ambii sâni; am fost să-mi fac o ecografie și medicul a spus că trebuie să fac o vizită la un specialist care ar trebui să-mi facă o biopsie, nici nu am vrut să aud de așa ceva. Oricum, lunile treceau și eu aveam în permanență problema asta care mă preocupa, fără să am curajul de-a face un control amănunțit; de Sfântul Nectarie auzisem, am și fost la Mănăstirea Radu Vodă să-i sărut sfintele moaște și înainte de problema asta; chiar am o sticlută cu mir de la racla sfântului cu care mă ungeam când aveam câte o durere.

Într-o noapte (anul trecut) am avut un vis ciudat; eu de multe ori am visat fie icoana Maicii Domnului, fie icoana cu chipul Mântuitorului nostru Iisus Hristos, mulțumind de fiecare dată Bunului Dumnezeu că îmi arată că nu sunt singură și că e mereu cu mine chiar dacă nu sunt demnă de mila Lui. Visul ciudat m-a pus pe gânduri, la început nu reușeam să-i înțeleg semnificația, dar după aceea... Am visat că eu stăteam întinsă într-un pat, acoperită cu un cearșaf, iar lângă patul meu era un bătrânel (parcă stătea pe un scaun) cu capul descoperit, cu părul alb și cu ochii un pic alungiți; nu-mi vorbea, mă privea doar fix; avea o figură blajină, bună, iar eu îi spuneam: „Sunt obosită, sunt foarte obosită.” A doua zi, când m-am trezit, mă tot gândeam cine o fi bătrânelul din vis; eram sigură că e ceva de la

Dumnezeu; m-am gândit că trebuie să fie un sfânt care să fie mijlocitorul meu la Bunul Dumnezeu. Seara m-am gândit să mă uit pe internet că să văd mai multe icoane cu sfinți de când erau în viață, pentru că bătrânelul îmi apăruse ca o persoană muritoare. Când am intrat pe internet, nu știu cum, vrând să caut pe creștin ortodox viața sfinților etc., fără să scriu numele niciunui sfânt în mod particular, mi-a ieșit în față Sfântul Nectarie, vindecătorul de cancer etc. M-am gândit imediat că era un semn, dar icoana pe care o am eu cu Sfântul Nectarie și imaginea bătrânelului din vis erau diferite. Fără să fac legătura, am început oricum să caut poze cu sfântul de când trăia, icoane și... bineînțeles am văzut chiar o poză în care era cu capul descoperit și era chiar bătrânelul din visul meu.

Tare mult m-am bucurat, și văzând și alte declarații ale persoanelor din forum, am început din seara următoare să citesc acatistul sfântului pentru 40 de zile, să mă ung cu mir și l-am rugat pe sfântul să-mi dea curaj să mă duc la doctor și dacă el vrea și dacă așa e voia lui Dumnezeu, până mă duc la doctor să mă vindece el de orice boală aș avea, că tare mult mă îngrozea gândul unei boli. În noiembrie mi-am stabilit vizita la senolog. Mi-au stabilit-o de-abia în martie, pentru că erau prea multe vizite. În martie anul acesta m-am dus la vizită, mi-am făcut ecografia și doctorul mi-a spus că e adevărat că am sânii cu multe formațiuni chistice, dar nici vorbă de celule canceroase. A zis că durerile sunt normale pentru tipul ăsta de formațiuni și pentru eliminarea durerilor mi-a dat niște capsule care conțin antioxidant din extract de strugure (de fapt sunt vitamine) și o cremă tot pentru calmarea durerilor. Din martie până în ziua de azi, pot să zic că doar câte o zi, două, am mai simțit durere. Sunt convinsă că totul se datorează Sfântului Nectarie, care m-a ajutat și căruia îi mulțumesc din tot sufletul și, spre rușinea mea, am spus mereu: „Măine o să relatez povestea mea, mâine” ... și nu m-am învrednicit până astăzi.

Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți cei care se roagă Maicii Domnului, Sfântului Nectarie și tuturor sfinților pe care îi roagă să le fie mijlocitori în fața Domnului nostru Iisus Hristos.

(Florentina)

„Nu a fost decât intervenția sfântului”

În prezent sunt mama a trei minunați copilași. (Poate că nu întâmplător vă trimit acest mesaj astăzi, când fiul cel mare împlinește 20 de ani).

După ce i-am avut pe primii doi copii și aceștia au fost băieți, în timp mi-am dat seama că sunt totuși nemulțumită de numărul copiilor (mi-aș fi dorit mai mulți), dar și de faptul că nu am și o fetiță. Cu aproximativ 8 ani de zile în urmă, când existau o serie de neînțelegeri în familia mea, am luat hotărârea de una singură de a mai avea încă un copil. De fapt, este impropriu spus de una singură, pentru că sunt sigură că acest gând a venit de acolo, de Sus. La acel moment, gândul meu era să rămân însărcinată, iar copilașul să fie o fetiță. Simțeam că, odată cu împlinirea mea, această bucurie va cuprinde întreaga casă... și acest gând a devenit realitate, întrucât chiar am rămas însărcinată. Pentru că acest lucru s-a întâmplat din dorința mea, soțul nu a fost la fel de încântat la aflarea veștii. Repet, erau probleme de cuplu la acel moment, dar se și temea de tot ceea ce implica apariția unui copil mic, dar în timp s-a obișnuit cu ideea.

După ce am aflat că sunt însărcinată, am simțit totuși că este un dar mult prea mare pentru mine, astfel încât mi s-a părut că cer prea mult, dacă continui să îmi doresc să fie fetiță.

Pentru că această sarcină a apărut mai târziu, respectiv când aveam vârsta de 34 de ani, am început să-mi fac griji pentru că deja existau riscuri de a nu fi sănătos copilul, iar aceste probleme

au apărut chiar de la primele teste-analize pe care le-am făcut, mai exact la acel triplu test.

Când am aflat, într-un fel m-am cam necăjit și chiar m-am gândit că ar fi fost prea frumos ca eu să primesc un dar așa de mare, iar pentru că durerea mea era din ce în ce mai apăsătoare, am încercat să mă eliberez cumva, discutând cu persoane apropiate. Înțelegându-mi durerea, mama mea, care tocmai primise de la o verișoară o carte despre viața Sfântului Nectarie, mi-a împrumutat-o și mie. Acesta a fost primul meu contact cu sfântul. Am citit acea carte. Am fost uluită de tot ceea ce am citit în carte și astfel am mai împrumutat încă una de la mătușa. Apoi am aflat de moaștele care se află la Mănăstirea Radu Vodă. În afară de cărți, am început să citesc și acatistul lui. Apoi am fost chiar la moaște.

Rugămintea mea cea mare la Bunul Dumnezeu și la Sfântul Nectarie era de a naște un copilăș sănătos. Deja dorința de a naște o fetiță o abandonasem, îmi părea deja mult ca să fie un copil sănătos. După ce am aflat rezultatul triplului test, medicul mi-a recomandat să fac amniocenteza, pentru a depista dacă într-adevăr exista posibilitatea ca fătul să aibă sindromul Down. Cu toate acestea, am avut o discuție foarte serioasă cu soțul meu cu privire la perioada următoare. Așa că am hotărât ca, oricare ar fi riscul, să mergem înainte cu acest copilăș. Evident că nu avea rost să fac această analiză, care de altfel era și destul de costisitoare, dar care în cazul în care se confirma sindromul, m-ar fi întristat probabil pe toată perioada sarcinii.

Acum trebuie să revin la legătura pe care începusem să o am cu sfântul și să povestesc care a fost sentimentul când am atins pentru prima dată moaștele.

Când m-am hotărât să vin la Mănăstirea Radu Vodă la moaște, eram cuprinsă de un sentiment de emoție profundă, dar și de teamă, pentru că recunosc că am făcut o mulțime de greșeli în viață și, din nefericire pentru mine, încă mi se întâmplă să mai fac.

După ce am parcurs rândul la care mă așezasem și am ajuns în fața raclei în care erau așezate moaștele sfântului, am simțit pur și simplu o „fierbințeală” în zona stomacului. A fost așa o senzație pe care nu știu cum să o descriu, dar sunt foarte sigură că aceasta nu a fost decât intervenția sfântului. Spun aceasta atât de sigură pentru că, la scurt timp după această întâmplare, pur și simplu din curiozitate am simțit nevoia de a mă programa la o ecografie. Când m-am prezentat la medic pentru ecografie, încă eram temătoare cu privire la rezultat, dar... spre marea noastră uimire și bucurie, la final, am aflat ca fătul este perfect sănătos, dar mai mult decât atât, este și de sex feminin. Nu vă imaginați cât de mare mi-a fost bucuria. Oricum, mi-a trebuit mult să înțeleg că totul este în ordine.

Timpul a trecut, iar momentul nașterii a apărut, într-o zi de duminică. La finalul slujbei au început primele semne care prevesteau nașterea, dar nu mi-am dat seama de aceasta pe moment. După câteva ore a devenit evident faptul că micuța noastră urmează să apară pe lume. Ca mulțumire pentru darul primit, fetița noastră se numește Teodora, pentru că este cu adevărat un „dar de la Dumnezeu”.

Așa cum am mai spus, sunt un om care chiar dacă nu vreau, tot mi se întâmplă să greșesc, și iar să greșesc, și iar să greșesc. De fiecare dată când îmi strig copilașul pe nume este ca o recunoaștere și o mulțumire pentru tot ceea ce am primit.

(Elena H., București)

„Mergeți de urgență la doctor!”

Într-o dimineață m-am trezit cu o senzație de jenă la ochiul drept, parcă era o geană, parcă era o înțepătură. Am încercat să scap de senzația neplăcută, dar fără să reușesc. Am ținut apă

rece, am clătit, am încercat tot ce credeam că pot face ca să scap de înțepătura aceea. Ochiul deja se înroșise. Am hotărât să ignor, cumva, ceea ce simțeam, cu gândul că se va potoli. Am plecat spre serviciu. Pe drum, în gând, mă rugam Măicuței Domnului să mă ajute, dar rugăciunea era cumva fără vlagă.

În drum spre serviciu, am intrat totuși într-o farmacie, cam cu teamă, pentru că aveam foarte puțini bani. Farmacista mi-a dat niște picături – ceva antiinflamator. Nici ea nu era foarte sigură pe ce-mi dă... La serviciu, mi-am pus picături, dar usturimea se accentua, în loc să scadă, ba, mai mult, începeam să simt și la ochiul stâng aceeași usturime, aceleași înțepături. Ajunsă acasă, m-am rugat (de data asta, rugăciunea era vie!) și la Maica Domnului, și la Domnul, dar și la Sfântul Nectarie. Nu reușeam nici să citesc, nici să fac altceva, așa că m-am culcat mai devreme, sperând că un somn bun și odihnitor să fie și de leac... Nu avea să fie așa. A doua zi m-am trezit cu ochii mai iritați, cu usturimi mai mari decât în ziua anterioară. Ca să nu o mai lungesc, ajunsesem să am pielea din jurul ochilor roșie și aspră, solzoasă, parcă ar fi fost arsă cu acid. Cei din preajmă mă îndemnau să merg la doctor. Am mai încercat o dată la farmacie, dar farmacista, speriată, a zis: „Doamnă, în starea în care sunteți, nu pot să vă dau nimic! Mergeți de urgență la doctor!”

Și m-am dus!... M-am dus la doctorul nostru cel bun, la Mănăstirea Radu Vodă. Am luat de acolo aghiasmă și ulei de la candela Sfântului Nectarie. De două-trei ori pe zi, spălam ochii cu apă, apoi cu un tampon dădeam cu aghiasmă, apoi ungeam cu ulei de la candela sfântului. Recunosc că eram speriată, dar în același timp știam cu certitudine că sfântul mă poate vindeca. Nu m-am îndoit nicio clipă că sfântul mă poate vindeca. Până la urmă, așa a fost. Încet, încet, mi-au căzut „solzii” de pe ochi, și sfântul tămăduitor și-a arătat încă o dată mila și ajutorul.

Îi mulțumesc Domnului pentru toate cele dăruite și pentru toate cele îngăduite! Învăț în fiecare zi că orice ni se întâmplă are un rost, nimic nu e la voia întâmplării. Trebuie doar să

primim toate ca din mâna Domnului și să mulțumim – iar asta, am simțit-o, nu e întotdeauna ușor, mai ales pentru o păcătoasă ca mine, lipsită de smerenie și de ascultare.

Domnul să ne ajute și să ne ierte, că mare nevoie avem de mila și iertarea Lui!

(Mihaela, București)

„Mai bine mă chinui ca și până acum...”

Această întâmplare a făcut ca eu să cred și mai mult în minunile sfinților pe care le citeam din cărți sau le auzeam de la oamenii din jur. Dacă nu era Sfântul Nectarie, acum poate mă aflam în aceleași chinuri prin care am trecut timp de doi ani de zile, când, în 2007, am început să simt o durere pe coloană care s-a tras la încheietura piciorului stâng și la un moment dat a ajuns până în vârful degetelor. Erau momente când ieșeam din mașină și mi se bloca piciorul stâng și nu puteam să pășesc pentru câteva secunde în care eram săgetat de acea durere.

Nu am dat prea multă atenție acestei dureri, fiind și plecat din țară, dar durerea se agrava pe zi ce trecea și mai mult. Luându-mi concediul de odihnă, m-am dus în țară la doctor, să rezolv problema. După ce m-a consultat, doctorul mi-a zis: „Aveți hernie de disc stagiul 2. Cum se poate ca la 27 de ani să aveți așa o boală?” Am rămas surprins când am aflat, totul se oprișe în loc și voiam să cred că nu este adevărat ce auzeam. L-am întrebat pe doctor care ar fi cel mai simplu remediu la această boală, la care doctorul a răspuns: „Vă puteți opera.” Eu, în sinea mea, am zis: „Mai bine mă chinui ca și până acum, decât să mă distrugă doctorii de tot”, știind că nu toate operațiile de hernie de disc sunt reușite.

Și am plecat iar din țară, fără niciun rezultat concret. Și au început iar chinurile, nopțile pentru mine începeau la ora 1.00 și mă trezeam la 5.00 de durere, negăsind o poziție în care să mă liniștesc cinci minute măcar. Nimic nu îmi putea alina durerea, toată partea stângă mă durea îngrozitor, mă duceam să mă plimb prin livingul lung de 8 metri câte o oră, până mă mai lăsa durerea și se făcea ora de mers la serviciu. Erau momente când nu puteam să conduc mai mult de jumătate de oră, fiind nevoit să opresc mașina și să mă plimb 5–10 minute, pentru a-mi alina durerea, ca să termin și ziua de muncă. La îndemnul soției mele, care citea din cărțile sfinților minuni pe care le făceau cu unii oameni care nu mai aveau nicio șansă de vindecare de la doctori, mi-am zis că numai aceasta ar fi șansa mea de a mă vindeca.

Aveam în casă untdelemn de la racla Sfântului Nectarie din București și, cum citisem în cărți, după ce îmi terminam rugăciunea, îmi făceam semnul crucii de trei ori pe coloană cu uleiul de la racla Sfântului Nectarie, cerându-i să aibă milă și de mine. Când aveam timp, citeam Acatistul Sfântului Nectarie și foloseam uleiul. Așa am procedat până în 2010, când m-am dus la un bătrânel care trata bolile de spate prin niște masaje băbești. În fiecare dimineață, după rugăciune, mă ungeam cu untdelemnul de la Sfântul Nectarie și, până ajungeam la bătrânel, citeam Acatistul Sfântului Nectarie. După cinci ședințe de masaj la acel bătrânel, Sfântul Nectarie, cu mila sa, m-a vindecat, eram ca și nou, nu mă durea nimic, dimineața nu mă trezeam că nu îmi ajungea somnul, mă ridicam din pat repede, mă aplecam să mă încălț... totul revenise la normal, și toate datorită ajutorului Sfântului Nectarie, care a ascultat și rugăciunea mea, precum a făcut și cu alții care i-au cerut ajutorul.

Mulțumesc Sfântului Nectarie și Bunului Dumnezeu că au avut milă de mine și mi-au arătat că nu este nimic mai puternic decât puterea Sa și mila Lui față de noi, care îi cerem ajutorul

prin rugăciune. Să ne rugăm sfinților, că ei sunt calea noastră spre mântuire și spre Împărăția Lui Dumnezeu.

(Petru P., Brașov)

„Sfântul nu ne-a lăsat”

Lam cunoscut pe Sfântul Ierarh Nectarie în anul 2003, când mama mea s-a îmbolnăvit de cancer la sân. Nimeni din familie nu era creștin practicant, motiv pentru care părinții mei au căutat mai întâi soluții „lumești” pentru boala mamei, apelând la mai mulți doctori, în speranța că vor găsi un tratament mai sigur și mai ușor.

În cele din urmă, Dumnezeu le-a îndrumat pașii către biserică, unde mamei i s-a recomandat să citească timp de 40 de zile Acatistul Sfântului Ierarh Nectarie de la Eghina. Mama a făcut ascultare, iar sfântul nu ne-a lăsat. Mama s-a operat, i s-a extirpat zona canceroasă și de atunci cancerul nu a mai revenit. Aș putea spune că Sfântul Ierarh Nectarie a vindecat-o pe mama trupește și pe noi toți sufletește, îndrumându-ne pașii spre Hristos.

Eu – adolescentă fiind la vremea respectivă – nu eram foarte entuziasmată de cele petrecute și nu pot spune că l-am îndrăgit pe Sfântul Nectarie în mod special. Însă... s-a îngrijit el și de acest lucru.

Din cauza bolii grave și a ședințelor de chimioterapie, organismul mamei slăbise și nu mai lupta la fel de bine cu bolile, chiar dacă era vorba de o banală răceală, motiv pentru care se vindeca mai greu. Astfel, până în 2009, mama a avut mai multe internări în spital pentru diverse probleme: hemoragie, spasmodic, otită (pentru care s-a operat), hemoroizi (pe care nu i-a tratat la timp, având dureri foarte puternice).

În 2009, mama a făcut o criză urâtă din cauza hemoroizilor. Nu putea dormi de durere și ajunsese aproape de delir. Poate părea ciudat, dar cei care suferă de așa ceva știu până unde se poate ajunge. În cele din urmă, am dus-o pe mama la spital și a ajuns din nou pe masa de operație. Cu toate că există alte metode mai ușoare de tratament, în cazul mamei aceasta a fost singura soluție. În aceste momente mi-am reamintit de bunul Sfânt Nectarie. Am citit atunci, timp de mai multe zile, acatistul sfântului și i-am promis că, dacă mama se va face bine, primul copil pe care îl voi avea îi va purta numele. Mama s-a vindecat și, chiar dacă organismul ei a rămas slăbit, de atunci și până azi, nu a mai suferit intervenții chirurgicale, iar la Urgență a ajuns mult mai rar decât înainte.

Sfântul Nectarie a ajuns să-mi fie cel mai drag dintre sfinți, și acum, privind în urmă, îmi dau seama că, din momentul în care am făcut acea promisiune, sfântul a fost mereu alături de mine, chiar și fără să-mi dau seama:

– deși aveam duhovnic, nu mă simțeam împlinită sufletește și începeam să mă gândesc să caut un altul. Acum, de aproape doi ani, am un duhovnic pe care nici nu-mi imaginam că l-aș putea avea. Citind în acatistul sfântului „Bucură-te, duhovnic sfânt, care îi ajuți pe creștini să își găsească păstorii de care au nevoie”, mi-am dat seama că și aici a fost ajutorul sfântului;

– într-o seară, am citit acatistul sfântului pentru niște prieteni dragi, iar a doua zi, „Bunicuțul” sfânt a rezolvat o altă problemă: a îndrumat pe cineva spre scaunul spovedaniei. Pe cineva care, deși îl cunoscuse pe Dumnezeu, nu se mai spovedise de mult. Atunci l-am „adoptat” pe Sfântul Nectarie ca bunicuț al meu. Povestind cu o cunoștință despre acest lucru, i-am spus: „Nu știu dacă și sfântul m-a *adoptat*, dar eu am făcut-o.” Am rugat-o apoi să vină cu mine să îmi cumpăr o iconiță mică a sfântului, ca să o am la îndemână la nevoie. Am găsit un singur model: una tip calendar. Pe spate era un calendar din 2003, deși noi suntem în 2011. Inițial m-am amuzat, pentru ca apoi

să-mi aduc aminte că eu l-am cunoscut pe Sfântul Nectarie chiar în anul 2003. Era ca și cum mi-ar fi spus că el încă de atunci este „Bunicuțul” meu.

Trimit aceste mărturii pentru a-i mulțumi și pe această cale Sfântului Nectarie și pentru a-i încuraja pe toți cei aflați în nevoie să îi ceară ajutorul. Sfântul Ierarh Nectarie este într-adevăr un grabnic ajutător!

(A.V., Sibiu)

„Operația a decurs bine”

Si pe noi ne-a ajutat Sfântul Nectarie. În urmă cu trei ani, mamă mea a început să se simtă din ce în ce mai rău, slăbea, și în urma investigațiilor nu se știa de unde vine această senzație de rău. După mai multe luni, i s-au găsit niște ganglioni la ficat. Cu teama de a nu fi de natură cancerigenă, s-a optat pentru operație. Cu ajutorul rugăciunilor, operația a decurs bine. Am mers la Mănăstirea Radu Vodă și ne-am rugat Sfântului Nectarie. Mama a citit acatistul sfântului, iar acum, după atâta timp, mama mea se simte bine și chiar mă ajută, stând cu fetița mea din când în când.

La Sfântul Nectarie ne-am rugat, eu și soțul meu, să ne dăruiască un copil binecuvântat și să am o sarcină ușoară. Chiar așa s-a întâmplat. Sarcina mea a fost ușoară și, chiar dacă au fost riscuri la naștere, sfântul ne-a ocrotit și pe mine și pe fetița mea.

Ori de câte ori avem drum prin București, încercăm să ajungem la moaștele Sfântului Nectarie, să-i mulțumim și să ne rugăm pentru noi și pentru cei dragi. Nădăjduim că ne va ajuta și de acum încolo.

Pe mine m-a ajutat Sfântul Nectarie și într-o mare problemă de serviciu. A fost grabnic ajutător rugăciunilor mele. Îi mulțumesc pe această cale.

De-a lungul timpului eu m-am rugat și la alți sfinți: Sfântul Nicolae, Sfântul Stelian, Sfânta Parascheva, Sfântul Spiridon, Sfânta Filoftea, bineînțeles Fecioarei Maria și Domnului nostru Iisus Hristos și mereu m-au ajutat. Chiar dacă nu suntem vrednici și suntem plini de păcate și de ispite, să nu încetăm să ne rugăm, și vom fi ascultați. Mulțumesc, Doamne!

(Ianus Maria, Pitești)

„Eram uimită că sfântul mă ajutase așa de repede”

Bună ziua, mă numesc Adina Bălan, sunt din București și doresc să vă scriu despre ajutorul pe care l-am primit pentru copilul meu, de la Sfântul Nectarie, ca mărturie pentru toți cei care vor citi. Îi mulțumesc încă o dată sfântului și voi spune, de câte ori voi avea ocazia, despre ajutorul său minunat!

Iată poveste mea: sunt și eu o mămică a doi copii minunați pe care Bunul Dumnezeu mi i-a dat – o fetiță de 16 ani și un băiețel ce împlinește în curând 2 anișori – și doresc să vă spun și eu bucuria pe care am trăit-o, rugându-mă la minunatele moaște ale Sfântului Nectarie, la Mănăstirea Radu Vodă din București.

În mod sigur, pentru mulți dintre dumneavoastră, cazul meu este minor, recunosc, dar vreau să spun, cu tot sufletul, cât de minunat e sfântul cu toți cei care vin și se roagă lui, indiferent cât de mare sau mică e problema.

Băiețelului îi apăruseră la scrot două punguțe ce semănau cu punguțele de puroi. Am fost pe la doctori și toți vroiau să-l taie, spunându-mi că, dacă nu fac așa, punguțele se vor pietrifica

în timp și cine știe ce va fi mai târziu. Îmi era teamă pentru că auzisem tot felul de întâmplări nefericite după aceste intervenții, cu infecții locale sau refuzul copilului de a mai urina, din cauza usturimii, fiind un loc foarte sensibil.

Citisem și din cartea cu minunile pe care sfântul le-a făcut la noi în țară, și culmea, citisem acolo spusele unei alte mămici cu o problemă asemănătoare cu a mea. Am prins și mai mare încredere și m-am dus cu băiețelul acolo, la moaște, l-am atins de ele și m-am rugat cât de mult am putut ca sfântul să ne ajute și pe noi să scăpăm cumva fără intervenția doctorilor cu bisturiul sau cu alte manevre brutale, într-un loc atât de sensibil și fragil.

Credeți-mă că nu a trecut decât aproape o săptămână de când m-am rugat acolo, la sfintele moaște, și prima punguță, care era și cea mai mare, a început pur și simplu să dreneze tot ce avea colectat.

Nu-mi venea să cred, mă bucuram mult dar, în același timp, eram uimită, pur și simplu, că sfântul mă ajutase așa de repede pe mine, păcătoasa.

Acum și cea de-a doua punguță începe să se curețe și nu i-am pus decât puțin rivanol și, iaca, scăpăm de bisturiu și de chin.

Vreau să adaug faptul că, de când merg și mă rog sfântului sau citesc acatistul său, am sentimentul de liniște în suflet și speranța mai mare că, și în alte probleme, sfântul va fi cu mine.

Mulțumesc din suflet acestuia și îl consider un mare ocrotitor și binefăcător al tuturor celor care vin și se roagă lui.

(Adina Bălan)

„Tata era disperat, plângea tot timpul”

Iată și minunea mea: pentru ca minunile să se producă, trebuie doar să crezi. Voi spune pe scurt povestea mea.

Acum patru luni, tata a fost diagnosticat cu o boală cardiovasculară ce impunea operația. Am încercat la Fundeni, dar ne tot plimbau fără niciun răspuns concret. Disperată, după ce am căutat pe forumuri, am început să citesc Paraclisul Maicii Domnului, împreună cu acatistul, rugându-mă totodată la icoana făcătoare de minuni de la biserica Mihai Vodă. Un prim semn a apărut. Am schimbat spitalul, am găsit un doctor și mai bun și speranțele apăreau din nou la orizont. Să nu mai punem că niște negi, pe care îi aveam pe deget, s-au vindecat ca prin minune.

O discuție cu noul doctor urma să ne pună din nou la grea încercare. Se preconiza că riscurile operației erau de 50%. Cuprinsă din nou de disperare, am început să citesc și Acatistul Sfântului Nectarie și să mă rog și moaștelor sale de la biserica Radu Vodă. Tata se ungea și el cu mir de la moaște și câte asemenea. Într-o zi, la sfârșitul slujbei, o doamnă îngrijitoare a bisericii a venit, mi-a luat pumnul, mi-a pus în mână un crin și mi-a zis: „Ia-l. E de la Maica Domnului!”. Nu pot descrie ce am simțit. Plus că, atunci când citeam paraclisul în biserică, începea să miroasă a busuioc, deși nu era pe nicăieri în apropiere.

În fine, în același timp, regăseam icoana cu Sfântul Nectarie prin bisericile prin care mergeam, semn că e cu noi. Asta până când l-am internat pe tata și, în rezerva lui, am rămas șocată văzând pe perete trei iconițe: una cu Maica Domnului, una cu Sfântul Nectarie și una cu Iisus Hristos. Care era probabilitatea ca tata să fie internat tocmai acolo? Atunci mi-am zis că am primit cu prisosință semnele de care aveam atâta nevoie.

Tata a fost operat de Sfântul Pantelimon (m-am rugat să pice operația de sărbătoarea mucenicului doctor fără de arginți),

iar doctorii au spus că nu se așteptau să fie așa ușor. Să nu mai spunem că ceea ce ei au văzut foarte grav la ecografii nu corespundea cu ceea ce au văzut când l-au tăiat. Nu mă îndoiesc nicio clipă că a fost puterea sfântului mir și a rugăciunilor Sfântului Nectarie, ale Sfintei Fecioare, ale Sfântului Pantelimon și ale Sfintei Parascheva de la Iași.

Acum tata e bine, se recuperează și mulțumește lui Dumnezeu și sfinților Săi mijlocitori. Țin să subliniez că tata era disperat, plângea tot timpul și se gândea numai la moarte. După ce am început să citim minim 40 de zile Paraclisul și Acatistul Maicii Domnului și Acatistul Sfântului Nectarie, a făcut masluri, s-a întărit întru credință și s-a liniștit vizibil.

Am spus povestea asta ca să exemplific cât de mare este puterea Domnului și a sfinților Săi mijlocitori pentru noi. Le-am promis Maicii Domnului și Sfântului Nectarie că voi împărtăși experiența mea tuturor oamenilor aflați în nevoi ca să găsească mângâiere, alinare și tămăduire. Mulțumesc Maicii Domnului, Sfântului Nectarie, Sfântului Pantelimon și Cuvioasei Parascheva pentru rugăciunile lor tămăduitoare!

(Georgiana Voicu)

„Nu am luat niciun tratament”

Și eu am primit ajutor de la Sfântul Nectarie.

M-am trezit într-o noapte, pe la 4 dimineța, cu dureri mari ale mâinilor și articulațiilor. Degetele îmi erau roșii și umflate și de-abia puteam să le îndoi. Nu știam ce să fac să îmi aline durerea și să pot dormi la loc. Aproape îmi venea să plâng de durere. M-am dat cu ulei de la candela sfântului și mi-a alinat durerea în maxim un sfert de oră. După jumătate de oră nu mă

mai dureau deloc. Am fost să mă vadă și doctorița, care mi-a dat o trimitere pentru analize ale sângelui. Degetele erau încă roșii și umflate, dar nu mai dureau.

E inutil să mai spun că nu am mai făcut analizele, deoarece am simțit că nu mai are rost și nu am luat niciun tratament. Nu am mai avut probleme de atunci cu mâinile și articulațiile.
(Adriana)

„Sfântul m-a ajutat cu gemenii”

Voi încerca să relatez câteva momente din viața mea, pe care Sfântul Nectarie m-a ajutat să le trec mai ușor. Sunt de profesie economist și în momentul de față sunt în concediul de creștere a copilului până la vârsta de 2 ani.

M-am căsătorit la 24 de ani și, tot în același an, am rămas însărcinată cu primul băiat. Am născut natural și I-am dat slavă lui Dumnezeu pentru îngerușul trimis. O comoară de copil. L-am alăptat exclusiv la sân, ceea ce i-a insuflat copilului un calm extraordinar.

După un an am rămas din nou însărcinată. Îmi doream o fetiță, dar Dumnezeu a considerat că trebuie să mai aștept, să am răbdare.

La ecografia de 4 luni am aflat cu mirare că în burtică nu era un singur copil, ci doi, gemeni! Mi-a fost greu să cred. Nu aveam rude apropiate cu gemeni.

Pe parcursul sarcinii m-am bucurat, deși urma o perioadă mai dificilă de îndurat. Vecinii, oamenii de pe stradă, din magazine, din biserică, chiar și rudele m-au descurajat.

Unii nu știau că mai am un prunc de doar doi ani, iar dacă aflau din întâmplare, își dădeau palme peste față, la propriu.

Soțul meu mi-a fost alături, mă încuraja și, cumva, toate reacțiile celor din jur mă întăreau ca să lupt împotriva concepțiilor lor de a nu face copii.

Am avut o sarcină perfectă, doctorul ginecolog se mira de fiecare dată, spunându-mi că am o sarcină de vis. Am dus-o până la 39 de săptămâni, cu ajutorul Sfântului Nectarie. Știam și simțeam că așa o să fie.

Singura mea teamă era cea legată de cum voi naște: natural sau prin cezariană. Gândul acesta m-a urmărit pe parcursul întregii sarcini. Mi-a fost frică de nașterea naturală, dar, dacă aș fi găsit un doctor dispus să încerce, aș fi riscat. Însă n-am găsit pe nimeni. Poate Dumnezeu a vrut așa. De fapt, în viață am învățat că nimic nu e întâmplător.

Am citit cartea Sfântului Nectarie *Minuni în România*, pe care o promisem în dar de la mama soțului meu. De atunci și până la naștere am citit Acatistul Sfântului Nectarie.

Am sperat să se întâmple o minune, să nasc natural, dar n-a fost să fie. Doctorul nu a riscat. Sfântul Nectarie m-a mângâiat în momentele dificile, critice, de disperare și teamă.

N-am să uit cum, în timpul nașterii, parcă îl vedeam în fața ochilor și, pur și simplu, n-am simțit durerea.

În a treia zi după naștere am plecat acasă, cu cei doi gemeni care erau perfect sănătoși, cu o greutate destul de mare: unul de 3 kg, iar celălalt de 2,8 kg. Toate mămicile din spital se mirau unde am ținut doi copii așa de mari. Sfântul m-a ajutat cu gemenii și în alte probleme: de constipație, pe care am rezolvat-o turnând o picătură de ulei de la candela sfântului în biberonul cu lapte, iar când a încercat să refuze să sugă, la fel, am turnat ulei în lapte și s-a rezolvat.

I-am promis Sfântului Nectarie că o să scriu despre cum m-a ajutat, deși am amânat o perioadă de timp. Să avem nădejde în ajutorul grabnic al sfântului care, de fiecare dată, nu întârzie să ne ajute, deși nu suntem atât de vrednici.

(Nicoleta)

„Nu mai este niciun nodul”

Aș vrea să vă scriu și eu despre prezența Sfântului Nectarie în viața mea. Despre existența lui am aflat acum vreo trei ani de la părintele Gabriel Sorescu de la Biserica Brândușa, din Craiova. Este părintele meu duhovnic și, în acea perioadă, confruntându-mă cu o problemă de sănătate, l-am rugat să facă o rugăciune pentru vindecare. Atunci mi-a povestit despre cum îl ajutase sfântul pe el și pe cei din familia lui și mi-a dat niște ulei adus din insula Eghina, de la mormântul Sfântului Nectarie.

Apoi, am aflat de pe internet despre existența moaștelor sfântului la Mănăstirea Radu Vodă din București, și m-am dus pentru a mă închina și pentru a lua ulei de la candela care arde deasupra raclei.

Dar să vă spun ce problemă aveam. La un consult ecografic de rutină am descoperit niște noduli la tiroidă, care aveau elastograma IV (cunoscătorii știu că aceasta înseamnă suspiciune de cancer). Nu mă deranja nimic, nu le simțeam prezența prin niciun fel de simptom. Medicii mi-au recomandat de urgență tratament hormonal și revenirea la control peste o lună. Nu am vrut să iau niciun fel de tratament, pentru că are multe efecte secundare și pentru faptul că nu mă deranja nimic. La control, peste o lună, s-a constatat faptul că au crescut în dimensiune. Am fost la un medic de specialitate în Craiova care mi-a spus, pe lângă tratament hormonal, să merg să-mi fac operație de extirpare a glandei tiroide, pentru că voi avea probleme mereu și e mai bine așa.

Știind că acest lucru implică și o dereglare hormonală și tratament pentru toată viața, am refuzat acest lucru. Mi-a interzis, de asemenea, să merg la mare. Eu aveam sejurul de 3 săptămâni aranjat, pentru Spania, și nu am vrut să renunț.

M-am dus la un control și la București, la profesorul Dumitrașcu, la Spitalul Parhon. Au confirmat, și dânsul și ecografia făcută acolo, existența nodulilor și consistența lor suspectă. Mi-a recomandat biopsia, urmând să aștept medicul care executa această operațiune deloc plăcută. Atunci, la spital, așteptând să vină medicul pentru biopsie, m-am rugat la Dumnezeu (bineînțeles că o făcusem și înainte, de la aflarea veștii) să-mi dea un semn dacă e bine sau nu să fac biopsia. Semnul nu a întârziat să apară și a constatat în faptul că medicul respectiv a întârziat să ajungă la spital, deși trecuse mai mult de o jumătate de oră de la începerea programului și mi se spusese că el nu întârzie niciodată.

Atunci i-am spus soțului meu, care mă însoțea, că eu plec. A protestat, a zis că dacă tot suntem acolo trebuie să așteptăm, dar i-am spus că îmi este rău, ceea ce era adevărat, și nu mai pot rămâne. Am plecat, și apoi, peste două zile, am mers la mare.

Când am venit, m-am programat din nou la ecograf să văd cum au evoluat nodulii. Eram îngrozită de teamă, pentru că nu făcusem niciun fel de tratament, nu mă ferisem să stau la soare, nu făcusem biopsia. Înainte de a pleca la ecografie, m-am uns pe gât cu puțin ulei luat de la Mănăstirea Radu Vodă, m-am rugat Sfântului Nectarie să mă ajute să nu se fi înrăutățit situația.

Am plecat nu prea convinsă și nu foarte încrezătoare în ajutorul divin. La ecografie am observat o nedumerire pe fața medicului, apoi m-a întrebat ce tratament am luat. I-am răspuns că niciunul și l-am întrebat îngrijorată: „De ce, ce se întâmplă, e grav?” Mi-a răspuns că nu știe ce se întâmplă, că nu mai vede nimic, nu mai este niciun nodul, nici măcar țesutul nu are vreo modificare, adică e ca și cum nu ar fi fost niciodată nimic. Mi-a spus că fără tratament nu se poate să se vindece și chiar cu tratament, tot se mai văd modificări măcar la nivelul țesutului, dacă nu mai există nodulii.

I-am repetat că nu am făcut niciun tratament, iar el a zis că este un caz pe care nu l-a mai întâlnit în cariera lui de peste

douăzeci de ani de ecografie. Mi-a spus că va prezenta la o conferință la Viena un studiu de caz despre acest lucru. Atunci, cu glasul tremurând de emoție, i-am spus: „Domnule doctor, să știți că ceva tot am făcut. M-am rugat la Sfântul Nectarie și am dat cu ulei de la candela unde sunt moaștele lui.” A început să râdă și mi-a răspuns: „Ești și tu avocată, crezi în babe și sfinți?” I-am zis că în babe nu cred, dar în sfinți da, și ceea ce tocmai a văzut este o minune a unuia dintre sfinți, a Sfântului Nectarie. Este trist să vezi necredința și ironia unui om al științei, dar asta este... Am plecat fericită, mulțumindu-i sfântului pentru minunea făcută cu mine, chiar dacă eu nu am avut o credință prea puternică.

În următorul an am fost în Grecia, în insula Eghina, să ne închinăm la mormântul sfântului. În anul următor, s-a întâmplat o altă nenorocire. O rudă de-a mea care îmi este foarte dragă a fost diagnosticată cu neoplasm mamar gr. 2 și a suferit o operație la sân. Cu ajutorul Sfântului Nectarie, la care s-a rugat mult (de fapt, toți din familie ne-am rugat), a trecut cu bine, iar analizele ulterioare au ieșit bine, fără să urmeze tratament medicamentos. Doar patru ședințe de chimioterapie, pe care le-a suportat nesperat de bine. Apoi, încă o minune. M-am dus la Sinaia după revelion, anul acesta, și am trecut și pe la Mănăstirea Caraiman, dorind să vorbesc cu părintele Gherontie Puiu, despre care am citit că are mare har și, prin rugăciunile lui, s-au vindecat mulți bolnavi. Am citit și mărturiile unor oameni cărora le-a spus părintele ce se va întâmpla cu ei, fără să-i cunoască, doar uitându-se la ei. Dumnezeu mi-a ajutat să pot să-l întâlnesc și să-i povestesc, printre altele, și de necazul acestei rude și i-am spus: „Părinte, vă rog, rugați-vă și pentru (i-am spus numele) să se vindece de cancer”, iar el mi-a zis: „Scrie un bilețel cu numele doamnei, să-l citesc la rugăciune, dar în dreptul ei să nu treci bolnavă de cancer, pentru că nu este așa, nu a avut cancer, a fost acolo o zgârietură și s-a vindecat.” Eu, știind rezultatul tuturor analizelor anterioare operației și cele de după

(inclusiv biopsia), am insistat: „Vă rog, părinte, să nu mai aibă vreo recidivă sau să se extindă”, iar el mi-a zis, în dulcele grai moldovenesc: „Ce să se extindă, dacă n-a fost nimic?” Am plecat foarte bucuroasă și i-am povestit și persoanei respective, care s-a bucurat enorm și i-a revenit pofta de viață. Analizele ulterioare au ieșit foarte bine și sperăm să fie bune în continuare, cu ajutorul lui Dumnezeu.

Tot în anul trecut s-a întâmplat ca tatăl meu, care este suferind de Parkinson, într-o noapte să nu mai poată să-și miște picioarele și, deci, să fie în incapacitate de a se ridica din pat. A fost o adevărată dramă pentru familia noastră. Am chemat medicul și ne-a zis că nu prea sunt șanse să mai meargă vreodată, că boala asta așa avansează etc. Am început să ne rugăm cu toții la Sfântul Nectarie, la Maica Domnului și la Dumnezeu să facă o minune și să mai poată merge. S-a uns în fiecare zi cu ulei adus de la Sfântul Nectarie din Grecia. După vreo 3–4 săptămâni, într-o după amiază, mama (care stătea într-o altă cameră) s-a trezit cu el deschizându-i ușa camerei. Sfântul Nectarie tocmai făcuse o altă minune: tatăl meu mergea. Și merge și astăzi, poate ieși și la o plimbare în fața blocului sau în apropiere.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu și Sfântului Nectarie pentru binecuvântările și ajutorul dat de fiecare dată, în momente grele, și vă îndemn și pe dumneavoastră să nu ezitați să vă rugați Sfântului Nectarie, pentru că ajutorul nu va întârzia să apară.

(Irina Tutuianu, Craiova)

„În disperarea mea, am citit acatistul”

Citeam mai demult pe internet, pe un site, despre minunile Sfântului Nectarie, și am văzut cât de grabnic ajutorător este. Dar după cum e firea omului, până nu vede cu ochii lui, nu crede până la capăt.

Ieri după-amiază, m-a sunat soțul disperat că mama soacră a făcut din nou accident vascular cerebral. Avea toate simptomele, și era al doilea AVC pe care îl făcea. Dânsa a mai trecut printr-unul în 2009, recuperarea a durat câteva luni, și a rămas cu probleme de vorbire. Acum se uita în gol, nu îl mai recunoștea pe soțul meu și nu își mai putea mișca deloc mâna și piciorul drept. Soțul a chemat Salvarea, au ajuns la Urgență și au urmat niște ore îngrozitoare de așteptare.

În disperarea mea, am citit Acatistul Sfântului Nectarie și m-am rugat să ne ajute, și să-l ajute pe soțul meu greu încercat. Și iată că soacra mea și-a revenit încă de aseară, la analize nu i-a ieșit că ar fi făcut AVC, și acum este la fel ca înainte. Este o mare minune, având în vedere prin ce am trecut la celălalt AVC.

Toate aceste minuni le datorăm Bunului Dumnezeu, prin mijlocirea Sfântului Nectarie, și nu am destule cuvinte să îl laud și să îi mulțumesc pentru toată îndurarea și ajutorul arătat. Îl simt aproape de mine mereu și este minunat!

(Mădălina Hodrea, Cluj-Napoca)

„Am început să cred în minuni”

Într-o perioadă foarte dură din existența mea, în toamna anului 2009, am aflat de Sfântul Nectarie, în timpul Sfintei Liturghii. Viața și sănătatea mea erau la pământ, deși făceam de multe luni tot felul de tratamente. Nu mai știam în ce direcție să o iau, iar familia mea era foarte afectată. În ziua în care m-am dus la Mănăstirea Radu Vodă și m-am rugat plângând la racla cu sfintele moaște, am primit prima veste bună.

Telefonul a sunat în timp ce mă rugam, era pe silențios, dar i-am simțit vibrațiile în geantă. Lucrurile bune au urmat, însă și încercări. Citind acatistul zilnic, de un an de zile am

primit ajutor și călăuzire. Am multe de recuperat și de pus în ordine în viața și sănătatea mea și nu deznădăjduiesc absolut deloc. Datorită Sfântului Nectarie am început să cred în minuni, să fiu întărită și să am mai mult discernământ.

În fiecare secundă a vieții mele îi sunt recunoscătoare pentru tot ajutorul primit și știu că eu și viața mea ne transformăm datorită bunului Sfânt Nectarie.

(Adela Caslacovici)

„Starea de sănătate a început să se amelioreze”

În seara de Crăciun a anului trecut am primit o veste șocantă: unchiul meu era în spital în stare foarte gravă în urma complicațiilor apărute după o operație de rutină! Nu-mi venea să cred, vorbisem cu el la telefon, cu câteva zile înainte, și nimic nu prevestea această situație.

În ciuda asistenței medicale oferite de doctori cu renume în România și într-un spital de top (pentru condițiile de la noi!), nu se reușea stabilizarea stării sale (tensiunea varia între niște limite extreme, existau probleme mari cu ficatul și pancreasul, probleme digestive). Dintr-un om ale cărui analize înainte de operație erau în limite normale, se transformase într-o persoană devastată, aflată într-un punct critic!

Am înțeles că singura soluție este rugăciunea către Dumnezeu, Măicuța Domnului și Sfântul Nectarie, pe care îl cunoșteam și care mă ajutase și în trecut. Îl simt foarte aproape pe Sfântul Nectarie, merg destul de des la Radu Vodă, am reușit, cu ajutorul lui Dumnezeu, să ajung și la mănăstirea sfântului din Eghina (nu se poate explica în cuvinte adierea de mir care există în jurul

mormântului! E un miros nepământeian, eu așa l-am perceput atunci).

Știind că Sfântul Nectarie este grabnic ajutorător, am mers în câteva dimineți și am citit acatistul, lângă racla cu sfintele sale moaște, împreună cu Acatistul Sfântului Acoperământ al Măicuței Domnului. Chiar dacă situația nu s-a schimbat radical de la o zi la alta, ajutorul nu a întârziat să apară, iar starea de sănătate a început să se amelioreze încet-încet. Țin să precizez că unchiul meu este un ateu convins, nu are nicio relație cu Biserica, însă mila Domnului este infinită și vrea ca toți fii Săi să se întoarcă la El!

Știu că Sfântul Nectarie vrea să-i fie cunoscut ajutorul pentru ca toți cei aflați în încercări să-l cunoască și să-i ceară ajutorul. I-am promis că o să scriu și eu despre ajutorul său minunat și îl rog ca acum, după ce a mijlocit la Dumnezeu pentru sănătatea trupească, să se roage și pentru cea sufletească, pentru ca unchiul meu să se întoarcă la turma lui Dumnezeu!

Îi mulțumesc milostivului Dumnezeu, Măicuței Sale și Sfântului Nectarie pentru mila și binecuvântarea pe care ni le arată neîntrerupt!

(Mădălin)

„Avem credința că ne va ajuta
și în continuare!”

Sfântul Nectarie este un sfânt drag mie. În trecut l-a ajutat pe tatăl meu când a trecut prin suferința unui cancer și a unei recidive. Avem credința că ne va ajuta și în continuare!

Rugați-vă Bunului Dumnezeu, Maicii Domnului și Sfântului Nectarie, că mila lor este nemărginită!

(Roxana)

„Băiețelul meu s-a făcut sănătos”

Pe Sfântul Nectarie l-am cunoscut într-o vreme de grea cumpănă pentru familia mea. Băiețelul meu, Alexandru, atunci în vârstă de 1 an și 6 luni, avea o infecție care recidiva, ba chiar era din ce în ce mai puternică, în ciuda antibioticelor administrate (se afla în grija unuia dintre cei mai buni medici pediatri care nu mai știa ce să îi facă).

Într-o discuție cu duhovnicul nostru, acesta m-a îndrumat spre moaștele sfântului de la Mănăstirea Radu Vodă, spunându-mi că Sfântul Nectarie este grabnic tămăduitor. Așa l-am cunoscut pe Sfântul Nectarie și am început să ne rugăm acestui minunat sfânt. Ca prin minune, băiețelul meu s-a făcut sănătos și, de atunci, Sfântul Nectarie a devenit ocrotitorul familiei noastre.

În vara anului 2007 am fost în Eghina, ca să-i mulțumesc sfântului pentru ajutorul dat. Și eu am simțit că în casa Sfântului Nectarie ești ca într-un colț de rai. Nu există cuvinte pentru a descrie liniștea care te învăluie, frumusețea locului, miresma ce plutește peste tot în aer.

Ne doream foarte mult al doilea copil, însă era o așteptare zadarnică. M-am rugat Sfântului Nectarie, și acum avem o fetiță de 2 ani și 8 luni – Maria. Dacă la prima naștere travaliul a durat 13 ore, a doua naștere a fost extrem de ușoară și scurtă – îndată după ce am terminat de citit Acatistul Sfântului Nectarie, am născut ușor. De fiecare dată când cer ajutorul Sfântului Nectarie, acesta nu întârzie să apară.

Îi mulțumesc bunului nostru Iisus, Maicii Domnului Hristos și Sfântului Nectarie și mă rog lor să ne dea minte luminată și înțelepciune, ca să ne creștem copiii în pace și în adevărata credință ortodoxă.

(Mihaela Mihiș)

„Eram disperată și bântuită de gânduri negre”

Am aflat de existența moaștelor Sfântului Nectarie de la Mănăstirea Radu Vodă cu ceva timp în urmă, cam de doi ani. Am citit și viața sfântului, dar nu pot zice că m-am rugat mult, deoarece credeam că este vindecător al celor bolnavi de cancer.

Dar iată că acum câteva luni m-am îmbolnăvit de stomac, boală de reflux, cauzată, de fapt, de un dezechilibru major la nivelul întregului sistem digestiv. Eram disperată și bântuită de gânduri negre, deoarece tratamentele alocate nu îmi rezolvau problema, și endoscopia pe care doctorul îmi cerea să o fac pur și simplu mă înspăimânta.

Atunci am mers mai des la mănăstire, am citit acatistul și m-am închinat moaștelor și chiar m-am uns cu ulei de la candela sfântului. Și iată că ajutorul a început să vină. Nu m-am vindecat a doua zi, cum s-a întâmplat altora, asta din cauza slabei mele credințe, dar, în primul rând, am citit cartea *Sfântul Nectarie – Minuni în România*, care mi-a ridicat moralul și mi-a alungat gândurile negre.

În lunile următoare am găsit un medic care mi-a recomandat tratamente naturiste, am mai găsit informații utile pe internet și azi, când vă scriu, mă simt mult mai bine și sper în vindecarea totală.

De asemenea, l-am descoperit și pe Sfântul Ioan Rusul, a cărui părticică din moaște se află la capela Spitalului Polizu și căruia m-am rugat și m-am închinat.

Am vrut să scriu și eu povestea mea, ca o dorință a Sfântului Nectarie de a se face cunoscute minunile sale și ale celorlalți sfinți.

Mă rog ca Bunul Dumnezeu să ne ierte, căci din cauza păcatelor noastre ne îmbolnăvim, și să ne întărească în credință.

(Georgeta-Camelia Grecu)

„În fiecare clipă, un sfânt mijlocește pentru noi”

Mă numesc Maria – Anca. Rostit întreg, numele meu nu sună tocmai bine, iar familia a preferat să mă apeleze Anca. Primul prenume a fost impus de nașa mea, care se numea Maria. Părinții mei încercaseră să o evite și să mă boteze altcineva, dar Dumnezeu a scos-o în calea tatălui meu, atunci când se ducea să mă declare în vederea obținerii certificatului de naștere. Privind retrospectiv, îmi dau seama că a fost providențial acest nume, întrucât Preacurata Fecioara Maria a fost și este totdeauna lângă mine și familia mea, mi-a ascultat rugăciunile cele bune și m-a ferit de răul care putea să mi se întâmple din cauza acțiunilor mele.

Cel mai mare ajutor din partea Maicii Domnului este că m-a trezit din ignoranța în care viețuiam (a trăi este un cuvânt cu înțelesuri prea profunde ca să îl pot folosi), ignoranță manifestată prin lipsa oricărei lecturi duhovnicești, trăind astfel într-o mare bâjbâială, cu sfaturi preluate aleator și în „interesul” unei vieți de care mă bucuram, dar fiind aproape oarbă sufletește.

În anul 2003, împreună cu soțul meu am hotărât să mergem în pelerinaj la Iași, la sărbătoarea Cuvioasei Parascheva. Totul ne-a fost potrivit, culminând cu faptul că mașina s-a stricat chiar în seara de dinaintea plecării. Cei apropiați ne-au sfătuit să renunțăm, mai ales că problemele erau la alimentarea cu benzină, care se scurgea. M-am rugat Maicii Domnului să ne ajute și, așa, am mers dimineața la service, unde mecanicul a reușit să rezolve problema și, cu ajutorul lui Dumnezeu, am ajuns seara la Iași și ne-am închinat la moaștele sfintei noastre dragi.

Cu această ocazie am vizitat și mănăstirile din nordul Moldovei. La Mănăstirea Bistrița am primit în dar de la un părinte

călugăr volumul trei din opera părintelui Cleopa Ilie, *Mânca-v-ar raiul*, care a fost pentru mine o revelație. Intrasem în atâtea biserici și mănăstiri și niciodată nu mă preocupase să cumpăr o carte duhovnicească! După lectura acestei cărți, a început să mă preocupe citirea cărților cu profil duhovnicesc și așa l-am descoperit pe al doilea salvator al meu, părintele Arsenie Boca. Cartea mea de suflet, pe care o citesc și o recitesc de câte ori simt nevoia și pe care o recomand tuturor tinerilor – căsătoriți sau nu –, este *Ridicarea căsătoriei la înălțimea de taină*. Dacă aș fi citit această carte mai demult, aș fi putut evita multe păcate pe care le-am făcut în viața de familie, dar mulțumesc Maicii Domnului că m-a trezit.

Am simțit și simt protecția Preacuratei Fecioare Maria în toate: de la simplul fapt că am văzut obstacolul înainte și nu m-am împiedicat pe stradă, că îmi ajută copiii atunci când cad să nu se lovească prea tare, până la ajutorul pe care l-am primit la prima naștere, când, după ore de chin, fetița mea s-a născut vânăta, fără să țipe, primind un scor APGAR 6. Maica noastră cerească m-a întărit pe mine și a salvat-o pe fetița mea de la problemele care ar fi putut să apară în mod normal.

Ajutorul Maicii Domnului, al Cuvioasei Parascheva, al Muceniței Filoftea, al Sfântului Antonie cel Mare, ca mijlocitori către Bunul Dumnezeu, l-am simțit ori de câte ori am avut nevoie și le-am cerut sprijinul. L-au ajutat pe tatăl meu la vreme de boală să reziste infarctului, operației pe inimă, unei boli cardiace ereditare îmbinată cu foarte multă muncă fizică făcută pentru a-i ajuta pe cei din jurul său. Pentru mijlocirile sfinților invocați mai sus, Dumnezeu S-a milostivit și, în ciuda bolii, l-a ținut alături de noi în momentele cele mai importante din viața mea și a fratelui meu: căsătoria, nașterea și botezul copiilor noștri. Internat fiind în spital, mi-a spus cu bucurie că va merge la Mănăstirea Radu Vodă, ca să se închine Sfântului Nectarie Taumaturgul, dar a ajuns sfântul la el prin uleiul sfințit care arde la candela din mănăstire, iar după ce a fost uns, a doua zi

a plecat la Domnul. Am nădejdea că și Sfântul Nectarie se roagă alături de ceilalți sfinți ajutători ai tatălui meu la iertarea păcatelor și mântuirea sufletului său.

Sfântul Nectarie a apărut în viața noastră în anul 2004, când am primit de la o colegă de serviciu o carte cu minunile sfântului. Am fost foarte impresionată ulterior, când am citit cartea despre viața sfântului, de răbdarea, sacrificiul și înțelepciunea monahului și profesorului Nectarie. O icoană a sfântului ne-a îmbogățit apoi sufletul prin prezența ei în casa noastră. Ajutorul cel mare l-am primit de la Sfântul Nectarie în timpul celei de-a doua sarcini. La penultimul control, medicul m-a programat pentru operația de cezariană, întrucât fătul nu era în poziția optimă pentru o naștere normală. Vestea m-a îngrijorat, deoarece nu îmi pusesem problema unei nașteri prin cezariană, voiam o naștere normală, așa cum este lăsat de la Dumnezeu.

M-am rugat cu ardoare la Maica Domnului, la Sfântul Nectarie, al cărui acatist l-am citit, dar și la Cuvioasa Parascheva, Mucenița Filoftea, Sfântul Spiridon, Sfântul Ioan Gură de Aur și la toți sfinții, și am primit ajutorul. Cu două zile înainte de programata cezariană, fătul s-a așezat în poziția corespunzătoare unei nașteri normale, care a avut loc câteva zile mai târziu.

Sfântul Nectarie a fost ajutător în problemele de sănătate ale fetelor noastre. La câteva luni de la naștere, fetiței celei mici i s-a umflat sânul stâng. Poate că teama nu ar fi fost atât de mare dacă nu ar fi fost și vânăță în locul respectiv. Fiind în provincie, am fost trimisă la un specialist, la București, și, cu ajutorul sfântului la moaștele căruia ne-am închinat, am primit asigurarea că până într-un an se va resorbi, ceea ce s-a întâmplat mult mai curând.

Tot prin mijlocirea Sfântului Nectarie și a Măicuței Preacurate, ne-am mutat de curând relativ aproape de Mănăstirea Radu Vodă și, de câte ori simțim nevoia, mergem să ne rugăm aici. Uleiul de la candela care arde lângă țărmica din moaștele

sfântului de la Mănăstirea Radu Vodă cu care ne ungem pe frunte, precum și citirea acatistului, acasă sau la mănăstire, sunt medicamentele care ne înțeleptesc pe noi și pe doctorii cărora le-am cerut sfatul când s-au mai îmbolnăvit fetele sau când noi am dus lipsă de răbdare. Eu mă rog să ne dăruiască și nouă, dar mai ales fetelor noastre răbdarea, înțelepciunea și spiritul de sacrificiu de care a dat dovadă în viața sa.

Credința mea este că în fiecare clipă un sfânt mijlocește pentru noi la Bunul Dumnezeu și îmi pare rău că nu îi pot menționa pe toți cei care ne-au ajutat și ne ajută în fiecare clipă și mă simt vinovată de acest lucru.

Ajutorul de la Dumnezeu este cert, depinde numai de noi să ne hotărâm să punem început bun.

(Maria-Anca)

„Tumorile mi se micșoraseră foarte mult”

Nu eram într-o formă fizică foarte bună. Mă simțeam mereu obosită. La un examen pulmonar de rutină care mi se cerea la școală am aflat într-un mod brutal că am o tumoră pe plămânul drept. Mi s-au recomandat investigații suplimentare.

La câteva zile am făcut o tomografie care evidenția o tumoră în plămânul drept și o alta în mediastin, foarte aproape de vena cavă superioară. Tumorile aveau între 3 și 5 cm. Mi s-a recomandat operarea lor.

În mod instinctiv, am refuzat internarea, pentru a reflecta la ce urma să fac.

Poate că, dacă aș fi avut doar tumora din plămân, aș fi acceptat operația. Cu cea din mediastin lucrurile se complicau; am luat legătura cu doi medici care m-au informat că operarea tumorii din mediastin era practic sortită eșecului. De aceea am

abandonat total ideea operației. Am refuzat și biopsia tumorilor, din teama de a nu face metastaze mai rapid. Mi s-a mai propus o iradiere cu cobalt, dar am refuzat și acest lucru, din teama afectării ireparabile a altor țesuturi și organe.

Am început să caut alte modalități de tratament. Nu găseam nimic. Nu dădeam de nicio terapie care m-ar fi putut ajuta. Parcă toate drumurile și toate încercările erau închise.

M-a apucat o tristețe groaznică la gândul că într-un timp relativ scurt voi muri. Nu-mi era teamă de moarte în sine, pentru că nu eram foarte tânără (aveam 54 de ani), dar gândul că nu-mi voi mai vedea soțul, frații, nepoții, copiii, mă dispera. Eram cumplit de deprimată. Nu mă puteam împăca cu ideea morții.

Mă rugam și până atunci, dar din acel moment am început să mă rog cu disperare Bunului Dumnezeu, Maicii Domnului și sfinților vindecători despre care am început să aflu.

Într-una din zile am mers la Biserica Radu Vodă, unde se află o parte din moaștele Sfântului Nectarie. M-am dus să mă închin întâi la altar și am făcut o rugăciune și mai lungă la icoana Sfântului Nectarie de la altar. La un moment dat am simțit că parcă eram singură în biserică, cu icoana Sfântului Nectarie înaintea mea, icoană pe care o simțeam ca vie. În acel moment, o licărire ca într-un fulger de mici dimensiuni, dar clar, mi s-a arătat la icoană pentru câteva fracțiuni de secundă. În același timp, corpul meu a fost inundat de o stare de mare bucurie și bine.

În secunda următoare am simțit și am început să sper că Sfântul Nectarie mă va ajuta.

Am mers apoi și am citit Acatistul Sfântului Nectarie la locul unde se află moaștele sfântului, m-am rugat din nou și m-am închinat.

O să spuneți că poate fi o coincidență, dar eu sunt sigură că nu a fost; a doua zi, absolut întâmplător, ca și cum m-ar fi călăuzit cineva, am dat de un medic oncolog (pe care nu mi-l reco-

mandase nimeni) care mi-a spus că mă poate călăuzi în privința unui tratament naturist, văzând că refuz categoric ideea operației și a iradierii. Am făcut analize și markerii tumorali nu arătau tumori maligne. Am început să sper. Mi s-au prescris imunostimulatoare, antioxidante și detoxifiante, unele străine, altele românești.

Am început să citesc despre cancer, despre puterea plantelor. Deși medicul la care mergeam nu mi-a recomandat neapărat, am ținut timp de doi ani un regim alimentar mai sănătos (fără făină albă, fără zahăr, mâncare doar fiartă sau friptă, carne doar de pasăre și pește).

Am început să mă simt din ce în ce mai bine, după o perioadă foarte proastă. Am putut să merg în continuare la școală și cu timpul am revenit la o viață normală.

În toată această perioadă am putut posti când era post, m-am spovedit și m-am împărtășit. Am făcut sfeștanie și m-am rugat foarte mult Bunului Dumnezeu, Maicii Domnului și Sfântului Nectarie. Citeam zilnic Acatistul Sfântului Nectarie, pe care începusem să-l îndrăgesc și să-l simt foarte apropiat mie. Am citit mult și Paraclisul Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu, Acatistul Sfântului Acoperământ al Maicii Domnului și Acatistul Maicii Domnului „Pantanassa” – Vindecătoarea de cancer. M-am rugat câtorva icoane făcătoare de minuni. Săptămânal mergeam la Biserica Radu Vodă și mă rugam la moaștele și icoanele Sfântului Nectarie și-i citeam acatistul. Deodată cu mine s-a rugat zilnic soțul meu, iar uneori și frații mei. Toată familia m-a susținut.

Analizele nu-mi ieșeau perfecte, dar nici foarte proaste. La un moment dat, în urma unor măsurători, s-a constatat că tumorile mi se micșoraseră foarte mult, aproape se resorbiseră; și iată că, de unde după prima radiografie și tomografie trei doctori mi-au dat destul de puțin de trăit – unul o lună, altul patru și altul opt luni –, eu mă bucur de viață de mai bine de șapte ani,

până la acest moment în care vă povestesc. Sunt convinsă că am primit acest minunat dar de la Dumnezeu, prin puterea Maicii Domnului și a Sfântului Nectarie, sfântul meu drag.

(Ana Vasile-Niculae, București)

„Leucemia ne-a adus cu picioarele pe pământ”

Aș vrea să vă spun și eu minunea care s-a săvârșit în casa noastră într-un moment foarte greu din viața noastră. M-am îmbolnăvit de curând de o boală cumplită – leucemie –, care ne-a adus cu picioarele pe pământ. Am început să ne rugăm la Dumnezeu, la Sfânta Treime, la sfinți – în special Sfântului Nectarie, care nu a întârziat să își arate bunătatea și grabnicul ajutor, boala intrând în remisie de la primul tratament. Eu mă simt bine.

Într-o seară, am simțit prezența Sfântului Nectarie prin cartea roșie cu viața, minunile și acatistul sfântului: aceasta a început să emane un miros extraordinar de mir, am început să mirosim toate cărțile de rugăciuni pe care le aveam în preajmă și am realizat că mirosul vine doar de la icoana de pe coperta cărții de rugăciuni, un miros extraordinar de frumos. Îi mulțumesc sfântului că și-a arătat prezența în casa noastră și o să continuăm să ne rugăm neîncetat lui Dumnezeu și sfinților să ieșim din momentele acestea grele. Îi sfătuiesc pe toți aceia ce vor să îi ceară ajutor Sfântului Nectarie să o facă fără să ezite, pentru că sfântul ajută pe oricine îi cere ajutorul.

(Dani)

„Placenta s-a lipit de uter”

Numele meu este Mircea și aș vrea să relatez o minune a Sfântului Nectarie din Eghina. În vara anului 2009 mă aflu la Schitul Sfântul Nectarie din Feneș, județul Caraș Severin, când am primit o veste cât se poate de rea. Sora mea, Ramona, era însărcinată în două luni și era o sarcină pe care și-o dorea. Necazul nu avea să întârzie, placenta i s-a desprins de uter. A fost transportată de urgență la Timișoara, la o clinică, unde rezultatul analizelor a fost că sunt șanse de 1 la 1 milion ca fătul să se nască.

Fiind la Mănăstirea Sfântului Nectarie, am pus pomelnici pentru 40 de liturghii, iar după două săptămâni, miracolul nu a întârziat să apară: placenta s-a lipit de uter, iar după șapte luni, copilul s-a născut teafăr. I-am dat mulțumire Sfântului Nectarie, iar de atunci, orice problemă am, merg la Mănăstirea Sfântul Nectarie din Feneș și problemele se rezolvă. Dau slavă lui Dumnezeu și Sfântului Nectarie zicând „Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi.”

(Mircea Craiovan)

„Toate analizele i-au ieșit bine”

Mă numesc Iuliana și sunt din Bistrița. Vreau să vă povestesc o minune care s-a petrecut în anul 2008, în familia mea. În toamna anului 2007, în luna noiembrie, am mers cu un părinte într-un pelerinaj la mormântul părintelui Arsenie Boca. M-am rugat pentru familie și bunul mers al lucrurilor. Pe atunci eram în primul an la catedră în învățământ. În acea noapte, tatălui meu i-a fost foarte rău. I-au apărut diferite simptome și, la

insistențele mamei, cadru medical, tatei i s-au făcut investigații la Cluj-Napoca. Aceasta s-a întâmplat în primăvara anului 2008. La scurt timp, l-au programat pentru operație, deoarece la analize i-au depistat o tumoră la stomac.

În februarie 2008, tata a trecut printr-o operație foarte grea. Înainte și în timpul operației m-am rugat îndeosebi Maicii Domnului – căreia de ani de zile îi citeam paraclisul zilnic pentru binele familiei –, Sfântului Nectarie, Sfântului Serafim, Sfintei Parascheva și părintelui Arsenie Boca, și desigur și altor sfinți.

O minune uimitoare! Medicii i-au descoperit în timpul operației încă două tumori mici pe colonul transversal, în două locuri diferite. Spun minune, atât pentru că la analize nu se vedeau, fiind în stadiu incipient, când în general nu sunt depistate, cât și pentru că medicul chirurg i le-a descoperit din minune dumnezeiască chiar în timpul operației, ceea ce se întâmplă extrem de rar. După operație nu înțelegeam, o perioadă, cât a fost lăsat acasă, de ce tata era atât de slăbit. Slăbise foarte mult, era de nerecunoscut, nu se putea ține pe picioare decât sprijinit și i s-a întâmplat să cadă în timp ce se deplasa prin casă, în timp ce îl ținea fratele meu. Parcă nu se putea reface, era tot slăbit și avea ameteți. Mama a insistat din nou să i se facă alte analize și i s-a descoperit o anemie forte, care, în perioadă post-operatorie, i-ar fi putut fi fatală. Tata ar fi putut muri după operație, sub ochii noștri.

A fost internat la Spitalul Oncologic din Bistrița, unde i s-au făcut perfuzii și transfuzii de sânge. Cât timp a fost internat, i-am dat tatei să citească o revistă în care era povestită o minune a Sfântului Nectarie cu un bolnav. I-am dat Acatistul Sfântului Nectarie din Eghina – sau Taumaturgul – să-l citească în timpul cât a fost internat în spital.

A fost o perioadă foarte dificilă, tata a primit citostatice și raze care i-au slăbit imunitatea organismului. A făcut foarte multe drumuri la Cluj-Napoca, la Spitalul Oncologic, unde i s-au făcut

analize și tratamente. Deoarece fratele meu și logodnica lui erau acolo, l-au sprijinit foarte mult în acea perioadă.

În perioada facultății, când eram studentă, Dumnezeu a rânduit să ajung împreună cu o doamnă, o prietenă, un om duhovnicesc deosebit, la București, de două ori la moaștele Sfântului Nectarie. Iată că sfinții ne ajută exact când avem mai mare nevoie de ei și după ce ne-am rugat lor cu ani în urmă. Sfântul Nectarie este un sfânt la care am avut și am evlavie. Dumnezeu a făcut o minune datorită rugăciunilor Maicii Domnului, Sfântului Nectarie, Sfântului Serafim, Sfântului Mina și părintelui Arsenie Boca, dar și altor sfinți, deoarece obișnuiam să citesc paraclisul Maicii Domnului și canonul către puterile cerești și către toți sfinții. Tata e bine, toate analizele i-au ieșit bine și cine îl vede acum nu ar zice că un om ca el a putut trece printr-o suferință atât de cumplită.

Oricine intră la noi în casă vede din ușă pe un perete din hol icoana Sfântului Nectarie. Am pus-o acolo în așa fel încât să ne aducem aminte să ne închinăm sfântului cu evlavie. Acum, în iarna anului 2010, sunt căsătorită cu un teolog și sunt însărcinată. Mi-am închinat viitorii copii Domnului și Maicii Domnului, să le fie călăuză și acoperământ toată viața. Mă rog Sfântului Nectarie să mă ajute să am o sarcină ușoară și drept mulțumire Maicii Domnului și Sfântului Nectarie îi voi pune copilului care se va naște numele de Nectarie sau Nectaria, ca să-i fie toată viața ocrotitori.

Slavă Domnului pentru toate!

(Iuliana)

„Are și darul de a ajuta femeile să nască ușor”

Si pe mine m-a ajutat Sfântul Nectarie și îi mulțumesc foarte mult! Pe lângă faptul că este grabnic vindecător de cancer, mai are și darul de a ajuta femeile să nască ușor. Pe când eram însărcinată și aveam o mulțime de temeri referitoare la naștere, am citit un articol în *Formula As*, unde cineva povestea cât de ușor a născut după ce s-a rugat sfântului Nectarie și a citit acatistul său vreme de 40 de zile. Mai apoi, o altă persoană mi-a confirmat acest lucru, așa că m-am hotărât să îi cer și eu ajutorul.

Am citit acatistul său vreme de 40 de zile și am fost la Mănăstirea Radu Vodă din București, unde se află o parte din sfintele sale moaște. Acolo m-am rugat și am dat un acatist în ziua când cea de-a doua persoană mi-a confirmat că Sfântul Nectarie este ajutător pentru nașteri ușoare. Tocmai aflasem că duhovnicul la care mergeam plecase din țară. Mai mult, cu câteva zile înainte, doctorița cu care urma să nasc mă anunțase că nu va fi în țară în perioada când voi naște și mă sfătuisese să îmi caut un alt doctor. Și asta se întâmpla cu vreo trei luni înainte să nasc. Eram disperată, pentru că la o sarcină așa înaintată nu prea te mai bagă nimeni în seamă dacă nu ai fost de la bun început la același doctor. Așa că vestea că nu mai aveam duhovnic a picat ca un trăsnet. Rămăsesem și fără doctor de suflețe.

Confirmarea despre puterea Sfântului Nectarie a venit așadar într-un moment de mare deznădejde și am considerat-o ca pe un semn bun. Așa a și fost. A rânduit Bunul Dumnezeu să ajung la un alt duhovnic, care mi-a și recomandat de altfel doctorul cu care am născut. În ziua când am plecat la spital nu dădeam niciun semn că voi naște. Doctorul mă chemase la un ultim control și mă sfătuisese să îmi iau și bagajul pentru spital, pentru orice eventualitate.

Nu știu dacă chiar îmi venise sorocul sau doctorul nu mai voia să aștepte pentru că a doua zi era sâmbătă, cert este că mi-a provocat nașterea. Ceea ce vreau să subliniez este faptul că din momentul internării (în jur de 10.30) și până seara, în jurul orei 18.00, nu am simțit nicio durere și nicio contracție, deși moașa care mă controla frecvent îmi spunea că am contracții suficiente. Abia la ora aceea am cerut anestezie epidurală, deși durerile erau suportabile. Am născut la 20.30, în mai puțin de cinci minute. Băiețelul meu a primit nota 7, pentru că nu a țipat. Doctorul mi-a spus că era din cauza dozei prea mare de anestezic pe care o primisem și care trecuse și în sângele lui, fiind aproape adormit. Însă doctorul a fugit (literalmente) cu el la incubator și cu siguranță l-au ocrotit Sfânta Fecioară Maria și Sfântul Nectarie, pentru că nu a mai avut nicio altă problemă. Îi mulțumesc încă o dată Sfântului Nectarie! Doamne ajută!

(Diana Colonjoară)

„Nu se mai vede nici urmă de chist”

Multe ispite și încercări are omul în viață pentru curățirea sufletului său. O încercare pe care am avut-o de la Dumnezeu a fost următoarea: în urma unui control ginecologic a reieșit că am o anexită bilaterală și un chist de 4 cm pe ovarul stâng. O tristețe de nedescris mi-a pătruns în suflet. Doctorul mi-a prescris anticoncepționale pentru absorbirea chistului, dar n-am fost de acord nici eu, și nici duhovnicul meu.

Citind, cu mult timp în urmă, viața și minunile Sfântului Nectarie și având chiar și dovada minunilor pe care sfântul le-a făcut chiar în familia noastră cu sora mea, care după 10 ani de căsnicie a rămas însărcinată, m-am hotărât să-mi pun toată

nădejdea în mijlocirile Sfântului Nectarie către Dumnezeu, pentru vindecarea mea. Am dat rugăciuni la sfinte mănăstiri, m-am închinat la icoanele făcătoare de minuni ale Sfântului Nectarie și ale Sfântului Ioan Rusul de la Schitul Sihla din județul Neamț. Zilnic am citit Acatistul Sfântului Nectarie, iar seara, înainte de culcare, mă ungeam cu ulei de la candela unde se află sfintele moaște ale Sfântului Nectarie în București, spunând condacul:

„Pe steaua cea nou strălucitoare a Ortodoxiei,
Pe al Bisericii nou zid de apărare,
Cu bucurie în inimi să îl laudăm.
Slăvit fiind de lucrarea duhului,
Izvorăște tămăduiri și har bogat,
Pentru aceea îi strigăm: bucură-te, Părinte Nectarie.”

Mă mai ungeam și cu ulei sfințit de la Sfântul Ioan Rusul și de la mormântul Mântuitorului.

În același timp, i-am promis sfântului că voi picta o icoană cu chipul său, împodobită cu foiță de aur, și o voi duce la Biserica Sfântului Nectarie din Iași.

După două luni de „tratament” (așa îmi ziceam, că uleiul sfințit e medicamentul sfântului) am repetat ecografia și medicul mi-a zis că nu se mai vede nici urmă de chist. A rămas și el uimit, pentru că fusese destul de mare ca dimensiune.

Am făcut comandă de lemn și foiță de aur pentru icoană, urmând să pictez icoana, așa cum am promis Sfântului Nectarie.

Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi.

(Iuliana Franțescu)

„Aveam virusul HPV”

Vreau și eu să împărtășesc din fericirea trăită datorită minunilor care au avut loc în viața mea, iar astfel să le dau speranțe tuturor oamenilor suferinzi, fie că este vorba de o durere sufletească sau fizică.

Pentru mine, Sfântul Nectarie este cel mai drag prieten, a cărui prezență o simt în fiecare moment din viață. Sfântul a fost alături de mine și la greu, și în momentele fericite. Prin intermediul lui am ajuns să-L cunosc și să mă apropii de Dumnezeu, iar viața mea să se schimbe radical, să capete un alt sens.

Ajutorul din partea Sfântului Nectarie l-am primit înainte de a-l cunoaște, ca abia mai târziu să pot realiza cum s-au întâmplat lucrurile de fapt.

În anul 2009 am trecut printr-o perioadă mai grea, fiind implicată într-o relație în care sentimentele nu erau reciproce, dar pe care totuși nu aveam curaj să o rup. Simțeam că am o piatră pe suflet și sufeream mult, iar pentru a cere un sfat de la Domnul am început să merg la biserica din cartier, unde erau și moaștele Sfântului Nectarie. Eu nu cunoșteam nimic despre el și nu înțelegeam de ce stă lumea la rând să se închine.

Pe lângă faptul că aveam o stare sufletească jalnică, am descoperit că aveam și probleme de sănătate destul de grave. La o consultație ginecologică și în urma unor analize am descoperit că aveam virusul HPV cu tulpina care este cauzatoare de cancer de col uterin. Eram distrusă și fizic, și moral.

Am urmat un tratament, dar deja parcă nu aveam speranțe că se tratează așa de repede, îmi era și foarte frică să merg la o nouă consultație. În ziua când a trebuit să merg la medic, am trecut pe lângă biserica din cartier și ceva m-a făcut să intru. Era vineri, când se făcea taina sfântului maslu. Am prins și eu un pic din slujbă și, la urmă, părintele ne-a miruit pe fiecare.

Mare mi-a fost mirarea când medicul, după ce m-a consultat, mi-a zis că este uimit de diagnostic, deoarece nu vede nimic anormal și că totul pare să fie bine, iar, mai târziu, când am repetat testul, acesta a ieșit deja negativ pentru tulpina de virus cu grad înalt de risc.

Pentru mine a fost o mare minune și bucurie, dar lucrurile nu s-au oprit aici. Sfântul m-a ajutat să întâlnesc un părinte la care să mă spovedesc (după ce nu făcusem asta de ani buni de zile), să închei relația care îmi provoca doar suferință, să trec printr-un proces de transformare și să-mi reevaluez prioritățile în viață. Așa, dintr-un om închis în sine, fără mari aspirații, am ajuns să fiu înconjurată de mulți prieteni, să cunosc oameni interesanți, să mă bucur de viață, să fac o mulțime de lucruri frumoase sufletului și să mă bucur zi de zi de prezența Domnului în viața mea.

Pe Sfântul Nectarie l-am descoperit cu adevărat abia în vara anului 2010, de la o prietenă. M-a făcut curioasă și am revenit la biserica din cartier, cu gândul să aflu mai multe. Am cumpărat cartea roșie în care se vorbește despre viața și minunile sfântului, am citit cu lacrimi în ochi și acatistul și la un moment dat am simțit în cameră un miros nemaipomenit de frumos de mir. Din acel moment am realizat că prin toate câte am trecut alături de mine a fost dragul meu prieten, Sfântul Nectarie.

Vreau să zic că de când l-am cunoscut, ajutorul din partea lui nu conținește să vină. Am reușit să închiriez un apartament foarte frumos la un preț avantajos; am niște colege de apartament tare drăguțe. La sfântul m-am rugat când prietena mea trebuia să dea a patra oară examenul pentru carnetul de conducere și a reușit. Sora mea a trecut printr-un șoc foarte puternic, încât nu putea să doarmă noapțile, și după ce m-am rugat la Sfântul Nectarie, a doua zi m-a sunat și mi-a zis că în sfârșit a putut și ea să se odihnească în acea noapte. De fiecare dată când mă simt rău, este destul să citesc acatistul și să mă rog, și durerea dispare imediat.

Sunt foarte fericită că l-am descoperit pe acest sfânt și le zic tuturor oamenilor să se roage lui, pentru că alinarea și ajutorul nu va întârzia să apară. Tuturor le dau exemplele din viața proprie și îi îndemn să se apropie de acest prieten, care este atât de aproape de oameni și îi iubește atât de mult.

(Inesa, Iași)

„Am uitat ce înseamnă durerea”

Am simțit mireasma Sfântului Nectarie!

În urmă cu doi ani, am hotărât împreună cu soțul meu că este timpul să facem un bebe. Trebuie să menționez că am uter retrovers și în perioada menstruației aveam niște dureri cumplite, uneori chiar leșinam de durere.

Am fost la medici, care nu mi-au dat niciun tratament de urmat și mi-au spus că așa o să am de suferit toată viața. Am renunțat să mai alerg pe la medici și am început să mă rog Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, care, cred eu, m-a îndemnat să mă rog la Sfântul Nectarie. Mai auzisem de Sfântul Nectarie, dar niciodată nu mi-a stârnit interesul, însă așa, dintr-o dată, am intrat pe net ca să găsesc ceva informații cu privire la sfânt. Acolo am găsit relatate o mulțime de minuni înfăptuite atât în viața aceasta, cât și după ce s-a mutat la Domnul, care m-au impresionat foarte mult. Am descărcat acatistul de pe net și am început să-l citesc.

După ce m-am rugat câteva seri, într-una din nopți am adormit cu rugăciunea către sfânt în gând și iată ce mi s-a întâmplat: după ce m-am trezit, tot cu gândul la sfânt, am simțit un miros puternic de mir și simțeam că sfântul este cu mine și mă ocrotește, m-am simțit atât de bine și de liniștită, cum nu mai fusesem vreodată!

Asta este prima minune pe care a înfăptuit-o sfântul cu mine, a doua este că odată, pe când citeam acatistul, am simțit cum ceva se mișca în corpul meu, chiar în zona uterului; nu am rămas încă însărcinată, dar de atunci am uitat ce înseamnă durerea în timpul menstruației. Îi mulțumesc sfântului din toată inima și nu-mi voi pierde nădejdea că vreodată o să-mi dăruiască, prin multa și bogata iubire ce o are pentru noi, și un bebe!

(Mihaela Taraș)

„Dragul Sfânt Nectarie îmi ascultase rugăciunile”

Mă numesc Daniela Mirică, am 35 de ani și sunt din București. Aș vrea și eu să relatez minunile pe care bunul și dragul Sfânt Nectarie le-a făcut pentru mine, păătoasa.

Prima dată când am auzit de sfânt a fost în cursul anului 2010, când am citit un articol despre acesta într-o revistă. Având la serviciu o colegă care merge destul de des la biserică, am rugat-o, dacă găsește, să-mi cumpere și mie acatistul sfântului. Spre surprinderea mea, colega mi l-a oferit peste vreo două zile; i-am mulțumit, l-am băgat în geantă și acolo a rămas până într-o zi, când...

Fusesem la doctor și mi se confirmase că sunt însărcinată; ca și la prima sarcină (mai am un băiețel), mi s-a spus că am o „ușoară” dezlipire de placentă. Mi s-a dat tratamentul pentru aceasta și analizele de sânge pe care trebuia să le fac, printre care și analize legate de coagularea sângelui (după ce domnul doctor a aflat că am antecedente în familie de persoane cu probleme de acest fel – tatăl meu a decedat în urma unei comotii cerebrale).

După vreo câteva zile, fiind acasă, am observat că am o ușoară sângerare. M-am speriat foarte tare (știind că asta poate duce la un avort spontan); l-am sunat pe domnul doctor, care mi-a recomandat să-mi fac o nouă ecografie și să mă duc să mă vadă. Am plecat cu soțul și cu băiețelul meu să-mi fac ecografia. În mașină, în drum spre clinică, mi-am adus aminte de Acatistul Sfântului Nectarie, pe care-l aveam în geantă. Am început să-l citesc plângând. La ecografie mi s-a spus că placenta s-a dezlipit destul de mult. La întrebarea mea dacă e posibil să pierd sarcina, doamna doctor mi-a răspuns: „Să vă așteptați, că dezlipirea este prea mare.” După ce am trecut pe la domnul doctor, care mi-a prescris niște injecții (bănuind că problema e de la coagularea sângelui, deoarece rezultatul analizelor nu ieșise încă) și a zis că mă așteaptă peste o săptămână, dacă nu intervine nimic în plus, m-am dus acasă. Din acea zi am început să citesc zilnic Acatistul Sfântului Nectarie și să mă rog fierbinte la acesta, la Bunul Dumnezeu și la Maica Domnului să mă ajute să nu pierd sarcina. Bunul Dumnezeu a făcut să nu mai sângerez deloc și așa am ajuns peste o săptămână din nou la ecograf. După ce mi-a făcut ecografia, doamna doctor m-a întrebat: „Ce ați făcut, ați luat ceva?” I-am spus de injecții și de celelalte medicamente și am întrebat: „De ce? S-a dezlipit mai rău?” Răspunsul însă m-a făcut să-mi dea lacrimile de bucurie: „Nu, nu mai este dezlipită.” Deși am mulțumit Bunului Dumnezeu, Maicii Domnului și Sfântului Nectarie pentru minunata veste, abia peste câteva zile, când aceeași colegă care-mi dăduse acatistul mi-a oferit și cartea *Sfântul Nectarie – Minuni în România* și am început să o citesc, am realizat că bunul și dragul Sfânt Nectarie îmi ascultase rugăciunile și făcuse prima minune pentru mine și familia mea. După ce a ieșit rezultatul analizelor, bănuiala domnului doctor s-a confirmat: am probleme cu coagularea sângelui, prezentând un risc de trombofilie.

A doua minune pe care sfântul a făcut-o a fost cu băiețelul meu în vârstă de 4 ani și 4 luni, care de vreo 6 luni era tot

bolnăvior (făcuse de două ori otită și de trei ori amigdalită acută și de fiecare dată cu episoade febrile – 41°C – câte 3–4 zile, deși era sub tratament cu antibiotice). Trecuseră două săptămâni de la ultimul „roșu în gât”, când a făcut din nou febră 39,6°C. Am fost cu el la doctor, care ne-a zis că are din nou amigdalită acută; am insistat să nu îi mai pună branulă, ci să îi dăm antibiotic pe gură. De la spital, am mers cu el acasă, am așteptat să-i scadă temperatura, apoi am luat un taxi și am plecat cu el la Mănăstirea Radu Vodă, unde am citit Acatistul Sfântului Nectarie, l-am rugat plângând să-l facă bine pe băiețelul meu și am rugat un preot să-i citească o rugăciune. Mărturisesc că, din acel moment, băiețelul meu nu a mai făcut febră deloc, iar după șapte zile de antibiotic, când am fost cu el la control (deși inițial doamna doctor zisese că e necesar antibiotic timp de 10 zile), ne-a spus că arată foarte bine gâtul și nu mai e nevoie să mai ia antibiotic până la 10 zile.

Bunul și dragul sfânt Nectarie mi-a ascultat rugămintea și a mai făcut o minune pentru mine, păcătoasa. A trecut de atunci o lună și o săptămână și băiețelul meu nu a mai făcut nici roșu în gât, nici febră. Îl împărtășesc în fiecare duminică, zicem împreună rugăciunea „Tatăl nostru” în fiecare seară și ne rugăm pentru sănătatea lui și a bebelușului nenăscut încă.

Citesc zilnic Acatistul Sfântului Nectarie, Acatistul Sfântului Stelian (care am aflat între timp că e ocrotitorul copiilor), Acatistul Maicii Domnului și Acatistul Mântuitorului Iisus Hristos, le mulțumesc din suflet pentru minunile și ajutorul pe care mi-l oferă mie și familiei mele și-i rog să ne țină sănătoși în continuare și să ne ocrotească.

Am intrat în luna a opta de sarcină și am încredere că Bunul Dumnezeu, Maica Domnului și dragii mei sfinți vor avea grijă de bebelușul meu și mă vor ajuta să aduc pe lume un băiețel sănătos.

P.S. Îi mulțumesc Bunului Dumnezeu, Maicii Domnului și sfinților mei dragi (Sfântul Nectarie și Sfântul Stelian), am

născut pe 5 august un băiețel de 2,950 kg, sănătos și frumos, pe care îl vom boteza pe 30 octombrie...

(Viorica Daniela Mirică, București)

„M-am refăcut foarte repede după naștere”

De câteva luni mă tot gândeam cum să fac publică povestea mea. Într-o seară am deschis cartea *Sfântul Nectarie – Minuni în România* (pe care o citisem deja), am citit rugăciunea și am vrut să închid cartea, dar ceva m-a oprit. După rugăciune mai erau câteva pagini, unde editorul făcuse câteva însemnări, printre care era și adresa de e-mail a editurii, și m-am apucat de scris.

Pe data de 22 mai 2008, însărcinată fiind, m-am dus la un control la rugămintea soțului meu (aveam programare pe 25 mai, chiar în Vinerea Mare). Tocmai luasem rezultatele analizelor, iar medicul trebuia să le interpreteze. Aveam emoții, dar în sinea mea gândeam că totul este bine, mai ales că mai aveam o fetiță de 9 ani pe care am născut-o fără probleme, iar acum ajunsesem în luna a patra de sarcină fără nicio problemă, iar analizele îmi ieșiseră foarte bune.

Medicul s-a uitat peste analize și mi-a recomandat să fac o ecografie chiar în acea zi. Mi s-a părut puțin ciudat, dar, din nou la insistența soțului, am făcut și ecografia.

La ecograf doamna doctor avea să constate că sarcina era oprită din evoluție. De câteva zile inima băiețelului nostru încetase să mai bată. Am fost șocați, atât eu, cât și soțul meu. Nu știam cum să-i dăm vestea fetiței noastre, care abia aștepta să-și vadă frățiorul pe care și-l dorea de mult timp.

Am suferit foarte mult. Mă gândeam tot timpul la băiețelul pe care-l doream din tot sufletul și care ar fi trebuit să ne bucure

alături de surioara lui. Cu ajutorul lui Dumnezeu am reușit cât de cât să trecem peste acest necaz și am rămas din nou însărcinată. Întâmplarea face ca în Săptămâna Mare, ca și la prima sarcină, să fac o ecografie. Tot drumul m-am gândit că în aceeași perioadă, dar cu un an în urmă, am trecut prin cel mai cumplit moment din viața mea, dar speram că de data aceasta totul va fi bine. M-am dus să fac ecografia, însoțită de soțul meu. Am rămas împietriți de durere când doamna doctor ne-a spus că sarcina de zece săptămâni s-a resorbit. Aveam inima sfâșiată de durere. Pe lângă mine, sufereau foarte mult soțul meu, fetița mea, părinții. Am avut o perioadă în care nu știam nici pe unde merg, nici ce fac. Nu mai eram mulțumită de nimic și de nimeni, mergeam pe stradă și plângeam, plângeam din orice și oriunde.

În tot acest timp, o prietenă de-a mea care s-a rugat tot timpul pentru mine și care m-a încurajat foarte mult a început să mă ducă la o bisericuță mică, situată în apropierea serviciului. Mergeam acolo ori de câte ori simțeam nevoia și mă mai linișteam. Într-o zi, prietena mea a intrat în vorba cu fata de la pangarul bisericii și i-a spus povestea mea. Aceasta m-a privit și mi-a spus să nu mai plâng, să mă rog Maicii Domnului și Sfântului Nectarie. Despre Sfântul Nectarie nu auzisem până atunci. Nu am să uit niciodată cu câtă plăcere am ascultat când mi-a povestit despre minunile făcute de el și cu câtă putere și încredere am plecat în acea zi de la biserică.

Am început să merg împreună cu mama mea săptămânal la Mănăstirea Radu Vodă, să mă rog sfântului meu drag pe care-l simțeam alături de mine în fiecare clipă și am promis că numele copilului pe care-l voi naște va fi Nectarie sau Nectaria.

În septembrie 2009 am aflat că sunt însărcinată. Am fost foarte fericită. Îmi era frică să nu se întâmple ca și la celelalte două sarcini, dar, în același timp, aveam convingerea că sfântul este alături de mine și voi duce sarcina la bun sfârșit. Nu a fost o sarcină ușoară. A fost o sarcină cu risc, am făcut tratament. Între timp a apărut și un fibrom uterin, iar placenta nu se pre-

zenta foarte bine. Medicul îmi spusese că s-ar putea să nasc prematur, din cauza placentei care s-ar fi putut descompune. În fiecare seară îmi ungeam burtica cu ulei de la candela Sfântului Nectarie și mă rugam zi și noapte ca totul să fie bine.

Pe 17 mai 2010 am născut la termen un băiețel frumos și sănătos. Înainte de a intra în operație, am citit acatistul și am avut tot timpul cu mine iconița Sfântului Nectarie. M-am refăcut foarte repede după naștere, iar acum suntem o familie fericită și împlinită, căci Bunul Dumnezeu, Măicuța Domnului Iisus Hristos și Sfântul Nectarie mi-au fost alături și mi-au dat puterea să trec peste toate greutățile și m-au convins că puterea rugăciunii și a pocăinței este imensă și că orice necaz este o încercare pe care trebuie să o primești cu sufletul deschis și trebuie să rabzi și să speri, căci Bunul Dumnezeu nu ne lasă să fim singuri și ne iubește pe noi, păcătoșii.

O altă mărturie despre minunile Sfântul Nectarie este cea a mamei mele. Mama, care este o ființă energică, plină de viață, începuse de câțiva ani să se vaite de dureri de coloană. A făcut foarte multe tratamente, însă fără niciun rezultat. Starea ei se agrava din ce în ce, iar la ultima radiografie medicul i-a spus că va trebui să facă infiltrații în coloană, apoi, dacă starea nu se va ameliora, urma operația.

Cu câteva zile înainte de a începe tratamentul a fost prăznuit Sfântul Nectarie, iar mama a stat la rând la sfintele moaște opt ore (deși atunci nu mai putea sta foarte mult în picioare). După ce a sărutat sfintele moaște, a intrat în biserică, s-a rugat și a plecat acasă. În drum spre casă mama a realizat că durerea de coloană dispăruse ca prin minune. Au trecut doi ani de atunci și mama nu a mai avut dureri de coloană.

Închei povestea mea cu speranța că și alte suflete chinuite de boli și deznădejde au să se roage Sfântului Nectarie și, cu siguranță, vor găsi alinare și putere de a trece peste toate greutățile vieții.

(Ancuța Violeta, București)

„S-a dovedit a nu fi vorba de niciun cancer”

Ocunoștință, Cristina, care era foarte, foarte răcită, tușea foarte rău, își luase concediu medical de la serviciu. M-am întâlnit cu ea la biserică, i-am dat cartea cu noile minuni din România ale Sfântul Nectarie, a citit cartea, apoi a fost la racla sfântului, s-a rugat și când a plecat de acolo nu a mai tușit deloc.

Altei colege de serviciu, Floarea, după o răceală puternică i s-a descoperit un nodul la plămâni și trebuia operată. Am mers cu dânsa la Sfântul Maslu și s-a rugat și la racla Sfântului Nectarie și ulterior, când a mers la operație, s-a dovedit a nu fi vorba de niciun cancer. Sfântul Nectarie făcuse o minune cu dânsa.

(Mărioara Iliescu)

„Nu mai simțeam durerea de stomac”

Mă numesc Elena B., deseori sufăr de dureri de stomac, însă odată, după ce am luat mai multe medicamente, am început să am dureri foarte mari, care au durat peste o lună de zile. Mai treceau puțin, apoi iar apăreau. Într-o duminică din luna februarie 2011, au venit ginerele cu fiica mai mică cu mașina și m-au luat la Mănăstirea Radu Vodă. Am citit Acatistul Sfântului Nectarie, m-am rugat la icoana sfântului, la moaștele lui, m-am uns cu mir și deodată am început să plâng în hohote, un plâns de ușurare, care mi-a făcut bine. Când am ajuns acasă, nu mai simțeam durerea de stomac.

Am luat mir și m-am uns mai multe zile pe burtă. Am citit în continuare acatistul și cartea despre viața și minunile Sfântului Nectarie. Ca să nu se supere pe mine Sfântul Nectarie, simt că trebuie să mărturisesc această minune care s-a petrecut cu mine.

Mulțumesc Bunului Dumnezeu, Maicii Domnului și Sfântului Nectarie pentru că m-am făcut bine.

(Elena B.)

„La a cincea sarcină m-am simțit neputincioasă”

Sunt o mamă cu cinci copii. Prima sarcină a decurs normal, fără probleme, celelalte au necesitat mici intervenții chirurgicale, fără de care ar fi trebuit să stau culcată toată perioada de sarcină. Așa că la a doua sarcină am fost activă până am născut, la a treia am mers până la 7 luni, la a patra până la 8 luni, iar la a cincea în luna a 6-a m-am simțit neputincioasă.

Am mers la Sfântul Nectarie și m-am rugat să mă ajute să pot să nasc și de data asta la termen. Aveam și varice la un picior, care mă dureau mult. La poarta Mănăstirii Radu Vodă, o femeie mi-a spus – fără să-i spun eu ceva – să mă miruiesc la cap, mâini și picioare cu mir de la Sfântul Nectarie și o să mă fac bine. Așa am făcut și am mers până în ultima zi de sarcină.

Slavă lui Dumnezeu!

(Anonimă)

„Ajutător minunat în cazuri grave”

Fiind în vizită la Sfânta Mănăstire „Acoperământul Maicii Domnului” pentru sfințirea mașinii proprietate personală, părintele duhovnic ne-a recomandat pentru prima dată Acatistul Sfântului Nectarie – grabnic ajutor al creștinilor, îndeosebi al celor bolnavi.

Consider că aceasta a fost prima minune pe care a făcut-o Sfântul Nectarie al Eghinei cu noi, cu familia mea.

Țin minte că atunci, la mănăstire, nu am găsit acatistul sfântului.

Însă mereu în mintea mea, de atunci, stăruia numele Sfântului Nectarie și dorința de a-i procura acatistul. Până atunci nu auzisem nici de sfânt, și nici despre viața și minunile săvârșite.

Astea toate se întâmplau undeva prin primăvara anului 2005. Luat cu grijile lumești de zi cu zi, am uitat să stăruiesc în a găsi ceva despre Sfântul Nectarie al Eghinei. Însă, minune! Uneori simțeam odată cu bătăile inimii când mă gândeam la Bunul Dumnezeu, când mă rugam, ceva deosebit, ceva ce trebuie să fac și nu am făcut, că ar trebui să caut pe cineva cu care să mă întâlnesc.

Acum, privind în urmă, cred cu adevărat că sfinții lui Dumnezeu fac zilnic minuni aici pe pământ, doar că nu avem timp și credință să le vedem.

Doar recomandarea preotului duhovnic, rostirea numelui sfântului, și acesta s-a cuibărit în inima și în sufletul meu, nevând stare până nu l-am descoperit.

Nu vă puteți imagina ce stare am avut atunci când am găsit pentru prima oară acatistul. Mai mult, când am găsit prima carte cu viața sfântului. Atunci încă nu îmi dădeam seama că deja sfântul era cu mine și cu familia mea, în fiecare clipă a vieții mele.

Aceasta este încă o minune a Sfântului Nectarie. Cum a ajuns numele lui la urechile mele, fără să-mi dau seama! Sufletul meu tânjea a-l cunoaște.

Știam că este ajutor minunat în cazuri grave, medical vorbind, inclusiv vindecător de boli incurabile, cum ar fi cancerul.

Prin 2007 aveam o colegă de birou care era foarte necăjită și plângea de mila unui nepot de-al său, care suferea de cancer. Bietul de el avea doar 18 ani. Se chinuia de luni bune prin spitalele din Cluj.

Într-una din zile, mi-am adus aminte cum citisem, că doar atingerea sfintelor moaște sau mirul de la sfânta mănăstire din Eghina vindecă, alături de rugăciune stăruitoare și credință vie...

Astfel că, într-o seară, alături de fiica mea, stând la birou, îmi vine în gând și în inimă, ca o șoaptă vie, dulce, mângâietoare, dorința de a scrie maicilor, maicii starețe de la mănăstirea din Eghina, mănăstire a Sfântului Nectarie.

Aceasta era încă o minune, încă o dovadă vie că sfântul era lângă noi.

Cum să scriem? Greaca nu o cunoaștem. În engleză. Engleza o știam la nivel de începători. Însă odată ce-am luat pixul și foaia de hârtie, cuvintele au venit într-un șir logic, natural, corect, ca și cum aș fi scris în română. Nu știu dacă a trebuit să căutăm 2–3 cuvinte în dicționar pentru a scrie două pagini mari în care rugam bunătatea maicilor de a ne trimite mir de la sfânta mănăstire pentru a alina durerile aceluia băiat.

A doua zi am trimis-o, sincer, nu foarte încrezător că va ajunge tocmai în insula grecească, sau chiar dacă ar fi ajuns, nu știam dacă maicile vor găsi de cuviință să îmi trimită ce am solicitat.

Au trecut vreo două săptămâni de atunci și, într-una din zile, iată, altă minune. Nu numai că maicile ne-au trimis mir. Mai mult, ne-au trimis mie și familiei două icoane cu chipul sfântului și o scrisoare semnată de maica stareță, cu binecuvântare.

Nu vă puteți închipui câtă bucurie am simțit. Mă simțeam iubit și protejat de ceva nelumesc. Încet, încet mi-am dat seama că sfântul este mereu alături de mine, îl păstram deja în sufletul meu, mereu.

Discutând cu soția și cu fiica mea, am decis cu mare bucurie ca, alături de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioară Maria, să-l luăm pe Sfântul Nectarie al Eghinei ocrotitor al casei și al familiei noastre. Slavă lui Dumnezeu!

Am luat un bețișor cu vată, l-am înmuiat în mir și l-am dat colegei mele pentru nepotul ei să-l ungă, odată cu rugăciunile făcute.

„... Și aceștia, fără să primească tămăduire trupească, au primit tămăduire sufletească și I-au mulțumit Domnului...” (rugăciunea de după Acatistul Sfântului Nectarie).

I-au fost scurtate suferințele și, cum tainele lui Dumnezeu nu le cunoaștem noi, oamenii, s-a dus la Domnul. După ungerea cu mir, în câteva zile s-a dus. Înainte însă de a pleca, i-a zis mamei sale: „Mă duc acasă!...” Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească!

În 2010, de întâi martie, când lumea umbla după măști-șoare, tatăl meu a fost lovit de o mașină pe trecerea de pietoni.

Urmarea – traumatism cranio-cerebral cu hemoragie internă, două cheaguri, intubat, convulsii, prognostic rezervat. Imediat, la spital, în orele grele ce au urmat, gândurile mele s-au îndreptat, ca și rugăciunile, spre Bunul Dumnezeu.

O speranță mare m-a învăluit, deși medical speranțe mari nu erau. O mângâiere lăuntrică mă cuprindea de fiecare dată când mă rugam Sfântului Nectarie.

Zilnic l-am uns cu mirul primit de la sfânta mănăstire. Am pus icoana sfântului lângă tata ziua și noaptea. I-am citit cu voce tare acatistul.

Se minunau asistentele și doctorii de prognozele zilnice făcute după două săptămâni. Erau totuși posibile crize de epilepsie tot restul vieții. Cheagurile se resorbeau pe zi ce trecea.

Vorbirea îi revenea, memoria de asemenea. A început să mănânce singur, să facă câțiva pași.

Sfântul Nectarie îi era... ne era aproape. Și dânsului, dar și nouă, familiei. Ne-a dat putere, ne-a călăuzit pașii, credința. Și iată încă un miracol: tatăl meu a fost salvat din ghearele morții, refăcut pe de-a-ntregul, fără crize de epilepsie, însă cu mai multă credință și cu rugăciuni mulțumitoare către Dumnezeu și către Sfântul Nectarie.

Icoana Sfântului Nectarie veghează ziua și noaptea casele noastre. Rugăciunile le ridicăm cu drag către ocrotitorul casei și al familiei noastre, Sfântul Părinte Nectarie al Eghinei – făcător de minuni, nou doctor fără de arginți.

Nu pot încheia fără a spune că zilnic, la mici probleme, supărări, boli trecătoare, de-ajuns este a mă gândi la bunul nostru părinte și grabnic ne vine în ajutor, mângâindu-ne, așa cum face un părinte cu fiii săi.

Chiar aseară, ajungând acasă, soția mi-a arătat foarte bucurăoasă ce primise cadou de 8 martie. Slavă lui Dumnezeu, intrase iarăși sfântul părinte în casa noastră! Era cartea *Sfântul Nectarie. Minuni în România*. Pe copertă este o poză a vremii cu Sfântul Nectarie. Prima pe care o vedeam înfățișându-l în viață. Încă o descoperire!

Acesta este motivul pentru care am îndrăznit a scrie cele de mai sus, spre slava Bunului Dumnezeu și a tuturor sfinților săi. Și pentru că în condacul 12 se spune că femeia pe care o cheama Parascheva a fost muștrată pentru că nu a mărturisit ajutorul Sfântului Nectarie, ne închinăm și cu dragoste și smerenie mulțumim Domnului pentru că ne-a descoperit stânca credinței, platoșa, scutul și apărarea noastră împotriva ispitelor, patimilor, durerilor ce ne pot atinge ca pe un fir de pai în bătaia vântului.

Mulțumim, sfinte plăcut al lui Dumnezeu, că nu ne părăsești, ci cu dragoste și răbdare ne însoțești în fiecare clipă, din mila și dragostea lui Dumnezeu Tatăl, a Fiului și a Sfântului Duh. Amin.

(Cristian Coacean, Cluj-Napoca)

„Nodulii s-au micșorat mult”

În anul 2010, în urma unui control de specialitate, am fost diagnosticată cu noduli la sân, care s-au dovedit a fi de natură canceroasă. Am urmat tratamentul indicat de medicul specialist, care mi-a recomandat operația, dar operația am refuzat-o.

Între timp, fiul meu a fost plecat în Grecia, unde a ajuns la Biserica Sfânta Treime din insula Eghina unde se află moaștele Sfântului Nectarie și în insula Evvia, la Procopie, unde sunt moaștele Sfântului Ioan Rusul. Mi-a adus mir și aghiasmă de la cele două biserici, cu care m-am uns în timpul tratamentului. La controlul de specialitate, doamna doctor a constatat că nodulii s-au micșorat mult. Pe tot parcursul tratamentului am citit Acatistul Sfântului Nectarie Taumaturgul, rugându-mă în special acestui sfânt.

Doresc să mulțumesc din suflet Mântuitorului Iisus Hristos, Maicii Domnului și Sfântului Nectarie Taumaturgul, Sfântului Ioan Rusul, pentru că m-au ajutat și au înfăptuit minunea! Datorită lor eu trăiesc și astăzi. Eu nu am să uit niciodată de ajutorul care mi-a fost dat, motiv pentru care mă voi ruga în continuare lor.

(Mia)

„Minunile continuă în fiecare zi”

Numele meu este Iulia și sunt în vârstă de 33 de ani. Acum 3 ani și 11 luni am fost operată de neoplasm ovarian de către prof. dr. Marinescu Bogdan, la spitalul Giulești.

Problema mea de sănătate a început cu un an înainte de această operație. (Țin să precizez că am aflat de Sfântul Nectarie de când m-am operat, dar nu i-am cerut atunci ajutorul. De-abia când mi-a recidivat boala, mergând la biserică am cunoscut o credincioasă care mi-a îndrumat pașii spre Mănăstirea Radu Vodă, unde se află moaștele Sfântului Nectarie, marele făcător de minuni. Doar când am ajuns la disperare, spre rușinea mea, am mers la această mănăstire să-i cer ajutorul sfântului.) Am avut probleme de natură ginecologică, dar nu am dat importanță acestor simptome, nu consideram că trebuie să merg la medic pentru dureri minore. După aproximativ 8 luni am ajuns la spitalul din Câmpina cu dureri abdominale, am făcut tratament, dar starea de sănătate nu s-a stabilizat. În luna decembrie mi s-a declanșat o hemoragie puternică, am ajuns la același spital, iar doamna doctor de gardă mi-a extirpat un polip care, în urma investigațiilor, s-a dovedit a fi inofensiv. Am continuat tratamentul prescris și starea de sănătate s-a ameliorat pentru scurt timp. Doamna doctor mi-a dat de înțeles că sunt sănătoasă, să nu-mi fac griji că n-am nimic grav, toate se vor rezolva.

În luna martie a anului următor am plecat de urgență la Spitalul Giulești din București, starea mea de sănătate fiind foarte proastă. Am fost internată pe loc, iar după investigații amănunțite am fost programată la operație. Aveam cancer. Bunul Dumnezeu mi-a fost alături în acele momente de spaimă și îngrijorare. După rezultatul biopsiei, am început tratamentul cu chimioterapie. După un an de tratament citostatic, rezultatul markerilor tumorali și starea mea de sănătate erau perfecte. După un an și jumătate de la operație am reînceput serviciul, iar la 5 luni după aceasta au reînceput problemele: boala recidivase la ficat. Doamna doctor oncolog de la spitalul Fundeni mi-a reluat chimioterapia pentru un an de zile, totul finalizându-se cu o operație la ficat. Sfântul Nectarie a mijlocit să trec peste toată corvoada cu nădejde în Dumnezeu că toate vor intra pe făgașul normal. În viața mea au avut loc atâtea minuni,

că n-aș ști cu care să încep și n-aș vrea să uit vreuna. Una dintre minunile sfântului a fost că la două zile după operație m-am ridicat din pat, neavând nicio problemă postoperatorie.

Altă minune a sfântului a fost cea prin care am fost binecuvântată să fiu operată la spitalul Fundeni de către conf. dr. Mihnea Ionescu, căruia țin să-i mulțumesc pe această cale. Este un om extraordinar din toate punctele de vedere. Cel de-al doilea chirurg care a participat la operație a mărturisit că „cineva acolo sus mă iubește și are mare grijă de mine” – alt om extraordinar prin care Sfântul Nectarie a lucrat și căruia îi voi rămâne veșnic recunoscătoare.

După o lună de la cea de-a doua operație am primit rezultatul biopsiei celor trei piese din ficat, dintre care două erau metastaze. Am reînceput chimioterapia, un regim de viață sănătos și spovedanii dese la părintele meu duhovnic, părintele Mihail, fără de care nu aș fi trecut peste aceste grele încercări la o vârstă atât de fragedă.

Pe 11 decembrie 2010 am fost programată la RMN, iar rezultatul a ieșit perfect: markerii tumorali sunt foarte mici, iar în zona abdominalo-pelviană nu apare nicio problemă.

Minunile continuă în fiecare zi: Sfântul Nectarie nu m-a lăsat niciodată fără bani de investigații, analize, cheltuieli cu drumurile la București etc. Cea mai mare dintre minuni este cea prin care sfântul a mijlocit să ajung acasă la el, pe insula Eghina, de două ori, a doua oară chiar anul trecut de ziua sfântului, pe 9 noiembrie. Dată fiind natura bolii mele, totul necesită foarte multă cheltuială, așa că probabilitatea ca eu să ajung la Eghina era foarte mică. M-am rugat sfântului și cu ajutorul financiar al prietenilor am călcat pragul mai multor mănăstiri din Grecia. Tot în aceste pelerinaje m-am vindecat de multe fobii: frica de șoareci, de înălțimi și de sânge. N-aș fi crezut niciodată că Dumnezeu mă vă ajută, mă va ocroti atât de mult într-un timp atât de scurt și că voi putea vizita atâția sfinți.

Anul acesta am aflat că o doamnă s-a vindecat de metastaze după ce a participat de multe ori la sfintele masluri și s-a uns cu ulei de la Mănăstirea Radu Vodă din București, loc în care se găsesc o parte din moaștele sfântului Nectarie. I-am urmat exemplul și ajutorul duhovnicesc a fost pe măsură.

În speranța că povestea mea nu a plictisit, am nădejde ca măcar o singură persoană care trece prin ce-am trecut eu să fie ajutată să treacă peste șocul inițial – și s-o apropie de Bunul Dumnezeu, Sfântul Nectarie, Maica Domnului și toți sfinții Domnului – prin toate aceste detalii de mai sus. Factorii foarte importanți în lupta cu boala îi reprezintă spovedania, postul, regimul alimentar, ungerea cu uleiuri din candelă și de la Sfântul Maslu și încrederea că sfinții nu ne lasă niciodată la greu și toate aceste boli și întâmplări neplăcute prin care trecem sunt doar niște pași pentru a ne apropia de Dumnezeu. Nimic nu se întâmplă fără știrea Lui și nu trebuie să fim „cârcotași” când El ne mai trage de urechi. Totul va fi spre binele nostru și mai ales spre binele celor de lângă noi. Cu cât vom da exemplu de răbdare în lupta cu boala, cu atât cei de lângă noi vor prinde putere și vor lupta alături de sfinți să treacă prin încercările la care sunt supuși.

(Iulia Teodorescu, Bănești)

„Din punct de vedere medical este vindecată”

Am o verișoară căreia i s-a descoperit o formă gravă de leucemie în fază avansată. Medicii au făcut tot ce au putut, dar în paralel cu tratamentul recomandat de medici ea s-a rugat mult la Sfântul Nectarie. Știu că în spital fiind, cineva a sfătuit-o

să citească 40 de zile Acatistul Sfântului Nectarie, să cumpere și să dăruiască și altor bolnavi acatistul, însoțit de același sfat. Am citit și eu de câteva ori Acatistul Sfântului Nectarie cu gândul la vindecarea ei. Am rugat pe cineva din București să meargă și să lase la Mănăstirea Radu Vodă, unde sunt moaștele sfântului, un pomelnic pentru ea. I-am dăruit o carte despre Sfântul Nectarie. Altcineva care a ajuns pe insula Eghina s-a rugat acolo pentru ea. După doi ani, la încheierea ciclului de citostatice și tratament, analizele i-au ieșit în parametri normali și din punct de vedere medical este vindecată. Am convingerea că Sfântul Nectarie a ajutat-o și o va ajuta în continuare.

(Mari)

„Copilul nu a mai mișcat două zile”

Am beneficiat și noi de ajutorul Sfântului Nectarie acum vreo cinci ani, adică prin 2005. Soția mea era însărcinată în luna a treia. După ce a luat un medicament homeopatic, copilul nu a mai mișcat două zile, pieptul soției s-a retras ca la o femeie normală și ea avea sentimentul că va pierde sarcina. După rugăciuni intense la Sfântul Nectarie și promisiunea că viitorul copil îi va purta numele, copilul a început din nou să miște, pieptul și-a revenit și Nectaria a venit pe lume fără probleme. Cu această ocazie, vreau să fac atenți cititorii asupra medicamentelor homeopatice și acupuncturii, despre care Cuviosul Paisie Aghioritul spune că nu sunt medicamente curate.

(Ioan Savu)

„Toată viața mea s-a prăbușit”

În anul 2004, la vârsta de 29 de ani, în urma unui control la doctor, am aflat că am un chist pe ovarul drept, care, fiind prea mare, nu putea fi tratat, ci trebuia operat. Fiindu-mi frică de operație, aproape un an de zile am încercat tot felul de tratamente naturiste, însă după fiecare control constataam că acel chist și-a mărit volumul, ajungând până la 11 cm, în așa fel că nici ovarul nu îmi mai putea fi salvat. Am hotărât în cele din urmă, cu mare groază, să mă operez. Vreau să menționez că în tot acest timp nici măcar o dată nu m-am gândit la Dumnezeu. Am fost operată, fiindu-mi extirpată partea dreaptă, ovar și trompă, care erau afectate, iar chistul a fost dat la analiză. Nici măcar după operație nu L-am lăsat pe Dumnezeu să intre în viața mea.

Spun asta pentru că în una din zilele cât am stat în spital, o pacientă care era în salon cu mine mi-a dat niște broșuri cu rugăciuni, cu imaginea lui Iisus pe ele, iar eu, pe lângă faptul că nu le-am citit, nici măcar nu voiam să le văd, așa că le-am pus într-un sertar, de unde le-am scos doar când am plecat acasă. Nu știu de ce nu am putut să le arunc, ceva mă îndemna să le iau totuși cu mine acasă, ceea ce am și făcut, dar tot nu le-am citit. După câteva săptămâni au fost gata analizele și am aflat cu groază că aveam neoplasm ovarian, grad I. Doctorul mi-a recomandat atunci, în scris, histerectomie totală și chimioterapie.

În momentele acelea toată viața mea s-a prăbușit. Nu puteam să accept să mor atât de tânără, nu puteam să accept că viața mea se va sfârși așa, doar după un an de căsătorie și fără să am niciun copil cu soțul meu pe care îl iubeam nespus de mult. Atunci mi-am dat seama că sunt într-o situație fără ieșire, că nimeni nu mă mai poate ajuta, nu aveam nicio speranță în ajutorul celor din jurul meu, al oamenilor, și, cu rușine spun, abia atunci mi-am întors fața spre Dumnezeu, abia atunci când

El era singura mea speranță. Și cu rușine, dar și cu dragoste, spun că Dumnezeu nu m-a aruncat într-un sertar și nu mi-a întors spatele, cum făcusem eu, ci m-a ajutat, m-a mângâiat și m-a întărit în toți acești ani, în încercarea mea, și mai mult, m-a vindecat prin sfinții Săi și prin Maica Sa.

După ce am aflat diagnosticul îngrozitor, am plecat la mănăstire la Cebza, unde tot Dumnezeu m-a făcut să găsesc un duhovnic deosebit, care mi-a dat Acatistul Sfântului Nectarie și Acatistul Maicii Domnului – Pantanassa, precum și icoana Sfântului Nectarie și icoana Pantanassa, spunându-mi să citesc acatistele de câte ori pot. Cu groază am plecat la Cluj pentru operație. Mi s-au făcut analizele, analize care au ieșit bine, însă pe ovarul stâng îmi apăruse un chist de 3 cm și nu se știa de ce natură este. Cât am stat în spital, am tot plâns și îl întrebam pe doctorul la care eram dacă trebuie neapărat să mă operez. Nimeni nu îmi spunea nimic clar, doar că eu trebuie să hotărăsc, dar eu nu puteam să o fac, deoarece oricum aș fi hotărât simțeam că îmi semnez singură condamnarea la moarte.

Până la urmă, doctorul mi-a spus că dacă aș fi rudă cu el nici nu ar sta la discuții, ci mi-ar spune că trebuie neapărat să mă operez. Atunci am spus: „Bine, mă operez”, deși nu doream, dar am zis să fie cum vrea Dumnezeu. Am fost internată și în ziua aceea stăteam mai mult și mă uitam pe geam spre bisericuța din curtea spitalului și mă rugam în gândul meu să se întâmple o minune, să nu mai trebuiască să fiu operată și să plec acasă. A doua zi trebuia să mi se facă pregătirile pentru operație și tot a doua zi sora mea trebuia să plece acasă la Timișoara, rămânând cu mine soțul și părinții mei. Stând așa cu sora mea, pe holul spitalului, și vorbind despre plecarea ei, i-am spus într-un fel pe care nu aș mai putea să îl reproduc, parcă din străfundul ființei mele, încât și ea s-a înfiorat, cât de mult aș vrea să plec cu ea acasă.

Seara, în salon, înainte de a mă culca, am citit cele două acatiste, Pantanassa și Sfântul Nectarie. Dar a doua zi, ca prin

minune, mi s-a spus că nu voi mai fi operată, ci mi se face externarea, deoarece s-a discutat cazul meu în consiliul spitalului și s-a hotărât să fiu ținută sub observație, deocamdată, și să îmi fac analize periodice. Nici nu pot să spun cât de mare a fost bucuria mea atunci, că s-a împlinit dorința mea spusă din adâncul sufletului, și am plecat acasă împreună cu sora mea, cu soțul și cu părinții mei. Pe moment nu mi-am dat seama ce s-a întâmplat, dar acum pot să spun, cu cea mai mare convingere, că ceea ce s-a întâmplat a fost numai din mila lui Dumnezeu, a fost ajutorul Lui dat prin Maica Sa – Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, și prin sfântul Său ierarh Nectarie – marele făcător de minuni.

Tot ceea ce mi s-a întâmplat a fost șansa pe care mi-a dat-o Dumnezeu, să mă întorc la El, să mă întorc la calea cea dreaptă a mântuirii, să mă întorc de la o viață plină de păcate și fără sens, la o viață curată, pentru dobândirea vieții veșnice. Pot să spun că nu a fost ușoară această întoarcere și nici acum nu mi-e ușor, dar, deși credința mea este slabă, Dumnezeu are grijă de mine, și îmi pun toată nădejdea că mă va întări în credință și în dragoste, pentru rugăciunile sfinților Săi, la care mă rog, și pentru rugăciunile Maicii Sale. Dumnezeu să ne ajute pe toți și să ne întărească în credință!

(Miriana, Timișoara)

„Am fost diagnosticată cu cancer ovarian”

Trebuie să mărturisesc și eu minunile pe care Domnul nostru Iisus Hristos, Maica Domnului și Sfântul Nectarie le-au făcut cu mine păcătoasa. Am fost diagnosticată cu cancer ovarian. Am făcut chimioterapie. Mi-a fost foarte greu. Fără ajutorul

Domnului nostru Iisus Hristos, al Maicii Domnului și al Sfântului Nectarie nu aş fi trăit, pentru că sunt o persoană firavă din punct de vedere fizic. Acum am toate motivele să cred că m-am vindecat. M-am rugat la Maica Domnului Pantanassa, care e vindecătoare de cancer (sora mea a făcut o făgăduință Maicii Domnului) și am cumpărat și icoana Maicii Domnului Pantanassa; și la ceva timp, după ce am început să mă rog cu Acatistul Maicii Domnului Pantanassa, pe icoana Maicii Domnului Pantanassa a apărut o lacrimă de mir. Acest lucru s-a întâmplat în Postul Sfințelor Paști, dar multă vreme nu am știut ce să cred, deși de trei ori am simțit în cameră miros de mir. A trecut multă vreme, până ce sora mea a citit pe net că acest lucru înseamnă vindecare. Și că și altor oameni li s-a întâmplat și că dându-se cu mirul sfânt s-au vindecat. Acest lucru am făcut și eu, m-am uns cu mirul sfânt în semnul sfintei cruci pe burtică, dar mai întâi la frunte (așa am simțit că trebuie să fac în acele momente. Cred că aveam nevoie și de vindecare sufletească). Însă multă vreme mi-a fost frică să îmi fac analizele. Dar am fost la Mănăstirea Radu Vodă, la sfintele moaște ale Sfântului Nectarie, unde mai fusesem și în alte rânduri, și de data asta am simțit că sfintele moaște miroseau foarte frumos a mir, ceea ce altă dată nu s-a întâmplat. Prin această minune, Sfântul Nectarie m-a ajutat să-mi împlinesc promisiunea pe care o făcusem Maicii Domnului, de a-mi face analizele. Am citit tot pe net, în *Formula As*, că o altă persoană simțise și ea miros de mir venind de la sfintele moaște ale Sfântului Nectarie, ceea ce înseamnă că Sfântul Nectarie i-a ascultat rugăciunea. Acum mi-am făcut analizele și martorii tumorali mi-au ieșit foarte mici, ceea ce e bine (8,4 – mai mici de 35 au valori normale).

De asemenea, mi-am dat pe venele arse de citostatice cu ulei sfințit de la candela care arde la racla Sfântului Nectarie și venele mi s-au vindecat – din una din ele mi s-a luat sânge pentru martorul tumoral. Și eu am făcut o promisiune Sfântului Nectarie pe care trebuie să o îndeplinesc, așa cum și sora mea

și-a îndeplinit și își va îndeplini promisiunea făcută Maicii Domnului.

Aș avea multe de scris, pentru că multe sunt minunile pe care Domnul nostru Iisus Hristos, Maica Domnului și Sfântul Nectarie le-au făcut cu mine, păcătoasa. Dar mai vreau să spun despre minunea pe care Domnul nostru Iisus Hristos a făcut-o cu mine păcătoasa în sărbătoarea de Înălțarea Domnului nostru Iisus Hristos, când într-o clipă, pentru că am crezut că doctorul ceresc mă va vindeca gândindu-mă că doctorii pământești, în cazul meu, nu mai aveau ce să facă, venele de la mâna dreaptă care erau pur și simplu „îndoite” de la citostatice, arătând ca două umflături, și-au revenit la normal de parcă niciodată nu au fost altfel.

De asemenea, am scris la biserica rusă din București, unde se află icoana Maicii Domnului Pantanassa, și am cerut ulei sfințit de la candela Maicii Domnului Pantanassa din care, în fiecare dimineață, după ce am luat anafură și aghiasmă (pe care un doctor foarte credincios, vindecat de cancer de Sfântul Nectarie, le numea „medicamente cerești”, așa cum am citit în cartea roșie a Sfântului Nectarie), am băut câte puțin.

Recuperarea mea fizică a durat mult (pentru că eram slăbită în urma citostaticelor – îmi trebuiau vitamine multe, pe care le-am luat din toate produsele apicole și rugându-mă), dar mereu am simțit ajutorul Sfântului Nectarie, al Maicii Domnului și al Domnului nostru Iisus Hristos – rugându-mă. Și vreau ca toată viața mea să fiu mereu cu Sfântul Nectarie, Maica Domnului și cu Domnul nostru Iisus Hristos (și cu toți sfinții Lui). Sfântul Nectarie a mijlocit întotdeauna pentru noi.

Sora mea l-a visat într-o seară pe Sfântul Nectarie care i-a zis: „Va fi bine, copila mea, ai să vezi, va fi bine!”, cu multă compasiune în glasul său blând. Sfântul Nectarie zâmbea foarte blând și a apărut îmbrăcat așa cum a fost înmormântat (ca în poza din cartea *Sfântul secolului nostru*, pe fond mov). Visul a durat mult și a fost clar, dar unele lucruri pe care i le-a spus

Sfântul Nectarie surorii mele nu le pot face publice – pentru a nu se mândri). Am vorbit și cu părintele nostru duhovnic despre acest vis, ne era teamă să nu fie cumva de la vrăjmașul, iar dânsul a fost de acord că-i adevărat. Atât vă pot spune, că Sfântul Nectarie a lăsat-o pe sora mea să-i sărute mâinile și la plecare i-a zis: „Gata, acum dă-mi drumul la mâini, că trebuie să plec!” Și a plecat zburând. A spus asta, pentru că tot visul ei, a ținut mâinile Sfântului Nectarie în mâinile ei de păcătoasă și și-a atins și fruntea de sfintele sale mâini.

Și multe ar mai fi de spus, dar îmi cer iertare, că poate am scris mult. Îmi cer iertare Domnului nostru Iisus Hristos, Maicii Domnului și Sfântului Nectarie pentru întârzierea cu care am scris minunile pe care le-a făcut cu mine mult păcătoasa și cu familia mea. Slavă lui Dumnezeu pentru toate! Îi mulțumesc Domnului nostru Iisus Hristos, Maicii Domnului și Sfântului Nectarie pentru ajutorul dat. (Am uitat să spun că am citit și Acatistul Sfântului Nectarie și m-am uns pe burtică, în semnul sfintei cruci cu ulei sfințit de la candela care arde la racla Sfântului Nectarie). Dacă ne rugăm, ne spovedim, mergem la sfânta biserică duminică și de sărbători și încercăm măcar să ne îndreptăm viața și să fim mai buni, Dumnezeu se va milostivi de noi. Să ne rugăm unii pentru alții.

Și trebuie să vă spun că am scris și în Sfântul Munte Athos, la Mănăstirea Vatopedu, 63086, Karyes, Greece (aceasta este adresa), unde se află icoana Maicii Domnului Pantanassa. Sigur pentru rugăciunile părinților de acolo m-am vindecat și astfel am putut îndeplini făgăduința făcută Maicii Domnului, după ce am primit de acolo o ilustrată cu târgul de obiecte bisericești de la Iași.

Troparul Maicii Domnului Pantanassa:

Prin chipul tău aducător de bucurie, Pantanassa Preacurată, vezi dorința fierbinte a celor ce așteaptă ajutorul tău, mântuiește-i, Stăpână, pe cei ce aleargă la tine, scapă-i de boli, de năpaste și de orice rea întâmplare, că pe tine te cheamă în ajutor pururea!

PS. Am scris și la mai multe mănăstiri din România pentru a se ruga pentru noi, dar am scris și la Mănăstirea Sfântului Nectarie, în Eghina. Am corespondat în engleză cu maica Theodosia care, aflând despre problemele mele, mi-a scris să nici nu mă gândesc să-i trimit bani vreodată; dar mi-a trimis prin poștă și ulei sfințit de la candela care arde la sfintele moaște ale Sfântului Nectarie și multe iconițe cu Sfântul Nectarie. Pentru cei care vor să scrie acolo vă scriu și adresa: (scrisă în limba engleză)

Holy Trinity Monastery: Saint Nektarios, Eldress Theodosia, Aegina Island, Greece.

(Iuliana – Mihaela, Prahova)

„Am fost în pragul morții”

Sfântul Nectarie a intrat în familia mea acum câțiva ani când a trebuit să realizez pentru facultate o icoană a lui. Nu știam cine este și de aceea la îndemnul maestrului meu am căutat să găsesc câte ceva pe internet despre el. Ceea ce m-a marcat cel mai mult a fost întâmplarea cu Sfântul Nectarie când era mic și neavând cele de trebuință i-a scris Domnului Iisus Hristos. Această istorisire i-am citit-o și maestrului meu și astfel

am reușit să facem icoana sfântului nostru drag. Am rămas cu dragostea față de sfântul întrucât o colegă mi-a dăruit o carte cu viața și minunile Bunicuțului. Și astfel au trecut zilele și am ajuns în ultimul an de facultate, când trebuia să restaurez o icoană împărătească pentru licență și în paralel trebuia să merg la practica pedagogică pentru a deveni profesor de desen.

Toate bune, până într-o zi când m-am întors de la practica pedagogică, zi de post din postul Crăciunului, în care nu mâncasem mai nimic și băusem multă cafea, am luat și o pastilă pentru dureri și vorbeam la telefon cu cineva și mi s-a făcut rău atât de tare, încât am crezut că mor. Am chemat salvarea, dar nu a venit. Pot spune că am fost în pragul morții. Numai cine a trecut prin astfel de stări poate să înțeleagă. Nu m-am mai putut duce la facultate, lucrările au rămas în urmă, nu mai știam dacă voi mai da licența, erau în preajmă oameni răi care mă descurajau.

Am apelat la Sfântul Nectarie, citind din cartea sa și citindu-i acatistul și paraclisul. Încet, încet parcă îmi reveneam, dar mereu când spuneam că sunt bine îmi revenea starea de rău. Am ajuns la biserica din cartierul Alexandru din Iași, unde au fost aduse moaște ale sfântului și o parte din veșmântul unui alt sfânt iubit, fratele meu îi zic, Sfântul Ioan Rusul. Ajungând la biserică cu mama mea, am cerut mir de la sfânt și am primit prin pronia divină o cutiuță cu mir și aghiasmă – care inițial am crezut că sunt de la Sfântul Nectarie, dar după aceea am aflat că sunt ale Sfântului Ioan Rusul care a vrut să intre în viața noastră. Astăzi la intrarea în biserica din Iași au fost făcute două mozaicuri: al Sfântului Nectarie pe o parte și de cealaltă parte al Sfântului Ioan Rusul. După cum spuneam, m-am dat cu mir pe frunte și mai ales în zona stomacului, căci se pare că acolo îmi era problema, ceva legat de un ulcer, și astăzi vă pot spune că sunt alături de „Bunicuțul” și „fratele meu” și mă rog mult la ei să nu mă lase.

(Ana Maria Axinte, Iași)

„Sfinte Nectarie, ai milă de mama mea!”

De o săptămână tot amân să scriu; dar am promis că voi mărturisi și altora și după ce am citit cartea cu minunile Sfântului Nectarie am prins curaj; mama mi-a spus într-o seară că o cam dor urechile; n-a dat prea mare importanță, considerând că poate fi de la frigul iernii; a doua zi durerile s-au înțetit și s-au mutat doar într-o parte; a fost la doctor și i s-a spus că în ureche îi apare un furuncul. A primit tratament: pastile, antiinflamatoare și picături pentru ureche. Din păcate, durerile s-au intensificat, tratamentul nu-și făcea efectul, chiar dacă a început să ia și antibiotice; nu putea dormi noaptea deloc din cauza durerilor și nu știam cum pot să o ajut. Sâmbătă dimineața era schimbată la față și își ținea capul în mâini, spunând că nu mai poate suporta durerile și nu știe cum va trece peste acest lucru; niciodată n-am văzut-o în halul ăsta; avea programare la doctor la ora 9. Mi-a fost milă de ea și am ieșit din casă cu lacrimi în ochi. În timp ce amestecam mâncarea pe aragaz, spuneam mereu: „Sfinte Nectarie, ai milă de mama mea! Tu, care ai vindecat atâta lume, n-o lăsa să se mai chinuiască!”

Mă tot uitam la ceas și-mi imaginam ce face acum la doctor. Mă gândeam că doctorul va vrea să o consulte, și ea nici nu putea să se atingă la ureche. Am luat Acatistul Sfântului Nectarie, am aprins o lumânare și am început să-l citesc. Trecuse deja o oră de când a plecat mama și eram foarte îngrijorată. Când a ajuns în sfârșit acasă, avea o meșă în ureche și mi-a spus că doctorul a umblat acolo cu acele și i-a făcut anestezie locală. S-a dus să se odihnească puțin cât era încă sub efectul anestezicului și se gândea deja cu groază la durerile care vor urma după ce efectul anesteziei va trece. Au trecut patru ore, urechea i s-a dezmoțit și... durerile nu au mai apărut! Când i-am văzut fața fericită mi-am dat seama că nu o mai doare deloc. De când

a venit de la doctor nu a mai luat niciun tratament, nici intern, nici local, deși a primit o rețetă cu cinci zile de injecții și alte pastile. O întrebam mereu dacă simte ceva, măcar o jenă... Nimic, nimic! A trecut noaptea cu bine și fără dureri.

Atunci i-am spus că am citit Acatistul Sfântului Nectarie și că din mila lui ea e vindecată. I-am dat slavă lui Dumnezeu și i-am mulțumit sfântului pentru minunea lui.

Asta a fost povestea mea și îmi pare rău că nu am putut să transpun în cuvinte toată emoția acelor zile.

(Teodora R., Bihor)

„Știu că sfântul meu drag a mijlocit iarăși pentru mine”

Sfântul Nectarie a fost un ajutor de nădejde pentru familia mea, atunci când am trecut prin grele încercări. Au fost mai multe situații în care sfântul ne-a ajutat cu dragoste.

Una dintre ele a fost acum trei ani, când mama suferea de o infecție cu un virus care îi provoca apariția unor eczeme roșii inestetice pe față, lucru care devenise foarte neplăcut atunci când intra în contact cu ceilalți. Prin rugăciune (citirea Acatistului Sfântului Nectarie) și tratament adecvat, sfântul a ajutat-o să se vindece și să aibă din nou tenul curat.

În vara anului trecut, familia mea s-a confruntat cu o altă problemă, mult mai delicată. Tata a avut probleme destul de serioase cu inima, și urma să facă o operație pe cord deschis. Lucrul acesta ne-a îngrijorat pe toți foarte mult, mai ales că era după o perioadă zbuciumată cauzată de alte probleme, puțin mai mici, dar care nu puteau fi neglijate, tot la inimă. Aparent erau lucruri minore, dar au creat probleme mari ulterior. Însă, mai mult decât acestea, ne speria operația pe cord care urma.

Aceasta însă a fost mereu amânată de niște afecțiuni ivite din senin (la alte organe), care parcă erau menite numai să împiedice operația la inimă.

Când, în cele din urmă, acestea au fost depășite și s-a planificat o nouă dată pentru operație, medicii au constatat cu stupeoare că a intervenit ceva nou, ce nu permite realizarea intervenției; însă au propus o soluție mult mai simplă, deloc agresivă, care a substituit mult temuta operație; deși această soluție nu a rezolvat în totalitate ceea ce ar fi rezolvat operația, pericolul major a fost eliminat, iar tata s-a simțit foarte bine după mica intervenție propusă ca soluție. Menționez că un plus de îngrijorare vizavi de operație venea și din faptul că tata are o vârstă mai înaintată, la care o astfel de operație este mai riscantă.

În tot acest timp, de când inima lui a semnalat primele probleme, am citit zilnic Acatistul Sfântului Nectarie, al Maicii Domnului, am luat și ulei sfințit de la moaștele Sfântului Nectarie aflate la Mănăstirea Radu Vodă, cu care tata s-a uns mereu. Ajutorul sfântului este de netăgăduit în această rezolvare miraculoasă a problemei. Știm că, pentru rugăciunile lui și ale Maicii Domnului, Dumnezeu ne-a dat bucuria aceasta.

O altă situație în care s-a vădit ajutorul sfântului m-a avut pe mine ca protagonistă. Într-o bună zi am observat că mi-a apărut pe corp o mică pată, care a crescut mereu sub forma unei excrescențe, așa încât după doi ani ajunsese de dimensiunea unei alunite micuțe, proeminente. Lucrul acesta m-a îngrijorat puțin, însă am amânat mereu prezentarea la doctor. Până când, într-o zi, am apelat la un tratament naturist, în speranța că mă vindecă. În decursul celor trei săptămâni în care am urmat tratamentul, m-am uns cu ulei sfințit de la candela Sfântului Nectarie și am citit zilnic acatistul său. Mare mi-a fost mirarea când, la sfârșitul tratamentului, am constatat că acea excrescență s-a uscat și a căzut, iar locul pe care a fost nu mai păstrează nicio urmă. Știu că sfântul meu drag a mijlocit iarăși pentru mine în fața lui Dumnezeu.

Mulțumim, Sfinte Nectarie, pentru toate binefacerile pe care ni le-ai dăruit și te rugăm să îi ajuți în continuare pe cei care aleargă cu nădejde la tine!

(Adela)

„Am avut doar câteva dureri înainte de naștere”

Mă numesc Alina și sunt din Bacău. Sunt împreună cu soțul meu de zece ani, dar căsătoriți de șase și jumătate. După patru ani de prietenie, de când ne-am căsătorit, mi-am dorit nespus de mult un copil, dar nu reușeam să rămân însărcinată. Am fost pe la mulți doctori, mi-am mai tratat câte o răceală la ovare, dar mi se spunea că nu am nimic care să mă împiedice să rămân însărcinată. Și așa am tot așteptat lună de lună, șase ani de zile, sperând de fiecare dată cu sufletul la gură că am rămas însărcinată. Într-o zi am primit o veste minunată de la sora mea: a rămas însărcinată. Dar, nefiind căsătorită încă și în ultimul an de școală, la aflarea acestei vești, toată familia a fost împotriva acestui copilăș.

Până și viitorul ei soț a fost influențat de ei și a fost de acord să renunțe la copil. Bineînțeles, eu am fost singura care am încurajat-o să păstreze sarcina, am rugat-o, m-am rugat pentru acel copil să se nască și să fie sănătos. I-am spus că îl voi crește eu, să mi-l dea mie, numai să nu-l omoare, doar ea știa cât de mult îmi doream eu un copil și nu-l puteam avea. Mai târziu am aflat că sora mea a încercat de cinci ori să facă avort, dar de fiecare dată s-a întâmplat ceva și nu a putut face avortul: ba s-a stricat mașina și nu au mai ajuns, ba a avut doctorul o urgență, ba o dată s-a speriat că a auzit din cabinet un vaiet de durere...

Până la urmă a ajuns cu sarcina la sfârșit, s-a atașat de copilașul din burtica ei, iar eu spuneam că trebuie neapărat ca eu să-l botez. Simțeam această nevoie din tot sufletul meu. Și așa s-a întâmplat. Iar la o săptămână de la botezul nepoatei mele am avut bucuria de a afla că voi deveni și eu mamă! Cred că v-ați dat seama până acum câte minuni a făcut Bunul Dumnezeu.

Eu am avut o sarcină cu risc de avort, chiar dacă fizic nu mi-a fost rău aproape deloc, pot să spun. Când am ajuns în luna a cincea am avut contracții puternice și era cât pe ce să pierd copilașul. Între timp, când aflase de sarcina mea, o prietenă mi-a spus să citesc viața Sfântului Nectarie – și așa am făcut. Iar când a auzit că îmi este rău, mi-a spus că știe pe cineva care, la fel, a avut probleme cu sarcina și se ungea cu mir de la Sfântul Nectarie pe burtică și a născut cu bine un copil sănătos. Mi-a spus să fac și eu la fel, dar eu am întrebat la o mare biserică din Bacău și mi s-a spus că nu găsesc aici mir de la Sfântul Nectarie, decât dacă merg la o biserică unde sunt moaștele sfântului. După un timp, la magazinul unde lucrez eu, am intrat în vorbă cu o doamnă (destul de modestă mi-a părut), care mi-a spus că voi naște un băiat sănătos. Apoi, în timp ce-mi vorbea și se uita la mine, și-a deschis geanta, a căutat ceva în ea și mi-a spus că vrea să-mi dăruiască mir de la Sfântul Nectarie, dar să nu mă supăr că era folosit jumătate din el.

Nu vă puteți imagina ce am simțit în acel moment. Ochii mi s-au umplut de lacrimi de bucurie. Ea nu știa că eu îmi doream acest mir, pentru că nu i-am spus nimic. Iar după ce mi l-a dat mi-a spus că înainte simțise că trebuie să-mi dea ceva, dar nu știa ce. De aceea a deschis geanta și căuta în ea, dar nu știa ce căuta. Atunci iarăși mi-am dat seama cât de mare este puterea lui Dumnezeu.

Apoi, de câte ori nu mă simțeam bine, îmi făceam pe burtică semnul sfintei cruci cu mir și așa am născut un băiețel sănătos și frumos. Menționez că nu am stat în travaliu, am avut doar câteva dureri înainte de naștere și am născut foarte repede.

(Alina Mihaela)

„Întotdeauna a răspuns imediat la rugăciunile mele”

Din momentul în care l-am „cunoscut”, Sfântul Nectarie mi-a acordat permanent ajutor. Întotdeauna a răspuns imediat la rugăciunile mele. Cu adevărat, el este „mare făcător de minuni”. Nu mi s-a întâmplat niciodată să mă rog la racla sfințelor lui moaște din Biserica Sfântul Nectarie, aflată în cartierul Alexandru cel Bun din Iași sau să citesc acatistul lui și să nu mi se îndeplinească cererea spre folosul meu. Voi relata pe scurt câteva minuni.

Tatăl meu suferă de mai multe afecțiuni, dintre care cea mai gravă este ciroza hepatică. A avut de mai multe ori hemoragie digestivă, cauzată de varice esofagiene. În cazul acestei boli, hemoragia digestivă este extrem de periculoasă, de multe ori provoacă decesul, neputând fi controlată nici în spital, sub îngrijire medicală. La a doua hemoragie digestivă, acum doisprezece ani, tatăl meu era internat în spital, la secția de terapie intensivă, iar medicii, cu tot efortul lor și profesionalismul de care dădeau dovadă, nu-i mai acordau nicio șansă de supraviețuire. Totuși, prin minune, cam după zece zile de hemoragie, după ce l-am stropit cu aghiasmă și l-am uns cu untdelemn sfințit de la Sfântul Maslu, cu ajutorul Maicii Domnului, al Sfintei Cuvioase Parascheva și al celorlalți sfinți la care eu și familia mea ne-am rugat în acele zile (Sfântul Ierarh Spiridon, Sfântul Mare Mucenic Pantelimon și Sfântul Vasile cel Mare), hemoragia s-a oprit, tatăl meu și-a revenit și, mai târziu, s-a întors acasă. Deși medicii i-au prezis doar încă cel mult doi ani de viață, tatăl meu trăiește și astăzi.

Imediat după ce tatăl meu s-a întors acasă, am primit de la un părinte care făcuse un pelerinaj în Grecia o sticlută cu

untdelemn, adusă din Eghina, de la racla cu moaștele Sfântului Nectarie. În aceeași perioadă, am cumpărat și o carte cuprinzând viața și minunile Sfântului Nectarie. Am fost profund impresionată, am început să mă rog Sfântului Nectarie și m-am atașat imediat de el.

După un timp, tatăl meu a răcit și avea febră. Din cauza diagnosticului de ciroză hepatică, nu avea voie să ia niciun fel de medicament contra gripei sau răcelii și era, în același timp, demoralizat. Eram foarte necăjită. Atunci m-am rugat Sfântului Nectarie și am simțit ajutorul lui atât de prompt și eficient. Temperatura a scăzut, iar el și-a revenit imediat. Aceasta a fost prima minune săvârșită de Sfântul Nectarie asupra tatălui meu. A urmat un lung șir de minuni, pe care nici nu le mai pot număra.

După câteva luni de la externare, tatăl meu a fost suspectat de o posibilă infectare cu virusul hepatic C, prin intermediul transfuziilor administrate în spital. A fost din nou o grea încercare pentru mine și pentru familia mea. Rezultatul analizei urma să i se dea după câteva săptămâni. M-am rugat Maicii Domnului și ocrotitorilor noștri – Sfântul Nectarie, Sfântul Spiridon, Sfântul Pantelimon – și m-am dus cu mare teamă, dar și cu încredere, având speranța că va fi bine. Am luat rezultatul – nu era vorba de virusul C! Am început să citesc cu regularitate Acatistul Sfântului Nectarie pentru sănătatea tatălui meu. Cu prilejul altor analize hepatice, pe care, an de an, tatăl meu era nevoit să le facă, medicii au fost surprinși să constate că boala, cu un diagnostic atât de sever, nu evoluase și au afirmat chiar că „rezultatele analizelor sunt bune”.

În acești doisprezece ani, în perioade de criză, tatăl meu a mai suferit și alte hemoragii digestive. De fiecare dată însă, Sfântul Nectarie a săvârșit câte o mare minune, deoarece imediat după ce l-am uns cu untdelemn de la racla sfintelor lui moaște și am citit acatistul sfântului, hemoragia digestivă s-a oprit imediat și nu a mai fost nevoie nici de spitalizare. Tatăl meu

trăiește și astăzi, iar cu excepția perioadelor de criză hepatică duce o viață normală.

Desigur, aducerea raclei cu moaștele Sfântului Nectarie chiar în parohia noastră a fost o bucurie nemărginită pentru mine și pentru familia mea! Dacă sfântul ne-a iubit și ne-a ajutat atât de mult, când moaștele sale erau încă departe de noi, cu atât mai mult acum, când îl avem atât de aproape și permanent ne învăluie cu dragostea și bunătatea sa! Este de la sine înțeles că tatăl meu acum se închină la moaștele Sfântului Nectarie, se spovedește și se împărtășește chiar în biserica sfântului, care reprezintă o mare binecuvântare pentru noi!

Sfântul Nectarie a rezolvat și numeroase problemele de sănătate ale mamei mele. Ea avea crize foarte puternice de litiază biliară (crize care sunt însoțite de dureri insuportabile, vărsături etc.) și, din cauza unor afecțiuni cardiace, era bine de evitat o intervenție chirurgicală. Din momentul în care noi l-am „cunoscut” pe Sfântul Nectarie, în momentul în care urma să se declanșeze o astfel de criză, la primele dureri, mama s-a rugat Sfântului Nectarie și durerile au dispărut. De atunci, mama mea nu a mai avut niciodată o astfel de criză, deși nu a făcut intervenție chirurgicală și nici nu a urmat vreun tratament, ci doar a ținut regim alimentar, așa cum ținuse și înainte. Bineînțeles, ea a fost tratată de însuși marele doctor – Sfântul Nectarie!

Într-o altă situație, în toamna anului 2007, medicul de familie a alarmat-o foarte tare pe mama, deși ea era deja foarte speriată (din cauza apariției unui chist), trimițând-o imediat să facă mamografie și alte analize, povestindu-i tot felul de cazuri, care dintre care mai tragice, de femei care au fost secerate de cancer și s-au stins rapid, fiind în floarea vârstei. Ne-am rugat atunci Sfântului Nectarie, am mers la complexul medical *Providența* al Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, unde am întâlnit medici profesioniști, care știau cum să relaționeze cu pacienții, insufându-le pace și încredere! Prin ajutorul Maicii Domnului și al Sfântului Nectarie, chistul a dispărut de la sine, analizele

au ieșit bine, ispita s-a risipit și toate temerile au ținut, de acum înainte, de domeniul trecutului!

Tot mamei mele, la un moment dat, îi ieșise pe față o excrescență inestetică, mare, care oricărei femei i-ar fi dat motive de îngrijorare și care ar fi trebuit operată. Dar mama a avut o speranță lăuntrică, s-a rugat cu credință Sfântului Nectarie și chiar ne-a spus că Sfântul Nectarie va rezolva această problemă. Așa s-a și întâmplat, într-o zi, prin ajutorul sfântului, excrescența a căzut singură de pe față, nemaifiind nevoie de operație.

O prietenă de-a mea din București m-a sunat în primăvara anului 2008, de pe patul de spital, și mi-a cerut să mă rog pentru ea, deoarece se afla într-o stare foarte gravă. Îmi spunea că medicii nu reușiseră să-i pună un diagnostic, dar, din cauza hemoragiei severe care se declanșase și nu putuse nicidecum să fie oprită, au decis extirparea uterului. Dificultatea era cu atât mai mare cu cât nici după intervenția chirurgicală starea ei de sănătate nu se îmbunătățise și, în consecință, se gândea că s-ar putea pierde și își dorea să se facă voia lui Dumnezeu cu ea. Am rămas în același timp surprinsă și îngrozită, cu atât mai mult cu cât știam că născuse fără probleme, cu o lună în urmă, un băiețel sănătos și frumos. Am găsit cu greu câteva cuvinte de încurajare, i-am spus că voi merge imediat la racla cu moaștele Sfântului Nectarie din Iași, mă voi ruga sfântului pentru ea și, cu siguranță, sfântul o va ajuta. Așa am și făcut. Peste două-trei zile, prietena mea m-a sunat la telefon, mi-a spus că se simte mult mai bine și că Sfântul Nectarie a făcut o minune cu ea, deși ea nu auzise până atunci de el. Mi-a povestit cum, după ce vorbise cu mine la telefon și îi promisesem că mă voi ruga Sfântului Nectarie pentru ea, a venit soțul ei la spital, i-a adus o carte despre Sfântul Nectarie de la Mănăstirea Radu Vodă din București și a asigurat-o că Sfântul Nectarie o va vindeca. S-a mirat de coincidență (deoarece eu nu vorbisem decât cu ea, nu și cu altcineva din familia ei), apoi iar a simțit ajutorul Sfântului Nectarie, revenindu-și complet. De atunci,

prietena mea este în stare bună de sănătate, își crește copilul, merge la serviciu, duce o viață normală de familie.

Deși eu nu am avut probleme majore de sănătate, mi s-a întâmplat, destul de rar, să am dureri mari de cap asociate cu indigestie. De vreo trei ori, mă simțeam foarte rău, având dureri de cap îngrozitoare. Eram necăjită, deoarece stomacul nu îmi primise niciun medicament și, în aceste condiții, nu era posibil ca durerea de cap să se amelioreze. A fost suficient ca mama mea sau eu să facem o rugăciune foarte scurtă la Sfântul Nectarie, ori doar să privim cu încredere icoana sfântului și, de fiecare dată, durerea de cap a cedat repede, fără medicamente (ceea ce mie, anterior, nu mi se mai întâmplase) și după aceea, mi-am revenit complet, prin ajutorul Sfântului Nectarie.

Desigur, cazurile de vindecări reprezintă situații în care ajutorul Sfântului Nectarie este minunat și de-a dreptul „spectaculos”. Dar, Sfântul Nectarie m-a ajutat nu numai în cazul problemelor de sănătate, ci ori de câte ori i-am solicitat ajutorul (la serviciu, în cazuri conflictuale etc.), în frământările vieții de zi cu zi.

Bucuria pe care Sfântul Ierarh Nectarie, mare făcător de minuni, a revărsat-o de nenumărate ori în sufletul meu, reprezintă un dar neprețuit!

(Daniela Munteanu, Iași)

„Sfântul Nectarie m-a întors la Bunul Dumnezeu”

Am aflat despre sfânt în urmă cu doi ani, în anul 2009. Trecuseră puține luni de când mă operasem de prima sarcină extrauterină, căutam pe internet informații despre sarcina ectopică și, întâmplare sau nu, am dat de mărturisirea preotesei

Maria Oprea de la Sibiu. Era prima dată când aflam de Sfântul Nectarie și de minunile lui. Îmi propusesem să aflu mai multe lucruri despre sfânt, dar, luându-mă cu altele, am tot amânat. Eu și soțul meu nu avem copii, deși ne dorim cu disperare. În toamna aceluiași an, am fost din nou suspectă de sarcină extrauterină. Între o analiză (Beta hCG) și alta, mă rugam cu disperare la Sfântul Nectarie să mă ferească de o altă sarcină extrauterină.

Atunci mi-am cumpărat Acatistul Sfântului Nectarie și am început să-l citesc. Îmi amintesc că în minutele în care așteptam rezultatul celui de al doilea test Beta hCG (este vorba de o analiză a sângelui prin care se determină nivelul de hormoni secretat de placentă) citeam acatistul și mă rugam să primesc un rezultat în scădere. Unul în creștere ar fi însemnat că este o sarcină ectopică – pentru că în uter nu se vedea nimic. Iar rezultatul a fost cel dorit de mine. I-am mulțumit Sfântului Nectarie că m-a ajutat să trec peste momentele grele, am simțit minunea pe care o făcuse cu mine, dar, ticăloasa, m-am întors la viața mea... Nu am uitat de sfânt, dar nici nu am căutat să aflu mai multe despre el și despre minunile lui...

Anul următor, în iunie, am făcut un test de sarcină care a ieșit pozitiv. Am mers la doctor care mi-a confirmat că sunt însărcinată, dar, datorită vârstei sarcinii, mică, nu se vedea la ecograf. Nu pot să descriu trăirea mea la aflarea veștii, mă bucuram și în același timp eram îngrijorată pentru că nu văzuse sarcina în uter și știind că sunt predispusă spre sarcini extrauterine nu puteam să neglijez acest aspect. Mă gândeam că dacă voi avea o fetiță o voi boteza Nectaria... Au trecut două săptămâni, între timp mă internasem în spital cu diagnosticul de sarcină extrauterină, urmasem tratamentul cu metotrexat și așteptam rezultatul analizei la sânge. Eu speram să fie unul ca în septembrie, anul trecut, și să nu mai fie nevoie de o altă operație, dar n-a fost să fie așa, iar de la aflarea veștii până în momentul în care s-a spart trompa nu au trecut nici două ore. În toată perioada care trecuse de când am aflat că e sarcină

ectopică, m-am rugat mereu, sfântul meu era mereu în gândurile mele, iar când aflasem că nu scăpasem de chin, am simțit că rugile mele nu au fost ascultate.

Dar cât mă înșelam... De când au început durerile și până m-au operat au trecut 18 ore, 18 ore în care trompa fisurată sângera, iar eu puteam să mor. Dar sfântul nu m-a lăsat. Am pus acatistul în partea dreaptă, acolo unde simțeam durere, și mă rugam să fie totul bine până a doua zi, când venea medicul să mă opereze. Doamna doctor anestezist, văzându-mă de mai multe ori cu acatistul pe abdomen, mi-a zis: „Of, m-ai înnebunit cu cârticica ta!”, dar eu știam că sfântul n-o să mă lase. Și nu m-a lăsat, am trecut cu bine prin operație, iar la trei zile a trebuit să mă întorc la spital să îmi scoată firele. Noi nu suntem din București, dar, întorcându-ne la spital, am mers și la Mănăstirea Radu Vodă, la moaștele Sfântului Nectarie, să ne închinăm și să-i mulțumim că ne-a ajutat la greu. Cât mă rugam, părintele care spovedea în vecinătatea raclei cu sfintele moaște mi-a făcut semn să nu plec până nu vorbește cu noi. Și bine a fost, că din acel moment viața noastră a luat o altă turnură. Sfântul Nectarie a lucrat prin părinte și ne-a întors spre credință. Atunci am primit primele noastre cărți de rugăciune și sfatul de a-l cunoaște pe Bunul Dumnezeu.

De atunci mergem la Sfânta Liturghie, ne facem rugăciunile, învățăm să-L cunoaștem pe Dumnezeu, să-L cinstim și să-L iubim!

Sfântul Nectarie m-a întors la Bunul Dumnezeu și la calea cea dreaptă, iar acum, deși sunt la început, pot să spun că am văzut „lumina”!

PS. Nu-mi pierd speranța că, deși nu am decât o trompă, care e slab permeabilă, Dumnezeu în marea Lui milă ne va binecuvânta și pe noi cu copilași sănătoși.

Mulțumesc lui Dumnezeu pentru mila Lui și pentru sfinții pe care ni-i trimite ca să mijlocească între noi și El!

(G. M.)

„O metodă dumnezeiască de vindecare”

Dumnezeu ascultă rugăciunile păcătoșilor! Încep prin a mulțumi Bunului și de viață Făcătorului nostru Dumnezeu, Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu și, nu în cele din urmă, Sfântului Nectarie de Eghina pentru ajutor.

Pe Sfântul Nectarie l-am „cunoscut” în urma unei minuni pe care a făcut-o cu mama mea, ea suferind de fibrom canceros cu mărimea de circa 20 cm. Era destul de disperată, deoarece deja de câțiva ani se simțea foarte rău, aplicarea tratamentelor medicamentoase nu dădea niciun rezultat, ci doar ameliora pe moment durerile pe care le avea, iar ea credea că nu va rezista în urma unei intervenții chirurgicale, având și alte probleme de sănătate.

A auzit de la o femeie despre existența Sfântului Nectarie de Eghina, ale cărui sfinte moaște se află în incinta bisericii Mănăstirii Radu Vodă din București. Această femeie îi recomandasese participarea la slujbele Sfântului Maslu care se făceau și noaptea, pe timpul acela.

După o perioadă destul de scurtă, simțindu-se în continuare foarte rău și fiind sfătuită și de alte persoane, s-a hotărât să se interneze în spital și să accepte intervenția chirurgicală, neștiind ajutorul pe care îl primise deja de la Sfântul Nectarie, participând la miraculoasa slujbă a Sfântului Maslu, slujbă care servește de obicei pentru sănătate trupească și sufletească. Înainte de operație, fiind internată în spital, i s-au făcut investigațiile pentru a ști exact care este starea pacientei și ce dimensiune are fibromul care urma a fi extirpat. S-a constatat cu stupeoare că dimensiunile erau reduse considerabil, și anume de la aproximativ 20 cm la 5 cm! În tot acest timp, deși se simțea rău, Sfântul Nectarie îi aplicase o metodă dumnezeiască de vindecare. În timpul operației, viața i-a fost pusă în pericol. Operația,

care în mod normal dura patruzeci de minute, acum a durat trei ore și jumătate. Medicul chirurg i-a spus la prima vizită că era cât pe ce să o piardă, pentru că inițial au încercat operația laparoscopică, dar nu a reușit. Era foarte mic fibromul. Apoi au adoptat metoda clasică. Când a tăiat acolo, toate intestinele i-au ieșit afară, fiindu-i destul de greu medicului să le repună la loc fără să afecteze și altceva.

Probabil, după umila mea părere, durerea pe care o simțea ea era pentru cu totul altceva, decât pentru a primi imboldul de a se opera. Dumnezeu ne cheamă pe toți la mântuire, ne cheamă la pocăință de obicei prin diferite „tratamente” nu tocmai plăcute, pentru a ne trezi din somnul cel greu al păcatului.

Pe mine mama a fost cea care m-a îndrumat spre Sfântul Nectarie și câteodată mai mergeam și eu cu ea la slujbele Sfântului Maslu, noaptea, înainte de a se opera. Recunosc cu rușine că stilul meu de viață la vremea aceea era haotic, dezordonat, dezământat, dezamăgit și fără judecată. Eram în pas cu moda, având în vedere haosul din ziua de azi, în care trăim, și dacă spui sau arăți că ești credincios, oamenii te privesc ca și cum ai fi bolnav sau ai avea o problemă. Pe atunci, nici pomenală de biserică sau de rânduială duhovnicească, nu posteam, nu mă rugam și nu făceam nimic din ceea ce m-ar fi putut apropia de Dumnezeu.

Am început să merg la slujbele Sfântului Maslu la Mănăstirea Radu Vodă și din disperarea de a avea pe cineva mai mergeam și la altă biserică prin Titan, unde se află o părticică din moaștele Sfântului Mare Mucenic Mercurie. I-am cerut sfatul părintelui de acolo și, explicându-i neîmplinirea mea sufletească, l-am întrebat ce anume pot face. Mă simțeam de-a dreptul disperată, deoarece nu reușisem, până la vârsta de 30 ani, să am o familie. Părintele mi-a pus câteva întrebări, m-a ascultat și apoi m-a întrebat: „Ce faci tu pentru Dumnezeu? Eu sunt convins că vrei, toți vor câte ceva, dar ce faci tu pentru El?” Pentru prima dată în viață m-am simțit palmuită peste față de

propria rușine. Atunci am conștientizat situația critică în care mă aflam, mi-am dat seama cât de departe sunt de adevăr, de calea mântuirii și de viață, practic. Viața afară de Dumnezeu este moarte! Domnul zice: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața!”. Cât adevăr se regăsește în aceste cuvinte simple, dar atât de vitale pentru noi, oamenii, fără de care rătăcim în bezna necunoștinței, depărtându-ne de Cel care ne-a dat viață și Căruia Îi datorăm fiecare pas și mișcare pe care o facem prin El.

Părintele de la parohia Sfântul Mare Mucenic Mercurie m-a învățat să mă rog, m-a învățat să fac primii pași spre Dumnezeu spre a-I plăcea Lui, ca apoi să aștept să vină ajutorul. Am început să-L caut pe Dumnezeu, simțeam o foame duhovnicească, citeam foarte mult, voiam să recuperez tot timpul pierdut, pe care dintr-odată îl simțeam atât de inutil.

Am conștientizat o criză efectivă de un îndrumător, nu aveam duhovnic. Altă disperare care părea că se instalează dacă nu luam măsuri imediate. Am amânat acest detaliu important până în momentul în care am fost încercată și parcă „silită” oarecum să iau o decizie. Mergeam în paralel, ducând o viață păcătoasă și duhovnicească. Simțeam sete de rugăciune și voiam să fac parcă totul, dar nu puteam, nu puteam să mă rup în totalitate de plăcerile pe care mi le satisfăceam fără să stau prea mult pe gânduri la momentul respectiv și asta a avut repercusiuni grave asupra mea. În mod inconștient mă aruncasem în războiul nevăzut cu mâinile goale. Bineînțeles că „certarea” din partea lui Dumnezeu nu a întârziat să apară. Pusă în situații necunoscute și ciudate, riscante aș putea spune, care îmi puteau afecta grav sănătatea și chiar viața, nu înțelegeam de ce mi se întâmplă aceste lucruri. Nu înțelegeam că duceam o luptă în afara legii.

Parcă chemată, am ajuns la biserica Mănăstirii Radu Vodă, unde i-am cerut unui părinte să mă asculte. Plângeam, eram disperată. Sfaturile primite au venit ca un balsam pentru inima rănită, de păcat, desigur, dar atunci am înțeles care era buba

mea, aveam nevoie urgent de un duhovnic. Mă simțeam „orfană”, răătăceam.

M-am decis să fac acest lucru, dar nu știam încotro să o apuc, de unde să îl aleg, la ce biserică, nu știam. Apoi mi-am adus aminte de părintele de la Radu Vodă care mi s-a părut a fi peste așteptările mele și am început să mă rog Domnului pentru a mă ajuta să îl am pe acela ca duhovnic.

A doua zi, plecând de la serviciu cu îndreptarul de spovedanie în geantă, mi-a trecut prin cap să nu mă duc acolo unde îl rugasem pe Dumnezeu să primesc un duhovnic pentru sufletul meu, ci m-am oprit la o altă biserică, unde până la urmă nici eu nu înțelegeam ce m-a adus acolo. Văzând multă lume, am întrebat și pe cineva care e acolo din biserică dacă vreau să mă spovedesc la părinte ce trebuie să fac și mi s-a spus că trebuie să mă scriu pe listă și să aștept să îmi vină rândul. Nu știam ce să fac, pentru că trebuia să aștept până în jurul orei 0.30–1.00 noaptea, având înaintea mea 17 persoane. M-am rugat Maicii lui Dumnezeu să mă lumineze dacă trebuie să rămân sau să plec. După un timp primesc răspuns: „Cu Dumnezeu nu te joci! Mergi acolo unde te-ai rugat să primești duhovnic!” Ieșind oarecum în fugă din biserică, dar cu un zâmbet pe buze, semn că am înțeles greșeala pe care era să o fac, am pornit spre mănăstire. Acolo începea slujba Sfântului Maslu. Intrând în biserică, m-am îndreptat spre racla cu sfintele moaște ale Sfântului Nectarie. Ajunsă în fața icoanei, aud o voce de bărbat dar în interiorul meu, spunându-mi, după ce a oftat ușurat: „Ai venit!”. Am rămas șocată. Nu știam dacă trebuie să cred, mi-era teamă să nu fie vreo înșelare drăcească. Apoi mi-a fost teamă și să spun asta cuiva, ca să nu fiu catalogată drept nebună. Ulterior am aflat, spunându-i despre asta viitorului părinte duhovnic, că sfântul mi-a vorbit.

Chiar dacă noi încercăm să-i forțăm mâna lui Dumnezeu chiar și prin rugăciune, nu primim ceea ce cerem, pentru că, așa cum spune și Domnul nostru Iisus Hristos, noi nu știm să

ne rugăm. Ceea ce cerem prin rugăciune nu este întotdeauna ceea ce ne este de folos, ci ceea ce ne dă Dumnezeu ne este de folos spre mântuire.

Desigur că pronia dumnezeiască și Sfântul Nectarie au considerat că nu îmi este neapărat de folos numai acel părinte pentru a mă mântui, ci de alt părinte foarte bun am nevoie, cel pe care îl am și acum. Așa a vrut Dumnezeu și abia după un an de zile realizez că ceea ce alege Dumnezeu pentru noi este însutit mai bun decât ceea ce alegem noi după mintea omenească.

În cel de-al doilea acatist al Sfântului Nectarie se spune că sfântul îi ajută pe credincioși pentru a găsi duhovnicii de care au nevoie. Mie mi s-a confirmat acest lucru pe lângă multe, multe altele. Ascultând acest al doilea acatist, încă de la prima ascultare am simțit ceva foarte puternic înlăuntrul meu, ceva care mă făcea să scot izvoare de lacrimi și să îmi curățesc sufletul încărcat de multe păcate.

Deși citeam foarte mult și din viețile sfinților, timp de aproape un an de zile nu am avut curiozitatea de a citi viața Sfântului Nectarie. Mai târziu, un prieten foarte bun mi-a oferit o carte roșie cu icoana Sfântului Nectarie pe ea; conținea viața și Acatistul Sfântului Nectarie din Eghina. Am început să o citesc cu foarte mare greutate și cu mare încărcătură sufletească. Cred că într-o săptămână am reușit să citesc acea carte, pe care am lăsat-o din mână de câteva ori tocmai pentru că atunci când începeam să citesc primeam cu o așa mare intensitate evenimente din viața sfântului, încât izbucneam în plâns și nu mai reușeam să continui, fiind nevoită să las cartea de-o parte până ce mă linișteam. Era același plâns ca atunci când ascultam acatistul sfântului.

Nu am crezut că simpla prezență lângă sfintele moaște ale Sfântului Nectarie îmi poate umple atât de mult sufletul, încât să nu mai caut explicație de ce l-am îndrăgit imediat și îl iubesc atât de mult. Nu știam și nu citisem despre viața lui minunată, nu știam despre minunile lui, știam doar ceea ce simțeam atunci

când mă aflam în biserică alături de racla în care se află o părticică din el. Mângâierea, dragostea și liniștea pe care o primeam de fiecare dată mă obligau să revin foarte repede.

În vara acestui an am constatat pe obrazul stâng unde începe urechea, un nodul de mărimea unei cireșe negre mari. Nu mă durea, dar faptul că l-am depistat m-a speriat foarte tare. Am început să plâng și în prima noapte am adormit plângând și ascultând Acatistul Sfântului Nectarie, eram foarte deprimată. Mă năpădeau fel de fel de gânduri și foarte urâte cu privire la diagnosticul care ar putea fi. Nu mă gândeam să merg la doctor, iar pastile nu am mai fost nevoită să iau de ceva timp, mai ales de când m-am întors la Dumnezeu, de aproape doi ani de zile. Aveam în casă ulei de la candela sfântului și m-am uns în semnul crucii acolo unde era acel nodul. A doua noapte am reluat ascultarea acatistului de acolo de unde îmi aduceam aminte că am pierdut când adormisem. A treia seară m-am pus la rugăciune și am căzut în genunchi în fața icoanei Sfântului Nectarie, cântând în gând al doilea acatist al său (așa mi-a venit, nu puteam să îl citesc pur și simplu, oricât aş fi vrut), după care l-am rugat cu lacrimi fierbinți ca pentru dragostea și evlavia pe care le am pentru el să îmi dăruiască și mie vindecare, deși sunt o ticăloasă.

După aceea am ajuns la baie să mă ung din nou cu ulei de la candela sfântului și apoi în bucătărie să beau apă, fiindu-mi foarte sete. Încă eram cu gândul la rugăciune către Sfântul Nectarie și parcă vorbeam cu el când... nu știu cum am dus mâna spre nodulul acela, uitând că aveam și uleiul, am atins locul și spre uimirea și stupefacția mea am constatat că dispăruse, deși se mai simțea acolo încă foarte puțin urma. Atunci am izbucnit în plâns, dar de data aceasta nu din cauza suferinței, ci de fericire și mulțumire pentru minunea care se petrecuse în acel moment cu mine, minune pe care Sfântul Nectarie nu a întârziat să o facă, și asta este o dovadă că el ascultă întotdeauna rugăciunile păcătoșilor care aleargă cu credință la ajutorul său.

Peste câteva luni s-a întâmplat o altă minune cu mama prietenei mele care a fost și ea de câteva ori la slujbele Sfântului Maslu de la Mănăstirea Radu Vodă. În data de 20.12.2010 vorbesc cu o colegă care îmi spune că această prietenă a mea se află în spital. Știind că ea nu suferea de nicio afecțiune, m-am mirat. Am sunat-o să văd ce se întâmplă. Nu mi-a răspuns. Mai târziu m-a sunat ea înapoi, plângea foarte tare, abia vorbea. Am întrebat-o ce se întâmplă, de ce este în spital. Mi-a zis că nu este ea, ci mama ei care făcuse peste noapte un accident vascular cranio-cerebral și care se afla în comă la un spital din Târgu Jiu. M-a rugat în disperarea ei, atunci când am întrebat-o cu ce o pot ajuta... mi-a zis: „Chiar dacă nu o cunoști, roagă-te pentru ea!” Mama prietenei mele se află în stare critică, inconștientă. Doctorii au spus că dacă în timp de 3 zile nu își revine șansele de a mai trăi scad vertiginos.

Cu rugăciuni fierbinți către Maica Domnului, prietena mea a pornit la drum spre Târgu Jiu, în speranța că o va lua pe mama ei de acolo din spital pentru a o aduce aici, la București, cu posibilitatea de a fi chiar operată, deoarece această intervenție nu se putea face în acel spital.

Seara, la orele 21.00, am vorbit din nou cu ea și mi-a descris starea mamei, tatăl fiind prezent lângă mamă, la spital, păstrând permanent legătura cu prietena mea prin telefon: febra 40–41°, tensiunea începuse să scadă de la 20 cu 5 la 13 cu 7... dădea semne de stabilizare, dar febra era mare și tot în stare de inconștientă se afla. Sub îndrumarea părintelui duhovnic, am început să citesc Acatistul Sfântului Nectarie pentru a o ajuta pe prietena mea.

În dimineața zilei de 21.12.2010 am sunat-o să aflu starea mamei ei. Îmi spunea că se pregătesc să o aducă pe mama la spital în București cu salvarea. Febra îi scăzuse, tensiunea era bună, s-a trezit, a mișcat, a strâns-o de mână pe fiica ei și a deschis ochii când i-a vorbit și a întărit-o și i-a spus că este lângă ea și că nu o vă lăsa.

Sfântul Nectarie și Maica Domnului cu bunăvoința Domnului nostru au întors-o și i-au deschis ochii celei care se pregătea să plece din această lume cu sacul plin de păcate nespovedite și neîmpărtășită cu preascump trupul și sângele Domnului și Dumnezeului nostru Iisus Hristos, a Căruia este slava în vecii vecilor, amin!

(Anda Guttinger)

„Am simțit ca și cum cineva îmi sfredelea în uter”

Am aflat despre Sfântul Nectarie în urmă cu câțiva ani, cred că din revista *Formula As*. Așa cum se întâmplă de obicei, până nu ai nevoie de ajutor, nu dai atenție acestor lucruri. Anul trecut, fiica mea cea mare a suferit o operație grea, de îndepărtare a unui chist hidatic gigant, care era pe ficat. Operația a decurs foarte bine, mulțumită lui Dumnezeu și sfinților cărora m-am rugat din suflet (Sfântului Nectarie și Sfântului Părinte Arsenie Boca) și medicilor de la Spitalul Militar București. Îmi propusesem să ajung la biserica Radu Vodă cât era fiica mea în spital, dar nu am reușit, fiind nevoie să stau zi și noapte cu ea, s-o îngrijesc (atunci au fost primele mele rugăciuni către Sfântul Nectarie).

La două luni după operația ei am avut o hemoragie uterină care nu se mai oprea. Mi s-a făcut chiuretaj biopsic și rezultatul analizei a fost negativ. A fost o hiperplazie de endometru, urmare a unei dereglări hormonale, probabil cauzată de stresul cumplit prin care am trecut (la ecografie mi s-a spus că membrana avea 14 mm).

În luna ianuarie anul acesta am avut din nou aceeași problemă. Am pierdut mult sânge și devenisem foarte anemică.

Buna și credincioasa mea prietenă a venit pe la mine și mi-a adus cartea cu minunile Sfântului Ierarh Nectarie și acatistul sfântului. L-am citit cu credință, împreună cu fiica mea cea mijlocie și, a doua zi, am plecat la doctor. Cu toate că nu eram programată atunci, doamna doctor și-a făcut timp să stăm puțin de vorbă (a fost prima minune, deoarece la cabinet este mereu aglomerație) și m-a rugat să revin după ce termină consultațiile, adică după ora 19.30. Am plecat acasă și am stat în pat, rugându-mă încontinuu Sfântului Nectarie. Am simțit ca și cum cineva îmi sfredelea în uter, aceeași senzație ca la chiuretaj. Nu m-am speriat și m-am rugat în continuare.

Când m-am dus la control seara (am intrat în jur de ora 21, pentru că erau multe persoane), doamna doctor a vrut inițial să îmi facă chiuretaj, dar apoi a renunțat, dat fiind că era ora târzie. Mi-a spus că membrana avea 12 mm și că „probabil s-a mai eliminat”. Mi-a dat tratament medicamentos și mi-a spus să revin săptămâna viitoare la control. Mă tot frământam și mă gândeam cum să fac să ajung la București la moaștele Sfântului Nectarie, să iau niște ulei din candela sa. A doua zi, prietena mea a venit din nou la mine, spunându-mi că fusese soțul ei la București și mi-a adus puțin ulei de la Mănăstirea Radu Vodă (altă minune!). Mă ung în fiecare zi cu acest ulei, citesc acatistul și mă rog sfântului să mă ajute să trec cu bine prin această încercare.

V-am scris acum, pentru că sfântul a făcut multe minuni pentru mine și îl simt în jurul meu. Mulțumesc din suflet Sfântului Nectarie și pe această cale. Dumnezeu să ne ocrotească!

(Carmen Boloșteanu, Pitești)

„Sfântul este viu”

Sunt una din minunile înfăptuite de Sfântul Mare Ierarh Nectarie. Eu am mai scris această întâmplare, la Sfânta Mănăstire Radu Vodă, și părintelui stareț. Dar, după ce am citit cartea cu minunile înfăptuite de sfânt în România noastră, știind cât de mult ne iubește sfântul, am considerat că e momentul să-l „omagiez” încă o dată și eu.

Numele meu este Mihaela Manea. Până acum am locuit în Constanța, dar și în noul oraș (Pitești) am găsit iubitori ai acestui mare sfânt, iar în biserica cu hramul Sfântul Gheorghe în fiecare miercuri se face Acatistul Sfântului Ierarh Nectarie.

Dar să vă povestesc cum a lucrat sfântul cu mine. În anul 2005 mă pensionasem (medical) și, în aprilie-mai, căutam pe la bisericile din oraș Acatistul Sfântului Gheorghe. Nu l-am găsit și cineva m-a îndrumat să merg la Librăria Brâncovenească din oraș. Am ajuns acolo, am găsit acatistul, dar, văzându-mă că mă uit la diferite cărți, în special duhovnicești, domnișoara de la casierie mă întreabă și începe în același timp să-mi povestească din minunile și întâmplările cu Sfântul Nectarie. Practic, nu auzisem până atunci despre acest sfânt și m-a impresionat modul cum mi-l prezenta. Am cumpărat apoi și „cartea roșie” și am plecat. Țin minte și acum numele domnișoarei, se numea Georgiana, să-i dăruiască sfântul tot ce are nevoie cu folos, că poate ar mai fi trecut timp până să-l cunosc.

Într-o noapte din luna mai, după miezul nopții, mă trezește o durere îngrozitoare: o colică renală dreaptă. Cum mai ajunsesem și altădată la spital din aceeași cauză, mi-am adus aminte de sfânt și, începând să-l rog (nu doream să-mi trezesc și fata din camera alăturată și s-o mai sperii și pe ea), știu că într-un târziu, durerea a început să cedeze (numai cine știe de durerile

de rinichi, asemănătoare cu durerile nașterii, poate înțelege), și chiar am ațipit până la ora 7.00, când trebuia să mă trezesc.

De atunci, nu am mai avut dureri și, vorbind cu fiica mea, îi spuneam: „Mami, nu știu, dar eu aș vrea să ajung la sfânt în Eghina, dar nu știu cum.” Eu nu mai fusesem niciodată plecată în afara țării până atunci.

Într-o duminică, venind de la cimitir cu fata mea (fusesem la soțul meu, să aprindem o lumânare), ne-am oprit la noua biserică, din parcul de lângă casă. Nu fuseserăm până atunci acolo și am vrut să o vedem. Am cumpărat lumânări și, mergând să le aprindem în locul special amenajat, am găsit mai multe anunțuri cu pelerinaje, unul din ele era chiar în Eghina, la Sfântul Ierarh Nectarie.

Sincer vă spun că am rămas blocată. Nu credeam că dorința mea de a merge acasă la sfântul va fi îndeplinită atât de repede. Zis și făcut, am contactat persoana care se ocupa de pelerinaj și m-am înscris. Ce să vă mai spun: că înainte de plecare, am avut câteva ispite, și altele chiar și în timpul călătoriei?

Dar nimic nu egalează bucuria de a fi fost acolo, de a fi fost la mormânt, în casa cu patul sfântului, de a atinge capul și sfintele moaște, de a simți mirosul acela specific de mir și tămâie din Eghina, încă de la coborârea din feribot. Deși mi se umflaseră picioarele și mergeam în papuci, nu mă mai puteam opri. De atunci, am mai fost la sfântul o dată și îmi doresc să mai ajung. Sper să se milostivească din nou de mine și să merg să-i sărut sfintele moaște. Sfântul este viu, îl simt, și doar trebuie rugat să vină să te ajute.

În această toamnă am avut încă o dată bucuria că sfântul ne ajută. Mergând la un spital din București pentru niște analize, am avut bucuria să aflu că-l au ca patron spiritual pe Sfântul Ierarh Nectarie, ținut la loc de cinste la etajul întâi din spital, într-o iconă foarte mare, aproximativ 1,70x0,60 m. Sfântul îți vorbește realmente prin ea. Iar în micuța capelă a spitalului are un loc de cinste, bineînțeles.

Sigur că l-am rugat ca rezultatele analizelor să fie bune, sigur că și acolo am găsit persoane iubitoare ale acestui sfânt. Este o mare bucurie în suflet când vezi câți oameni îl cinstesc și îl iubesc.

Ceea ce am scris nu este spectaculos, dar pentru mine a fost și rămâne esențial. Prin Maica Domnului și prin Sfântul Nectarie și prin toate comorile cerești ajungem la Domnul. Mulțumesc Sfântului Ierarh Nectarie.

(Mihaela)

„Acel nodul s-a micșorat”

Povestea începe acum câteva luni, mai exact în luna mai 2011, când am aflat că am un nodul la pieptul drept. Având dureri puternice la pieptul drept, am hotărât să merg la Spitalul Oncologic din Cluj-Napoca. Mi s-a făcut mamografie și ecografie, spunându-mi-se că este necesară o intervenție chirurgicală la sânul drept, pentru extirparea unui nodul de 22 de milimetri. Tot atunci s-a constatat și prezența altui nodul la sânul stâng, acesta fiind de 13–14 milimetri.

Am mai fost și la un alt medic, care mi-a confirmat același diagnostic. După această vizită, am hotărât să accept intervenția chirurgicală. Am fost programată în ziua următoare. M-am prezentat la spital, dar – atât fizic, cât și psihic –, nu mă simțeam pregătită să mi se facă această operație. Pur și simplu simțeam că nu pot să accept, motiv pentru care am amânat intervenția cu încă o săptămână.

În seara aceleiași zile, am fost la Biserica Studenților din Hașdeu, Cluj-Napoca, împreună cu fiica și ginerele meu. Și atunci a început minunea...

Părintele Ciprian s-a rugat împreună cu mine la sfintele moaște ale Sfântului Nectarie. Imediat după ieșirea din biseri-

cuță, copiii mi-au dăruit o carte cu minuni ale Sfântului Nectarie în România. Și asta fără ca ei să știe că eu tocmai mă rugasem, cu părintele, aceluiași sfânt. Am primit cartea, am mulțumit, dar oarecum nu i-am acordat nicio importanță. Eram prea abătută din cauza problemei mele.

A doua zi m-am întors la Satu Mare, orașul în care locuiesc. În drum spre casă, m-a sunat maica stareță de la Mănăstirea Teghea, pentru a mă întreba cum mă simt. I-am spus atunci că nu m-am operat. Tot maica stareță mi-a zis despre o mătușă a dumneai, care s-a vindecat, punându-și comprese cu o plantă numită „mărul lupului”.

După convorbirea cu maica stareță, m-a sunat și o colegă pentru a se interesa de starea mea de sănătate. I-am povestit cele aflate și despre planta recomandată, spunându-i că voi căuta și eu această plantă, iar ea s-a oferit să mi-o dea. Am primit planta și am trecut la procesul de preparare. În timp ce îmi pregăteam soluția pentru compresă, am deschis cartea despre minunile Sfântului Nectarie și am citit o minune a sa. Acesta a fost momentul în care am hotărât să ajung cu orice preț în Grecia, la moaștele Sfântului.

Două săptămâni mai târziu, am ajuns în Grecia, la moaștele Sfântului Nectarie. Acolo mi s-a spus să pun urechea pe mormânt, și așa am avut șansa să aud pașii sfântului. Dar mai întâi am uitat să pun urechea pe mormânt. Dându-mi seama de aceasta când ieșisem deja, m-am întors și am pus urechea să ascult. Nu auzeam nimic. Atunci am hotărât să îngenunchez, pentru a mă ruga. În momentul în care am pronunțat „Tatăl Nostru...”, am auzit niște sunete similare unor zgârieturi foarte puternice. M-am speriat și mă gândeam că poate fi ceva rău. Dar imediat am hotărât să am oarecum o altă atitudine, gândindu-mă că Sfântul Nectarie vrea să îmi curețe boala. De câte ori am pronunțat cuvintele „Tatăl Nostru...”, am auzit alte sunete: bătai, iar mai apoi sunetul unui clopot tras. Aveam sentimentul că nu mă pot dezlipi de mormânt. Aș fi tot stat

acolo... Dar grupul plecase și toți mă așteptau doar pe mine... Uitasem să mai plec.

De acolo am ajuns la Mănăstirea Sfântului David. Acolo s-a întâmplat o altă minune. Când am ieșit de la sfintele moaște aflate la acea mănăstire, un părinte călugăr pe lângă care treceam, fără nicio introducere, mi-a zis „No problem” de trei ori și m-a rugat să aștept un moment. A plecat pentru câteva minute, iar când s-a întors avea o raclă cu o parte din moaștele Sfântului Dimitrie în mână. Mi le-a dat să le sărut și să mă închin lor. Apoi am plecat.

Vreau să amintesc că era o zi de joi, zi în care eu teoretic fusesem programată la operație. În aceeași seară, undeva în jurul orei 22:00 am hotărât să-l sun pe soțul meu, rămas în țară, deși din motive financiare convenisem să vorbim doar la întoarcerea mea acasă. Din această convorbire, am aflat cu groază că soțul meu se pregătea de mers la Cluj-Napoca la spital, fiind suspect de pancreatită. Mai făcuse o dată, în 1996, și știam că acest diagnostic este foarte grav. În aceeași seară a și fost internat la Spitalul din Cluj-Napoca. Diagnosticul a fost confirmat și de către medicii clujeni, aceștia dându-ne speranțe vagi, spunându-ne chiar că am putea să ne așteptăm la orice.

Au urmat trei săptămâni de tratamente intensive, în care tot ce conta era doar sănătatea soțului. Zi de zi îl ungeam cu ulei din Grecia, de la Sfântul Nectarie și de la alte mănăstiri la care am fost în pelerinaj. După trei săptămâni, contrar estimărilor inițiale ale personalului medical, soțul meu și-a revenit nesperat de bine și, slavă Domnului, a putut fi externat.

În continuare, soțul meu a efectuat controalele lunare, acestea confirmând faptul că lucrurile mergeau spre bine cu fiecare zi care trecea.

Aceasta este una dintre minunile săvârșite de Sfântul Nectarie. A fost un prim moment în care m-am gândit că sigur nu a fost întâmplător pelerinajul în Grecia, la Sfântul Nectarie, tocmai în acea perioadă.

În tot acest timp, și eu mă ungeam cu mir și îmi puneam comprese cu acea plantă, „mărul lupului”. După aproximativ trei luni am hotărât să mă întorc la control. Mă simțeam mult mai bine, durerile de la sân dispăruseră. Aveam sentimentul că acel nodul s-a micșorat. Confirmarea a venit odată cu vizita la Cluj-Napoca. Doamna doctor a constatat micșorarea nodulului de la 22 la 15 mm. Și toate acestea fără niciun tratament medical, fără nicio intervenție chirurgicală. Am considerat-o și o consider în continuare o altă mare minune pe care Dumnezeu și Maica Domnului au făcut-o prin Sfântul Nectarie.

Ar mai trebui să spun că în tot acest timp, pe lângă ungerea cu ulei, citeam zilnic Acatistul Sfântului Nectarie, Paraclisul Maicii Domnului și Acatistul Bunei-Vestiri a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și Pururea Fecioarei Maria.

A fost prima perioadă a vieții mele în care am citit Acatistul Sfântului Nectarie. Până la acel moment, de fiecare dată când întâlneam acest acatist îl dădeam deoparte, gândind cu convingere că este doar pentru oamenii bolnavi de cancer.

Acum am însă toată certitudinea că Sfântul Nectarie face minuni în viața oricui are nevoie. Este grabnic ajutorător, indiferent de gravitatea problemei fiecărei persoane.

Nu pot decât să-i încurajez pe toți să ceară și să nădăjduiască în ajutorul grabnic al Sfântului Nectarie. A făcut minuni în viața mea și sunt convinsă că poate face același lucru în viața oricui îl cheamă cu credință.

(Cecilia Bârsan)

„Durerea a dispărut în totalitate”

Îmi mulțumesc Sfântului Nectarie pentru ajutorul pe care mi l-a dat! Datorită mijlocirii sfântului la Bunul Dumnezeu, nu

am pierdut sarcina! Sunt însărcinată în 26 de săptămâni și în urmă cu puțin timp am avut un accident rutier. Am început să am simptome de naștere, nu erau contracții, dar burta mă durea foarte tare. Am început să plâng, fiind conștientă că voi pierde copilul dacă se va declanșa nașterea. Mi-am amintit imediat de Sfântul Nectarie și l-am implorat să-l roage pe Dumnezeu să nu-mi ia copilul. Apoi am sunat o prietenă să citească un acatist la sfântul, pentru a mă ajuta.

Eram disperată și nu puteam să fac altceva decât să repet la nesfârșit rugăciuni scurte către Sfântul Nectarie, acatistul neputând să-l citesc în starea de neliniște în care mă găseam.

Să nu moară copilul, să nu moară copilul! Să nu se declanșeze nașterea! – îmi repetam într-una. În seara accidentului, împreună cu mine mai erau și ceilalți doi copii pe care îi mai am, ei nepățind nimic din mila Domnului. Treptat, am început să mă mai liniștesc, durerile au început să mai scadă. Ajunși acasă, durerile au reapărut cu aceeași intensitate (erau totuși suportabile).

A urmat o noapte albă, în care l-am rugat mereu pe sfânt să mă ajute. La spital nu am vrut să merg când am ajuns în oraș, deoarece îmi era frică. În oraș la noi doctorii sunt niște ciudați, nu se uită la tine dacă nu le ești pacientă. Probabilitatea să nimeresc la doctorița mea era extrem de scăzută. Mi-am pus toată nădejdea în Dumnezeu și în Sfântul Nectarie. Simțeam că dimineața va aduce o schimbare. A venit și dimineața, cu o stare mult mai bună, dar tot mai persista durerea, e adevărat, cu intensitate mai mică. Eram obosită, dar din plin mulțumită de ajutorul sfântului. La sfatul unei prietene, am plecat la duhovnic să mă spovedesc, urmând ca apoi să merg la cabinetul doctorului. În clipa în care spovedania s-a sfârșit, durerea a dispărut în totalitate, de parcă nici nu aș fi avut nimic. Este momentul în care bunul Sfânt Nectarie a hotărât să mă ajute deplin. Sunt sigură că Dumnezeu a vorbit prin gura prietenei mele.

Așa a lucrat Sfântul Nectarie. Îi sunt recunoscătoare și mulțumesc Domnului, Sfântului Nectarie și Sfintei Xenia că s-au milostivit de mine și de copiii mei!

Sfântul m-a ajutat în mai multe rânduri. Mi-a tămăduit copiii de diverse complicații.

Cel mic a făcut febră foarte mare (40,5°); sunt sigură că a fost intervenția sfântului și a scăpat de convulsii. L-am dat cu ulei adus de mama de la mormântul sfântului și și-a revenit copilul, n-a mai făcut febră atât de mare.

Copilul cel mare a făcut o alergie urâtă din cauza antibioticului. Dimineata i-au reapărut petele. L-am rugat pe sfântul să-l ajute, să nu mai fie nevoie de doctor cu atâtea medicamente ce urmau și mai ales perfuzii. Cei care aveți copii știți foarte bine ce înseamnă toate astea...

Apelați la Sfântul Nectarie, în orice situație a vieții voastre, cu încredere ca într-un bun prieten, el vă aude și vă ajută în cel mai scurt timp!

(Anonimă)

„Am simțit cum se ridica boala de la mine...”

Mă numesc Anișoara, sunt din Slatina–Olt și aș dori să vă împărtășesc două minuni ale Sfântului Nectarie, care mi s-au întâmplat de curând.

Având treabă prin București, m-am gândit să merg și la Mănăstirea Radu Vodă să mă închin la sfintele moaște ale Sfântului Nectarie, dar, până să-mi rezolv treburile, mi s-a făcut foarte rău, de am fost nevoită să mă sprijin de ziduri și de garduri până la mănăstire. Când am ajuns acolo, mi-a venit în minte să

citesc Acatistul Sfântului Nectarie, ceea ce am și făcut imediat, însă cu mare greutate, din cauza bolii. Apoi m-am așezat unde trebuia să stea partea femeiască la slujbă, și, în momentul în care a început vecernia, am simțit cum se ridică boala de la mine. Astfel, m-am însănătoșit pe loc, de parcă nu aș fi avut nimic. De aceea, i-am mulțumit Sfântului Nectarie și de atunci am prins o încredere mare în ajutorul său.

Altădată, aveam o durere mare în piept, astfel încât, dacă mă striga cineva la poartă, în momentul în care ajungeam acolo nu mai puteam să vorbesc și îi făceam semn să aștepte să îmi revin. Apoi vorbeam, însă gâfâind... Dacă mergeam pe drum, după câțiva pași mă opream, mă apăsam în piept să-mi revin și, după aceea, plecam mai departe. Și tot așa, până mi-am amintit de Sfântul Nectarie și mi-am pus în minte să-i citesc acatistul timp de 80 de zile: 40 de zile ca să mă ajute să scap de boală și 40 de zile drept mulțumire. Așa am făcut, și, după doar câteva zile din momentul în care am început să citesc, mi-a dispărut boala! Eu am continuat să citesc acatistele, dar bucuria cea mai mare este că pot să cânt la biserică „Slavă lui Dumnezeu!”.

De aceea, de fiecare dată când merg în București, merg și pe la Sfântul Nectarie să îi mulțumesc pentru binefacerile primite! Mulțumesc mult, Sfinte Nectarie! Într-adevăr, ești aproape de noi toți, așteptând cu nerăbdare să îți cerem ajutorul și să ne scapi de dureri și suferințe de tot felul!

(Anișoara, Olt)

„Biopsia ne-a dat liniștea cuvenită”

Mulțumiri Sfântului Nectarie, pe care l-am descoperit în 2004, când o colegă mi-a împrumutat o carte despre viața sfântului, dar și o parte din minunile sale. În perioada respectivă,

toamna, soțului meu i s-a depistat o afecțiune gravă și, venind în București, să-l însoțesc la spital, m-am dus o dată sau de două ori la Mănăstirea Radu Vodă.

În 2005, pe 26 mai, soțul meu s-a operat pentru a doua oară, și un preot mi-a dat o mică iconiță cu sfântul, pe care o avea din Grecia, iar acum îmi dau seama că ajutorul a venit de la bunul Sfânt Nectarie, pentru că operația soțului a decurs bine, iar biopsia ne-a dat liniștea cuvenită.

În 2009, sănătatea soțului meu a fost pusă iar la grea încercare, și s-a operat, după care, timp de șase luni, a făcut un tratament, specific afecțiunii de care suferă, în București. În perioada respectivă, l-am mai însoțit la Institutul Oncologic București și mai mergeam și la Mănăstirea Radu Vodă, rugându-mă pentru sănătatea soțului meu.

În decembrie 2010, fiica mea, care la rândul ei mergea la Mănăstirea Radu Vodă, m-a îndrumat să intru pe site-urile despre Sfântul Nectarie, unde diverse persoane scriu despre întâlnirea și descoperirea acestui mare sfânt, și, parcurgând mărturisirile de acolo, am rămas impresionată.

La începutul anului 2011, am decis să încerc să citesc zilnic Acatistul Sfântului Nectarie, mai ales că urma ca soțul meu să-și facă investigațiile anuale necesare, specifice afecțiunii de care suferă. Și ajutorul sfântului a fost imens: analizele soțului au ieșit bine, precum și CT și RMN, investigații la cap – noi aveam emoții foarte, foarte mari!

Precizez că, în același răstimp, l-am uns pe soț și cu ulei de la pangarul sfintei mănăstiri.

În lunile februarie și martie 2011, am avut probleme cu serviciul, urmând să mă mut în altă instituție, și bunul sfânt m-a ajutat în așa fel, încât să-mi rezolv această problemă cu ușurință și să suport mai ușor schimbarea, în condițiile în care devenisem aproape depresivă.

Au mai fost și alte evenimente în care am simțit prezența și ajutorul bunului Sfânt Nectarie, și anume: rugându-mă pentru

fiul meu, Sfântul Nectarie l-a ajutat la examen, chiar a luat note mai mari, comparativ cu sesiunile anterioare.

Țin să precizez că am mai simțit ajutorul sfântului și în alte situații, cum ar fi: aveam o durere sub brațul stâng și, dându-mă cu sfânt ulei de la raclă, durerea aproape a dispărut; genunchiul drept mă dureau constant și am făcut de câteva ori semnul crucii cu ulei de la Sfânta Mănăstire Radu Vodă și durerea mi-a dispărut total.

Menționez că, în bunătatea sa, Sfântul Nectarie m-a ajutat și profesional, și mai ales m-a întărit sufletește să accept schimbarea care urmează să se producă în viața mea în privința serviciului.

Știu că este insuficient când mă rog sau citesc acatistul sfântului, dar doresc să-i mulțumesc acestui mare sfânt contemporan, Sfântul Nectarie, pentru ajutorul dat, și-mi cer iertare că abia acum am reușit să scriu. Îl rog să-l ocrotească pe soțul meu și să-l vindece de boala grea de care a suferit, să-i ocrotească pe copiii mei și să le îndrume pașii cum crede că e mai bine, acum, când sunt la vârsta la care bat la porțile vieții.

Nu încetați să vă rugați Sfântului Nectarie, sfântul mare făcător de minuni!

(Georgeta, Slatina)

„Sfinții lucrează împreună”

Sunt o creștină trecută prin destul de multe lucruri în viață, și doresc să vă spun și eu despre ajutorul primit de la Bunul Dumnezeu prin intermediul sfinților și al Maicii Domnului.

Eram căsătorită de cinci ani, cu o viață profesională destul de reușită, cu o casă și cam tot ce aveam nevoie, însă fericirea noastră era umbrită de neputința de a avea un copil – pe care

toată familia și-l dorea. După ce am mers la medici, atât în România, cât și în Ungaria, unde mi se spunea că suntem bine atât eu, cât și soțul, tot nu rămâneam însărcinată.

Pe 13 mai 2009, împreună cu soțul și cu un grup de pelerini, călăuziți de Î.P.S. Andrei (pe atunci) de Alba Iulia, am pus piciorul în Țara Sfântă. Un pelerinaj nemaipomenit – le doresc tuturor să ajungă să treacă pe urmele Mântuitorului –, încărcat de emoții și cu credința că va fi bine și dorințele ni se vor împlini.

După ce am ajuns înapoi, stăruind în post și rugăciune atât eu, cât și soțul meu, în decembrie 2009 mi-am făcut curaj și am mers la un prieten bun de-al nostru, ginecolog (nu-l consultasem de rușine până atunci) din Timișoara, dr. Florin Dorneanu, care în urma consultului mi-a spus că trebuie să fac o laparoscopie pentru a vedea cu exactitate dacă trompele sunt OK, și m-a programat în luna ianuarie.

Nu am avut timp să reacționez, dar întoarsă acasă m-a apucat teama – mai tare de anestezia generală. Atunci mama mea mi-a dat să citesc un articol din *Formula As* despre Sfântul Nectarie, dându-mi și acatistul lui. M-a atras din prima și am început să îi citesc acatistul și să caut pe internet despre el mai multe detalii, comandându-mi și câteva cărți despre viața și minunile sfântului. Îmi era tare drag și i-am promis că, dacă mă ajută să trec cu bine, după ce îmi revin voi face un drum la Mănăstirea Radu Vodă din București (la vreo 600 km distanță de noi).

Nu realizam ce repede a trecut și ce repede mi-am revenit, am fost operată vinerea, iar sâmbătă mi-au și dat drumul acasă. În perioada în care am stat acasă, până mi-am revenit complet, am citit pe nerăsuflăte cartea scrisă de un grec despre viața Sfântului Nectarie, care m-a emoționat și am început să-l îndrăgesc mai mult.

În februarie, după promisiune, am plecat noaptea cu trenul și dimineața eram la Mănăstirea Radu Vodă, emoționată, mulțumindu-i sfântului și rugându-l să mă ajute în continuare.

Pe 13 mai 2010 (exact la un an de când am pus piciorul pentru prima dată în Țara Sfântă), am aflat că sunt însărcinată. Nu-mi venea să cred, plângeam de bucurie și eu, și soțul, și părinții. A urmat o sarcină destul de ușoară, cu mici recomandări de repaus; cert este că am mers până pe 16 decembrie la serviciu, urmând să nasc cam prin 15 ianuarie 2011. De atunci, am ajuns, fără să îmi planific asta, încă de două ori (de data asta însărcinată) la moaștele Sfântului Nectarie de la Mănăstirea Radu Vodă, de unde primisem și ulei, și pe toată perioada mi-am uns cu el burtica. Atunci am ajuns și pe la Sfântul Spiridon cel Nou, fiind foarte aproape, iar ultima dată am trecut și pe la biserica unde se află o parte din moaștele Sfântului Stelian, protectorul copiilor.

A doua oară când am fost la București, am luat-o de pe Calea Victoriei pe jos, spre Unirii, intrând în diferite biserici întâlnite în cale, mulțumindu-I Bunului Dumnezeu că sunt însărcinată. Așa am ajuns și la biserica unde se află o parte din moaștele Sfântului Nicolae, care este protectorul caselor noastre și al băiețelului meu, care îi poartă și numele.

Pe 24 decembrie am născut, fără programare, la urgență. În data de 23 decembrie, la ora 22.00, mi s-au rupt membranele, înainte cu vreo trei săptămâni de data la care trebuia. Am născut o minunăție de băiat, de 3,2 kg și 52 cm, care îmi umple sufletul de bucurie în fiecare zi. Pe tot parcursul sarcinii am citit Acatistul Sfântului Nectarie, al Sfântului Stelian, al Acoperământului Maicii Domnului, Acatistul Sfântului Mina, al Sfântului Pantelimon, al Sfântului Nicolae, al Domnului nostru Iisus Hristos, care m-au ajutat să nasc ușor, să ajung la Timișoara (la aprox. 200 km) cu membranele rupte. Totul a fost după voia Bunului Dumnezeu.

Mă rog în continuare Sfântului Nectarie, a cărui prezență o simt mereu lângă mine și care mă ajută.

O supărare am avut cam acum o lună, când, cu mici probleme, am ajuns la investigații cu băiețelul meu. Îmi sângera

inima de durere, dar mi-am păstrat credința și m-am rugat din nou mai mult și l-am uns pe băiețelul meu cu ulei de la candela Sfântului Nectarie, dar – încă o minune! – în ziua în care ne-a internat (suspect de piatră la rinichi, la vârsta de 4 luni!), în salon era o doamnă cu un băiețel greu de tot încercat, care mi-a dat ulei de la Sfântul Ioan Rusul. Înainte cu vreo două luni, mama mea îmi spunea că trebuie să citească Acatistul Sfântului Ioan Rusul, pentru că i-a ieșit de câteva ori în cale – așa am aflat eu și de acest sfânt.

L-am uns pe băiețelul meu cu ulei atât de la Sfântul Nectarie, cât și de la Sfântul Ioan Rusul, și, după o zi de investigații, la ecografie s-a văzut o piatră mică; a doua zi i-au făcut radiografie, unde nu a ieșit nimic, și s-a revenit asupra diagnosticului. Am uitat să vă spun că duminică, în drum spre spital, am trecut să ne închinăm la moaștele Sfântului Nectarie, care veniseră în orașul nostru. Atunci am știut că totul va fi bine.

Cred în puterea lui Dumnezeu. Acum știu că băiețelul meu va fi sănătos. Contează mult să crezi, că ai și primit în momentul în care ceri ceva de la Dumnezeu, Care este mereu lângă noi și, cu ajutorul sfinților, cu stăruință în rugăciune, nu va lăsa niciodată fără răspuns rugăciunea noastră.

Mulțumesc tuturor sfinților care sunt în viața noastră, Maicii Domnului și Bunului Dumnezeu pentru ajutorul primit.

Sfinții lucrează împreună.

(Anonim, Bihor)

„Gata, nu mai merg la biserică”

Aceasta este o scrisoare de mulțumire către Sfântul Nectarie. De mic copil, de la vârsta de doi ani și jumătate, sufar de un reumatism articular evolutiv, fapt care a făcut ca toată

copilăria mea să stau numai prin spitale. Acum diagnosticul se cheamă poliartrită reumatoidă PR stadiu III–IV. Mi se strâmbaseră oasele foarte rău și aveam dureri groaznice de genunchi și la toate articulațiile. În prezent am cinci operații, proteze la ambii genunchi, operații la ochi, de glaucom, fierea scoasă, hepatită C, osteoporoză, coxartroză, sufăr cu glanda tiroidă, am sindrom anxios depresiv, cardiopatie ischemică, spondiloză cervicală și altele. Dar mila Bunului Dumnezeu nu m-a părăsit niciodată. Am patru copii și fata mea e suspectă de leucemie, dar cei trei băieți sunt sănătoși.

În anul 2010, am avut fericirea, datorită bunătății și ajutorului surorii mele Vilica, de a veni în Spania. În Coslada se află biserica creștin-ortodoxă cu hramul Sfântului Nectarie. Acolo se află părțile din sfintele sale moaște. Am cerut puțin ulei din candela care arde la sfintele moaște și m-am uns pe piciorul drept pe care, în 2009, l-am rupt de trei ori și a fost sudat strâmb în ghips. Aveam niște dureri foarte mari de picior și de ochi. Ochii roșii, umflați și inflamați și cu rană pe corneea la stângul. Am făcut mult tratament la ochi, s-a mai ameliorat puțin, dar tot mă dor și mai sunt roșii.

Dar, după ce am citit cartea cu Sfântul Nectarie și am cerut ulei de la racla sfântului, m-am uns și am așteptat să facă sfântul și cu mine, ca și cu mulți alții, o minune. Dar mai rău mă dureau, și piciorul, și ochii, și mâna dreaptă, care e foarte strâmbă. Atunci am deznădăjduit și m-am certat cu toți sfinții la care eu mă rugam zilnic, și cu sfântul meu înger păzitor, și am zis: „Știu că sunt foarte păcătoasă, dar chiar așa, să nu vă fie milă și de mine, că nu mai pot îndura durerile!? Gata, nu mai merg la biserică, nu mai țin post, nimic nu mai fac!”

Apoi am mers de m-am spovedit. Mă așteptam la un canon greu, de vreme ce eu, o păcătoasă, am îndrăznit să mă cert cu Bunul Dumnezeu și cu toți sfinții care m-au ajutat atât de mult, până la aproape cincizeci de ani, cât am eu. Acum nu mai simt durere în picior aproape deloc, doar ochii mai sunt inflamați și

mă ustură. Nu găsesc cuvinte de mulțumire către Bunul Dumnezeu și Maica Domnului și Sfântul Nectarie, către care mă rog zilnic. Îi rog pe toți să mă ierte și le mulțumesc din suflet.

Voi spune tuturor minunea ce s-a săvârșit cu mine, o păcătoasă fără pereche, căci, precum spune Sfântul Efrem Sirul: „De fiecare dată mă întorc la păcate precum câinele la vărsătura sa și în loc să șterg din ele, adaug altele noi, niciodată achitându-mă de datoria mea.”

Nu voi înceta niciodată să mărturisesc minunile pe care Bunul Dumnezeu le face cu mine, păcătoasă roaba sa, Maria, prin minunații Lui sfinți. Dacă voi avea ocazia, voi plăti sfântului o liturghie la Eghina.

Dumnezeului nostru slavă pentru toate!

(Maria Mocanu, Coslada, 2011)

„De ce eu, Doamne? De ce eu?”

Povestea mea începe în urmă cu opt ani, când eu și soțul meu ne-am hotărât să ne unim destinele și să mergem pe același drum, dorind, ca orice tineri, un copil care să ne bucure viața. Visul nostru părea în scurt timp că prinde contur: la un an de la nuntă avea să vină pe lume Vlad-Andrei, băiețelul mult așteptat. Atunci începeam să simt ce înseamnă să fii mamă, ce trăiri unice poți avea când îți strângi la piept pruncul. Eram cu adevărat fericită: în sfârșit îmi găsisem un rost, aveam o menire în lumea asta.

O veste dureroasă însă avea să-mi aducă, la niciun anșor de viață al lui Vlăduț, o imensă tristețe în suflet: băiețelul meu se născuse cu o boală cumplită, care i-ar fi chinuit viața și i-ar fi scurtat-o. Șocul a fost inimaginabil; totul se năruia în jurul nostru. Era o permanentă suferință și o imensă neputință. Cineva

„binevoitor” ne spunea că nu va apuca maturitatea și că nu exista nicio modalitate de vindecare. Trebuia doar să urmeze un tratament pentru a-i prelungi viața, tratament care consta în transfuzii de sânge la 3–4 săptămâni, căci Vlăduț suferea de o boală gravă: talasemie majoră.

Primul sentiment pe care l-am încercat a fost revolta: „De ce eu, Doamne? De ce eu?” Eram derutată, nu mai știam ce vreau, încotro s-o apuc. Știam în adâncul inimii mele că într-o zi avea să se înfăptuiască minunea, că Dumnezeu nu mă va lăsa. Atunci am cunoscut-o pe Sfânta Parascheva, atunci am început să mă rog ei și chiar am reușit cu pruncul meu să ajungem la ea, spre a-i primi binecuvântarea. Îmi ieșeau în cale oameni buni și credincioși, care mă încurajau, la fel ca și mama. Gândul la Dumnezeu și sprijinul moral al oamenilor din jur mi-au dat putere să merg mai departe. Am avut-o aproape pe buna mea prietenă și vecină, care nu m-a lăsat să mă prăbușesc, care îmi vorbea într-una, cu o credință de nestrămutat, că va fi bine, să-mi pun mare nădejde în Domnul și sfinții Săi, în Maica Domnului, care ne duce rugăciunile mai departe la Mântuitorul și nu ne lasă la greu.

Mă rugam să-mi dea un semn divin, care să mă liniștească. Și astfel, am visat-o pe sfânta mea dragă, Parascheva, cum stătea de vorbă cu mine și încerca să mă liniștească, spunându-mi: „Nu-ți face probleme! Copilul tău se va face bine!” Atunci am avut pentru prima oară certitudinea că Bunul Dumnezeu ne va ajuta, că am pentru ce lupta. Între timp aflatam că există o modalitate de vindecare completă: era vorba de un transplant de măduvă de la un donator înrudit (de preferat). Cineva aflat cândva în aceeași situație cu noi rezolvase această problemă. Transplantul trebuia făcut în afara țării, de preferat la o vârstă cât mai fragedă, pentru a nu exista complicații. Atunci ne-am gândit la posibilitatea de a aduce pe lume un alt copil: era dorința de a-l salva pe Vlad, dar și bucuria de a avea, în sfârșit, un prunc sănătos. Au urmat câțiva ani de așteptare, de încordare

și neputință. Boala evolua și devenea tot mai chinuitoare: începeau alte tratamente greu de suportat pentru un copilăș plâpând. Se dădea în mine o luptă aprigă între nădejde și dez-nădejde.

Un părinte credincios de la Mănăstirea Tăricești, plecat de timpuriu la cele veșnice, îmi tot spunea: „În momentul în care vei accepta ce ți se întâmplă și vei lăsa în voia lui Dumnezeu chinul tău, atunci va veni și ajutorul de la El.” Și așa a și fost. Tot de la părintele Zosima am aflat de Sfântul Nectarie: „E un sfânt al zilelor noastre, care vine grabnic în ajutorul nostru, dacă-l chemăm. Roagă-te lui!” Mi-a dat mir, cu care l-am uns pe Vlăduț și mi-a recomandat să-i citesc acatistul și viața. Așa l-am cunoscut pe sfântul meu iubit. Minunile lui mi-au dat aripi și putere să lupt pentru micuțul meu. Am ajuns la Mănăstirea Radu Vodă, unde m-am închinat și am dat un acatist, în care-i ceream sfântului să ne ajute cum știe el mai bine.

La un an avea să se îplinească minunea. Trebuie să mai amintesc un fapt extraordinar: visul trimis de Maica Domnului, din care înțelesesem că voi naște un copil sănătos și compatibil. Era în Postul Sfintei Mării, când mi-am propus să citesc Acatistul Maicii Domnului „Grabnic Ajutătoarea”. La scurt timp aveam să aflu că voi deveni a doua oară mamă.

Urma un drum presărat cu emoții mari, pentru că doctorii nu-mi garantau că al doilea copil va fi sănătos: exista același risc ca și la primul. Pentru siguranță, trebuia ca la nouă săptămâni de sarcină să fac o biopsie pentru a vedea dacă viitorul copil va fi sau nu sănătos. Eram chinuită de două gânduri: de a aduce pe lume un copil bolnav sau de a face păcatul întreruperii de sarcină. Rezultatul analizei întârzia, sarcina evolua și nu aveam niciun răspuns. Mă rugam neîncetat către Maica Domnului să nu mă pună să aleg, să rezolve ea cum e mai bine.

Bucuria a fost foarte mare când am aflat că pruncul era sănătos. Venise momentul să nasc. Medicul hotărâse ca la naștere să recolteze sânge din cordonul ombilical, pentru a-l supune

probelor de compatibilitate. La două zile de la venirea pe lume a fetiței noastre, Maria, am primit un mesaj care suna astfel: „Din primele teste s-ar părea că frații sunt compatibili.” Minunea se împlinise în sfârșit. Până la vindecarea lui Vlăduț mai era foarte puțin. După ce am trecut și de obstacolul strângerii banilor pentru transplant (și aici am primit ajutor grabnic!), am ajuns în Italia. În ziua de Izvorul Tămăduirii (pe 29 aprilie 2011) ne-am internat în Spitalul Bambino Gesù din Roma. Eram o străină, nu cunoșteam limba, mi-era frică, dar și de data asta Sfântul Nectarie și Maica Domnului mi-erău alături.

Citeam tot timpul din noile minuni ale sfântului și mă hrăneam cu speranță și credință. Am simțit la un moment dat, când mă aflam în camera sterilă, un miros dulce de mir și nu știam de unde vine. Această mireasmă mi-era cunoscută: numai sfântul putea fi.

După zece zile de chimioterapie a sosit și ziua cea mare, ziua în care băiețelul meu urma să primească o nouă viață, iar fetița mea, în calitate de donator, era supusă unei intervenții chirurgicale. Pe 9 mai Vlad se naștea a doua oară: Dumnezeu, prin minunea noastră, Maria, avea să-i rezerve un alt destin, acela al unui copil cu copilărie.

Treizeci și cinci de zile, cât a stat în spital, nu a avut nimic, nu a făcut nicio complicație. Totul a mers de la sine, căci de acum știa El ce face. Parcă-mi spunea cineva: „Degeaba i se dau medicamente, căci oricum e deja vindecat de Dumnezeu.”

A stat cuminte, conectat la aparate. Parcă cineva îl calma și-l făcea mai înțelept. Acum, la șase luni de la transplant, totul merge bine; perioada dificilă a trecut.

Așteptăm cu nerăbdare să ajungem acasă și să-mi strâng în brațe fetița, s-o luăm de la capăt și să trăim în sânul acelei familii adevărate la care am visat când m-am căsătorit. Și culmea: șase luni de la transplant înseamnă 9 noiembrie, ziua Sfântului Nectarie Taumaturgul.

Această zi va purta pentru noi și mesajul că fiul nostru s-a vindecat complet. Dumnezeu și sfinții Lui ni l-au trimis. Dorința ni s-a împlinit. Din această lecție de viață am învățat că încercările ni se dau cu un rost: de a deveni mai buni, de a ne mântui. Îți mulțumim, Doamne, că ești lângă noi, ne ocrotești și ne ajuți la nevoie!

(Magda Decu, Călărași)

Medicul oncolog mi-a zis: „Mulțumiți Cerului”

Sfântul Nectarie a apărut în viața mea atunci când eram trufașă, mândră, egoistă, nerăbdătoare. Viața mea era complet răvășită din propria mea voință (căci mă abătusem, cu bună știință, de pe cale și nu aveam vreo justificare). Am făcut un *Papanicolau* (fără să am vreun simptom, ci doar un control de rutină) și am aflat că sunt suspectă de cancer. S-a confirmat la București. Deznădejdea m-a cuprins și îi vedeam pe cei trei copii ai mei (mici toți) rămânând fără mamă... Am trecut prin momente de deznădejde, de furie, de negare... Până când mi-am dat seama că nu am nicio nădejde, decât aceea de a mă lăsa în voia lui Dumnezeu.

Am început tratamentul de radioterapie, operația era programată pentru luna octombrie a anului 2008. Am început să merg la Radu Vodă în București, dar îmi încolțea în minte dorința de a merge în Eghina. Am ajuns la Sfântul Ioan Rusul, la Kato Xenia (unde e o părticică a brâului Maicii Domnului), la Cuviosul David și la Sfântul Nectarie. Am ajuns căzută, disperată. I-am zis sfântului precum în acatist: „În viața mea în mâinile tale!” și am simțit în acel moment că totul va fi bine. Am fost încredințată lăuntric de acest lucru. Mă dusesem căzută și mă întorceam cu

nădejde tare! I-am promis sfântului că mă voi duce în fiecare an, dacă Domnul va rândui să fie bine. Am făcut operația și după operație medicul oncolog mi-a zis: „Mulțumiți Cerului că numai un infim procent de femei «surprind» cancerul de col în stadiul zero!”

Știu că Sfântului Nectarie îi datorez asta, Maicii Domnului care s-a uitat nu la vrednicia mea (care nu există), ci la cei trei copii ai mei – de asta sunt convinsă! Anul trecut am ajuns, cu ajutorul Domnului, de două ori, anul acesta la fel: la hramul la Sfântului Ioan Rusul și o dată la hramul Sfântului Nectarie. Anul acesta, acum, recent, m-am întors și vreau să spun tuturor celor care, într-un fel sau altul, suntem încercați: trăim într-o lume atât de degradată sufletește, plină de nonvalori, încât toate necazurile, bolile, greutățile sunt mila Domnului asupra noastră! Ar fi bine să ne cercetăm cu toții sufletele și să scoatem gunoiul ce zace acolo... Prin spovedanie, Sfânta Împărtășanie, prin întoarcerea la Dumnezeu și sfinții Lui, eu una Îi mulțumesc Domnului că m-a trecut prin așa o încercare, Îi mulțumesc că mi-a dat boala asta, fiindcă dacă nu, azi cred că eram moartă sufletește! Am învățat mai multe și nădăjduiesc în Domnul că totul va fi bine dacă El va dori!

Las, pentru cei doritori, telefonul/faxul din Eghina: 00302297053821; 0030/00302297053806; 00302297053998; pentru cei care cunoașteți engleza, o puteți cere pe maica Hristonimphi (cunoaște engleza). Celor care vor ulei din candela sfântului, din Eghina, vă dăruiesc cu mare drag. Adresa mea de e-mail este: sfnectarie@gmail.com. Țin să vă spun că la îndemnul unei doamne cunoscute în Eghina am ajuns, cu darul Domnului, și la Nea Makri, unde este Sfântul Efrem cel Nou. Recomand din toată inima să îl „căutați”, citind cartea cu noi minuni ale Sfântului Efrem, apărută la Editura Sophia (și veți înțelege de ce). Mergeți și la Malevi dacă puteți, și acolo veți afla mângâiere și dar de la Domnul. Iertați pentru tot și Domnul să ne miluiască pe toți!

(Grecu Anamaria, Brăila)

„Mergeți la moaștele lui...”

Dacă ne rugăm cu credință și cu lacrimi, Sfântul Nectarie ne ajută! Este și cazul meu, ca și al multor altor oameni despre care am citit. Prima dată am auzit de Sfântul Nectarie în urmă cu doar câteva luni, când o măicuță i-a dat mamei mele acatistul sfântului.

Tatăl meu era atunci grav bolnav. La numai 53 de ani, doctorii i-au pus un diagnostic nemilos: stenoză aortică. Trebuia operat pe cord deschis. Era singura lui șansă de a trăi. Am primit vestea cu frică și cu lacrimi. Era totuși vorba despre o intervenție pe inimă. De parcă nu ar fi fost destul, tatăl meu mai căpătase și o infecție gravă, localizată tot pe inimă. Această boală i-a dat dureri articulare și musculare cumplite, nu mai putea respira aproape deloc, timp de două săptămâni a dormit câte 10–15 minute pe noapte și numai în șezut. Era cumplit, iar noi eram legați și de mâini și de picioare.

Am aflat despre un doctor pe care îl pomenesc mereu în rugăciunile mele, dar căruia nu-i pot da numele, pentru că nu i-am cerut permisiunea. Profesează la Spitalul Militar din București și, sigur, se recunoaște în aceste rânduri. Deși am ajuns cu greu la el, pentru că e foarte aglomerat, Dumnezeu a vrut ca el să fie cel care aici, pe pământ, ne-a ajutat. Spun asta deoarece din ceruri am primit ajutor divin cum nici nu speram că se va întâmpla vreodată. În situația dată, speranțele noastre se amestecau cu lacrimile de durere.

Singurul lucru care ne-a mai rămas atunci de făcut a fost să ne rugăm. Eu și mama mea am început să Îl rugăm pe Dumnezeu să facă o minune și să nu-l ia pe tata așa de devreme. Eu cred că Dumnezeu ne-a trimis ajutorul lui prin Sfântul Nectarie. În focul acestor grele încercări, am avut un vis, iar în acel vis tatăl meu mi-a promis că se va face bine. Mi-a dat

speranță visul meu. Știam că nu era înșelare diavolească. Încercarea cea grea nu a fost operația în sine, care a decurs bine, ci faptul că, la două săptămâni după intervenție, tata a făcut un stop cardiac de zece minute și încă trei de câteva secunde. Atunci am crezut că totul se prăbușește, atunci ne-a fost teamă că-l vom pierde. Mama trăia cu calmante, fratele meu stătea mai mult la spital decât acasă, iar pe mine m-a copleșit durerea.

Ca prin minune, exact așa cum Îl rugaserăm noi pe Dumnezeu, tata și-a revenit. Infecția de la inimă s-a vindecat, i-a fost montat un stimulator cardiac, noua valvă funcționează cum trebuie. De câteva zile a venit acasă și e foarte bucuros. E adevărat că el e un om activ de felul lui și că îi e greu să nu poată face tot ceea ce făcea înainte de operație, motiv pentru care nu prea stă el degeaba, dar se simte din ce în ce mai bine, atât fizic, cât și psihic. A suferit și o depresie postoperatorie și nu e de mirare, atâta timp cât a stat în spital aproape trei luni și a avut complicații peste complicații.

Acum, slavă Domnului, putem să ne bucurăm. Ne-am rugat la Mântuitorul Iisus Hristos, la Fecioara Maria, la toate Puterile Cerești, și ne-au ajutat. Sfântul Nectarie a mijlocit pentru noi în tot acest timp. Am simțit ajutorul lui cel sfânt și sper să mă ajute Dumnezeu să respect toate promisiunile pe care i le-am făcut. Rugați-vă lui cu credință și vă va ajuta. Mergeți la moaștele lui, în țară, la Mănăstirea Radu Vodă din București sau în Grecia, dacă puteți. Nu vă pierdeți speranța și credeți în el. Dumnezeu să vă ajute.

(Simona Dumitru, Rm. Sărat)

O mărturie de suflet...

Danion Vasile

Cu ajutorul lui Dumnezeu, am editat o nouă carte despre minunile Sfântului Nectarie. Și cred că a venit momentul să precizez câteva lucruri.

În anul 2002, am primit binecuvântarea PS Varsanufie Prahoveanul (care pe atunci era și stareț al Mănăstirii Radu Vodă și îmi era duhovnic) să strâng mărturii despre minunile Sfântului Nectarie. Nu după multă vreme, pe data de 26 septembrie 2002, s-a născut prima mea fiică, Nectaria (care a fost botezată chiar de PS Varsanufie la primul hram al sfântului ținut la Mănăstirea Radu Vodă).

Exact în ziua în care s-a născut Nectaria mi s-a propus să lucrez ca director al Editurii Bunavestire din Galați, după ce cele două sedii – din Bacău și Galați – se separaseră). Trebuie spus că Editura Bunavestire îl făcuse cunoscut pe sfânt în țara noastră prin tipărirea primelor cărți devenite reper: cea roșie, coordonată de părintele diacon Nicușor Morlova – *Sfântul Nectarie Taumaturgul* – și cea albastră, scrisă de Sotos Hondropoulos – *Sfântul secolului nostru*). În perioada respectivă rămăsesem fără loc de muncă, așa că ajutorul sfântului nu a întârziat să se arate, dându-mi posibilitatea nu numai să îmi găsesc un serviciu, ci mai ales să tipăresc cărți duhovnicești – vieți de sfinți, paterice, învățături ale Sfinților Părinți. Colaborarea cu editura respectivă (care ulterior și-a schimbat numele în Editura Egumenița) mi-a marcat viața, așa că le mulțumesc celor care se ostenesc acolo pentru sprijinul oferit. În anul 2003 am reușit să tipăresc – în volumul *Noi minuni ale Sfântului Nectarie*

(Editura Bunavestire, Galați, 2003) – câteva dintre primele minuni făcute de sfânt în țara noastră. Cartea a fost primită cu mult drag de cititori.

Au trecut șapte ani în care am strâns mărturii despre Sfântul Nectarie. În august 2010 i-am cerut sprijinul lui Ciprian Voicilă pentru definitivarea cărții, întrucât era vorba de o cantitate mare de mărturii care trebuiau tipărite, iar eu lucram în paralel la strângerea de mărturii făcute de sfinții închisorilor. El nu numai că s-a ocupat de îngrijirea ediției, ci a și adus alte noi mărturii.

Cartea respectivă a fost lansată de praznicul Sfântului Nectarie din Eghina, pe 9 noiembrie 2010. De atunci, numărul celor care au trimis mărturii, în urma apelului din carte, a crescut considerabil. Am primit atât de multe mărturii, încât era prea mult material pentru a fi tipărit într-un singur volum. Am selectat deci majoritatea mărturiilor despre vindecări minunate pentru acest volum, iar celelalte mărturii vor vedea în curând lumina tiparului, în volumul *Minunile Sfântului Nectarie – Din Eghina românească*.

Ele vor vedea lumina tiparului la Editura Areopag, o editură care are *povestea* ei. Cu câțiva ani în urmă, PS Varsanufie, care îmi era duhovnic, mi-a dat ascultare să îmi deschid propria editură. Dar, după ce m-am ocupat de toate actele necesare, nu am avut curajul de a porni activitatea, preferând să lucrez la Editura Egumenița – și nu am făcut ascultare, lucru care nu avea cum să aibă roade bune... Dar, din pricina unor anumite ispite pe care nu e cazul să le amintesc aici, am fost nevoit să îmi schimb locul de muncă. Și atunci, la începutul acestui an, s-a născut Editura Areopag. M-am rugat Sfântului Nectarie să mă ajute în această lucrare, și mare este bucuria mea că am reușit să reeditez deja volumul *Minuni în România*, să tipăresc cartea de față, și să pregătesc noul volum cu *Minuni din Eghina românească*. Am exportat aici proiectul pornit la Editura Egumenița (care, de altfel, mi-a solicitat să precizez în această carte că viitoarele mărturii despre ajutorul Sfântului Nectarie trebuie

trimise direct pe adresa Editurii Areopag, pentru a se evita eventualele încurcături cu poșta).

În anul 2003 am scris despre Mănăstirea Radu Vodă, numind-o *Eghina românească* – și așa și este. Cititorilor le-a plăcut această sintagmă, care s-a răspândit odată cu faima mănăstirii din București. Cred că este momentul să scriu, pentru prima dată, ceva legat de aducerea moaștelor Sfântului Nectarie la această binecuvântată mănăstire. Mă rog lui Dumnezeu să mă acopere cu harul Său atunci când dau această mărturie.

Auzisem de Sfântul Nectarie dinainte ca prima carte despre el să fie tipărită în limba română. În anul 1998 m-am rugat lui să mă ajute să ajung profesor de religie, dând un examen la care aveam multă materie de pregătit (și timpul era foarte scurt, întrucât tocmai mă întorsesem din luna de miere). Sfântul m-a ajutat și, pentru o vreme, am fost profesor de religie.

Nu după multă vreme, când soția mea a rămas însărcinată, ne-am hotărât ca, dacă vom avea o fată, să îi punem numele Nectaria. (În acea perioadă, când încă nu se prea știa în țara noastră despre Sfântul Nectarie, e puțin probabil să fi existat alte fete cu acest nume în România – eu unul nu auzisem de niciuna.) Unii ne-au spus că e un nume ciudat, nepotrivit, dar nouă ne plăcea să avem o fată ocrotită de Sfântul Nectarie. Dar soția mi-a dăruit atunci un băiat, pe care l-am pus sub ocrotirea Sfântului Apostol Codrat, Nectaria venind pe lume abia în 2002. În acel an, eram foarte triști că trebuia să ne mutăm din apartamentul în care locuiam în gazdă. Și, cu multe încercări, am reușit să ne mutăm, cumpărând un apartament în apropierea Mănăstirii Radu Vodă, unde aveam duhovnicul. Atunci a făcut Sfântul Nectarie o altă minune, ajutându-ne să obținem banii când părea cu neputință (am scris mai pe larg despre aceasta, inițial în volumul meu *Cartea nunții*, Editura Nemira, 2003; textul a fost inclus în cartea *Noi minuni ale Sfântului Nectarie*, de unde a fost preluat – cu toate celelalte mărturii din România – în volumul *Sfântul Nectarie – Minuni în România*)

Dar, dacă despre ajutorul cu casa am scris încă din 2003, o altă minune am trecut-o sub tăcere mai mult de zece ani – și cred că e momentul să o fac cunoscută acum. Ceea ce m-a convins să fac această mărturie a fost o altă minune, care deschide volumul *Minunile din Eghina românească*). Părintele Bogdan Ionuț Văduva povestește printre altele cum, cerându-i maicii starețe de la Mănăstirea Sfânta Treime din Eghina o părticică din moaștele Sfântului Nectarie pentru biserica din București unde slujește, maica l-a refuzat cu delicatețe, spunându-i că în București sunt moaște la Mănăstirea Radu Vodă, care „este un loc ca și Eghina, unic”. (Și i-a dăruit părintelui, ca binecuvântare pentru parohia sa, o icoană – de care se leagă minunea relatată acolo.)

Întrucât părticele din moaștele Sfântului Nectarie au ajuns în ultimii ani la mai multe schituri și mănăstiri din diferite părți ale țării noastre, am să spun ceva despre aducerea sfintelor moaște la Mănăstirea Radu Vodă.

În septembrie 2001, PS Varsanufie Prahoveanul, fostul meu duhovnic – care avea evlavie față de Sfântul Ierarh Nectarie – a fost hirotonit ca episcop.

Eu mă aflam într-un pelerinaj în Grecia în acea perioadă. Aveam la mine o scrisoare oficială, prin care el cerea Mănăstirii Sfânta Treime din Eghina o parte din moaștele Sfântului Nectarie pentru Mănăstirea Radu Vodă, unde era stareț. Înainte de a pleca eu în acel pelerinaj, el mă binecuvântase să aduc acel mare dar pentru mănăstire, spunându-mi că le va cere și părinților din mica obște bucureșteană să se roage pentru ca demersul să fie încununat de succes.

Dar organizatorul pelerinajului, care era un ucenic al părintelui Dionisie de la Colciu, vrând să petreacă mai multe zile în Sfântul Munte Athos, după ce ne-am închinat la moaștele Sfântului Spiridon în insula Corfu, a decis să plecăm direct spre Athos, fără să mai trecem prin Eghina.

Tristețea mea a fost mare, dar am nădăjduit că rugăciunile duhovnicului meu și ale celor care s-au mai rugat pentru aducerea moaștelor în România nu vor rămâne neascultate. Am cerut și altor părinți de la Sfântul Munte Athos să se roage pentru aceasta. Și, în mai puțin de un an, Sfântul Nectarie a venit – prin moaștele sale –, la Mănăstirea Radu Vodă.

Așa cum Sfântul Nectarie, în copilăria sa – când îl chema Anastasie – îi scrisese lui Hristos, și Acesta îi împlinise cererea, deși scrisoarea ajunsese pe mâna unui negustor credincios, tot așa sfântul însuși a primit scrisoarea PS Varsanufie – deși cererea nu ajunsese la destinatar, la mănăstirea din Eghina.

Într-o frumoasă frescă, pictată în clopotnița mănăstirii după aducerea sfintelor moaște, Sfântul Nectarie din Eghina îi închină Domnului Hristos Mănăstirea Radu. Lângă sfânt, în genunchi, este zugrăvit și PS Varsanufie. Autorul frescei a zugrăvit imaginea fără știrea PS Varsanufie, care din smerenie ar fi putut să se împotrivească. Dar cred că imaginea este foarte potrivită, căci vorbește în mod tainic despre o legătură duhovnicească foarte strânsă. Eu însumi m-am convins de această legătură, într-un chip minunat. Odată, când PS Varsanufie se afla în Grecia, l-am visat în chip minunat lângă moaștele Sfântului Nectarie, care era viu în raclă și mi-a vorbit. Nu știam că duhovnicul meu plecase din România în Eghina. Vorbind cu el la telefon, mare a fost mirarea mea când am aflat că el fusese chiar la moaștele sfântului. (De altfel, sfântul îl și vindecase cu ani în urmă, arătându-i-se când era foarte bolnav și sleit de puteri; întâmplarea cu pricina a fost relatată într-o anumită publicație, însă fără obiectivitate, nefiind o mărturie directă.)

De ce am scris despre minunea cu scrisoarea care nu a mai ajuns din Eghina, minune despre care – ca și despre altele – PS Varsanufie s-a sfîit să vorbească? Tocmai pentru că știu faptul că și alte biserici, mănăstiri și schituri din țara noastră vor să primească același dar – o mică parte din moaștele Sfântului Nectarie – așa cum a primit Mănăstirea Radu Vodă și apoi și

alte sfinte locașuri, în ultimii ani, după multe rugăciuni și stăruințe.

Secretul obținerii unui asemenea dar – fie că este vorba de sfinte moaște de la Sfântul Nectarie din Eghina (sau de la Sfântul Ioan Rusul, de la Sfântul Ioan Maximovici sau de la alți sfinți mari făcători de minuni) – este unul singur: stăruința în rugăciune. Așa cum s-a rugat în 2001 și părintele Varsanufie și alți monahi sau credincioși, și rugăciunea le-a fost ascultată nu după multă vreme.

Oricum, în ultimii ani Sfântul Nectarie a făcut o mulțime de minuni în toată lumea, nu doar în locurile în care se află părțile din sfintele sale moaște (de altfel, așa cum îi mărturisea unei femei în chip minunat, răspândirea acestor sfinte moaște în toată lumea a fost tot o lucrare a lui Dumnezeu, care altfel ar fi putut să îl lase cu trupul întreg – precum sunt Sfântul Spiridon și alți sfinți).

Țara noastră, care este cu adevărat o Grădină a Maicii Domnului (așa cum a spus chiar Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu), este un pământ binecuvântat. Și, în ultimii ani din ce în ce mai multe locuri sunt binecuvântate de Sfântul Nectarie. Și, încet-încet, cu toate ispitele și tulburările care vin din lucrarea diavolului, Eghina românească devine din ce în ce mai mare... Și crește, spre slava lui Dumnezeu, peste tot unde există evlavie față de sfântul făcător de minuni...

Danion Vasile

Din învățăturile sfinților despre crucea bolnavului

Filosofia bolii

Sfântul Teofan Zăvorâtul: „Domnul este aproape de dumnea-voastră, și Maica Domnului, și cerul cu ajutorători grabnici vă vor înconjura. Iar de bolit cu toții bolim și ieșire nu mai zărim. Oare întâmplător este acest lucru?! Oare ei nu văd?! Și văzând, oare nu împreună-pățimesc cu noi, și nu sunt gata să ne ajute?! Și, totuși, ne lasă să ne chinuim. De vreme ce ei sunt cu totul dragoste, înseamnă că nu îngăduie aceasta cu dușmănie. Și, dacă așa stau lucrurile, ce vrea să fie asta?

Același lucru care se întâmplă între plăcinta coaptă în cuptor și gospodină. Dați plăcintei simțire, gândire, limbă... Ce i-ar spune ea gospodinei? «Matusca! M-ai pus aici și mă prăjesc... Nicio fărămitură din mine n-a rămas neprăjită, totul mă arde ceva de nerăbdat... Și necazul este că nici ieșire de aici nu văd, nici sfârșit la chin nu știu de unde să aștept. Mă întorc la dreapta, mă întorc la stânga, înainte ori înapoi, ori în sus: peste tot închis, iar căldura e de nesuferit. Ce ți-am făcut? De ce asemenea dușmănie din partea ta?» și așa mai departe. Dați gospodinei puțină de a înțelege graiul plăcintei. Ce i-ar răspunde ea? «Ce dușmănie? Dimpotrivă, eu pentru tine lucrez. Rabdă puțin, și ai să vezi cât de frumoasă ai să ieși! Și ce mireasmă se va răspândi din tine în toată casa! Ceva de minune! Așa încât fă bine de mai rabdă puțin și vei vedea bucurie.» Ați luat cunoștință de spusele plăcintei – acum băgați la cap și spusele gospodinei și treceți cu seninătate la așteptarea deznodământului fericit.”

Cât de simplu este să explici altuia această teorie, și cât este de greu să ți-o spui ție, atunci când te afli pe patul bolii. Nu vrem să credem că boala ne curățește sufletul, preferăm să fim sănătoși. Și totuși, plăcinta care nu trece prin cuptor nu poate fi mâncată...

Sensul vieții

Părintele Paisie Aghioritul: „Atunci când oamenii nu prind sensul cel mai profund al vieții, se chinuiesc chiar și atunci când primesc binecuvântările lui Dumnezeu și prilejurile pe care El le dă pentru mântuirea lor. În timp ce acela care se așază corect duhovnicește, de toate se bucură. Și mai slab la minte să fie, se bucură. Și sărac să fie, tot se bucură.”

Nu este de mirare că este așa. Cum să nu se chinuiască cei care nu înțeleg sensul vieții, câtă vreme prilejurile de mântuire nu sunt decât stavile împotriva patimilor și a poftelor? Și iată că dacă cei slabi la minte află acest sens pot gusta o fericire care le este străină celorlalți. Mântuirea nu presupune un examen în fața unor profesori universitari. Hristos nu a propovăduit necesitatea diplomelor universitare pentru mântuire.

Acest fapt îl înțeleg bolnavii care, deși sunt apăsați de durerile lor, gustă liniștea și dulceața raiului...

Mucenicia bolii

Cuviosul Paisie Aghioritul: „De obicei noi spunem: «să ne îngrijim ca bolnavii să fie mai întâi ajutați omenește, iar în ceea ce nu vor putea fi ajutați omenește, îi va ajuta Dumnezeu». Dar nu trebuie să uităm că, pentru ca oamenii care suferă de o boală gravă să fie ajutați omenește, ei trebuie să treacă printr-o mare suferință, printr-o adevărată mucenicie. Trebuie să facă o mulțime de consultații, operații, transfuzii, chimioterapii, radioterapii. Înțepături pentru transfuzii, înțepături pentru perfuzii... Să i se găurească venele, să-i bage hrană pe nas, să nu poată dormi... Iar toate acestea pentru ca să se facă ceea ce este ome-

nește. Ai înțeles? Nu este ceva simplu cum e, de pildă, o rană care a adunat puroi și trebuie spartă ca să iasă puroiul, după care se tămăduiește. Ci aici toate acestea sunt o întreagă procedură. De aceea nu trebuie să stăm liniștiți și să spunem: «este în regulă, bolnavul acesta a ajuns pe mâinile unor medici buni», ci să avem în vedere că, pentru a fi ajutat medical, bolnavul trebuie să treacă printr-o întreagă suferință, iar noi să ne rugăm cu durere pentru el, ca să-i dea Hristos răbdare.”

Cât de simplu este să ne debarasăm de bolnav, ducându-l la un spital și lăsându-l pe mâinile medicilor... Dar ar trebui să ne dăm seama că în spital îi este și mai greu, pentru că este lipsit de dragostea familiei. Acolo este tratat ca un obiect, ca un produs fabricat pe bandă rulantă. Dacă îl tratăm cu indiferență, s-ar putea ca ajutorul medicilor să fie fără efect.

Preotul de spital

Sfântul Antonie de la Optina: „Scrii că nu ai folos de la preoții din Moscova ca de la părinții de prin sihăstria. Asta poate și pentru că *nu este prooroc disprețuit decât în patria lui* (Matei 14, 57), și neluat în seamă. Așa că nu ei (preoții din Moscova) sunt vinovați, ci cei care caută folosul duhovnicesc fără credință. Există oameni smeriți, care pot primi ceva de folos de la orice preot, și există oameni fără smerenie, care nu numai că nu se încred întru totul în preoții aflați încă în viață, dar nu se încred nici măcar în Părinții plecați dintre noi, în cei cinstiți de Biserică. Așa că doresc fierbinte ca și tu, ucenic fără fățarnicie, să fii ca cei dintâi, nu ca ceilalți, pentru ca Domnul să poată privi și asupra smereniei tale, și nu va mai trebui să te duci nici prin pustii, nici la Ierusalim. Căci împărăția lui Dumnezeu nu se află pe cine știe ce munte înalt, ci jos, pe pământ, de vreme ce cei cu inima smerită o vor afla înlăuntrul lor.”

Sunt bolnavi care, dacă nu găsesc un preot de spital foarte sporit duhovnicește, refuză să se spovedească. Dar Hristos ne trimite în fiecare moment ceea ce ne este de trebuință. Nu este

și mai sporit preotul de spital? Nu e nimic. Înseamnă că bolnavului îi este de ajuns să se spovedească la el. Și, în situații limită, Dumnezeu rânduiește să ajungă la bolnav preoți cu viață sfântă. Și nu neapărat chemați în chip minunat, cum era uneori chemat la căpătâiul bolnavilor Sfântul Ierarh Ioan Maximovici. Ci prin *întâmplări* rânduite de Dumnezeu, care, în cele din urmă, tot mici minuni sunt...

Fuga de împărtășanie

Sfântul Nicolae Velimirovici: „Unul din voi spune: «Nu trebuie împărtășiți.» «Nu trebuie împărtășiți», zice el, «fiindcă există credința că bolnavul va muri dacă se împărtășește». Celălalt spune: «Ba trebuie, fiindcă este păcat să plece creștinul neîmpărtășit din această lume.»

Eu țin partea celui de-al doilea, fiindcă Biserica poruncește lucrul acesta. Mulți pustnici, care au trăit departe de biserici și preoți, se temeau să nu moară neîmpărtășiți, și se rugau fierbinte lui Dumnezeu să le trimită înainte de moarte un preot cu Sfânta Împărtășanie. Pronia bună a lui Dumnezeu împlinea cererea acestor bineplăcuți ai Săi și le trimitea un slujitor al altarului pentru a-i împărtăși cu Sfintele Taine. Odată împărtășiți, ei se luminau de bucurie și se despărteau de această lume mulțumiți și liniștiți. Erau cazuri când bolnavul însuși a dorit să se împărtășească, dar a murit mai înainte să ajungă preotul, iar apoi s-a întors la viață, a primit Împărtășania și a murit din nou. Un asemenea caz s-a întâmplat nu demult în apropiere de Kralievo. Asemenea cazuri arată limpede care este voia lui Dumnezeu.

Este o prostie credința că bolnavul trebuie să moară dacă se împărtășește. Multe exemple vii arată că se întâmplă tocmai pe dos. Eu însumi am fost de față la împărtășirea câtorva oameni grav bolnavi, despre care se credea că vor muri sigur. Ei bine, sunt vii și azi. Dacă bolnavii mor de la împărtășire, ar fi logic să credem că și sănătoșii se îmbolnăvesc de la ea – iar asta este o prostie și o hulă. Dacă s-a întâmplat ca vreun bolnav să moară

după împărtășire, n-a murit de la împărtășire, ci de la boală. Așa i-a fost soarta de la Dumnezeu – dar a murit cu sufletul curățit și iertat, împăcat cu Dumnezeu și oamenii.

Omul întreg la minte se gândește la moarte și când e sănătos, dar mite când este bolnav. În această împărăție a muririi nimic nu este mai credibil decât moartea. Dumnezeu i-a zis bogătașului sănătos, care își făcea planuri cu bătaie lungă în privința averii sale: *Nebunule, în noaptea asta vor lua de la tine sufletul tău – iar cele pe care le-ai strâns, ale cui vor fi?*

Când bolnavul moare, cel care l-a lipsit de împărtășire se căiește amar. Într-un oraș s-a îmbolnăvit un om. Faptul a ajuns la urechile preotului, care a venit și i-a propus să se spovedească și împărtășească. Soția i-a tăiat vorba, zicând: «Nu e pe moarte, părinte, nu e pe moarte!» Preotul a plecat. În noaptea aceea, bolnavul a murit. Atunci, femeia a început să se tânguiească: «Vai de mine, de ce nu l-am lăsat să se împărtășească!»

Or, nu știți, fraților, că Împărăția prețuiește pentru om cât toate pomenile?

Pace vouă de la Dumnezeu!”

Niciun creștin nu are niciun motiv pentru a-l împiedica pe bolnav să se spovedească și să se împărtășească. Dacă totuși o face, se poate ca prin fapta sa să își piardă mântuirea.

Sănătate sau virtute?

În *Minunile Maicii Domnului* citim: „Odinioară, lui Gherman călugărul, care era bolnav, i s-a arătat Maica Precista, spre care avea mare evlavie, și i-a zis: «Ce dorești? Sănătate sau înțelepciune?» Gherman, socotind bine, s-a rugat să-i dea înțelepciune. Și înțelepciune i-a dat.

Prin acea înțelepciune dăruită de sus, el a învățat și știa bine: elinește, latinește și evreiește, încât nu se afla nimeni în acea vreme care să știe așa de bine ca el.”

Când suntem bolnavi, să ne întrebăm și noi: ce dorim mai mult, vindecarea sau mântuirea? Și, dacă vrem mântuirea, să

înțelegem că Dumnezeu știe mai bine decât noi cum o putem dobândi. Și tot El ne și rânduiește calea de mântuire...

Prima fază a nebuniei

Părintele Paisie Aghioritul: „Pe cei nebuni, oamenii îi înnebunesc și mai mult. Când nebunia este într-o fază de început, se poate economisi cumva.”

De ce oamenii îi înnebunesc și mai mult pe cei care sunt la începutul nebuniei? Pentru că sunt mai *bolnavi* decât nebunii: sunt lipsiți de inimă. Ar putea să îi ajute să își revină la normal, dar nu o fac. Îi tratează ca pe niște obiecte, nu ca pe niște oameni. Le convine într-un fel faptul că nebunii le sunt inferiori. Prezența unui om aflat în prima fază a nebuniei zgândărește orgoliul celui mândru: are în permanență pe cineva la care să se raporteze fără să îi fie teamă că va ieși *pe locul doi*.

Abia când nebunia avansează, privitorul își regretă prostia. Regretă că nu a întins la timp mâna pentru a-l ajuta pe celălalt. Dar este prea târziu pentru regrete: a refuzat crucea de a-l ajuta, acum are de purtat o cruce mai grea – aceea de a-l îngriji.

Pașaportul încercărilor

Părintele Paisie Aghioritul: „Pentru a merge cineva în raiul cel dulce, trebuie să mănânce aici multe amărăciuni, ca să primească în mână pașaportul încercărilor. Dacă ai ști ce se întâmplă la spitale! Ce drame! Ce dureri are lumea! Câte mame, sărmanele, fac operații, se gândesc la copilașii lor și sunt cuprinse de neliniște pentru întreaga lor familie! Câți familiști au cancer, fac radioterapie și se chinuiesc! Să nu poată lucra și să aibă de plătit chirie și o mulțime de alte datorii! Dacă unii sunt sănătoși și nu o pot scoate la capăt, cu cât mai mult atunci când cineva este bolnav și se silește să lucreze pentru a putea face față cât de cât la îndatoririle lui.”

Încercăm să trecem prin viață căutând plăcerile, căutând odihna, și vrem ca în cele din urmă să obținem *pașaportul*

mântuirii, pe care alții l-au obținut numai înfruntând mari ispite și necazuri. Dacă se putea ca omul să se mântuiască fără suferință, oare Dumnezeu ne-ar mai fi dat aceste încercări? Și de ce să fie mai îngăduitor cu noi decât este cu alții care sunt mult mai curați la suflet decât noi?

Trist este că, nefiind învățat să își poarte crucea, omul modern rabdă necazurile fără să înțeleagă că au un rost, le poartă ca și cum Dumnezeu nu i-ar purta de grijă. Este îngenucheat de încercări și nu are ochi să vadă că prin ele își poate câștiga mântuirea.

Neascultarea de duhovnic

În viața Sfântului Lavrentie de Cernigov citim:

„Măicuța egumenă A. trebuia să meargă la Kiev pentru rezolvarea unor probleme de mănăstire. Cerându-i binecuvântare părintelui Lavrentie pentru a pleca la drum, acesta îi răspunde:

– Nu e bine să mergi acum, mai îngăduie puțin.

Măicuța a sărutat mâna părintelui, dar a insistat să meargă atunci. Și a doua zi s-a pornit la drum fără binecuvântare. Când se apropiau de Kiev, măicuței egumene i s-a făcut rău și a stat cinci zile în pat, neputându-se mișca, și nici nu a rezolvat vreo problemă. S-a întors la Cernigov și a cerut iertare părintelui pentru neascultare, după care povestea la toți despre întâmplarea aceasta, povățuindu-le pe surori să nu iasă niciodată din cuvântul Cuviosului Părinte.”

Ne place să îl ascultăm pe duhovnic numai când ne cere să facem lucruri ușoare, lucruri plăcute. Și nici nu ne trece prin cap că, dacă încălcăm cuvântul său, putem fi pedepsiți de Dumnezeu cu boli sau alte necazuri. Nu ne dăm seama că, lepădându-ne de cuvântul părintelui duhovnicesc, ne lepădăm și de Părintele Ceresc...

Pregătirea de moarte

Sfântul Nicolae Velimirovici: „Un altul, zăcând pe patul de moarte, își mângâia prietenii zicând: «Nouă luni de zile m-am chinuit ca să vin în această lume: oare sunt mult nouă luni de chin ca să ies din ea?»»

Și, cu adevărat, boala dinainte de moarte are o mare însemnătate. Ea le-a adus multor păcătoși veșnica mântuire. Mii de păcătoși au luat cunoștință de Dumnezeu și de sufletul lor de-abia în vremea bolii de dinainte de moarte. Și, luând cunoștință de aceste două mari realități, pe care le uitaseră toată viața, s-au pocăit cu amar, și-au plâns viața cheltuită nebuște, s-au împărtășit; și astfel, curățiți prin lacrimile lor și prin sângele lui Hristos, s-au învrednicit să intre în luminatele curți cerești. Este limpede, așadar, că boala de dinainte de moarte vine din milostivirea lui Dumnezeu. Nu face nimic dacă rudele și prietenii noștri se chinuiesc în jurul nostru în vremea bolii noastre de dinainte de moarte. Lucrul acesta este tot spre binele lor. Prin această slujbă, ei Îl îndatorează pe Făcătorul oamenilor, Care le va plăti însutit.”

Ar fi mult să ne chinuim un minut pentru a ne bucura 10 ani? La această întrebare toți am răspunde negativ. Ar fi mult să ne chinuim nouă luni pentru a ne bucura mai mult de 1000 de ani? La această întrebare, răspunsul este ceva mai dificil. De ce? Pentru că nu ne dăm seama cât de mari sunt binecuvântările de care se împărtășesc cei care se mântuiesc.

Spune-i unui copil mic că, după ce va trece printr-un tunel întunecos, va ajunge la lumină. Nu îl va interesa, îi va fi frică să intre. Dar spune-i că la capătul tunelului este mama lui. Va fugi prin tunel.

Problema este că nu avem credința că la capătul încercărilor se află cununa. Și, dacă pierdem din vedere cununa, orice încercare devine peste măsură de grea.

Roadele supărării

Părintele Paisie Aghioritul: „Când cineva are o stare sufletească bună, durerea trupească se ușurează. Iar când nu are, starea rea sufletească îi afectează sănătatea. Ia drept pildă un bolnav de cancer, căruia medicii nu mai au ce să-i facă. Dacă crede în Dumnezeu și se află într-o atmosferă duhovnicească veselă, poate trăi mai mult, altfel se poate topi de supărare și să se stingă în câteva săptămâni (...).

Se poate ca uneori cineva să fie sănătos din punct de vedere medical, analizele să nu arate nimic rău, dar, dacă are ceva care îl chinuiește sufletește, atunci să nu fie pe deplin sănătos. Pentru că cele mai multe boli încep de la supărare. Toți oamenii au câte un punct sensibil. Și de aceea o supărare pe unul îl va lovi în stomac, pe altul în cap. (...)

Medicamentul cel mai bun pentru o boală este bucuria duhovnicească, pentru că ea împrășteie harul lui Dumnezeu în suflet. Bucuria duhovnicească are cea mai mare putere tămăduitoare pentru toate bolile. Ea este alifia dumnezeiască care închide rănilor, în timp ce mâhnirea le irită.

Supărările pe care ni le produc alții sunt prilejuri de a dobândi cununi. Dacă le răbdăm, luăm cununa. Dacă nu, o pierdem. Și, odată cu ea, puțin câte puțin, ne pierdem și sănătatea. Merită?”

Leacul uitat

Părintele Paisie Aghioritul: „Mulți copii s-au făcut sănătoși cu Sfânta Împărtășanie. Atunci când citim Psalmul 145, prin care îl rugăm pe Dumnezeu să oprească hemoragiile, să-L rugăm să-i ajute și pe copiii care au leucemie, dar și pentru ca să existe sânge la spitale pentru copiii care au anemie mediteraneană. Acești copii suferă o mucenicie mai mare chiar decât mucenicia copiilor pe care i-a junghiat Irod. Copiii primesc răsplata întreagă din suferirea bolii, pentru că nu au păcate. Câți copii mici nu vom vedea în cealaltă viață în tagma mucenicească și îngerească

a pruncilor! Prunci de două luni să fie operați, să li se facă injecții și perfuzii. Unde să afle vene la sărmanii aceștia? Îi înțepă când într-un loc, când în altul... Să vezi copiii cu tumoare la cap cum li se fac raze și li se pun furtunuri într-un căpșor atât de mic. Dacă unul mare nu poate suporta, cum vor suporta copiii?”

Cât de puțini copii vin duminica la biserică... Sunt puțini părinții care se ostenesec să îi aducă la slujbă, măcar pentru a se împărtăși.

„Dar o să facă deranj, o să se supere lumea...”

Da, o să facă puțin deranj, o să se supere unii. Dar, dacă vrem să avem mâine tineri în biserică, trebuie să avem astăzi copii care vin la slujbe.

Dacă ne gândim cât de mulți copii se îmbolnăvesc, ar trebui să ne gândim că nu există alt ajutor pentru ei mai mare decât cel venit de la Dumnezeu. Un copil care e împărtășit suferă mai ușor boala decât unul care nu vine la slujbă.

Și, chiar dacă nu îi vindecă pe toți copiii bolnavi Sfânta Împărtășanie – așa cum de altfel nu îi vindecă nici pe toți adulții – totuși le picură în inimi puțină liniște.

Binecuvântările aghiasmei

În Viața Sfântului Antonie de la Optina citim: „Pe lângă împărtășania zilnică, starețul muribund mai căuta ușurare în neîncetată rugăciune și în stropirea cu aghiasmă mare, mai ales în zilele din urmă. Cerea ca nu numai el să fie stropit, ci și patul și toate colțurile, rostindu-se în acest timp versetele de la 8 la 13 ale Psalmului 50, începând cu cuvintele *Stropi-mă-vei cu isop până la și cu duh stăpânitor mă întărește*. Când cererea i se îndeplinea întocmai, era foarte alinat și exclama de câteva ori: «O, cât de trebuincioasă este stropirea aceasta! Cât de prezent devine harul lui Dumnezeu!»”

Dacă atunci când e sănătos creștinul ia dimineața anafură și aghiasmă, pentru a se sfinți, la vreme de boală va simți

binecuvântarea pe care Dumnezeu o trimite prin acestea. Dar, dacă atunci când e sănătos creștinul se ferește de ele, pentru a nu-i fi piedică pentru unele păcate, la vreme de boală nu va avea credința că ele îi pot fi de folos.

Complexul de inferioritate

Părintele Paisie Aghioritul: „Atunci când (bolnavii) vor înțelege că infirmitatea este o binecuvântare a lui Dumnezeu, se vor așeza (duhovnicește) și vor scăpa de complexul de inferioritate.”

Când bolnavul va înțelege că poartă o cruce care îi poate aduce mântuirea, nu va avea de ce să se simtă inferior celor care trăiesc în patimi. Va înțelege că ceea ce îi lipsește este puțin față de ceea ce le lipsește celor care, deși sunt sănătoși, sunt săraci în credință și au sufletele bolnave.

Despre doctorii creștini

În viața Sfântului Luca al Crimeei citim o întâmplare care a avut loc înainte de intrarea sa în cler: „La începutul anului 1920, una dintre comisiile de control a dat ordin ca icoana Maicii Domnului din sala de operații să fie dată jos de pe perete. Doctorul Valentin a reacționat puternic, fără să-i fie teamă de consecințe. A plecat de la spital, anunțând că se va întoarce doar atunci când icoana Maicii Domnului va fi pusă la loc. Unul din reprezentanții comisiei a zis cu o doză de ironie:

– Sala de operații este un serviciu public. Am despărțit statul de Biserică. Dacă chirurgul vostru vrea să se roage, treaba lui, dar să păstreze icoana acasă la el!

Valentin a rămas de neînduplecat. A repetat că, dacă icoana nu va fi pusă la locul ei, nu va mai intra în sala de operații. Curajul lui a fost admirabil. Într-o epocă atât de grea, în care era în pericol să-și piardă serviciul, chiar și viața, medicul credincios a îndrăznit să se confrunte pentru credința sa cu Puterea care nu ezita să pedepsească cu moartea orice opoziție.

Insistența și credința lui neclintită în Dumnezeu au adus rezultate grabnice.

În ceasul acela au adus la spital un caz grav. Era soția unuia dintre șefii partidului, care trebuia să fie operată imediat. Chiar ea a cerut să fie operată de profesorul Valentin. Nu îl accepta pe altul. L-au chemat în sala de vizite și l-au rugat să facă operația. Valentin a răspuns cu statornicie:

– Îmi pare foarte rău, dar după crezul meu nu pot intra în sala de operații dacă mai întâi nu vor pune icoana la locul ei.

Soțul bolnavei și-a dat cuvântul că în dimineața următoare icoana va fi la locul ei, dacă va face operația. Valentin a fost de acord. S-a dus în sala de operații. Operația a reușit. Și soțul bolnavei și-a ținut cuvântul. Icoana Maicii Domnului a fost așezată la locul ei.”

În ziua de astăzi, din ce în ce mai mulți oameni s-au obișnuit să facă compromisuri. Cine nu le face e considerat prost. Unii creștini își stabilesc o ierarhie a compromisurilor: unele trebuie spovedite, altele nu.

Iată însă că istoria ne oferă modele de creștini care nu au vrut să renunțe la *verticalitatea* lor: doctorul Valentin Voino-Iasenețki, cel care a ajuns Sfântul Ierarh Luca – chirurgul fără de arginți, ar trebui să fie un astfel de model.

„Dar e greu să fii creștin când colegii de breaslă duc o viață necreștină.” „Dar nu toți doctorii pot fi creștini, de exemplu un ginecolog trebuie să facă avorturi...” Nu este adevărat. Există și doctori care nu fac avorturi. Iar cei care le fac, nu sunt creștini... Sau poate sunt creștini numai cu numele.

Despre harisma izgonirii demonilor

Sfântul Justin Martirul și Filosoful: „Căci în toată lumea, ca și în cetatea voastră, se găsesc mulți îndrăciți pe care nu i-au putut vindeca niciunul dintre exorciștii, vrăjitorii și magicienii voștri, dar pe care mulți dintre oamenii noștri, dintre creștini, exorcizându-i în numele lui Iisus Hristos, Care a fost răstignit

sub Pontiu Pilat, i-au vindecat și îi vindecă încă și acum, nimicind și alungând demonii care îi țin în stăpânire pe oameni.”

Oamenii aleargă tot la vrăjitori pentru a scăpa de demoni. De parcă vreun diavol ar avea motive să le facă bine. De parcă diavolul mai slab l-ar putea izgoni pe cel mai puternic, pentru a-i lua locul. Dar nu este așa.

Numai Dumnezeu poate izgoni demonii, numai cel care aleargă la sprijinul Bisericii poate găsi ajutor. Cu cât lumea se afundă în păcat, cu atât mai mare este numărul celor care ajung să fie posedați. Și din ce în ce mai puțini oameni înțeleg că singurul sprijin pentru aceștia se află în Biserică, nu în spitale de psihiatrie. Acum, ca și acum două mii de ani. Acum, și până la sfârșitul lumii.

Măsuri și măsuri

Părintele Paisie a fost întrebat odată: „Cel care suferă, dar nu înfruntă duhovnicește durerea, nu se curățește (de păcate)?” La această întrebare, plin de elan apologetic, un creștin lipsit de dreaptă măsură ar răspunde triumfalist: „Nu, normal că nu... Dacă vrea să se curățească de păcate, să reziste eroic...”

Părintele Paisie Aghioritul a răspuns însă altfel: „Mireanul se curăță, nu însă și monahul.”

În virtute sunt măsuri și măsuri. Răspunsul părintelui Paisie e într-un fel reprezentativ pentru modul ortodox de apreciere a oricărei situații: nu e bine să se generalizeze întotdeauna. Pe cât este de adevărat că tot cel ce cârtește la vreme de boală sau de alt necaz păcătuiește, tot atât de adevărat este și că cei aflați pe primele trepte ale viețuirii duhovnicești vor găsi înțelegere la judecata lui Dumnezeu.

Cei care, având boli foarte grele, nu cârtesc deloc, au atins măsura sfințeniei. Or, e foarte greu pentru cineva care de-abia s-a apropiat de Biserică să ajungă la această măsură.

Răspunsul părintelui Paisie poate fi înțeles și altfel: „Cei care sunt la începutul viețuirii duhovnicești se curătesc chiar

dacă au și scăderi, neînfruntând boala așa cum trebuie. Pe când cei care sunt mai sporiți, fie că sunt monahi, fie că sunt mireni care au ales să ducă lupta cea grea cu patimile și cu poftete, vor fi osândiți pentru scăderi care celorlalți le vor fi trecute cu vederea.”

Această poziție este încurajatoare: există bolnavi care se află la primii pași în viața creștină și care, din cauza durerilor, cârtesc, iar apoi se lasă biruiți de deznădejde. Consideră că, dacă au cârtit, Dumnezeu i-a părăsit. Dar dacă ar ști că Dumnezeu a rămas lângă ei, așteptându-i să se ridice, ar căpăta nădejde.

„Și oare pe monahul care cârtește nu îl va ierta Dumnezeu?”

„Ba da, de se va pocăi, îl va ierta. Numai că, atunci când a ales calea monahală, nu a ales vreo haină anumită sau vreun șirag de metanii. Ci a ales calea crucii. Și, dacă la vreme de boală cârtește, ar trebui să își dea seama că s-a îndepărtat de drumul pe care l-a ales...”

Despre mântuirea unui nebun

Sfântul Nicolae Velimirovici: „Îmi scrii că ai avut mult, foarte mult de suferit din partea soțului tău. Te ocăra, te alunga din casă, ba chiar te și bătea, însă cu rugăciune și cu nădejdea în Cel Ce vede toate ai găsit puterea să înduri toate, fără a te plânge cuiva vreodată și fără a arăta în afara casei ce se întâmplă în casă. Pătimirea ți-a înmuiat sufletul, a dezrădăcinat din tine toată trufia și te-a legat și mai strâns de Dumnezeu Cel viu. O vreme ai crezut că vei înnebuni. Și totuși, nu ai înnebunit tu – el a înnebunit, bărbatul tău. Acum ești îngrijorată pentru sufletul lui și întrebi: «Este mântuire pentru nebuni?»

De crezi în Dumnezeu și în dumnezeiasca pronie, crede până la capăt și deplin. Dacă, potrivit spusei lui Hristos, *nicio vrabie nu cade pe pământ fără de Tatăl nostru*, cum ar putea un om să cadă în chin și în boală și în moarte fără voia Lui? Iar voia de temelie a lui Dumnezeu în privința oamenilor este ca *toți oamenii să se mântuiască*. Asta înseamnă că și nebunia a

venit cu îngăduința lui Dumnezeu asupra soțului tău care te chinuia, tot pentru mântuirea lui. Dacă Milostivul Ziditor nu ar fi vrut mântuirea lui, nu l-ar fi lovit pentru păcatul lui cu această cumplită boală, ci l-ar fi lovit cu moarte. Prin orice boală și suferință Doctorul Ceresc lecuiește sufletele omenești. Așadar, nu trebuie să vă pară rău atât de cei care se îmbolnăvesc greu și apoi mor, cât de cei sănătoși trupește pe care moartea îi găsește în păcatul lor. S-a zis: *în ce te voi afla, întru aceea te voi judeca*; dacă în păcat, urmează osânda; dacă în pocăință, urmează iertarea și răsplata. Poate vei spune: «Dar el nu poate acum să se pocăiască, nici să se roage lui Dumnezeu.» Te vei ruga tu și vei aduce jertfe pentru el, iar el, în starea sa de acum, poate numai să pătimească spre mântuirea sa și învățătura de minte a altora. Orice boală arată cu degetul spre Dumnezeu, și niciuna atât de mult ca boala sufletească.

Pune-ți nădejdea în Domnul și fii liniștită!”

„Poate fi mântuire pentru nebuni?” Sfântul Nicolae Velimirovici ne spune că da. „Dar cum se poate mântui un nebun, câtă vreme el nu este conștient de faptele sale?” Mulți oameni și-ar pune o astfel de întrebare. Nu îi este dat omului să înțeleagă toate rânduilele lui Dumnezeu. Omul are de ales între a-l ajuta pe cel ajuns la nebunie, rugându-se pentru el, sau a-și pune întrebări *metafizice*, în speranța că ele îl vor ajuta să pătrundă în taina bolii. Cine e mai nebun, nebunul sau cel care, în loc să îl ajute, îl privește ca pe o insectă?

Sfîntirea prin boală

Părintele Paisie Aghioritul: „Cu cât mai mult se chinuiește omul de vreo boală, cu atât mai mult se curăță și se sfințește, ajunge numai să facă răbdare și s-o primească cu bucurie.”

Ne-am învățat să judecăm toate după înțelepciunea acestei lumi. Când cineva e grav bolnav, ne gândim la el fără să ținem seama de faptul că suferințele îi sunt spre mântuire. Vrem să se însănătoșească repede, vrem să fie alături de noi cât mai repede, dar nu ne gândim și dacă aceasta îi este sau nu de folos.

Vrem să avem copii...

În viața Sfântului Lavrentie de Cernigov citim: „Multor soți care nu aveau copii, starețul (Sfântul Lavrentie de la Cernigov) le spunea dinainte ce copii vor avea. La câțiva le-a citit rugăciune pentru a putea naște, dar pe cei mai mulți îi sfătuia să trăiască viață conjugală în curăție. Unora le spunea numărul copiilor pe care îi vor avea și numele lor. De multe ori, soți care de doisprezece–cincisprezece ani nu au putut să aibă copii, numai prin binecuvântarea starețului dobândeau copii.”

Cu cât oamenii se lasă mai tare biruiți de păcatul desfrânării, cu atât mai mult crește numărul celor care vor să aibă copii, dar nu pot. Sunt multe femei care, după un avort sau mai multe, nu mai pot deveni mame.

Și totuși, Dumnezeu îi poate ajuta pe acești oameni, așa cum îi ajuta și pe cei care veneau la Sfântul Lavrentie sau la alți sfinți. Oamenii își pun însă toată nădejdea în ajutorul pe care îl oferă cele mai recente descoperiri ale științei medicale, și de aceea nu primesc ceea ce doresc.

S-ar putea scrie câteva cărți numai despre cazurile de copii care au venit pe lume deși medicii îi asiguraseră pe soți că nu pot avea urmași. Dar puțini dintre soții care nu pot face copii își pun problema dacă ar fi sau nu în măsură să se ocupe de educația unui copil. Unii se grăbesc să adopte copii și, când își dau seama cât de grea este povara unui părinte, se plictisesc și nu le mai acordă acestora atenția cuvenită. E mult mai ușor să crești un copil atunci când este sânge din sângele tău, carne din carnea ta.

E bine ca soții care își doresc să aibă copii să ceară ajutor lui Dumnezeu, Maicii Domnului și sfinților. Să nu se grăbească să înfieze copii înainte să stăruiască multă vreme în rugăciune. Și se pot ruga pentru aceasta Sfântului Stareț Lavrentie. De când a intrat în Împărăția Cerurilor, ne poate ajuta și mai mult...

Virtuțile bolnavului

Părintele Paisie Aghioritul: „În unele boli este nevoie numai de puțină răbdare. Și pe acestea le îngăduie Dumnezeu ca să îi îndrepteze omului unele cusururi și să-i dăruiască puțină răsplată. Pentru că boala trupească ajută la vindecarea bolii duhovnicești. O neutralizează cu smerenia pe care o aduce.”

Boala trupească ajută la vindecarea sufletului. Dar există o forță, uneori mai mică, alteori mai mare, care i se opune: iubirea desfătărilor lumești.

Din punctul de vedere al înțelepciunii acestei lumi, câtă vreme rămâne în boala sa, bolnavul este un ratat. Dacă totul se termină prin moarte, atunci boala distruge tot ce este mai frumos în viață. Dacă totul se termină prin moarte, atunci boala este o pregustare a morții. Pentru că îl împiedică pe bolnav să se bucure de plăcerile lumești. (Unii bolnavi recurg la tot felul de perversiuni și de plăceri murdare pentru a recupera o parte din *pierderi*. Trupurile le sunt bolnave, dar mintea le-a rămas întreagă: așa că o pot spurca la maxim, privind filme obscene sau reviste smintitoare. Astfel de excepții tind să se înmulțească din ce în ce mai mult, în cele din urmă sfârșind prin a nu mai fi considerate excepții.)

Deci este nevoie doar de puțină răbdare numai atunci când bolnavul nu se lasă biruit de patimi și de poftă. Dacă se lasă biruit, răbdarea singură nu îi mai este de ajutor. Căci poate deveni stăruință în păcat...

Despre neputințe

Sfântul Teofan Zăvorâtul: „Pentru faptul că zgomotul din cap nu vă îngăduie să vă adunați gândurile, nu vă plângeți. Dumnezeu judecă sufletul după ceea ce depinde de el, nu după cele asupra cărora el n-are stăpânire. Păstrați în inimă hotărârea de a nu vă depărta de Domnul, și El va primi lucrarea aceasta.”

De multe ori ni se pare că Dumnezeu nu vede care sunt greutățile prin care trecem. *Zgomotul din cap* e una dintre ispitele

prin care trec anumiți bolnavi. Dar Dumnezeu nu le cere lucruri peste măsură: dacă vor face un mic efort pentru a-și aduna gândurile la rugăciune, vor avea mai multă plată decât dacă, fiind sănătoși, s-ar fi rugat cu atenție vreme îndelungată. Dumnezeu măsoară totul după alte criterii. Care nu sunt ca ale noastre, îndoielnice...

Când ajută boala?

Părintele Paisie Aghioritul a fost întrebat:

„– Părinte, boala ajută întotdeauna?”

– Da, întotdeauna ajută. Bolile îi ajută pe oameni să-și «ispășească» păcatele atunci când nu au virtuți. Sănătatea este un lucru mare, dar binele pe care îl pricinuiște boala nu-l poate dăruia sănătatea. Un bine duhovnicesc. Boala este o binefacere foarte mare, într-adevăr foarte mare!”

Putem reformula întrebarea: „Când ne ajută crucea pe care ne-a trimis-o Dumnezeu?” Formulată așa, întrebarea conține o parte din răspuns. Dacă boala este o cruce trimisă de Dumnezeu, înseamnă că întotdeauna ne este de folos. Sau, mai exact, întotdeauna ne-ar putea fi de folos.

Numai că, atunci când trec prin încercări, unii oameni se mânie pe Dumnezeu și încercarea îi face mai duri, mai răi, mai pătimiși. În astfel de cazuri, vina nu este a lui Dumnezeu.

„El nu a văzut că oamenii sunt slabi?”

„Ba da, a văzut, dar știa că pot trece cu bine prin aceste încercări...”

Bolnavul și postul

Sfântul Teofan Zăvorâtu: „Acum trebuie să vă lăsați deoparte pravila de postire. Veți posti după aceea, dacă Îi va plăcea lui Dumnezeu să vă ridice din patul bolii: iar acum, în boală fiind, puteți gusta din toate ca din niște doctorii, după sfatul medicului.”

Aceste sfaturi sunt date de către duhovnici numai celor care au boli grave. Dar aceleași sfaturi le dau și rudele omului

credincios atunci când el suferă de o boală ușoară, pentru a-l convinge că nu are rost să mai postească. Evident, nu îi spun să guste din ele ca din niște *doctorii*...

Pe cât este de adevărat faptul că bolnavului care are nevoie de hrană de dulce duhovnicul îi dă dezlegare pentru aceasta, pe atât este de adevărat că cel care primește *dezlegare* de la rude sau de la prieteni (în cazul în care duhovnicul nu i-ar fi dat dezlegare) va avea parte de suferințe mai grele. Și nici *sfetnicilor* săi nu le va fi foarte ușor...

Binecuvântarea preotului

„Uneori aveam probleme cu sănătatea. Doctorii de aici din provincie mi-au spus că trebuie să mă operez, fiindcă aveam o tumoare. Am hotărât să merg la Atena pentru consultații și analize, ca să aflu ce aveam de fapt și ce trebuia să fac în continuare. Înainte de a merge la spital, fiind împreună cu soțul meu, am trecut pe la părintele Porfirie.

După ce am vorbit puțin, înainte de a pleca, i-am spus părintelui:

– Bunicuțule, rugați-vă și pentru mine, căci mă duc la spital și sunt neliniștită gândindu-mă la ce-mi vor spune doctorii.

Atunci, privindu-mă surâzător, părintele îmi spuse:

– Ei, fiica mea, dar nu ai nimic.

Și începu să-mi explice în termeni medicali despre ce anume era vorba. Văzând că nu pricepeam terminologia pe care o folosea, îmi surâse larg, mă însemnă cu semnul sfintei cruci și-mi spuse:

– Ei bine, ți-am binecuvântat tumoarea, ca să nu mai trebuiască să o scoți. Mă auzi? Ți-am binecuvântat-o!

Am plecat așadar de la părintele Porfirie și ne-am dus la spital. După ce am făcut toate analizele, doctorii mi-au spus exact ce îmi spusese Bunicuțul mai înainte.

Mi-au spus desigur că trebuia să mă operez ca să extragem lipomul, dar, de vreme ce aveam binecuvântarea Bunicuțului,

nu mai aveam nevoie de operație. Și în ziua de astăzi mă simt foarte bine.”

Nu există astăzi mulți preoți făcători de minuni așa cum a fost în secolul trecut părintele Porfirie Bairaktaris. Mulți dintre bolnavii pe care i-a binecuvântat s-au vindecat fără să mai aibă nevoie de intervenție medicală. Dar, chiar dacă nu toți preoții au harismele părintelui Porfirie, toți pot să îi binecuvânteze pe cei bolnavi. Și, pentru credința creștinilor, chiar binecuvântările unor preoți păcătoși pot face să dispară boala. În timp ce, atunci când bolnavii sunt necredincioși, de multe ori nici părintele Porfirie însuși nu i-ar fi putut ajuta.

Despre defectul frumuseții

Părintele Paisie Aghioritul: „Celui care are frumusețe, noblețe și sănătate și nu se nevoiește să-și taie defectele sale, Dumnezeu îi va spune: «Te-ai desfătat în viața ta de bunătățile tale, de frumusețea ta. Acum ce-ți mai datorez? Nimic.» Însă cel care are o invaliditate – fie că astfel s-a născut, fie că a moștenit-o de la părinții săi, fie că a dobândit-o mai târziu – trebuie să se bucure, pentru că în cealaltă viață va avea numai de primit. Și mai ales atunci când nu a greșit, va avea răsplată cerească întreagă, fără rețineri.”

Dacă oamenii sănătoși își folosesc frumusețea sau sănătatea pentru a se tăvăli în patimi, arată că nu își pun problema vieții veșnice, că nu se gândesc la mântuire. Și cine e de plâns, ei sau bolnavii care prin răbdarea lor cuceresc raiul?

Ectenia pentru tămăduirea celor bolnavi

În cultul Bisericii aflăm o ectenie specială pentru bolnavi: „Doctorul sufletelor și al trupurilor, cu umilință și cu zdrobire de inimă cădem către Tine și, suspinând, strigăm Ție: vindecă durerea, tămăduiește patimile sufletului și ale trupului robului Tău (N) și, ca un bun, iartă-i lui toată greșeala cea de voie și cea fără de voie, și degrabă ridică-l din patul durerii, rugămu-ne Ție, auzi-ne și ne miluiește.

Cel ce nu voiești moartea păcătosului, ci să se întoarcă și să fie viu, îndură-Te și miluiește-L pe robul Tău (N), Milostive; contenește-i boala, ușurează-i toată patima și toată neputința, încetează-i răceala, potolește-i fierbințeala, tinde mâna Ta cea tare și ridică-l din patul durerii, precum oarecând pe fiica lui Iair, și sănătos îl arată, rugămu-ne Ție, auzi-ne și ne miluiește.

Cel ce cu atingerea Ta ai vindecat-o pe soacra lui Petru, fiind aprinsă de friguri, și acum pe robul Tău, cel ce pătimește cumplit, vindecă-l degrab, dându-i lui sănătate, cu deadinsul ne rugăm, Izvorule al vindecărilor, auzi-ne și ne miluiește.

Cel ce ai primit lacrimile lui Iezechia și ale lui Manase și pocăința ninivitenilor și mărturisirea lui David și degrabă i-ai miluit pe ei, și a noastră rugăciune, ce se aduce Ție cu umilință, primește-o, întru tot Bunule Împărate, și ca un îndurat miluiește-l pe robul Tău, cel ce bolește cumplit, dăruindu-i lui sănătate.

Cu lacrimi ne rugăm Ție, Izvorule al vieții și al nemuririi, auzi-ne și degrab ne miluiește.”

Întrebare: „Cine știe în ce moment și la ce slujbă preotul poate adăuga aceste cereri către Dumnezeu?” Răspunsul îl știu de obicei numai creștinii ai căror păstori se roagă cu frângere de inimă atunci când păstoriții lor sunt greu încercați de boală: „În timpul Sfintei Liturghii!” – la ectenia întreită.

„Dar Liturghia nu este tot timpul la fel? Eu de ce nu am auzit niciodată aceste cereri?”, ar putea spune cineva. „Poate că preotul le-a rostit cu voce tare doar atunci când a considerat că este nevoie, sau poate că nu ai luat aminte la ele...”

În Liturghier există și anumite cereri speciale, care pot fi rostite de către preot în timpul Sfintei Liturghii. De aceea, atunci când dau pomelnice la Sfânta Liturghie, creștinii îl pot ruga pe preot să rostească și aceste cereri pentru tămăduirea celui bolnav.

Și, dacă este cu adevărat nevoie, preotul le va rosti. Iar pentru rugăciunea întregii parohii (sau a întregii obști de mănăstire), Dumnezeu îl va întări pe bolnav.

Slavă lui Dumnezeu pentru toate

„Cât de apropiat ești de noi în ziua bolii! Tu Însuți îi cercetezi pe cei bolnavi, Tu Însuți Te apleci spre patul celui suferind. Și inima lui stă de vorbă cu Tine. Tu luminezi sufletul cu pace în vremea grelelor pătimiri și scârbe, Tu trimiți ajutor neașteptat. Tu mângâi, Tu cercetezi cu dragoste și mântui, Ție Îți înălțăm cântare: Aliluia!”

Rostirea acatistului *Slavă lui Dumnezeu pentru toate* – din care face parte acest condac – le poate aduce multă mângâiere bolnavilor și celor care îi îngrijesc. Dacă, la vreme de boală sau de necaz, omul citește numai rugăciunile pe care le zice când este sănătos, atenția lui se va aduna mai greu. Dar, prin rugăciuni care conțin referiri la problema sa, omul își deschide mult mai ușor inima în fața lui Dumnezeu.

Danion Vasile

Cuvinte despre boală, înfruntarea bolii și îngrijirea bolnavilor

I. Despre examenul bolii

„Odată, mergând la părintele cu unele necazuri, l-am întrebat și despre fiica mea cea mică, I.

– Părinte, ce să mă fac cu ea? E cea mai mică, dar nu mă ascultă deloc, nu-i așa cum aș fi vrut eu. Face totul anapoda, numai de-a-ndoaselea. Mă rog eu și zi și noapte lui Dumnezeu să o înțeleptească pe ea măcar un pic și să o întoarcă pe calea cea dreaptă, dar totul e degeaba. La biserică merge doar dacă încep să plâng. Iar pe lângă toate astea, s-a mai înscris și la un cerc de artiști amatori și vor să joace o piesă de teatru care se numește «Discuția Evei cu Dumnezeu». Eu, când am ascultat repetiția lor și am auzit ce discuție e aceea, m-am pierdut cu totul cu firea, m-am îmbolnăvit de mâhnire și nu mai am nicio speranță s-o salvez. Doar diavolului îi slujesc ei acolo. Mai bine aș înmormânta-o de vie decât să o văd hulindu-L pe Dumnezeu.

Așa mi-am vărsat eu amarul înaintea starețului și lacrimile mi-au curmat vocea.

Părintele Lavrentie a ascultat cu multă atenție cuvintele mele, aplecând capul și privind tot timpul în pământ. Apoi a ridicat capul, mi-a zâmbit și mi-a spus cu blândețe:

– Nu mai plânge așa amarnic, femeie. Fiica ta «cea rea» va deveni cea mai smerită și mai ascultătoare dintre toți cei trei copii ai tăi. Ea se va ruga pentru tot neamul vostru și pentru toți dreptcredincioșii creștini. Se va întoarce pe calea cea dreaptă, se va întoarce la Domnul și va intra în monahism, ca și tine.

Va avea grijă de tine și te va înmormânta cu cinste, se va ruga mult, iar pentru rugăciunile ei se vor ruga și alții pentru tine. Iar ceea ce au întreprins (sceneta) se va destrăma și nu se va duce până la capăt. Roagă-te și tu, și mă voi ruga și eu.

M-a binecuvântat, făcându-mi o cruce mare pe cap, iar eu m-am întors acasă cu sufletul liniștit și cu nădejde pentru viitor.

Și, într-adevăr, la scurtă vreme lucrurile au început să-și schimbe mersul și s-au îndreptat datorită sfintelor rugăciuni ale părintelui Lavrentie. Fiica mea I. s-a îmbolnăvit și a fost internată la spital. A stat la izolare o perioadă de timp, și numai ce începuse să se vindece că s-a îmbolnăvit de tifos, încât era să-și dea sufletul și noi am crezut că va muri. Dar, încetul cu încetul, a început să se însănătoșească, iar când s-a întors acasă eu nu am mai recunoscut-o, căci era de nerecunoscut. Nu atât că era schimbată trupește, ci mai ales comportarea ei. Bătrânețile mele s-au luminat văzând cum fata mea a început să umble la biserică, să se roage acasă, să citească cărți duhovnicești și să ducă cu totul alt mod de viață. Nu știu cum să-I mulțumesc lui Dumnezeu că, pentru rugăciunile părintelui Lavrentie, S-a milostivit de noi...”

Întâmplarea aceasta ne arată cât de minunat este modul în care Dumnezeu poate întoarce un om păcătos pe drumul cel bun. Mulți sunt părinții care se frământă așa cum s-a frământat această femeie care a cerut sfatul Sfântului Lavrentie de la Cernigov. Dar din ce în ce mai puțini sunt cei care ajung la bucuria de a-și vedea copiii pe drumul cel bun.

Oare de ce nu se îmbolnăvesc toți cei care cad în păcate, pentru ca prin pocăință sufletele lor să fie curățite? Oare de ce Dumnezeu nu trimite mai multe încercări sau necazuri pentru a-i opri pe oameni de la păcate?

Răspunsul la această întrebare este foarte important pentru a înțelege rostul bolii.

Spune-mi, tu de ce crezi că Dumnezeu nu trimite mai multe boli sau necazuri pentru a-i întoarce pe oameni la drumul cel bun, așa cum a întors-o pe această fiică rea?

De multe ori, creștinii răspund la această întrebare printr-un răspuns care sună cam așa: „Pentru că nu toți vor să primească certarea dumnezeiască, și preferă ori să găsească alte explicații pentru relele prin care trec, ori să refuze să se gândească la cauza necazurilor lor.”

O măicuță povestește: „Eu și prietena mea eram tinere și îl vizitam des pe părintele Lavrentie. Dintr-odată, mie mi-au ieșit niște bube pe tot corpul, iar prietena mea a început să aibă probleme cu vederea. Ne-am dus repede la părintele Lavrentie, iar el ne-a trimis în satul Sednev să ne spălăm în râu și să citim Acatistul Maicii Domnului, lucru pe care noi l-am îndeplinit întocmai. Peste câteva zile ne-am însănătoșit și i-am mulțumit cuviosului părinte pentru sfintele sale rugăciuni. Tot tinere fiind, voiam să ne distrăm, să dansăm și să cântăm cântece lumești. Însă nu puteam să-l uităm nici pe părintele.

Simțind că noi ne-am schimbat modul de viață, părintele l-a trimis pe preotul Mihail la noi în sat să vadă cu ce ne ocupăm noi, cum trăim și cum ne rugăm. La despărțire, părintele Mihail ne-a spus să nu mai mergem la dans și să venim să cântăm în corul bisericii. Noi ne-am simțit foarte prost, ne era rușine și ne era tare greu la inimă, eram tare nemulțumite, căci tare voiam ca să dansăm, să ne distrăm, dar nu voiam nici să ieșim din cuvântul părintelui.

Eu am plâns toată noaptea, rugându-mă la Maica Domnului să-mi trimită o boală grea, ca să nu-mi mai ardă de dansuri. Pe urmă, m-am dus la părintele și l-am rugat același lucru. El nu mi-a zis nimic, însă a clătinat din cap. În scurt timp m-am îmbolnăvit și am început să vărs sânge. M-am dus la părintele să-i cer binecuvântare pentru a mă interna în spital. El însă nu m-a binecuvântat, ci mi-a spus doar să mă adresez unui doctor ortodox binecredincios, ceea ce am și făcut și, în scurt timp, am început să mă vindec.

După acestea, eu mi-am schimbat radical modul de viață. Cu timpul, Dumnezeu m-a învrednicit și am fost tunsă în monahism. Acum am 84 de ani și mulțumită lui Dumnezeu o mai

duc așa încet-încet. Toate acestea s-au împlinit pentru rugăciunile mult cinstitului nostru părinte Lavrentie. Așa ne-a rânduit nouă Bunul Dumnezeu: eu am intrat în monahism, iar prietena mea s-a căsătorit.”

Ce fericite au fost fetele când, pentru rugăciunile Sfântului Lavrentie de Cernigov, s-au însănătoșit... Dar cât de triste au fost atunci când sfântul le-a cerut să renunțe la dans și la petreceri necuviincioase... Pentru cine nu știe să danseze, această renunțare pare lipsită de importanță. Dar, pentru cine a prins gustul dansului, pentru cine s-a lăsat prins de vraja lui, e greu să renunțe la el. Mărturisesc asta și din proprie experiență.

Poate că dacă la unele biserici preotul ar cere categoric ca tinerii să renunțe la dans, bisericile s-ar vedea văduvite și de puținii tineri care mai vin uneori la slujbe. Și totuși, deși a simțit în sufletul ei cât de grea este povara pe care a primit-o de la Sfântul Lavrentie, această fată s-a rugat cu frângere de inimă ca Preasfânta Născătoare de Dumnezeu să îi dea o boală grea, numai să scape de veritabila patimă a dansului. Rugăciunea i-a fost ascultată. Fata s-a îmbolnăvit, și boala a ajutat-o să își schimbe viața. În cele din urmă s-a călugărit...

Oare câți dintre noi avem puterea de a-I cere lui Dumnezeu să ne curățească sufletul de patimi și mai bine să ne trimită o boală decât să ne lase să cădem în păcat? Este adevărat că nu trebuie să Îi cerem noi lui Dumnezeu boli sau necazuri, El știe mai bine decât noi când și ce putem duce – dar totuși, avem noi oare puterea de a prefera durerea încercării în locul plăcerii pătimase?

Oameni suntem și avem tendința de a întocmi imagine ierarhii ale păcatelor, în care păcatele noastre sunt întotdeauna mai mici decât păcatele pe care le fac vecinii, prietenii sau cunoscuții noștri: fumatul este mai mic decât beția, beția este mai mică decât desfrâul, desfrâul mai mic decât consumul de droguri... Vizionarea emisiunilor de divertisment pline de aluzii obscene este de-a dreptul virtute, nu?...

„Și ce, trebuie acum să ne călugărim cu toții, așa cum a făcut fata aceea? Trebuie să îi cerem lui Dumnezeu boli grele?”

Sfântul Nicolae Velimirovici îi scria unui convertit: „Pe cât de drag vă era cândva păcatul, pe atât de scârbos vă pare el acum. Ați citit multă filosofie, de la Platon până la Bradley. Filosofii sunt multe. N-ați știut la care să vă opriți. Se defăimau între ele. Ce prezenta un filosof drept adevăr, altul arăta că este minciună; ce vopsea unul în alb, altul mânjea cu negru. Nu știati unde era adevărul, și acest lucru vă rodea. În cele din urmă, s-a întâmplat un lucru neplăcut! De fapt, mântuitor pentru dumneavoastră. V-a călcat mașina: roțile au trecut peste piciorul dumneavoastră. Zăcând în spital, v-ați recules gândurile, întrebându-vă neîncetat: «Ce este adevărul?» Lângă dumneavoastră zăcea un bolnav cu o cârtică sub pernă, pe care o lua adesea. Când l-ați întrebat curios ce carte are acolo, v-a întins în tăcere cârtica – și astfel Noul Testament v-a căzut în mâini, pentru prima dată în viață. După ce ați terminat de citit cârtica, ați închis-o și v-ați spus: «Aici e punctul de unde începe pentru mine o viață nouă.» Ați privit și ați văzut – și în accidentul de mașină, și în internarea în spital, și în întâlnirea «întâmplătoare» cu Cartea vieții – ați văzut dintr-odată limpede degetul lui Dumnezeu, Care vă iubește și vă mântuiește. După ce ați ieșit din spital, ați început să duceți viață creștinească.

Acum însă vă chinuie din nou neplăcerea, nemulțumirea. Vi se pare că nu sporiți, că nu creșteți duhovnicește. Mai ușor, noule Saul! Și ochii celui dintâi Saul au fost orbiți de strălucirea nespus de tare a lui Hristos, și el a trebuit să simtă durere până ce s-a obișnuit cu acea lumină dumnezeiască. *Și au căzut de pe ochii lui ca niște solzi, și sculându-se s-a botezat* (Fapte 9, 18). Mai ușor și mai cu răbdare. Împărăția lui Dumnezeu nu ajunge să se vadă îndată. Nici semănătorul care a semănat ieri nu iese la seceriș astăzi.”

Acest elan, specific oricărui proaspăt convertit, se regăsește într-o oarecare măsură în sufletul oricărui om pentru care boala

a fost un prilej de apropiere de Dumnezeu. Dar diavolul vrea să răstoarne în favoarea lui și acest pas. Vrea ca printr-o râvnă nemăsurată (*sindromul convertitului nebun* – cum îl numește părintele Serafim Rose) să îl arunce pe om în prăpastia mândriei, mai apoi în deznădejde și în cele din urmă iarăși în păcat.

Oricum, nu trebuie nici să fim lipsiți de înțelepciune și să nu ne dăm seama de valoarea impulsului duhovnicesc pe care ni-l poate da boala sau orice altă încercare. Conștientizarea propriilor neputințe și cugetarea la moarte, care sunt proprii bolnavului, trebuie păstrate ca niște bunuri de mult preț.

„V-ați întremat? Slavă Domnului! Dar așezarea sufletească și așteptarea celui ce i se pare că moartea este la un pas de el să nu le părăsiți; rămâneți în starea omului care se pregătește în orice clipă să plece dincolo...”, spune Sfântul Teofan Zăvorâtul.

Poate că boala a fost trimisă tocmai pentru a ne învăța să cugetăm la moarte... Și repet și eu întrebarea pe care o pun unii în mod ironic, pentru a atrage atenția asupra unei preținse anormalități care ar fi presupusă de viața duhovnicească: „Și, dacă nu cugetăm la moarte, ce trebuie să facem, să ne rugăm ca Dumnezeu să ne dea o boală?...”

Sau altfel spus: „Oare suntem chiar atât de proști încât să prețuim mai mult lecția bolii decât desfătarea pe care o dă sănătatea? Trebuie să fii lipsit de minte ca să faci o astfel de alegere...”

O, cât de bine ne pricepem să îi ironizăm pe cei care, dintr-o râvnă exagerată, Îi cer lui Dumnezeu boli sau necazuri, ca și cum Dumnezeu Însuși nu ar ști să le trimită ce le este mai de folos pentru mântuire... Noi Îi cerem lui Dumnezeu să aibă grijă de noi și de sănătatea noastră, dar nu vrem să trecem prin încercări pentru a avea sufletul curățit de păcate...

Și totuși, Dumnezeu nu Se scârbește de noi, nu Se scârbește decât de păcatele noastre, și nu șovăie să ne vină în ajutor. Chiar dacă puțini sunt cei care preferă durerea păcatului, totuși mai mulți sunt cei care, la vreme de încercare, își schimbă viața în bine.

„Odinioară un om bogat a luat cu sila un sat care era închinat Maicii Domnului. Episcopul Genomenului, Domnos, de multe ori i-a adus aminte bogatului să iasă din sat, dar acela nu asculta. După aceea, l-au apucat pe acel bogat hrăpăreț niște friguri care-l torturau groaznic. Zăcând el așa pe pat, unde-l scuturau frigurile, i s-a arătat într-o noapte Maica Domnului, având în mână un ciocan de fier. Cu acel ciocan l-a lovit în frunte și l-a vătămat.

Bogatul, cunoscându-și păcatul său, a dat înapoi satul acela episcopului Domnos și, pe lângă sat, i-a mai dat și alte multe daruri. Astfel, după ce a înapoiat ceea ce a răpit, bogatul s-a făcut sănătos prin rugăciunile Maicii Domnului. Dar urmele loviturii din frunte s-au cunoscut până la moartea sa.”

Iată că buna, preablânda, preaiubitoarea, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu nu s-a sfiit să îl lovească cu un ciocan în frunte pe bogatul lacom, pentru a-l convinge să îndrepte răul făcut.

Să ne gândim: cum ar fi ca fiecărui bogat lacom, fiecărui hoț, fiecărui desfrânat să îi apară Maica Domnului, un sfânt sau un înger cu o unealtă de tortură în mână? Ar fi oare bine? Ar fi bine, pentru că de frica pedepsei mulți păcătoși ar renunța la păcatele lor. Și atunci, de ce nu se întâmplă așa?

Pentru că Dumnezeu nostru este Dumnezeu iubirii. Credința creștină nu este doar o luptă împotriva patimilor, este o luptă pentru dobândirea raiului, pentru dobândirea împărăției cerurilor. Mântuirea înseamnă înainte de toate iubirea lui Dumnezeu, înseamnă viață în Dumnezeu, în dragostea și lumina Sa.

Dacă la fiecare păcat al nostru am fi pedepsiți pe loc de Dumnezeu, atunci nu am mai păcătui din cauza fricii. Toată viața noastră ar fi viața unor câini ce se feresc de pedeapsa stăpânului lor. Dar Dumnezeu vrea să Îl iubim și să Îl slujim în deplină libertate.

Noi ne luptăm cu păcatele pentru a ne curăța sufletele și a dobândi dragostea. Lupta cu păcatul nu este un scop în sine: scopul ei este mântuirea. Și nu ne putem mântui fără să avem dragoste.

Oamenii care iubesc păcatul nu vor să se gândească la faptul că poate vor ajunge în iad. Ei gândesc: „Dacă Dumnezeu este bun, poate ne va mântui și pe noi, așa cum i-a mântuit și pe alții.”

Numai că Dumnezeu nu poate mântui cu forța. Dacă Dumnezeu ne-ar putea mântui pe toți, ar face-o. Dar nu ne poate arunca în rai așa cum am arunca noi o ceapă în sacul de cartofi.

Este adevărat că în unele situații, foarte rare de altfel, Maica Domnului, sfinții sau îngerii se arată păcătoșilor pentru a le cere să își îndrepte viețile. Dar, de cele mai multe ori, Dumnezeu trimite asupra oamenilor boli sau necazuri pentru ca aceștia, simțindu-se neputincioși și dându-și seama că au nevoie de ajutor dumnezeiesc, să Îi ceară ajutorul.

Sfântul Antonie de la Optina îi scria unei bolnave: „Fii tare în Domnul! Suferința ta și șubrezenia sănătății tale îmi mângâie adânc inima. Pentru porunca iubirii și a compătimirii, m-am rugat pentru tine în fiecare zi și l-am cerut Domnului Dumnezeu să-ți dăruiască răbdare creștinească în boală și ușurare. Dar, dacă boala ta a ținut până astăzi, nu e pentru că Dumnezeu nu ar fi auzit rugăciunile aduse Lui, ci pentru că Îi lasă pe unii fără vindecare, ca să-i folosească mai mult. Prin suferință trecătoare, omul păcătos nu numai că se izbăvește de chinurile veșnice, pentru păcatele sale, ci i se dăruiește și mântuirea și este făcut moștenitor al împărăției cerești. Cu adânca Sa înțelepciune, Domnul Dumnezeu rândăuiește toate din dragostea Sa pentru omenire, dăruind tuturor ceea ce le este de folos. Nu este de datoria noastră să întrebăm de ce se întâmplă așa și nu altfel, ci să ne supunem, ascultători ca și copiii, voinței cele sfinte a Părintelui nostru Ceresc, și să spunem dintru adâncul sufletului: «Părinte Sfinte, facă-se voia Ta!» Știind aceasta, cel care privește la un om sănătos și la un om care a suferit îndelung, și ia în seamă starea sufletească a unuia și a celuilalt, își dă seama care dintre ei poate fi numit binecuvântat și care blestemat: cel sănătos sau cel suferind! De pildă, de câte ori în boala ta te-ai căit pentru păcatele tale în fața lui Dumnezeu și în fața părintelui

tău duhovnic și ai primit împărtășirea cu Sfintele Taine? În acest timp, omul sănătos rareori se gândește la păcatele sale: iar dacă se întâmplă să se pregătească de împărtășanie, o dată în an, aceasta nu se datorează atât evlaviei, cât snobismului, ca să poată spune și el: «Și eu m-am spovedit și m-am împărtășit.»

Numai că spovedania lui este ca a unui biet nerod, ca și cum nimic nu i-ar împovăra sufletul. De câte ori în boala ta nu ai suspinat adânc, din suflet, către Dumnezeu, suspine pe care Domnul le-a văzut și le-a auzit? În schimb, cu cei sănătoși nu se întâmplă deloc așa. Dacă oftează, o fac de regulă fiindcă n-au văzut pe careva de multă vreme, sau pentru că n-au mai primit de mult vești despre cine știe ce. În boala ta adesea ți-ai udat fața de lacrimi, dar oamenii sănătoși folosesc zilnic săpun în loc de lacrimi pentru a-și spăla chipul, nefiind nici măcar o clipă vorba de suflet. În boala ta, adesea ți-ai îndreptat ochii, în rugăciune, spre icoana Mântuitorului Hristos și a Preacuratei Sale Maici; dar doamnele și domnișoarele sănătoase, în loc de a privi spre icoane, se uită de o sută de ori în oglindă, la ele însele, și rareori se roagă stăruitor sau se închină așa cum ar trebui. Iată de ce, în suferința ta, ești mult mai fericită decât toți cei sănătoși din jurul tău. Ba, mai mult, Domnul Dumnezeu a pregătit pentru tine, în ceruri, fericirea cea veșnică, pentru care, în durerile tale, ar trebui să te bucuri, să te veselești și să mulțumești din tot sufletul milostivirii Sale. Căci mulțimi nenumărate de daruri și mângâieri s-au pregătit pentru cei ce suferă, daruri pe care și tu le vei primi cu timpul, prin rugăciunile Născătoare de Dumnezeu.”

Bine este când ne dăm seama că Dumnezeu ne ceartă pentru păcatele noastre, când ne dăm seama că boala este prilej pentru a ne îndrepta. Sfântul Nicolae Cabasila scrie că „există oameni cărora le vin boli trupești, a căror pricină este depravarea morală a sufletului”. Ne aflăm oare printre aceștia?

Pe cât de simplu este ca atunci când vedem un necredincios pe patul de boală să spunem în sinea noastră „pentru necredința

lui s-a îmbolnăvit...”, pe atât de greu este uneori să ne dăm seama care sunt motivele pentru care noi înșine am ajuns pe patul de boală.

Există mulți creștini care au păcate mari și nu vor să se pocăiască. Oricât de tare i-ar arde fierul bolii, ei nu încetează să se mire că trec printr-o asemenea încercare. Cine însă are tăria să recunoască faptul că boala sa e urmare a păcatului? În cel mai bun caz, preferăm să considerăm că boala este trimisă pentru a ne pricinui cunună sau pentru ca sufletul nostru curat, oricum, mai curat decât al altora, să se sfințească.

La întrebarea: „De ce Dumnezeu îngăduie ca sfinții să fie loviți în atâtea feluri”, Sfântul Ioan Gură de Aur dă următoarele răspunsuri: „În primul rând, ca să împiedice virtuțile sublime și faptele minunate ale sfinților să le inspire orgoliu (II Cor. 12, 7). (...) În al doilea rând, de teamă ca ei să nu fie cinstiți mai mult decât se cuvine oamenilor a fi cinstiți și să fie priviți ca dumnezei, iar nu ca simpli muritori. În al treilea rând, pentru ca puterea lui Dumnezeu să strălucească și mai mult. (...) În al patrulea rând, pentru ca și răbdarea sfinților să apară cu mai multă strălucire și să se vadă că ei nu-I slujesc lui Dumnezeu din interes, ci pentru că au față de El o dragoste curată, căci, în mijlocul necazurilor, ei Îi sunt mereu la fel de devotați. (...) În al cincilea rând, pentru a ne face să medităm la învierea morților; căci, atunci când vedem un drept plin de numeroase virtuți neieșind din viață decât după ce a suferit o infinitate de rele, fără să vrem ne gândim la judecata viitoare. (...) În al șaselea rând, pentru ca cei ce suferă împotrivirile să fie ușurați și mângâiați văzând că și cei mai sfinți au suferit la fel, ba chiar și mai mult. În al șaptelea rând, pentru ca... sublimitatea faptelor lor să nu vă facă să credeți că ei au fost de o natură diferită de a voastră și că vă este cu neputință să-i urmați (cf. Iac. 5, 17; Înt. Sol. 7, 1). (...) În sfârșit, în al optulea rând, pentru a vă învăța în ce constă cu adevărat fericirea și nenorocirea.”

E firesc să ne placă să ne regăsim într-unul dintre aceste răspunsuri. La întrebarea: „De ce îngăduie Dumnezeu ca păcătoșii să fie loviți în atâtea feluri?”, răspunsul nu e greu de dat. Clement Alexandrinul spune un cuvânt dur: „Fiecare dintre noi își alege pedepsele atunci când păcătuiește cu voie.”

Poate că într-un text despre ceva atât de precis, de evident, cum e boala, speculațiile teoretice nu și-ar avea rostul. „Ce rost are să filosofăm fără rost asupra cauzei bolii, câtă vreme putem da un verdict greșit?” Are rost: dacă înțelegem că boala este urmare a păcatului, renunțând la păcat, vom renunța la consecințele sale.

„Atunci, sfinții de ce se îmbolnăvesc?”

Este o mare diferență între bolile sfinților și bolile păcătoșilor – între a fi bolnav pentru ca prin purtarea acestei cruci să dobândești cunună nestricăcioasă și a fi bolnav ca pedeapsă pentru cine știe ce păcat. Dar nu trebuie făcută o diferențiere prea riguroasă, pentru că în fiecare boală se amestecă ambele feluri de cauze. Nu există boală care să fie strict pedeapsă pentru păcate, pentru că fiecare pedeapsă trimisă sau îngăduită de Dumnezeu are un scop pedagogic, de îndreptare a păcătosului și de așezare a acestuia pe calea mântuirii, pe drumul spre rai. Tot așa nu există o boală care să fie pricinuitoare de cunună într-un mod exterior, fără să curățească sufletul prin suferință. Niciun sfânt nu a fost perfect, fiecare dintre ei putea urca și mai mult pe scara fără sfârșit a desăvârșirii.

Atunci când au ajuns pe patul de boală, creștinii sporiți în viața duhovnicească nu au spus că bolile le sunt aducătoare de cunună – în loc să le considere pedepse pentru păcate. Sfinții nu văd mulțimea propriilor virtuți, pentru că îngroapă aceste virtuți în smerenie. Sfinții nu se consideră smeriți, și se pocăiesc pentru cel mai fin gând de mândrie. De aceea, ajunși pe patul de boală, consideră că boala este leacul potrivit pentru tămăduirea sufletului lor pătimas; nu se gândesc că vor urca din slavă în slavă. Un punct de reper pentru diferențierea între cei

sporiti în viața duhovnicească și ceilalți este că cei din urmă vor refuza să vadă în boală o pedeapsă pentru păcatele lor. În timp ce sfinții, pe culmile sfințeniei urcând și fiind plini de harisme dumnezeiești, nu vor înceta să îi mulțumească Domnului că prin durerea bolii li se curățesc sufletele pline de păcate.

Părintele Paisie Aghioritul spunea că atunci „când un copil mic are o oarecare infirmitate și nu a fost ajutat duhovnicește, astfel încât să se bucure în ea în inferioritate, atunci are circumstanțe atenuante. Dar, dacă va crește și va rămâne în el acel complex de inferioritate, înseamnă că nu a înțeles sensul cel mai profund al vieții”. Tot așa, bolnavii aflați la începutul vieții creștine au oarecare circumstanțe atenuante dacă nu înțeleg rostul pedagogic al bolii. Dar, dacă sporirea lor în viața duhovnicească nu atrage după sine și o înțelegere mai înaltă a valorii bolii și suferinței, înseamnă că această schimbare a fost superficială.

Iată câteva rânduri ale Sfântului Nicolae Velimirovici, care ar putea răsturna cele scrise de mine. „Vă plângeți de soarta rea a nepoatei dumneavoastră de soră. Suferința ei, spuneți, este inexplicabilă. Soțul ei, funcționar, s-a molipsit de o boală scârboasă și a murit în spitalul de nebuni. Ea s-a molipsit de la soț și acum se află de asemenea în spitalul de nebuni. O lăudați ca pe o femeie bună și cinstită și vă mirați cum Atotștiutorul Dumnezeu a putut îngădui să se ajungă la această căsătorie și ca o faptură nevinovată să pătimească atât de crunt.

Dacă ruda dumneavoastră este într-adevăr bună și cinstită și nevinovată cum o credeți, suferința ei n-a fost adusă de păcatul ei personal. Atunci trebuie căutată pricina într-un păcat al părinților ei – fiindcă s-a zis despre Cel preainalt că *pentru păcatele părinților pedepsește pe copii și pe copiii copiilor până la al treilea și la al patrulea neam* (Ieșire 34, 7). Dumneavoastră, o știu, veți spune ce se spune adesea: «Dar de ce să sufere copiii pentru păcatele părinților?» Vă voi întreba și eu: «Dar cum altfel să-i sperie Domnul Dumnezeu pe oameni, ca să nu păcătuiască,

decât trecând asupra copiilor pedeapsa pentru păcatul lor?» Poporul nostru și-a format prin experiență convingerea nestrămutată că pentru păcatul părinților suferă și copiii. De aceea se aude adesea avertismentul dat celor ce vor să jure strâmb ori să facă vreun alt rău: «Ia seama, ai copii!»

Dacă pentru păcatele părinților pot suferi și copiii, nu e firesc să ne gândim că poate suferințele prin care trecem nu ni se datorează nouă, ci se datorează părinților noștri? Ce ușurare ar fi să putem spune simplu: „Sufăr din pricina altora, din pricina părinților mei...”, în loc să ne cercetăm sufletele și să vedem în păcatele noastre cauza suferinței.

Da, dacă, după cum spunea Sfântul Nicolae, „Noul Gură de Aur al Serbiei”, cineva ar fi bun și cinstit și nevinovat, atunci poate că suferința sa s-ar datora părinților săi. Este oare aceasta o pricină pentru ca persoana respectivă să cadă în păcatul mândriei, considerându-se pe sine fără de păcat?

Sfânta Evanghelie ne învață că *dacă zicem că păcat nu avem, ne amăgim pe noi înșine și adevărul nu este întru noi* (I Ioan 1, 8). Oare toți părinții sfinților au fost oameni cu viață sfântă? Nu, printre ei au fost și păcătoși, ba chiar și păgâni sau eretici. Dar niciun sfânt, orice suferință ar fi avut, nu a spus că pătimește din pricina păcatelor părinților săi. Niciunul nu a dat vina pe alții în loc să se considere vrednic de certarea dumnezeiască. Să înțelegem dar că oamenii duhovnicești sunt duhovnicești tocmai prin smerenia lor, care este temelia nevoinței și a rugăciunii lor. Și că numai cei prea mândri refuză să vadă în boală certarea lui Dumnezeu.

Scriu aceste rânduri nu pentru a ajuta un bolnav să priceapă filosofia bolii. Scriu aceste rânduri pentru a încerca să ajut un bolnav să înțeleagă că pedeapsa pe care a primit-o nu a venit degeaba. Ce mă voi face? Cum oare voi reuși ceea ce depășește puterile mele?

Sunt cu totul dezarmat, și mărturisirea neputinței mele nu ajută la nimic. Pur și simplu, te voi lua martor al frământărilor mele. Primul lucru care îmi vine în minte este că există mai

multe moduri în care omul privește relația dintre păcatul său și pedeapsa acestuia. Fără a încerca să fac o analiză prea minuțioasă a acestui subiect, voi puncta anumite elemente generale.

Există oameni care păcătuiesc, dar nu îi interesează legătura dintre păcatul lor și pedeapsa acestuia. Există politicieni care mint fără a se gândi că, pentru minciuna lor – care are implicații asupra vieții unui mare număr de oameni – Dumnezeu îi va pedepsi. Este politicianul (și mă refer aici la politicienii care cred în Dumnezeu, deși trăiesc în păcat) pe patul de boală? Puțin probabil că se va gândi că boala poate fi o consecință a minciunii lui.

Există oameni care păcătuiesc, dar afirmă că nu pot renunța la păcatul lor. Sunt unii care suferă de patima desfrâului, dar se consideră prea legați de ea. Ajunși pe patul de boală, nu se gândesc că poate boala e urmare a desfrâului, pentru că pur și simplu consideră acest păcat un element fără care viața nu are sens.

Există oameni care păcătuiesc, dar care nu vor să renunțe la avantajele pe care le oferă păcatul. Sunt atâția vânzători care fură la cântar și care, ajunși pe patul de boală, nu fac legătura între cauză și efect, pentru simplul fapt că în propriii ochi sunt mai puțin păcătoși decât alții.

Mai există oameni care pur și simplu nu vor să știe dacă anumite fapte sunt păcate, pentru că, dacă ar ști, ar fi puși într-o dilemă morală. Sunt unele femei care, având sterilet sau luând pilule anticoncepționale cred că nu rămân însărcinate. Dar de fapt fac avorturi fără să fie conștiente de asta. Steriletul nu împiedică 100% formarea embrionului, ci numai dezvoltarea sa. Dar puțini doctori vorbesc despre un astfel de subiect... Și tot așa unele tipuri de pilule anticoncepționale nu fac altceva decât să omoare embrionul imediat după formarea sa. Sunt, sau au cum să fie conștiente aceste femei că sunt criminale? Nu. Și, din moment ce nu știu că avortează, nu își pun problema că pot pedepsite pentru acest păcat. La spovedanie evită acest subiect, de teamă ca nu cumva părintele să le spună că nu e bine ce fac.

Și atunci, pur și simplu, refuză să ceară lămuriri care le-ar putea încurca socotelile.

Sunt oameni care nu știu că unele fapte sunt păcate. Aici tema e foarte delicată: , pe motiv că, unde nu e lege, nu poate fi pedeapsă pentru călcarea legii. Numai că legea există și dacă oamenii nu o cunosc. Despre oamenii din această ultimă categorie nu voi spune decât că unul dintre păcatele lor este tocmai faptul că nu au fost interesați să afle mai multe despre învățătura și viața creștină. Pentru că, dacă ar fi avut acest interes, atunci ar fi știut ce anume este păcat și ce nu. Totuși, nu trebuie să privim lucrurile prea rigid, fariseic: chiar dacă există anumite amănunte care îi scapă unui credincios chiar după ani de zile de viațuire în Biserică. (O întrebare simplă însă: dacă poliția prinde un șofer care merge cu viteză foarte mare într-o zonă în care ar fi trebuit să reducă mult viteza, îl amendează sau nu? Sau el, mergând cu viteză pe acea porțiune de drum, oare nu are șanse mai mari de risc să facă un accident? Și, dacă face, îl ajută la ceva că nu știa că avea viteză prea mare pe porțiunea respectivă?)

Ar mai fi de amintit și cazul, des întâlnit, al celor care, la vreme de necaz sau de boală, își dau seama că au fost pedepsiți pentru păcatele lor, dar selectează dintre aceste păcate numai pe cele pe care le consideră și ei înșiși foarte mari. Nu se gândesc că pedeapsa ar fi putut veni și pentru păcate despre care consideră că pot fi trecute cu vederea.

(Cititorii însă au libertatea de a nu se recunoaște în niciuna dintre aceste categorii.) După atâtea generalități, voi trece la lucruri mai concrete, adresându-mă în mod direct bolnavului. (Cele spuse despre bolnavi vor fi valabile și pentru ceilalți oameni, *pedepsiți* pentru anumite păcate.) De ce ești bolnav? Care sunt păcatele pentru care te-a pedepsit Dumnezeu? Am făcut clasificarea de mai sus pentru ca tu însuși să îți dai seama în care dintre aceste categorii te afli. Poate că până acum nu te-ai gândit să ascuți glasul conștiinței. Acest glas te poate ajuta

să înțelegi rostul bolii și să ieși renăscut sufletește din această încercare. Ai de ales: ori ascuți glasul conștiinței, și atunci îți îndrepti viața, ori stingi acest glas – și rămâi în păcat.

Dacă rămâi în păcat, mai devreme sau mai târziu boala ta trupească va trece (nu mă refer la cei care suferă de boli incurabile), dar boala ta sufletească te va însoți în continuare. Nu poți cunoaște nici dragostea lui Dumnezeu, nici iubirea oamenilor, dacă sufletul tău este murdar. Dacă nu te pocăiești, nu vei cunoaște viața binecuvântată de Dumnezeu. Nu te pocăiești? O să vină alt necaz, altă durere, și iarăși vei fi pus să alegi între bine și rău. Și, dacă vei tot alege păcatul, adică răul, vei alege iadul. Dacă tot amâni pocăința, cu siguranță moartea te va lua pe nepregătite.

Vorbe goale, vorbe seci...

O, dacă ai asculta glasul lui Hristos, Cel ce vrea îndreptarea și mântuirea ta... O, dacă ai avea înțelepciunea să primești această lecție pe care ți-o dă boala...

„Ce se întâmplă dacă primesc această lecție? Știu eu că mă voi mântui? Știu eu că merită atâta răbdare?”

Sunt mulți oameni care își pun această întrebare. Nu toți bolnavii se vor mântui. Boala nu este un pașaport pentru rai. Numai bolnavii care și-au cunoscut neputințele și s-au pocăit de păcatele lor vor dobândi raiul.

„Dar ce este raiul? De ce să mă lupt pentru dobândirea lui?...”

Oamenii se luptă din toate puterile pentru a obține tot felul de avantaje pământești. Când este vorba de dobândirea raiului, puterile lor s-au împuținat brusc; oamenii sunt atrași de rai mai ales prin faptul că nu vor să ajungă în iad. Raiul nu este ales pentru că acolo e Hristos, că acolo sunt sfinții, că acolo este Prea Sfânta Născătoare de Dumnezeu cu toți îngerii și sfinții. Raiul este ales pentru că alternativa ar fi iadul. Și, în afară de unii sataniști sau bolnavi psihic, nimeni nu vrea iadul.

Omul modern nu suspină după rai, nu așteaptă raiul. Îl dorește ca pe un capriciu, fără ca această alegere să aibă pentru

el o importanță covârșitoare. Raiul înseamnă întâi de toate viață în Dumnezeu. Or, omul modern nu vrea să Îl cunoască pe Dumnezeu nici măcar în viața pământească, așa că nu își pune problema acestei cunoașteri în viața viitoare.

De ce nu vor oamenii să asculte glasul conștiinței? De ce nu vor să priceapă lecțiile pe care Dumnezeu le predă prin intermediul bolilor sau al necazurilor? Pentru că pe oameni nu îi interesează mântuirea.

Cine nu crede în Dumnezeu, cine nu așteaptă învierea morților și viața veacului ce va să fie, nu are forța de a se lupta cu propriile patimi și neputințe. Nu are pentru ce să renunțe la idoli pe care și i-a ridicat, pentru a se lăsa călăuzit de Dumnezeu care îi vorbește prin glasul conștiinței și, mai puternic, prin glasul Bisericii – glasul Trupului lui Hristos.

Nu este nevoie de vreo tehnică specială de meditație pentru a ajunge să ascuți glasul conștiinței. Este nevoie doar de dorința sinceră de mântuire, și prin rugăciune Dumnezeu va îndepărta zgura pe care această lume încearcă să o arunce pe conștiință.

Hristos, Fiul lui Dumnezeu, S-a răstignit pentru mântuirea noastră. El a murit pentru ca noi să ne bucurăm de Împărăția Cerurilor. Dacă vrem să ascultăm chemarea Sa, știm ce trebuie să facem...

Am vorbit până acum despre faptul că, ajunși pe patul de boală, bolnavii trebuie să își cerceteze cugetul și să vadă ce păcate și greșeli au făcut, și să caute să își îndrepte viețile, punând început bun mântuirii. Dar oare omul păcătuiește numai până să ajungă bolnav? Oare bolnavii sunt cu toții oameni virtuoși?...

Bolnavul se poate lăsa biruit de mânie sau de deznădejde, se poate îndulci cu gândurile de desfrâu (chiar dacă pentru o vreme este împiedicat să se desfete în voie de plăcerile trupului), poate păcătui în fel și chip în mintea sa. Cine îl vede? Cine îl știe?

Mai mult încă, sunt foarte multe păcate pe care le poate săvârși nu numai cu gândul, ci și cu fapta, pentru că numai

paralizia generală poate împiedica un bolnav să se abțină de la păcatele cu trupul. Dar nici măcar paralizia generală: un paralizat poate fi biruit de lăcomia pântecelui, și poate mânca extrem de mult, numai pentru că nu are altă posibilitate de a săvârși păcatul.

În lupta duhovnicească, bolnavul trebuie să aibă deci mare grijă pentru că starea de suferință pe care o aduce boala se asociază cu gândul de obținere a unei stări de plăcere imediată, a unei *evadări* pe care o aduce patima. Fie că această plăcere rămâne la nivelul gândurilor (în urma vizionării unor filme sau contemplării unor reviste indecente), fie că se transformă în faptă, această evadare nu este decât părăsirea lui Hristos, pentru satisfacerea voii proprii și a împlinirii voii diavolului.

„Lăsați-mă în pace, nu vă băgați în viața mea...” De-a lungul timpului, aceste cuvinte au fost rostite de nenumărate ori. Pentru o vreme, bolnavii se văd nevoiți să accepte o viață în care nu mai fac tot ce făceau înainte. Libertatea de a trăi după voia proprie, și implicit cea de a păcătui, le este restrânsă. Acest căluș al patimilor, care este boala, îi face să se revolte cu toată ființa lor. Și, nefiind obișnuiți să își manifeste libertatea săvârșind fapte bineplăcute lui Dumnezeu, bolnavii sunt ispitiți să cadă – și unii chiar cad – în anumite păcate pe care poate nu le-ar fi săvârșit dacă nu ar fi fost bolnavi. Câți oameni nu s-au apucat de băutură în urma unei boli?...

Trebuie deci ca bolnavii să își cerceteze cugetul și să vadă nu numai unde au păcătuit înainte de a se îmbolnăvi, ci trebuie să aibă puterea de a vedea și unde păcătuiesc sau greșesc în vreme ce spinul bolii le împunge trupurile. În timp, unele capricii, unele dorințe, care la început par nevinovate, pot degenera în patimi. Deci...

„Cât timp sunteți bolnavi, nu vă spălați pe dinți!”

De ce, e ceva rău în spălatul pe dinți? Nu, evident că nu. Voiam doar să atrag atenția bolnavilor să fie atenți la tot ceea ce fac. Și, așa cum sunt siguri că nu e nimic rău în spălatul pe

dinți, tot așa să fie siguri și că nu e nimic putred nici în faptele pe care boala nu îi împiedică să le săvârșească.

Cât despre capriciile bolnavilor... „Nu se dă pentru bolniță pâine albă, într-adins de făcută, vin, untdelemn, măsline și altele de multe feluri, pentru mângâierea lor? N-au baie și odihnă? Atunci de ce cârțiți și cu cine vreți să vă asemenați, ticăloșilor și nebunilor? Vreți, negreșit, să rămână și oasele voastre în pustie, ca ale iudeilor de altădată? Ce spune cârtitorul? Ba că i-a schimbat pâinea, ba că i-a prefăcut vinul și nu-i dulce la băut. De unde să avem și dulce și vechi, ticălosule? Ai uitat făgăduiala că vei petrece întocmai ca Sfinții Părinți, pentru care paharul de oțet era un pahar foarte dulce și care primeau cea mai amară bucată cu mulțumire? Nu fiți nebuni, ci veniți-vă în fire odată și răbdați cu smerenie, căci numai așa pâinea goală și puținele verdețuri vi se vor părea dulci și vor fi folositoare sănătății voastre.”

Cuvintele acestea au fost adresate de către Sfântul Teodor Studitul monahilor din obștea sa. Dacă s-ar fi adresat monahilor de astăzi, mult mai vlăguți duhovnicește, poate că ar fi fost mai îngăduitor. Iar dacă s-ar fi adresat mirenilor, pogorământul său ar fi fost și mai mare. Dar, cu toate pogorămintele îngăduite de Biserică bolnavilor, totuși sunt unii care cârtesc tot timpul, ca și cum jugul pus asupra lor ar fi prea greu. Biserica poate face multe pogorămintele, dar nu poate legaliza păcatul, nu poate trece cu vederea unele păcate numai pentru că oamenii consideră că nu au puterea să se lupte cu ele.

(Nu este locul aici să insistăm asupra pogorămintelor pe care unii preoți le fac la presiunile unor bolnavi insistenți, sau de pogorămintele pe care le fac alți preoți pentru a-și atrage *ucenici*, dând dovadă de o dragoste fățarnică, de o dragoste mincinoasă, de o dragoste care calcă în picioare canoanele și posturile rânduite de Sfinții Părinți. În alt caz, chiar ucenicul poate că se gândește: „Duhovnicul meu m-a pus să țin tot postul, deși am mari dureri de ochi... Dar nu-i nimic, mă duc la părintele cutare, că e mai înțeleghător, mai blând.” Problema este că dacă

un părinte dezleagă ceea ce Biserica a legat, dezlegarea lui este lipsită de putere. Preoții nu sunt niște vrăjitori, și nici nu pot lega sau dezlega tot ce le trece prin cap. Cuvântul Mântuitorului către ucenicii Săi – *Adevărat grăiesc vouă: Oricâte veți lega pe pământ, vor fi legate și în cer, și oricâte veți dezlega pe pământ, vor fi dezlegate și în cer* (Matei 18, 18) – nu trebuie înțelese ca și cum preotul ar fi atotputernic. Dacă un preot ar vrea să cunune o soră cu fratele ei, slujba lui nu ar avea nicio putere... Ba ar fi chiar blasfemie. Deci, pogorămintele trebuie făcute fără a se ieși din rânduiala Bisericii, fără a se călca predania Sfinților Părinți. Atunci când, prin insuflarea Duhului Sfânt, acești sfinți au stabilit rânduile Bisericii, nu au făcut-o pentru a închide ușile raiului oamenilor care au trebuință de doctor pentru sufletele lor. Ci au făcut-o tocmai pentru a-i ajuta pe oameni să îl cunoască pe Hristos, adevăratul Doctor al sufletelor și al trupurilor, și să dobândească raiul.)

Bolnavul care e creștin este în primul rând creștin și în al doilea rând bolnav. Nu trebuie să considere că boala îl reprezintă mai bine decât credința creștină. Sau, dacă își dă seama că se consideră mai întâi bolnav și abia apoi creștin, să își dea seama că starea în care se află e nefirească.

Mă opresc aici. Sfântul Ioan Scărarul atrăgea atenția asupra faptului că sunt unii oameni care, deși trăiesc în patimi, vorbindu-le altora despre viața virtuoasă ajung să fie și ei modelați de propria propovăduire. Nădăjduiesc că Dumnezeu mă va ajuta și pe mine ca, ajuns pe patul de boală, să am puterea de a asculta glasul conștiinței. Mai mult încă, nădăjduiesc că mă va ajuta să îl ascult chiar fără să ajung pe patul de boală. Deși deasă spovedanie mă ajută mult, știu că ispita vrăjmașului și iubirea de sine încearcă să sufocă glasul conștiinței. De aceea îi rog pe cititori să se roage pentru mine, ca să nu fiu rușinat de ceea ce i-am învățat pe alții să facă.

Rugați-vă pentru mine, vă rog. Pur și simplu pentru că sunt covârșit de greutatea neputințelor mele...

II. Scrisoare către cei care îngrijesc sau vor îngriji bolnavi

Iubitul meu frate (sau iubita mea soră) în Hristos,
Îți scriu aceste rânduri cu inima plină de emoție.

M-aș bucura foarte mult ca, după ce vei citi această scrisoare, în inima ta să sporească puțin dragostea pe care i-o porți bolnavului pe care îl îngrijești. Un singur cuvânt frumos mai mult dacă îi vei spune, o picătură în plus de afecțiune dacă îi vei arăta, ar fi o dovadă că nu am scris degeaba.

Dacă ar exista o scrisoare asemănătoare scrisă de un sfânt, ar avea puterea de a face ca în inima ta să se reverse dragostea față de aproapele tău greu încercat de boală. Eu îmi știu neputințele și îmi dau seama că nu pot să mișc inima ta prin iscusința mea scriitoricească. Nădăjduiesc totuși ca întâmplările pe care le voi descrie să te ajute să înțelegi cât mai bine câtă nevoie au bolnavii de dragoste, cât de mare este responsabilitatea celor care au bolnavi în grijă și cât de binecuvântată este cununa celor care se jertfesc pentru a-i ajuta pe bolnavi.

Să nu te mire faptul că unul dintre motivele principale pentru care scriu această scrisoare este faptul că, fiind bolnav, mi s-a întâmplat să urlu de singurătate. Urletele mele au fost mute, nu mă auzea nimeni în afară de Dumnezeu, dar asta nu înseamnă că erau mai puțin dureroase.

Bolnavii au mare nevoie de dragoste, de timp, de înțelegere. Știi și tu asta, așa cum o știu și eu. Încerc să te rog să fii și mai aproape de bolnavul pe care îl ai în grijă. Teoria privitoare la grija față de aproapele o știm cu toți. Doar practica lasă de dorit.

Nu îți scriu ca unul care, din prea mare dragoste de bolnavi, simte nevoia de a-i molipsi și pe alții de dragostea sa. Ci scriu pentru că eu însumi am de învățat din asta. Îți scriu cu aceeași deschidere cu care aș citi la rândul meu ceva pe această temă.

Îmi dau seama încă de pe acum că cea mai mare problemă a acestei scrisori este că nu are ca autor pe cineva care a îngrijit

multă vreme bolnavi, ci pe cineva care scrie din experiența sa de bolnav. Îți scriu cum aș fi vrut să se poarte cu mine cei din jurul meu atunci când am fost bolnav. Este adevărat că fiecare om care suferă are particularitățile și ciudățeniile sale, și la aceeași durere de dinți sau de stomac doi oameni vor reacționa diferit. Cu toate acestea, există multe caracteristici comune majorității bolnavilor. Când scriu că pe patul de spital bolnavul nu are nevoie numai de mâncarea rudelor, ci și de dragostea lor, enunț un adevăr care ar trebui să fie evident pentru toată lumea.

Îți voi scrie multe lucruri generale, voi încerca să îți pun înaintea gânduri și cugetări ale cuvioșilor părinți despre boală. În același timp, însă, voi face referire precisă la situațiile în care m-am aflat eu însumi. Astfel de particularități pot ajuta la înțelegerea frământărilor prin care trece un bolnav. Și nu este nevoie ca toți oamenii să aibă ciroză pentru a înțelege puțin din deznădejdea și apăsarea care îi cuprind pe unii dintre pacienții care suferă de această boală. În manifestările lor, deznădejdea sau nădejdea, neliniștea sau liniștea sunt în același timp diferite și comune tuturor bolnavilor.

Nu încape îndoială că un părinte sporit duhovnicește, chiar dacă ar avea cea mai gravă boală, nu va lăsa gândurile de deznădejde să intre în inima sa. Oricum, în scrisoarea de față, prin „bolnav” voi înțelege bolnavul obișnuit, bolnavul pe care îl întâlnim în orice spital.

O greșeală mare ar fi să ne pregătim un anumit comportament standard față de bolnav, să luăm în considerare numai elementele comune tuturor bolnavilor, și să ne purtăm cu ei ca și cu niște vietăți de laborator.

Bolnavii sunt persoane unice, fiecare cu sensibilitatea sa, fiecare cu fixurile și cu nevoile sale. Dacă ne vom purta cu ei ca și cu niște obiecte fabricate în serie, vom dovedi că nu îi iubim. Dragostea ține întotdeauna cont de trăsăturile celui alt. Sau mai bine zis ar trebui să țină întotdeauna cont, dar sunt situații în care anumiți factori (oboseala, stresul, necazurile) îi îngreunează celui care iubeste misiunea de a-și arăta dragostea.

Nu putem fi niște roboți, niște super-mașini capabile să îngrijească bolnavii fără să facă cea mai mică greșeală. Ispita perfecționismului este de scurtă durată: oamenii care încearcă să devină perfecți își înțeleg neputința și, de obicei, cad în extrema cealaltă, nefăcând nici ceea ce le stă în putință să facă.

Scrisoarea de față nu este rezumatul unui curs pentru a deveni îngrijitorul perfect. Este eventual rezumatul unui curs pentru a deveni un îngrijitor mai bun, mai priceput, mai jertfelnic.

Scriindu-ți, am în suflet puțină neliniște: dacă peste câteva luni sau ani voi avea de îngrijit un bolnav și nu mă voi purta așa cum îți recomand ție să te porți cu bolnavii?

În ultimele veacuri una dintre problemele reale ale propovăduirii creștine a fost tocmai ruptura dintre viețile unor propovăduitori și faptele lor. Sunt conștient că această ruptură are efecte dramatice. Și ce să mă fac? Să măresc numărul învățătorilor mincinoși? Să mă ferească Dumnezeu de așa ceva. Îți repet, însă, că scriu pentru că am fost bolnav, și am avut nevoie de mângâiere. Poate că peste câțeva vreme voi fi iarăși bolnav, și voi avea nevoie de același sprijin sufletec.

Un alt motiv pentru care îți scriu este că am constatat că, atunci când un om este bolnav, comunicarea sa cu ceilalți devine mai dificilă: uneori bolnavul nu își spune frământările, pentru a nu-i deranja pe cei care îl îngrijesc. Alteori bolnavul devine prea agasant cu pretențiile sale, exploatând situația pentru a-și satisface anumite dorințe pe care dacă nu ar fi fost bolnav nu și le-ar fi putut împlini.

Îmi dau seama că e nevoie de multă artă pentru a încuraja pe orice om care suferă și, implicit, pe orice bolnav. De exemplu, Sfântul Varsanufie din Gaza îi scria unui părinte următoarele cuvinte: „O, iubite frate, Domnul a răbdat crucea și tu nu te bucuri de necazurile a căror răbdare duce în Împărăția cerurilor? (...) Nu cere deci odihnă trupească, dacă Domnul nu ți-o dă. Căci Domnul privește cu scârbă la odihna trupului. Și tot El a spus: *În lume necazuri veți avea* (Ioan 16, 33). Domnul să te ajute în toate. Iartă-mă pentru cele ce ți-am spus. Căci am vorbit

ca unul care cere multe fără să le aibă el însuși. Dar am spus cele ce le știu despre alții, despre sfinți. Roagă-te pentru mine.” Iar unui bolnav îi scria: „Boala este în chip recunoscut o certare spre îndreptare. Deci boala ți s-a trimis ca unei slugi rele. Dacă însă îți este greu să primești certarea, încetează să fii rău. Iar dacă ești rău, primește certarea. Dar, dacă te bucuri de certare, nu ești rău. Iar cel ce nu e rău este iubit. Și *Domnul îl ceartă pe cel pe care-l iubește* (Prov. 3, 12; Evrei 12, 6). Ia seama deci cu adevărat cum ești și alege-ți ție una din cele spuse.”

Îmi dau seama de faptul că asemenea cuvinte nu pot fi primite decât de un om întărit în credință. Nu pot fi repetate oricărui om aflat pe patul de boală. Pentru că riscă să aibă efecte nedorite.

Ne-am obișnuit să citim cuvintele sfinților și, de multe ori, încercăm să le transformăm în niște formule magice, într-un fel de parole a căror repetare mecanică poate mișca sufletele oamenilor. Pierdem din vedere faptul că sfinții nu scriau doar pentru a propovădui anumite adevăruri, nu scriau numai de dragul de a propovădui, ci scriau pentru a întoarce sufletele la Dumnezeu.

(Dacă citim cum scrie Sfântul Ciprian al Cartaginei despre o fecioară căzută în păcat, și dacă apoi comparăm cele citite cu o scrisoare a cunoscutului Gheron Iosif, isihastul de la Muntele Athos, adresată unei tinere care trăia în desfrâu, vom observa o diferență foarte pronunțată. Desfrăul în care cad unii creștini este același, indiferent de secolul în care trăiesc. Dar Biserica, precum o mamă iubitoare de fii, încearcă să le dea tămăduirea potrivită ținând cont de trăsăturile lor sufletești.)

Trebuie să avem o mare iscusință atunci când vrem să mângâiem sufletul unui bolnav: important nu este să ne facem noi datoria de a fi alături de el, ci trebuie ca el să fie într-adevăr mângâiat de cuvintele noastre. Sunt unii care polemizează înfocat cu sectanții, după care au conștiința foarte liniștită că și-au făcut datoria (și așteaptă chiar să fie răsplătiți de Dumnezeu

pentru osteneala lor). Nu țin seama de faptul că poate nu au avut argumente suficiente pentru a-i convinge pe sectanți de greșelile lor, dar din prea multă iubire de sine se laudă cu discursul lor.

Când vorbim cu un om aflat în necazuri, trebuie să încercăm să mângâiem sufletul său. Nu trebuie să avem aroganța că prin deșteptăciunea cuvintelor noastre îl vom trage de mână din groapa deznădejdiei, ci trebuie să ne rugăm ca Dumnezeu să ne lumineze mintea și sufletul pentru a-l ajuta.

Înainte de orice, trebuie să ne dorim din toată inima să fim aproape de bolnav. Bolnavul se află într-o perioadă de sensibilitate sentimentală accentuată. Oricât de gustoasă ar fi hrana adusă la spital, ea nu îl va satura pe bolnav. El are nevoie și de afecțiune (nu mă refer la bolnavii morocănoși, care nu vor să fie vizitați de nimeni, și nici la gurmanzii care nu se gândesc decât la bunătățile pe care le așteaptă de la rude; mă refer la bolnavii obișnuiți).

Este foarte important ca, oricât de gravă ar fi boala de care suferă, bolnavul să se afle într-o stare psihică bună. Cei care îl vizitează au un mare rol la acest capitol. Ei îl pot ridica sau îl pot coborî. Sfântul Teofan Zăvorâtul scrie despre o femeie bolnavă: „Liniștea sufletească este de mare ajutor la înzdrăvenire. Cât de bine ar face dacă ar putea să nu se mai gândească... În cap câte lucruri de nimic vin! Să se roage cu rugăciune scurtă Domnului și Mântuitorului nostru, Maicii lui Dumnezeu și îngerului păzitor. După aceea să spună pe dinafară vreun psalm pe care îl știe și să cugete la el fără să se grăbească. E bine de citit câte puțin din Evanghelie, iar ea să asculte. Să nu o lăsați singură. Ședeți alături și lucrați ceva... Și alții să fie de față, dacă se poate. O să îi fie mai vesel, și gândurile nu se vor învifora... Acestea sunt acum cei mai mari vrăjmași.” Precum vedem, după ce amintește de valoarea rugăciunii, sfântul vorbește despre nevoia bolnavului de a sta împreună cu alții.

Recitind cuvintele sale, îmi dau seama că și eu ar fi trebuit să încep această scrisoare tot cu câteva cuvinte despre rugăciune. Nu am minimalizat importanța ei, dar am avut în minte faptul că unii oameni se roagă pentru rudele lor bolnave, sau pentru prietenii lor bolnavi, și prin asta cred că și-au făcut *porția* de jertfă. Reduc la rugăciune tot binele pe care l-ar putea face bolnavilor. Dacă bolnavii nu ar avea nevoie decât de rugăciune, dacă oamenii necăjiți nu ar avea nevoie decât de rugăciune, atunci Hristos nu ne-ar mai fi poruncit să facem faptele dragostei, nu ne-ar mai fi cerut să îi hrănim pe cei flămânzi și să îi îmbrăcăm pe cei goi, ci ne-ar fi cerut doar să ne rugăm pentru ei.

Ia imaginează-ți: un bogătaș merge pe stradă cu o mașină scumpă, vede un sărac, pune o frână bruscă. Coboară din mașină, ridică mâinile la cer și spune: „Doamne, ai grijă de cerșetorul acesta, că moare de foame...”. Se ridică, se șterge de praf și pleacă mai departe.

Mi-aș fi dorit ca scriind aceste rânduri să îmi imaginez o situație ridicolă. Totuși, uneori realitatea este mai tristă decât situația imaginară pe care ți-am prezentat-o.

Ar fi fost într-adevăr bine să încep să îți scriu despre rugăciunea pentru bolnavi, mai ales că sunt mulți care se gândesc să își ajute bolnavii numai cu alimente sau cu vorbe frumoase, dar nu se roagă deloc pentru ei. Am citit niște cuvinte foarte frumoase scrise de Sfântul Ioan din Kronstadt. Se potrivește foarte bine rugăciunii pentru bolnavi: „Când ești mișcat de suferința altora și de neliniștea sufletului lor, și te simți îndemnat la rugăciuni pentru ei, cu o inimă compătimitoare și profund mișcată cere-I lui Dumnezeu să aibă milă de păcatele lor, cum ai cere iertarea propriilor tale păcate; adică roagă-te cu lacrimi ca să-i ierte. Roagă-te pentru mântuirea celorlalți ca și cum te-ai ruga pentru propria mântuire. Dacă ajungi la aceasta, dacă-ți faci din ea un obicei, vei primi de la Dumnezeu un belșug de daruri duhovnicești, darurile Duhului Sfânt, Care iubește sufletul preocupat de mântuirea aproapelui, pentru că El Însuși

– Preasfântul Duh – vrea mântuirea noastră prin toate mijloacele posibile, cu condiția să nu-I stăm împotrivă și să nu ne împietrim inima. *Însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite* (Romani 8, 26)”.

Sfântul Ioan din Kronstadt a primit de la Dumnezeu darul tămăduirii bolnavilor mai ales pentru că s-a rugat pentru bolnavi, pentru că i-a iubit pe bolnavi, pentru că a simțit durerile acestora ca pe propriile sale dureri. La *filantropii* zilelor noastre nu găsim același duh jertfelnic: din *economii* lor ei construiesc o policlinică sau un spital, cumpără câteva kilograme sau tone de medicamente pe care le distribuie gratuit, dar nu se simt niciodată una cu bolnavii: se văd întotdeauna deasupra lor, la mare înălțime, aruncând bani, ca niște regi, grămezii de săraci care cer milostenie. Cheia dragostei nu stă în mulțimea de zerouri de pe chitanța de sponsorizare, ci stă în profunzimea legăturii cu bolnavii.

Cuviosul Paisie Aghioritul constata că „atunci când se îmbolnăvește un membru al familiei, toată familia suferă”. În același duh Sfântul Teofan Zăvorâtul îi scria unei mame a cărei fiică era greu încercată de boală: „Pe sufletul dumneavoastră apasă mai mult decât orice boala fiicei. Îndurerați-vă pentru ea și cu durere strigați către Domnul, și pe fiica dumneavoastră îndemnați-o să facă același lucru, și pe toți casnicii dumneavoastră. Atunci toate rugăciunile pentru ea se vor împreuna și vor alcătui un glas de trâmbiță, în stare să atragă luarea-aminte a Domnului...” E bine să ne rugăm pentru bolnavi cu frângere de inimă. Sunt unii care dacă plătesc câteva pomelnice la biserică și dau acatiste de sănătate la două-trei mănăstiri consideră că au făcut tot ce se putea.

Sfântul Teofan îi mai scria aceleiași mame: „E bine că ați rânduit să se facă rugăciune pentru fiica dumneavoastră, două molitfe pe săptămână și pomenire la proscomidie. S-ar părea că este destul. Dar cine se roagă cu durere pentru bolnav? Dumnezeu ia aminte la rugăciune atunci când pentru bolnav

se roagă cineva din suflet. Dacă nimeni nu suspină din suflet, slujba va fi o poliloghie, iar rugăciune adevărată pentru bolnavă nu va fi. La fel cu proscomidia, la fel și cu liturghia. Dumneavoastră mergeți la slujbele pe care le-ați comandat? Dacă nu, credința dumneavoastră este fără putere... Slujbele le-ați comandat – însă, dând bani ca să se roage alții, dumneavoastră v-ați lepădat de pe umeri orice grijă... Nu este nimeni care să se îndureze pentru bolnavă. Celor care săvârșesc slujba nici nu le trece prin minte să se îndureze cu sufletul înaintea Domnului pentru cei pe care îi pomenesc la slujbe... Și de unde să se îndureze ei pentru toți?

Altceva este dacă sunteți de față la slujbă atunci când este pomenită N. Atunci durerea dumneavoastră este purtată de rugăciunea Bisericii și înălțată mai grabnic la tronul lui Dumnezeu. Și face îndurerată însăși rugăciunea Bisericii, chiar dacă cei care slujesc nu sunt îndurați. Vedeti deci unde stă puterea! Mergeți la slujbe dumneavoastră înșivă și îndurați-vă cu sufletul pentru bolnavă... Și treaba va ieși bine.”

Dacă rândurile nu ar fi fost scrise de un sfânt, s-ar fi putut găsi voci *duhovnicești* care să ironizeze aceste cuvinte, să le considere anti-bisericești sau chiar sectante. Dar poziția Sfântului Teofan este cât se poate de firească. Sectantă ar fi poziția celor care susțin că este de ajuns să plătești un număr de pomelnice și datoria a fost îndeplinită. Ar fi ceva similar indulgențelor de la catolici. Numai că Dumnezeu nu are nevoie de banii pe care tot cu îngăduința Lui îi avem. El așteaptă rugăciunile și jertfa noastră.

Mama căreia îi scria Sfântul Teofan îl întrebase unde este cel mai bine să dea liturghii pentru sănătatea fiicei sale. La o asemenea întrebare, eu aș fi răspuns dând numele a două-trei mănăstiri în care părinții duc o viață mai sporită. Dacă mama respectivă ar fi avut o stare materială foarte bună, i-aș fi recomandat eventual să trimită un pomelnic la Eghina, la moaștele Sfântului Nectarie, sau la Evvia, la moaștele Sfântului Ioan

Rusul. Așa aș fi răspuns eu, numai că sfinții au alte criterii după care măsoară lucrurile:

„Unde să dați liturghii? Unde vă trage sufletul, acolo să dați... Lucrul cel mai însemnat este durerea sufletului dumneavoastră pentru bolnavă. Și ajutați mai mult săracilor. Nu numai celor care umblă pe stradă, ci dați ușurare unei familii apăsate de sărăcie. Rugăciunea ei vă va ușura povara de pe inimă...”, scria Sfântul Teofan.

Iată un răspuns mult mai de folos pentru mamă. Durerea sufletului pentru bolnav... Această durere a sufletului este cât se poate de firească pentru cineva care iubește. Așa este când există dragoste. Da, când cineva din familie este bolnav, toți suferă... atunci când între ei există dragoste.

În unele cărți religioase este scris că este mai importantă iubirea celor care nu ne sunt rude decât iubirea rudelor. „Doar și păgânii își iubesc rudele...” Afirmatia aceasta trebuie înțeleasă cu mult discernământ. Astăzi, când legăturile dintre membrii familiei au slăbit, asistăm la situații absurde în care pe copii nu îi interesează că tatăl lor este în spital decât pentru că financiar familia are de suferit, sau situații în care părinții nu își vizitează copilul aflat în spital (poate pentru că acesta este un copil nedorit). Și părinții stau și se joacă acasă cu celălalt frate, fără să le pese de suferința bolnavului.

Citim că cei care își iubesc numai rudele, și nu îi iubesc și pe ceilalți, nu au în ei dragostea lui Hristos. Citim că dragostea față de rude e o dragoste firească, o dragoste normală, în timp ce iubirea față de străini e o dragoste binecuvântată de Dumnezeu, pentru că ne rupe de lanțurile iubirii egoiste și interesate. Așa este: cine își iubește numai rudele nu cunoaște dragostea adevărată.

Problema este că din exces de zel unii încearcă să dobândească dragostea adevărată trecându-și cu vederea rudele. Atunci când rudele lor se îmbolnăvesc, ei găsesc prilejul de a-și arăta discernământul neavând grijă de ele, chipurile ca să nu fie părtinitori. Dar iubirea este într-un anumit fel părtinitoare.

Iubirea la care ne cheamă Evanghelia nu este o iubire plată, o iubire searbădă. Evanghelia nu ne invită să ne iubim mai puțin rudele, pentru a avea o dragoste egală față de toți oamenii. Evanghelia ne invită să îi iubim pe toți din toată inima noastră: *Să îți iubești aproapele ca pe tine însuși...*, adică să îl iubești fără să pui bariere motivate de cine știe ce interese meschine. Fără să te gândești ce avantaje ai putea avea ca răsplată pentru iubirea pe care i-ai oferit-o.

Pentru că suntem creștini, nu trebuie să ne iubim mai puțin rudele, ci trebuie să le iubim chiar mai mult decât le-am fi iubit dacă nu am fi fost creștini. Atunci când o rudă de-a noastră se află pe patul de spital, nu trebuie să ne eschivăm de la a fi alături de ea, motivând că nu trebuie să avem mai multă grijă de ea decât de alții, care zac în spitale de cine știe câtă vreme.

Motivul invocat mai sus face parte din tolba unui număr foarte mic de credincioși. Mulți nu au grijă de rudele lor bolnave pur și simplu pentru că nu vor să își complice viețile. Reduc grija pentru bolnav la o vizită protocolară.

Oamenii sunt din ce în ce mai comozi. Trăim nu numai într-un veac al păcatului și al apostaziei, ci și al comodității. De fapt, comoditatea se leagă destul de strâns de păcat, fiind una dintre pricinile alegerii acestuia și al lepădării crucii virtuților.

Ne place să ne întâlnim cu rudele noastre (și aproape tot ceea ce voi scrie despre rude este valabil și despre prieteni, colegi sau alți cunoscuți) numai la momente frumoase, la mese întinse sau la petreceri. Când rudele noastre trec prin momente grele, când au nevoie de ajutorul nostru, atunci ne străduim să le răspundem cu aceeași măsură de dragoste cu care ne-au măsurat ei. Ne purtăm cu bolnavii cu o iubire măsurată la miligram, nu cumva să îi ajutăm mai mult decât ne-au ajutat ei.

Îmi dau seama că oamenii duhovnicești nu se pot regăsi în rândurile de mai sus. Totuși, ei nu trăiesc în rai, ci trăiesc în lume, sunt înconjurați de oameni care își fac calcule meschine. În același timp însă îmi dau seama că unii creștini s-au lăsat

cuprinși de duhul comodității și, deși își doresc să facă binele, au o viziune deformată asupra acestuia. Se rezumă la o filantropie strict materială, care nu are nimic în comun cu împreună-pătimirea.

Oricum, nu ne este de niciun folos să arătăm cu degetul lipsurile altora. Este bine însă să ne dăm seama în ce măsură în lipsurile altora regăsim propriile noastre slăbiciuni. Ne este de mare folos să fim conștienți de lipsurile noastre.

Aș putea încerca să fac acum o listă cu situații penibile în care unii creștini care se spovedesc și se împărtășesc (dacă se spovedesc sau nu cum trebuie sau dacă se împărtășesc cu nevrednicie, nu știu...) nu s-au purtat cum trebuie cu bolnavii aflați pe patul de spital. O scenă tristă este cearta rudelor pricinuită de împărțirea moștenirii, cât încă bolnavul nici nu dă semne că ar fi pe moarte. Această secvență, prin ridicolul ei, este însă ușor de pus la zid. (Să nu trecem cu vederea faptul că, dacă nominalizăm numai păcate mari, riscăm să pierdem din vedere păcate care par mai mici, dar care trădează un fond sufletesc mult mai murdar.)

În vremurile noastre putem găsi totuși nu numai exemple de mari păcătoși și de păcate înfiorătoare, ci și exemple de iubire creștinească, exemple care ar trebui să ne lumineze viețile. E adevărat că puțini dintre noi au iubire creștinească pentru rudele lor. Ce putem face când o rudă care ne-a nedreptățit se află pe patul de spital? Poate că ar fi trebuit să extind întrebarea, ca să nu se înțeleagă că trebuie să avem grijă în mod special de cei care ne-au nedreptățit (deși este evident și faptul că, purtându-ne creștinește față de cei care ne-au nedreptățit, nu îi vom neglija nici pe ceilalți: nu trebuie să fim rigizi, și să îi favorizăm pe unii numai datorită capriciului de a ne mări în propriii ochi, de a considera că am urcat pe culmile iubirii apoa-pelui). Deci: ce trebuie să facem când o rudă de-a noastră se află pe patul de boală?

Poate că nu înțelegi de ce tot fac referiri la rude. Poate că vor exista cititori care se vor mulțumi să înțeleagă că fac apologia

ajutorării rudelor, ca și cum credința creștină ar fi o religie de clan, de familie, de trib, ca și cum ar fi poruncit Hristos să ne iubim numai frații, nepoții și verișorii până la gradul 3 sau 4.

Așa că, pentru a nu lăsa loc unor interpretări nepotrivite, reformulez întrebarea: ce să facem când aproapele care ne-a nedreptățit se află pe patul de spital? „Și cine este aproapele meu?” – parcă acum întrebarea din Evanghelie se pune de la sine. Nu voi răspunde aici la această întrebare prin cuvintele mele. Voi da în schimb un exemplu cât se poate de grăitor, luat din cartea părintelui Ioanichie Bălan *Istorie de duhovnicești*: „Maria Săcăliuc, o credincioasă săracă din București, are o deosebită grijă pentru pomenirea morților. Mai ales a celor uitați de rudele lor. Din vreme în vreme se duce prin cimitirele orașului București cu un caiet în mână și notează toate numele răposaților de pe crucile cele mai vechi, mai uitate, se oprește la mormintele mai proaspete. După ce umple caietul cu câteva mii de nume ale celor răposați; îl copiază în mai multe exemplare, adaugă pe fiecare caiet câteva sute de lei din mica ei pensie, și le trimite deodată la cele mai cunoscute mănăstiri din țară, să fie pomenite, din banii ei.

– De ce faci lucrul acesta, soră Marie?, o întreabă uneori preoții.

– Părinților, morții au mare nevoie de ajutorul celor vii, de milostenie și Liturghii cu sărindare. Nu-i scriu pe toți. Numai pe cei care mi se par părăsiți de ai lor. Îi cunosc după cruci și morminte. Notez și pe cei pe care nu are cine să-i pomenească, morți în spitale, în război, accidentați etc. Toți au nevoie de rugăciunile Bisericii, ca să li se ierte păcatele și să fie scoși din întuneric la lumină. Niciunul dintre noi nu ne dăm seama cât de mult așteaptă sufletele morților rugăciunile celor vii.

– Dar de unde iei atâția bani să plătești aceste pomelnice?

– Eu sunt femeie săracă. Nu am avut niciodată familie. Din salariul meu de îngrijitoare pun deoparte, lună de lună, câteva sute de lei pentru pomenirea morților. Când se adună o sumă de câteva mii de lei, trimit la mănăstiri șapte rânduri de sărin-

dare. Și tot așa. Măcar atâta să fac și eu! Poate mă vor pomeni și pe mine alții, că și eu sunt străină pe lume.”

Cred că la întrebarea „Și cine este aproapele meu?”, un răspuns foarte potrivit l-ar putea da această femeie. Dacă avea atâta dragoste creștinească încât să plătească pomelnice pentru pomenirea unor oameni necunoscuți, cred că arăta la fel de multă iubire *aproapelui* pe care Dumnezeu i-l scotea în cale.

Aproapele nostru nu se rezumă doar la oamenii pe care nu îi cunoaștem. Între *hotarele aproapelui* sunt incluse cu siguranță și rudele noastre, și prietenii pe care am fi putut să îi ajutăm mai mult atunci când se aflau pe patul de spital. Sunt convins că cine își va iubi mai mult rudele și prietenii, fără a căuta vreun câștig din această iubire, va învăța să îi iubească și pe ceilalți.

La întrebarea „Cine este aproapele meu?” am primit un răspuns ascultând o emisiune de radio în care un fost deținut politic povestea cum într-o celulă erau odată două bucățele de zahăr. Mulți deținuți, închiși din cauza credinței în Dumnezeu și a dragostei de neam, treceau prin celula respectivă, dar refuzau să mănânce zahărul. Deși, din pricina condițiilor inumane de detenție, aproape toți erau la limita rezistenței fizice, totuși fiecare se gândea că poate după el va veni cineva care va avea mai multă nevoie de ceva dulce.

Și dacă tot am amintit de cei prigoniți pentru Hristos, ar fi poate cazul să vorbesc despre jertfa făcută de marele filosof creștin ortodox Mircea Vulcănescu: un coleg de celulă fusese bătut cu multă cruzime de către tortionarii comuniști – nu se mai putea ține pe picioare, și în celulă era extrem de frig. Ca să își ajute fratele de suferință, Mircea Vulcănescu s-a întins pe jos, făcând din propriul său trup un pat pe care să stea cel bătut. Acela și-a revenit, dar filosoful s-a îmbolnăvit și a murit. Stând pe jos, în frigul din celulă, s-a îmbolnăvit și în cele din urmă a trecut la Domnul. Am citit întâmplarea respectivă ca și cum aș fi citit pătimirea unui mare mucenic al Bisericii (și cred că prin jertfa sa Mircea Vulcănescu a ajuns și el în ceata sfinților mucenici).

Poate că, pentru că am făcut referire la jertfa sa, ar fi momentul să îți scriu câte ceva despre jertfa pe care ar putea să o facă orice creștin pentru aproapele său aflat în suferință. Sfântul Nicolae Velimirovici observa că „este un lucru cu totul obișnuit ca mama să facă legământul de a posti în zilele de dulce când copilul îi e bolnav. Acesta este un lucru cu totul biblic. Și împăratul David a postit cât i-a fost copilul bolnav”.

Și, dacă este „cu totul obișnuit” ca o mamă să facă această nevointă binecuvântată, putem spune că orice creștin – care vede în aproapele său un frate – ar putea face o nevointă asemănătoare. Nu propun aici ca un creștin să postească ori de câte ori aude că cineva s-a îmbolnăvit. Ar însemna să postească aproape continuu, și o nevointă fără măsură are aproape întotdeauna urmări negative în plan duhovnicesc. Dar consider că sunt momente în viața noastră în care, dacă duhovnicul ne dă binecuvântare, am putea să îmbinăm rugăciunea pentru aproapele nostru cu o anumită nevointă.

Părintele Paisie Aghioritul spunea că „dacă cerem ceva de la Dumnezeu fără să jertfim și noi ceva, rugăciunea nu ne este ascultată. Dacă stau și spun «Dumnezeul meu, Te rog, fă-l bine pe cutare bolnav», fără să fac vreo jertfă, este ca și cum aș spune niște cuvinte frumoase. Numai atunci când Hristos va vedea dragostea mea, jertfa mea, îmi va împlini cererea, desigur dacă ea este spre folosul duhovnicesc al aceluia. De aceea, atunci când oamenii vă cer să vă rugați pentru un oarecare bolnav, să le spuneți să se roage și ei sau, cel puțin, să se nevoiască să-și taie cusururile lor. Atunci când cineva îmi spune că nu se poate ruga pentru o rudă de-a sa care este bolnavă, eu îi spun să facă cel puțin o jertfă pentru cel bolnav. De obicei, îi spun să facă ceva care îi va ajuta și propriei lui sănătăți”.

Și tot el dădea un exemplu grăitor pentru capacitatea de jertfă a celor a căror dragoste pentru aproapele este îndoielnică: „Odată la coliba mea a venit un creștin din Germania, a cărui fiică începuse să paralizeze. Medicii nu mai puteau face nimic.

Sărmanul era cu desăvârșire deznădăjduit. «Fă și tu o jertfă, i-am spus, pentru sănătatea copilului tău. Să faci metanii nu poți, să te rogi nu poți. Hai să zicem că nu poți. Dar, ia spune-mi, câte pachete de țigări fumezi pe zi?» «Patru și jumătate», îmi răspunde. «Să fumezi numai un pachet, iar banii ce i-ai fi dat pentru celelalte să-i dai vreunui sărac.» «Părinte, mai întâi să se facă bine copilul meu, și eu voi lăsa fumatul.» «Ei, atunci nu va avea niciun rost. Acum trebuie să-l lași. Aruncă țigara! Nu-ți iubești copilul?» «Eu să nu-mi iubesc copilul?, îmi spune acela. De la etajul cinci mă arunc pentru dragostea copilului meu.» «Eu nu-ți spun să te arunci jos de la etajul cinci, ci să arunci țigara: dacă faci vreo nebunie și te arunci de la etajul cinci, vei lăsa copilul pe drumuri și-ți vei pierde și sufletul. Eu îți spun să faci ceva ușor. Iată, aruncă acum țigara!» Dar cu niciun chip nu a vrut s-o arunce. În cele din urmă a plecat plângând, așa cum a venit. Cum poate fi ajutat un astfel de om? Cei care ascultă, însă, pot fi ajutați.”

Cazul acesta este foarte grăitor pentru modul în care mulți oameni înțeleg că trebuie să își ajute aproapele: prin declarații gratuite, care nu folosesc cu nimic celui suferind.

Cuviosul Paisie i-a pus acestui tată disperat un jug pe care îl putea purta: nu îl pusese nici să țină cine știe ce posturi negre, nu îl pusese nici să renunțe definitiv la fumat, nu îl pusese nici să își dea toată averea săracilor: îl pusese doar să reducă numărul țigărilor pe care le fuma. Și, totuși, omul nu a vrut să își ajute copilul. Atitudinea sa este reprezentativă și pentru modul în care mulți oameni înțeleg boala și celelalte necazuri. Tatăl fetei venise la Cuviosul Paisie așteptând cu disperare ajutorul pe care medicii nu fuseseră în stare să îl ofere. E important să înțelegem acest amănunt: el venise la cuvios ca la ultima sa scăpare. Nu venise să se plângă de neputința doctorilor, ci venise să ceară ajutor. Așa cum foarte mulți oameni aflați în situația sa o fac.

Problema este că părintele i-a dat un sfat care nu se potrivea cu așteptările sale. Dacă omul ar fi știut ce sfat îi va da părintele, ar fi renunțat să călătorească până la el.

Oamenii așteaptă ca Dumnezeu să îi ajute, fără ca ei să facă nimic. „Dacă s-ar putea ca Dumnezeu să le facă bine tuturor oamenilor fără ca aceștia să miște un deget, totul ar fi perfect...”, cred unii, fără să își dea seama că omul trebuie să se lupte cu toată ființa sa pentru bine. Dumnezeu le face un mare serviciu oamenilor lăsându-i să ducă această luptă: altfel, oamenii ar fi fost un fel de maimuțe care ar fi primit printre gratii hrana de la stăpân. Dumnezeu ne iubește, și crucea face parte din viața noastră tocmai pentru a ajunge la Înviere. Este adevărat că, dacă Adam nu ar fi căzut în păcatul neascultării, oamenii nu ar fi cunoscut nici suferința, nici boala. Dar așa...

În momentul în care dorim ca cineva să își redobândească sănătatea, trebuie să înțelegem că este important ca această sănătate să îi fie spre mântuire, nu spre pierzanie.

Într-o lume din ce în ce mai rea, Dumnezeu nu are cum să răspândească bunătatea cu forța: Dumnezeu nu calcă în picioare libertatea oamenilor, ci le dă șansa de a-și dori ei înșiși binele și de a se lupta pentru el. Atunci când ne dorim ca cineva să fie vindecat de boala sa, și ne dorim ca această tămăduire să îi fie spre mântuire, este foarte bine să fim noi înșine mai râvnitori în viața duhovnicească. Dacă îl iubim pe celălalt, vom înțelege că este absurd să ne dorim ca el să meargă pe calea mântuirii în timp ce noi de mântuirea noastră nu ne îngrijim.

Și atunci, ce facem? Facem schimb cu Dumnezeu, facem un mic sacrificiu ca aproapele nostru să fie vindecat? Problema nu trebuie pusă așa. Nu este vorba de un troc, de o lege asemănătoare legii hinduse a karmei: eu fac un bine, deci Dumnezeu este obligat să îl vindece pe cel pentru care ne rugăm, tot așa cum unii cred că binele sau răul pe care îl fac se întoarce în mod automat asupra lor. Trebuie să înțelegem că, deasupra socotelilor noastre, stă pronia dumnezeiască. Dumnezeu vrea ca *toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină...*

Dacă ar fi de ajuns să spunem o rugăciune pentru ca bolnavul să se mântuiască, am fi lipsiți de șansa de a ne arăta dragos-

tea pentru el. Iubirea nu este o stare superficială, subiectivă, *gen ce bine ar fi ca toți vecinii să aibă bani pentru întreținere sau mi-aș dori să nu mai fie niciun șomer în cartierul nostru...* (iubirea nu este deloc comodă, nici utilitară), ci este o virtute care aprinde în inima omului dorința de a-și pune sufletul pentru celălalt sau pentru ceilalți... *Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul să și-l pună pentru prietenii săi* (Ioan 15, 13). Așa ne-a învățat Hristos, așa ne-a învățat Sfânta Scriptură, așa ne-au învățat Sfinții Părinți. Și așa este.

Când vrem sănătatea bolnavului, trebuie să fim gata să facem pentru el o anumită jertfă, o anumită nevoie. Dar cea mai importantă jertfă la care suntem chemați este rugăciunea făcută cu zdrobire de inimă.

Vrem să se însănătoșească cineva? Să ne rugăm pentru el. Dar să nu o facem cu aerul cuiva care comandă pâine la brutărie sau bere la cârciumă. Să o facem înțelegând că Dumnezeu nu este obligat să răspundă rugăciunii noastre. Să ne dăm seama că trebuie să stăruim în rugăciune, nu să ne plictisim după câteva minute, ca și cum am fi nemulțumiți de faptul că ritualul magic nu a funcționat. Rugăciunea nu este vrăjitorie.

Nu s-a vindecat bolnavul? Asta nu trebuie să ne întristeze și să ne deznădăjduiască. Să stăruim în rugăciune, și poate că Dumnezeu îl va vindeca. Iar dacă Dumnezeu nu îl vindecă, poate că îi este mai de folos să rabde boala.

În ceea ce privește stăruința în rugăciune, îți voi reproduce niște cuvinte al căror ecou mi-a rămas în minte încă de când le-am citit pentru prima dată. Iată ce relatează Sfântul Ioan de Kronstadt: „Micuții Pavel și Olga, prin mila nesfârșită a Domnului și prin nevrednica mea rugăciune, au fost vindecați de duhul bolii care-i stăpânea. În ceea ce-l privește pe micuțul Pavel, boala l-a părăsit în timpul somnului; iar micuța Olga s-a liniștit, fața ei întunecată și turmentată s-a luminat în întregime. De nouă ori m-am dus să mă rog la căpătâiul lor cu o încredere plină de îndrăzneală, socotind că încrederea mea nu va fi rușinată,

că *celui care bate i se va deschide*, și că, pentru stăruința mea, Însuși Dumnezeu va împlini rugăciunea mea; dacă judecătorul nedrept a dat în cele din urmă satisfacție femeii care îl supăra, cu atât mai mult Judecătorul tuturor, Judecătorul plin de dreptate va primi rugăciunea mea săracă pentru acești copii inocenți; El va lua în considerare osteneala pe care mi-am dat-o, mijlocirea mea, cuvintele mele rugătoare, îngenuncherea mea, îndrăzneala mea, încrederea mea în El. Și tocmai aceasta a făcut Domnul: El nu m-a rușinat pe mine, păcătosul. Am mers a zecea oară și micuții erau vindecați. Am mulțumit Domnului și Ocrotitoarei noastre prea-grabnice.” De nouă ori s-a rugat Sfântul Ioan, și abia a zecea oară i-a găsit pe copii vindecați.

Ce se întâmpla dacă ar fi abandonat lupta prin rugăciune? Ce s-ar fi întâmplat dacă, văzând că Dumnezeu nu i-a vindecat pe micuți încă de la primele rugăciuni, ar fi renunțat să se roage? Nu e greu să ne dăm seama că sănătatea copiilor a depins de stăruința sa în rugăciune.

Cuviosul Paisie Aghioritul îți spune un cuvânt de folos: „Dacă nu suspini în pat, suspină cel puțin în rugăciunea pentru bolnavi. Dacă cei sănătoși nu fac puțină rugăciune pentru cei bolnavi, Hristos le va spune la Judecată: «Ați fost sănătoși, dar nu ați făcut rugăciune pentru cei care sufereau. De aceea *nu vă cunosc pe voi...*»”. Iată că la cuvintele Mântuitorului: *flămând am fost și nu Mi-ați dat să mănânc, însetat am fost și nu Mi-ați dat să beau...* (Matei 25, 35) se adaugă încă o mustrare: în lipsuri am fost, dar nu v-ați rugat pentru Mine...

Cum, Hristos Dumnezeul nostru e flămând? Cum, lui Hristos Dumnezeul nostru Îi este sete? Nu, Dumnezeu nu e nici flămând, și nici nu Îi este sete, dar El primește fiecare bine pe care îl facem altui om ca și cum i l-am fi făcut Lui... Și oare ce le va spune Mântuitorul celor care nu au făcut faptele iubirii față de aproapele? *Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui* (Matei 25, 41).

Greu cuvânt... Cred că există oameni care și-ar fi dorit ca în Evanghelie să nu existe astfel de cuvinte aspre, ci să existe doar cuvinte de mângâiere. Cuvintele Sfintei Scripturi care par aspre sunt însă și ele cuvinte de mângâiere: mai precis, sunt cuvinte care îl ajută pe om să ajungă în raiul cel preadulce și să se bucure de mângâierea dumnezeiască (iar cuvintele de mustrare adresate celor care nu se poartă creștinește cu cei aflați în necazuri sau boli nu sunt oare cuvinte care ne atrag atenția asupra responsabilității față de aceștia? Numai Dumnezeu știe de câta mângâiere au avut parte săracii și bolnavii după ce alții au citit sau au auzit cuvintele aspre ale Evangheliei...).

Trebuie să ne rugăm pentru bolnavi... Este adevărat că, atunci când au fost epidemii de ciumă, de lepră sau de alte boli groaznice, aproape toți creștinii se rugau pentru bolnavi. Dar astăzi, când contactul cu cei bolnavi nu mai are loc față către față, când despre epidemii oamenii află din ziare sau de la televizor, se simt mai greu motivați să se roage pentru cei bolnavi.

Trăim într-o lume în care există multă sărăcie, multe necazuri, mulți bolnavi. Și aceste necazuri și boli se vor înmulți, vor culmina în vremurile de pe urmă. Trebuie ca acei creștini care vor trăi în perioada respectivă să fie și mai plini de dragoste pentru aproapele. Părintele Ioanichie Bălan scria că un călugăr l-a întrebat un pustnic când va fi sfârșitul lumii. Pustnicul a răspuns: „Când nu va mai fi cărare de la vecin la vecin! Adică, atunci când nu va mai fi dragoste și înțelegere creștinească între frați, între rude, între creștini și între popoare! Atunci când nu se vor mai iubi oamenii deloc, cu adevărat, va fi sfârșitul lumii. Căci fără iubire și fără Dumnezeu nu pot să mai trăiască oamenii pe pământ!”

Cine va avea grijă de cei bolnavi atunci? Dragostea se va împuțina, bolnavii vor fi din ce în ce mai singuri. Înainte de a termina această scrisoare voi mai scrie foarte puțin despre rugăciune. (Altfel, scrisoarea ar fi incompletă, ar semăna cu un păun fără pene. Dacă ar vorbi cineva despre îngrijirea bolnavilor

trecând cu vederea rugăciunea pentru ei, ar pierde din vedere tocmai esențialul.) Oamenii nu sunt conștienți de cât de mult poate fi schimbată viața unui bolnav dacă alții se roagă pentru el.

„Dacă nu facem rugăciune pentru un bolnav, boala își va continua drumul ei firesc. În timp ce, dacă vom face rugăciune, se poate schimba cursul ei. De aceea întotdeauna să faceți rugăciune pentru cei bolnavi”, ne îndeamnă Cuviosul Paisie Aghioritul.

Da, prin rugăciune se poate schimba cursul vieții celorlalți. Rugăciunea nu este o formulă magică prin ea însăși; ci Dumnezeu, care primește rugăciunea ca pe o jertfă binecuvântată, răspunde cu milostivire la aceste rugăciuni. Și nu numai rugăciunea pentru bolnavi, ci toate rugăciunile făcute cu zdrobire de inimă pentru ceilalți le pot schimba viețile. Dumnezeu vede când rugăciunile noastre sunt dovezi ale dragostei, când sunt mâini întinse celui care se află pe patul durerii sau în focul încercărilor. Și nu șovăie să fie grabnic ajutător.

Să ne rugăm pentru bolnavi, să ne rugăm cu zdrobire de inimă, și vom vedea că Dumnezeu răspunde rugăciunilor.

Și să ne apropiem de bolnavi cu sufletul deschis și să încercăm să alinăm suferința lor. Să nu o facem pentru ca, mai târziu, bolnavii să se revanșeze față de noi pentru eforturile făcute. Ci să o facem din iubire, să o facem pentru că suntem creștini. Suntem fiii adevăratului Doctor al sufletelor și al trupurilor. Suntem fii ai Dumnezeului celui Viu...

PS. „Într-unul din marile spitale ale New York-ului toate sunt pregătite pentru operația domnului Gheorghiu Scura, cetățean american de origine greacă, care are într-unul din plămâni o tumoare canceroasă mai mare decât o gutuie. Soția acestuia, doamna Atanasia, cere însă o mică amânare a operației. Directorul spitalului îi acordă o amânare de două zile. Ce se întâmplase? În ultima clipă a simțit în sufletul ei dorința de a-i da soțului, înainte de operație, câteva picături de agheasmă și mir de la candela care arde fără întrerupere în fața raclei cu

sfintele moaște ale Sfântului Ioan Rusul. A telefonat în Grecia, la biserica sfântului, și a rugat pe preotul de aici să-i trimită aceste daruri simple cu primul avion pentru New York. Așa se și întâmplă; cu primul avion este trimis un pachetel conținând două sticlute: una cu agheasmă și cealaltă cu mir de la candela sfântului.

Pe marele aeroport al New York-ului, atunci când primește în mână micul pachetel, doamna Atanasia nu-și mai poate stăpâni lacrimile. Consideră că l-a primit pe însuși sfântul și i se roagă fierbinte pentru vindecarea soțului.

Domnul Gheorghiu privește cu ochii plini de lacrimi la soția care, săvârșind parcă o sfântă slujbă, îi oferă cu dragoste binecuvântările (aghiasma și mirul) primite din Grecia. Doamna Atanasia merge apoi la directorul spitalului și îi cere să se mai facă o dată analizele. Mirat de insistențele acesteia, directorul dă poruncă să i se facă bolnavului o radioscopie simplă.

Minunea pe care o aștepta, care din prima clipă a nădăjduit că o să se întâmple, într-adevăr se întâmplase. Uimiți, se încredințează că noua radiografie nu mai arată nicio tumoare; insistă, încearcă să explice științific minunea pe care o văd împlinită în fața ochilor lor.

«Explicație științifică nu se poate da însă minunii făcute de Sfântul Ioan», spune credincioasa doamnă Atanasia Scura și se bucură de tovarășul ei de viață, care s-a reîntors în sânul familiei, la serviciul său, și slăvește zi și noapte pe Dumnezeu și pe Sfinții Săi. 3 iunie 1983.»

Această minune ne îndeamnă pe fiecare dintre noi ca, atunci când aproapele nostru se află la vreme de boală, să îl ajutăm pe cât ne stă în putință: nu este de ajuns să îl îngrijim sau să ne rugăm pentru el. Îi putem aduce mir sau apă sfințită, îi putem aduce o reproducere a vreunei cunoscute icoane făcătoare de minuni. Îi putem aduce cărți cu minunile Sfântului Nectarie din Eghina sau ale marilor Sfinți Rafail, Nicolae și Irina, Ioan Rusul, Ioan Maximovici, Xenia din Petersburg sau Ioan Iacob

Românul. Dacă vom avea nădejde, așa cum a avut această doamnă Atanasia Scura, mult îl vom folosi pe bolnav.

Dacă bolnavul se poate deplasa, am face foarte bine dacă l-am convinge să meargă la o slujbă de maslu. Și o mare victorie ar fi dacă am reuși să convingem un bolnav care a dus o viață de păcat, o viață departe de biserică, să se spovedească. Dacă am reuși să îl convingem că boala este consecința păcatelor sale, și că trebuie să caute nu numai să scape de consecințe, ci și să înlăture cauza lor.

Sunt bunicuțe care merg ani de zile cu nepoții lor bolnavi la liturghii și la masluri. Ele poartă nenumărate discuții contradictorii cu părinții copiilor, părinți care consideră totul un simplu capriciu de om bătrân. Și totuși, numai Dumnezeu știe cât de mult îi ajută pe copii acele slujbe.

Sunt soții care se luptă cu soții lor bolnavi pentru a-i convinge să se spovedească. Și această *luptă* poate dura săptămâni, luni sau chiar ani de zile. Cine poate spune însă bucuria soției când, în cele din urmă, soțul renunță la cerbicia lui și se hotărăște să se spovedească?

Să nu uităm că nu trebuie să precupețim nici cel mai mic efort pentru a-i ajuta cu adevărat pe bolnavi. Sau s-a zbatut cumva degeaba binecredincioasa doamnă Atanasia?

III. Scrisoare către omul bolnav

Fratele meu (sora mea) în Hristos, tu stai și suferi, în timp ce eu scriu, gândindu-mă la suferința ta. Înainte de toate îți scriu că îmi doresc din toată inima să duci cum trebuie această cruce pe care ți-a dat-o Dumnezeu. O mie de scrisori dacă aș scrie către bolnavi, în fiecare dintre ele aș încerca să le repet același lucru: că trebuie să aibă grijă cum își poartă crucea...

Durerea nu lasă loc refrenelor. Îmi dau seama foarte bine că o scrisoare primită de la un străin te poate supăra: „De ce îmi scrie omul acela, dacă nu e în locul meu, dacă nu mă înțelege?”

Îți scriu tocmai pentru că am fost și eu îngenuncheat de durerile bolii, tocmai pentru că îmi dau seama că șansele de a te ajuta prin rândurile mele sunt minime. Tocmai de aceea îți scriu. M-am rugat și mă rog să mă lumineze Dumnezeu să îți scriu cu folos. Acum, când scriu, nu știu dacă această scrisoare va ajunge la tine. Am mai încercat să îți scriu de câteva ori, dar nu am reușit să o fac așa cum mi-aș fi dorit, așa că am șters totul. Să mă ierți dacă, citind această scurtă scrisoare, ți se va părea plicticoasă. Crede-mă că este un semn de dragoste...

După lungi frământări – asemănătoare rezolvării unei probleme de matematică – am ajuns la concluzia că cel mai bine ar fi să îți redau o întâmplare – povestită de Cuviosul Paisie Aghioritul – care mi s-a părut foarte folositoare. Citirea ei nu îți va ușura durerile, dar poate că te va ajuta să le înfrunți altfel:

„Odată, un bolnav și-a pierdut răbdarea și striga către Domnul, cerând să-l slobozească de durerile cele înfricoșătoare. I-a apărut atunci un înger care i-a spus:

– Prea Bunul Dumnezeu a auzit rugăciunea ta și va face după cererea ta, însă cu condiția ca în loc de un an de viață cu chinuri pe pământ, prin care orice om se curăță de păcat ca aurul în foc, să primești să petreci trei ore în iad. Deoarece sufletul tău are nevoie de curățire prin încercarea bolii, va trebui

să suferi boala încă un an. Dar asta ți se pare greu. Gândește-te însă ce înseamnă iad, unde merg toți păcătoșii! De aceea încearcă, dacă vrei, să rabzi numai trei ore și apoi te vei mântui cu rugăciunile Sfintei Biserici.

Bolnavul s-a gândit: «Un an de chinuri pe pământ e foarte lung. Mai bine să fac răbdare trei ceasuri, decât un an.»

– Sunt de acord cu trei ceasuri în iad, a spus el îngerului.

Atunci îngerul a luat ușor sufletul bolnavului în mâinile sale, l-a lăsat în iad și s-a depărtat spunând:

– Mă voi întoarce după trei ceasuri.

Întunericul veșnic ce stăpânea acolo, strâmtorarea, glasurile celor ce se chinuiau și ajungeau la urechile lui și înfățișarea sălbatică, toate acestea i-au pricinuit nefericitului o frică și o durere înfricoșătoare. Peste tot vedea și auzea chinuri. Nicăieri vreun glas de bucurie în abisul nesfârșit al iadului. Se vedeau în întuneric numai ochii înflăcărați ai diavolilor, gata să-l sfâșie.

Sărmanul a început să tremure și să strige, dar la glasurile și strigătele sale îi răspundea numai abisul. I s-a părut că au trecut secole întregi, și din clipă în clipă aștepta să vină îngerul, dar acela nu mai venea.

În cele din urmă, deznădăjduit că nu va vedea niciodată raiul, a început să geamă și să plângă, dar nimănui nu-i păsa de el. În iad, păcătoșii se gândesc numai la ei înșiși, și diavolii se bucură de chinurile lor.

Dar iată că strălucirea dulce a îngerului se văzu în abis. Cu zâmbetul său paradisiac, îngerul a stat deasupra celui chinuit și l-a întrebat:

– Cum ești, omule?

– N-am crezut că și la îngeri poate exista minciuna!, a șoptit cel chinuit cu o voce stinsă.

– Ce înseamnă asta?, a întrebat îngerul.

– Cum ce înseamnă?, a continuat ticăloșitul om. Mi-ai făgăduit să mă iei de aici după trei ceasuri, dar de atunci mi se pare că au trecut ani, veacuri întregi de chinuri nesuferite.

– Binecuvântatule, ce ani, ce veacuri?, a spus cu uimire îngerul. A trecut numai un ceas de când am plecat și trebuie să mai rămâi aici încă două.

– Cum? Două ceasuri? Oh! Nu pot suferi, n-am putere! Dacă e cu puțință și dacă e voia lui Dumnezeu, te rog, ia-mă de aici. Mai bine să sufăr pe pământ ani întregi, până la ziua Judecății, numai scoate-mă din iad. Ai milă de mine!, striga gemând cel chinuit, ridicându-și mâinile spre înger.

– Bine, a răspuns îngerul. Bunul Dumnezeu, ca un Părinte iubitor de oameni, te va milui.

La aceste cuvinte, omul își deschise ochii și văzu că se află în patul său de boală, ca și mai înainte.”

Poate că ai mai citit sau ai auzit deja această întâmplare. Sau poate că o afli abia acum. Mi s-a părut foarte potrivită pentru situația în care te afli.

Nu știu ce aș fi ales eu în locul celui bolnav, dar cred că m-aș fi simțit atras să fac aceeași alegere. Trei ceasuri în iad... Oare ce ar fi așa groaznic, încât să atârne mai greu decât un an de suferință?

Dar lucrurile stau altfel decât le vedem noi.

Știu că acum, covârșit de suferințe, te întrebi de ce oare Dumnezeu nu ți-a dat o altă cruce, care să nu te covârșască? De ce Dumnezeu nu a ales o altă cale pentru mântuirea ta?

Răspunsul la această întrebare nu este greu de dat: Dumnezeu a știut care este calea cea mai potrivită pentru ca tu să te mântuiești.

„Dar de ce alții, care au făcut păcate mai mari, nu au o cruce la fel de grea?...”

Am auzit această întrebare de la mai mulți bolnavi. „De ce Dumnezeu nu îmi dă chinuri mai ușoare? Nu vede că pe acestea nu le pot răbda?”

„Nu pot să nu cârtesc... Dumnezeu îmi dă încercări mai grele decât pot să suport...”

Dumnezeu nu este un sadic care are câteva tone de suferință pe care le aruncă la întâmplare pe pământ. Dumnezeu nu

greșește. El știe întotdeauna ce ne este cu adevărat de folos. Dumnezeu îngăduie ca omul să sufere, tocmai pentru ca prin această suferință sufletul lui să se curățească. Și dacă unii au dureri foarte mari, nu înseamnă că Dumnezeu este nedrept cu ei, ci înseamnă că tocmai acele dureri sunt leacurile potrivite pentru sufletele lor.

Omul se gândește: „Dar dacă alții, care au făcut păcate mai mari, nu au parte de aceleași dureri, nu înseamnă că Dumnezeu ar fi putut să mă cruțe?” Problema ar trebui pusă altfel. Este adevărat că mulți oameni răi au avut parte de o viață pământească plină de toate desfătărilor și chiar au avut o sănătate de invidiat. Știm noi însă dacă ei s-au mântuit? Nu știm. Știm doar că păcătoșii care au murit fără să se pocăiască au ajuns în iad. Nu este problema noastră să judecăm dacă Dumnezeu este mai îngăduitor cu alții decât cu noi.

Avem libertatea de a păcătui, avem libertatea de a-L judeca pe Dumnezeu. Dar la ce ne ajută o astfel de libertate? Sfântul Apostol Petru ne îndeamnă: *Trăiți ca oamenii liberi, dar nu ca și cum ați avea libertatea drept acoperământ al răutății, ci ca robi ai lui Dumnezeu* (I Petru 2, 15). Este trist faptul că mulți oameni își folosesc libertatea în mod greșit. De fapt, tocmai aceasta a fost pricina căderii – că omul a vrut să își folosească libertatea călcând voia lui Dumnezeu.

Cu ce rămânem dacă Îl judecăm pe Dumnezeu? Schimbăm cumva soarta noastră în bine? Ni se împruținează durerile? Dimpotrivă. Și atunci? Dacă vrem să ne mântuim, atunci să nu Îl judecăm pe Dumnezeu.

Și totuși, uneori oamenii se lasă covârșiți de durere... Îl judecă pe Dumnezeu, se lasă biruiți de deznădejde. Am căzut și eu în acest păcat. Și nu numai o dată. Cu trecerea timpului, însă, am înțeles că prin aceste căderi nu îmi ușuram cu nimic suferința, ba chiar mi-o agravam. Încercam să mă lupt cu Dumnezeu, și lupta mea era dovada puținătății credinței mele. Înțelegându-mi greșeala, am căutat să nu mă mai lupt cu

Dumnezeu, ci să mă lupt numai cu ispita deznădejdiei. Lupta nu e ușoară, dar, dacă e pornită la timp, șansele de victorie sunt mai mari.

La început, omul primește un gând de deznădejde, apoi începe să cârtească și, dacă nu are grijă, în scurt timp inima sa este biruită de deznădejde. Îți voi reda câteva rânduri, scrise de Sfântul Teofan Zăvorâtul, ca să îți fie de folos dacă sau mai bine zis când vei fi ispitit de deznădejde:

„Sănătatea dumneavoastră s-a șubrezit. Sănătatea șubrezită poate să șubrezească și mântuirea atunci când din gura bolnavului se aud cuvinte de cârtire și strigăte de nemulțumire. Să vă ajute Dumnezeu să vă izbăviți și de un necaz, și de celălalt! Vedeți unde vreau să ajung? La dumneavoastră se strecoară anumite cuvinte; cuvintele vin, firește, din simțăminte și gânduri pe potrivă, iar acestea din urmă sunt de așa un fel că lucrarea mântuirii nu se poate împlini cu ele. Binevoiti a lua aminte la aceasta și a vă îndrepta... Sănătatea și boala sunt în mâinile purtării de grijă a lui Dumnezeu mijloace pentru mântuire atunci când atât una, cât și cealaltă sunt folosite în duhul credinței... Dar ele duc la pierzanie atunci când omul se poartă în privința lor după toanele sale.” Nu ne putem permite luxul de a avea toane. Cine se poartă după cum are chef mai devreme sau mai târziu va culege roadele atitudinii sale.

Lupta cu deznădejdea trebuie să fie o luptă susținută, pentru că nu este cu nimic mai ușoară decât lupta cu desfrânarea, cu beția, cu lăcomia, cu mândria sau cu alte patimi. Însă în timp ce desfrânatul este mustrat de conștiință și se poate pocăi, deznădăjduitul nu mai vede pocăința. Totul i se pare întunecat, totul i se pare fără rost. Ca să nu spun mai multe, voi spune doar că deznădejdea, pricină a sinuciderii, poate fi înțeleasă și ca o formă de sinucidere. Pentru că asta este: în timp ce Dumnezeu trimite leacul spre tămăduire, omul îl respinge ca și cum ar fi otravă.

„În ce privește faptul că năvălește asupra dumneavoastră nerăbdarea, este omeneste să fie așa. Dacă vine, trebuie să o

alungați. Simțământul de apăsare pricinuit de boală este tocmai ca să aveți ce răbda. Unde nu se simte apăsare, acolo nu-i nici răbdare; însă, când vine simțământul de apăsare împreună cu dorința de a o înlătura, nu e niciun păcat în asta. Este un simțământ firesc. Păcatul începe când, în urma acestui simțământ, sufletul se lasă pradă nerăbdării și începe să încline spre cârtire.”

Da, e omeneste să ne vină gânduri de nerăbdare, și chiar gânduri de deznădejde. Numai pe cei sporiți în credință deznădejdea nu îi atinge. Chiar dacă ne vin astfel de gânduri, noi trebuie să luptăm împotriva lor cu toată atenția. Bolnavul care se lasă birit de deznădejde pierde atât în războiul duhovnicesc, cât și în războiul cu boala. Pentru că însănătoșirea depinde și de starea psihică a bolnavului.

Ar mai fi de spus că, atunci când durerile sunt crâncene, uneori omul simte nevoia de a da frâu liber mâniei. Este și aceasta o ispită, desigur. În această ispită încearcă să găsească tot felul de vinovați pentru boala sa. E prea apăsător să te smeriști gândindu-te că boala este urmarea propriilor păcate, este mult mai convenabil să dai vina pe alții. Colegii de serviciu, membrii familiei sau prietenii sunt trecuți prin ciurul judecății și sunt considerați pricinuitori ai bolii, în mod direct sau indirect.

Este adevărat și faptul că boala unui om este amplificată de stările de stres provocate de unele rude sau de unele cunoștințe, dar bolnavului nu îi este de niciun folos să își macine nervii, gândindu-se cu răutate la acești binefăcători ai săi. Când mânia îi umple inima, bolnavul se agață cu disperare de fiecare victimă care îi apare la orizont. Nu este deci de mirare că îi va acuza pe doctori că sunt nepricepuți.

Sfântul Teofan Zăvorâtul spune și aceasta: „Nu vă supărați pe doctori. Ei nu pot vindeca singuri, ci doar cu binecuvântarea lui Dumnezeu. (Cred că spusele sale au nevoie de o mică precizare: sunt valabile mai ales pentru cazurile în care doctorul este priceput. Dacă doctorul este nepriceput, atunci șansele ca

boala să fie tratată cum trebuie sunt, evident, mici. Într-o astfel de situație găsierea unui alt doctor, a unuia iscusit, i-ar putea fi de mare folos celui bolnav – ar fi cea mai simplă metodă de a-l feri de supărare. Este adevărat că Dumnezeu se poate folosi și de cel mai nepriceput doctor, dar asta nu înseamnă că nu trebuie să ținem seama de iscusința medicilor.)

Părintele Paisie Aghioritul ne atrăgea atenția asupra faptului că doctorii „pot face greșeli, mai ales atunci când nu au smerenie”. Iar Dumnezeu are despre boală și sănătate cu totul alte idei decât noi, și ele sunt departe de ale noastre ca cerul de pământ.”

Of, cât de greu este să înțelegem învățătura aceasta... Cel mai ușor o înțelegem când ne este bine, când suntem sănătoși, când nu avem necazuri. Dar, când cuțitul durerii pătrunde în inimile noastre, nu mai vrem să ne recunoaștem nimicnicia. Vrem să înțelegem de ce nu suferim mai puțin, vrem să ne explicăm fiecare picătură de suferință.

Ridică-te, fratele meu, ori de câte ori ai căzut în deznădejde. Ridică-te, fratele meu, ca și cum nu ai fi căzut. Pe cât de mare este păcatul deznădejdii, pe atât de mare este plata celui care se ridică din cădere.

M-am apucat să îți scriu rândurile de față din trei motive: pentru a-ți reproduce întâmplarea cu trei ceasuri în iad, pentru a te încuraja să te ridici ori de câte ori durerea te va arunca în deznădejde și pentru a-ți vorbi despre mucenicia bolii.

Înainte de teorie îți voi scrie despre două momente din viața părintelui Paisie Aghioritul. Părintele povestea: „O femeie ce suferă de rinichi și de ani de zile face tratament pentru purificarea sângelui mi-a spus:

– Părinte, faceți, vă rog, semnul crucii pe mâna mea. Venele îmi sunt numai rană și nu mai pot suporta să fac acest tratament.

– Aceste răni, i-am spus, în cealaltă viață vor fi niște diamante mai prețioase decât diamantele din această lume. (...)

După aceea, îmi arată o rană la cealaltă mână și îmi spune:

– Părinte, rana aceasta nu se închide și se vede osul.

– Da, dar de acolo din rană se vede cerul, îi spun. Mă rog ca Hristos să-ți dea răbdare și să-ți mărească dragostea pentru El, ca să uiți de durere. Desigur, există și altă rugăciune – pentru a alina durerile, dar atunci se micșorează și răsplata cea mare. Prin urmare, rugăciunea de mai înainte este mai bună.

Și astfel s-a mângâiat mult, sărmana”.

Oare câți dintre noi ne-am mângâia la auzul unor astfel de cuvinte? Oare câți dintre noi nu s-ar mâhni, auzind că preotul căruia îi cerem să se roage pentru alinarea durerilor ne spune că e de preferat să răbdăm durerea? Și totuși, femeia aceea s-a mângâiat. Prin aceasta, a făcut dovada credinței sale.

Ne este ușor să fim creștini atunci când avem tot ce ne trebuie, când nu ne lipsește nimic și când nu suferim nicio durere. Dar este greu să fim creștini atunci când ne apasă greutatea crucii.

Când suntem bolnavi (sau când suntem apăsați de oricare altă suferință), credința noastră este supusă unui examen. Avem de ales între răbdarea încercării sau alegerea unui păcat care să îndulcească suferința. Oamenii caută păcatul, pentru că nu vor să ducă crucea. Ce este păcatul decât o fugă după o plăcere vinovată, o fugă după eliberarea de tensiunea la care ne supune viața? Omul a înțeles că nu poate evita necazurile. Și ori alege să le rabde, ori alege să păcătuiască. Dacă nu vrem să înțelegem că Dumnezeu îngăduie să fim încercați de boală sau de alte necazuri pentru ca prin aceasta să ne curățim sufletul, nu suntem creștini decât cu numele.

Cine este ortodox? „Cel care a primit botezul în Biserica Ortodoxă...”

Acesta este răspunsul standard. Un astfel de răspuns poate să fie greșit. Dacă acest răspuns ar fi adevărat, înseamnă că toți yoghinii și radiesteziștii, toți penticostalii sau Martorii lui Iehova

care în copilărie au fost botezați în Biserică, dar apoi s-au lepădat de Ortodoxie, sunt ortodocși.

„A, nu, dacă au devenit penticostali sau altfel de eretici, nu mai sunt ortodocși.”

Atunci?

„Ortodocși sunt cei care au fost botezați în Biserica Ortodoxă și care au păstrat învățătura de credință ortodoxă.”

Pe de altă parte, un om biruit de patima lăcomiei, a desfrâului, a beției și a mândriei este creștin numai cu numele. Dar practic faptele îl arată mai degrabă a fi păgân. În momentul în care cineva vrea să trăiască astfel încât să se mântuiască nu se va limita să primească credința cea curată, ci se va lupta să săvârșească și faptele credinței: *Credința fără de fapte este moartă* (Iacov 2, 20).

În momentul în care cineva trece la Ortodoxie, nu este de ajuns să creadă că Hristos este Fiul lui Dumnezeu care S-a întrupat pentru mântuirea noastră și că Maica Domnului a rămas fecioară și după naștere. Prin ele însele, dogmele nu mântuiesc pe nimeni. Omul trebuie să creadă și că pentru a se mântui trebuie să poarte crucea pe care i-o trimite Dumnezeu. Mântuirea nu poate fi dată fără ca omul să se lupte pentru ea. Cei care vor să ducă o viață creștină fără necazuri și fără boli își doresc imposibilul. (La limită se poate afirma că este o erezie să vrei să fii mântuit fără să îți porți crucea. Așa cum există erezii hristologice – referitoare la persoana Mântuitorului, erezii eclesiologice – referitoare la Biserică, tot așa există și erezii soteriologice – referitoare la mântuire. Învățătura despre mântuirea fără cruce este o astfel de erezie. Dumnezeu nu ne-a făcut păpuși, ci ne-a făcut ființe libere, cugetătoare. Dacă omul vrea să se mântuiască, trebuie să ducă lupta cea bună. În măsura în care dreapta credință modelează fiecare aspect al vieții umane, în aceeași măsură erezia deformează înțelegerea firească a vieții. Identificarea ideilor rătăcite are un caracter pozitiv în măsura în care rostul ei este de a-l ajuta pe om să își asume o concepție de viață

ortodoxă. Această concepție îi va modela faptele într-o direcție diferită față de cea în care i-ar fi modelat-o ideile rătăcite.)

Un alt caz. Părintele Paisie Aghioritul a întrebat pe cineva:
„Ce face mama ta?

– Nu se simte bine, părinte. Din când în când îi crește foarte mult temperatura și atunci își pierde cunoștința. Pielea i se umple de răni și în timpul nopților o dor.

– Iată, astfel de oameni sunt mucenici. Și, chiar dacă nu sunt mucenici desăvârșiți, sunt pe jumătate.

– Toată viața ei a fost o suferință, părinte.

– Pentru aceasta, răsplata ei va fi îndoită. De câte bunătăți are a se desfăta! Raiul îl are deja asigurat.”

(Cât privește cuvintele „raiul îl are deja asigurat”, părintele nu se referea la faptul că o anumită suferință poate fi prețul plătit de suflet pentru a se mântui. Poți face cea mai jertfelnică lucrare, poți răbda cele mai grele suferințe, dacă la sfârșitul vieții cedezi în lupta duhovnicească, pierzi totul. O exemplificare o oferă cei care, după ce au rezistat o vreme la caznele la care au fost puși de prigonitori, s-au lepădat de Hristos. Bolnavul care răbdă trebuie să rabde până la capăt. Și, dacă simte că mânia și deznădejdea se apropie de sufletul său, să știe că dacă cedează poate pierde plata suferințelor pe care le-a răbdat până atunci.)

Toți creștinii drept-măritori îi cinstesc pe sfinții mucenici. Dar mucenicia ne apare ca o stare care nu prea are nimic în comun cu viața noastră. Și totuși, Sfinții Părinți au vorbit nu numai despre mucenicia propriu-zisă, ci și despre mucenicia nesângeroasă. Există mai multe forme de mucenie fără-de-sânge: mucenicia ascultării, mucenicia suferinței, mucenicia bolii.

Sfântul Ioan Gură de Aur se adresează celui bolnav: „De vei cădea tu în vreo boală cumplită și mulți, venind la tine, te vor sili, unii cu descântece, alții cu baiere, alții cu altele să mângâi răul (adică să micșorezi suferința) – iar tu, pentru frica lui Dumnezeu, vei suferi vitejește și fără de abatere, și vei alege

să pătimești mai bine toate decât să suferi să faci ceva din cele ce privesc închinarea la idoli, aceasta îți aduce ție cunună de mucenicie! Și nu te îndoi! Cum și în ce chip? Ți voi spune. Precum acela ce suferă vitejește usturimile cele din munci ca să nu se închine idolului, așa și tu suferi durerile cele din boală ca să nu ai trebuință de nimic din cele ce dă el (descântătorul), nici să faci cele ce poruncește. Dar sunt mai iuți acelea? Dar acestea sunt mai îndelungate, pentru aceea sfârșitul lor este deopotrivă. Dar de multe ori sunt și mai iuți. Spune-mi: când fierbințeala te supără dinlăuntru și te aprinde, și ceilalți sfătuindu-te (să fii descântat), tu însă vei lepăda descântecul, au nu te-ai încununat cu cunună de mucenicie?”

În ce constă această mucenicie? În faptul că omul refuză să se folosească de vrăjitorie pentru ca durerea să îi fie ușurată. Omul alege să rabde, și această suferință îi aduce mântuirea.

Dar numai la atât se rezumă mucenicia bolii? La refuzul de a merge la vrăjitori? Nu, în niciun caz. Sfântul Ioan Gură de Aur se referea în aceste cuvinte numai la un singur aspect al problemei. Poate că trebuia să scriu mai întâi despre mucenicia bolii în general, și apoi să intru în detalii.

Urmând predaniei Sfinților Părinți, Sfântul Teofan Zăvorâtul spunea că „cei care rabdă supuși lui Dumnezeu amărăciunile și durerile sunt în ceata mucenicilor”. Vedem de fapt că mucenicia nesângeroasă este legată de răbdare. Dacă rabzi boala, intri în ceata mucenicilor. (Este vorba aici nu de o simplă durere de dinți sau de o înțepenire trecătoare a coloanei vertebrale, este vorba de chinurile mari pe care le aduc bolile.)

„Vreau să mi se ușureze durerile, nu mă interesează să intru în nicio ceată de mucenici...”

Am auzit aceste cuvinte din gura unui om care suferea foarte tare. Și l-am înțeles. Mai bine zis am înțeles că nu era conștient de ceea ce spunea. Este adevărat că noi ne dorim mântuirea fără să ne dorim să ajungem într-o ceată anume a sfinților sau în alta. Aproape întotdeauna cei care au astfel de pretenții sunt

cuprinși de mândrie. Dar, dacă Dumnezeu ne dă o încercare grea, înseamnă că vrea să ne facă un mare dar. Intrarea în ceata mucenicilor nu trebuie înțeleasă ca o poziționare exterioară, ci ca o unire cu Dumnezeu. Așa cum mucenicii primesc raiul pentru că au răbdat pătimirea, tot așa bolnavul primește raiul pentru că a răbdat boala.

Creștinul trebuie să înțeleagă mucenicia bolii ca o binecuvântare, nu ca un blestem:

„Atunci când oamenii nu prind sensul cel mai profund al vieții, se chinuiesc chiar și atunci când primesc binecuvântările lui Dumnezeu și prilejurile pe care El le dă pentru mântuirea lor. În timp ce acela care se așază corect duhovnicește se bucură de toate. Și mai slab la minte să fie, se bucură. Și sărac să fie, tot se bucură.”

Îmi dau seama de faptul că omului zilelor noastre cuvântul mucenic îi este străin. Suntem atât de obișnuiți cu idolatrizarea plăcerilor încât nu ne interesează nimic legat de jertfă. Dar, spre surprinderea multora, chiar dacă omul de astăzi nu vrea să mai aibă nimic în comun cu omul de ieri, totuși mântuirea se obține în același mod ca înainte, nu în altul. Nu îi stă în putere omului să mute ușa raiului la capătul căii celei largi. Omul poate să inventeze multe, poate să schimbe multe, dar nu îi stă în putere să schimbe păcatul în virtute: dacă omul calcă poruncile pe care le-a dat Dumnezeu, va fi pedepsit pentru asta.

Suferință, suferință, suferință... Până când?

„Am trăit iadul...” Am auzit aceste cuvinte nu de la vreun om care ar fi avut parte de o întâmplare asemănătoare cu cea descrisă la începutul acestei scrisori. Ci de la cineva care a fost îngenucheat de durere.

Ce este iadul? Nu intru în definiții teologice. E prea riscant. Totuși, am înțeles cuvintele am trăit iadul. Durerea crâncenă, dacă nu este covârșită de credință, se transformă într-un iad.

„De ce a îngăduit Dumnezeu să trăiesc acest iad?”

Întrebarea aceasta era retorică; în ochii celui care și-a pus-o se vedea o profundă nemulțumire.

Cuvintele pe care i le-am spus, și pe care ți le spun și ție, nu îmi sunt pe plac. Pentru că și eu am fost într-o situație asemănătoare, și eu am trăit iadul din cauza durerii, și eu am dat la rândul meu vina pe Dumnezeu. I-am zis: „Nu Dumnezeu e de vină că tu ai trăit iadul... Dacă dai vina pe El, înseamnă că ai puțină credință. Au fost oameni care au răbdat dureri mai mari decât ale tale, și totuși nu au cârtit. De vină ești tu, că nu ai mai multă credință.”

„Dar Dumnezeu de ce mi-a dat o cruce mai grea decât pot duce?”

„Dumnezeu nu a greșit, nu greșește și nu va greși niciodată. Nu poți fi tu singura excepție din istoria lumii.”

Îți mărturisesc că, atunci când am spus aceste cuvinte, le-am spus cu durere, nu cu triumfalismul că eu am credință și celălalt nu. Dumnezeu știe că omul poate răbda fiecare încercare pe care tot El i-o trimite. Dar este adevărat și faptul că ispitele grele nu pot fi înfruntate răzând. Calea crucii nu este o cale superficială. Dumnezeu vede poticniurile noastre. Dar vrea ca după aceste poticniri să ne ridicăm.

Te simți o povară pentru ceilalți? Sfântul Ioan din Gaza scria fraților din obște despre un părinte bolnav: „Bătrânul nu trebuie să se ferească, din dreaptă socoteală, de a fi slujit de către voi, odată ce e bolnav, ci să Îi mulțumească lui Dumnezeu și să se roage pentru voi. (...) Și fiecare trebuie să-și ducă viața în frica lui Dumnezeu pe măsura și starea lui, mulțumindu-I Lui totdeauna. Căci prin el își iau plata lor și alții. Deci, să nu-l pizmuiești pe cel ce vrea să asculte pe Cel ce zice: *Bolnav am fost și mi-ai slujit* (Matei 25, 36). Căci Dumnezeu nu cere, precum am auzit adeseori, de la cel bolnav decât mulțumire și răbdare. Pentru că acestea mijlocesc pentru neputința noastră înaintea lui Dumnezeu. Deci potrivit dreptei socoteli să nu se ferească să fie slujit de oricare frate care voiește să se ostenească

după Dumnezeu. Și să nu spună: îl împovărez, sau îl necăjesc. Ci să spună: «Cel ce slujește poate fi egal cu cei chinuiți de boală dacă Dumnezeu l-a încredințat că-l va răsplăti pentru mine. Domnul să-l mântuiască și pe mine să nu mă osândească.»

Domnul îi va răsplăti pe cei care te îngrijesc. Boala prin care treci nu este numai crucea ta, este o cruce și pentru ei. O cruce care le va aduce cunună.

Roagă-te, fratele meu, ca Dumnezeu să îți dea credință și răbdare. Roagă-te, spovedește-te, împărtășește-te, și vei simți o putere pe care numai Dumnezeu ți-o poate da. Mă opresc aici, apăsă de puținătatea dragostei mele.

Roagă-te, fratele meu. Roagă-te, și Dumnezeu va veni la tine. Sau te va ajuta să înțelegi că, dacă nu te-ai împotrivit, a venit deja. Nu există cruce fără binecuvântare. Nu există încercare în care Hristos să ne lase singuri. Chiar dacă, pentru a ne încerca credința, uneori Se ascunde...

CANONUL DE RUGĂCIUNE AL BOLNAVULUI

Cântarea 1-a:

Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!

Doamne Iisuse Hristoase, Doctorul iscusit al sufletelor și al trupurilor noastre, arată-mi mie îndurările Tale, alinând durerile mele și dăruind pace și liniște sufletului meu cuprins de tulburare.

Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!

Ai tămăduit prin minune dumnezeiască mulțime de bolnavi, că orbii au văzut, surzii au auzit și șchiopii au mers pe picioarele lor. Încă și pe morți i-ai înviat, arătând că nimic nu este cu neputință înaintea atotputerniciei Tale.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Sfinților doctori fără-de-arginți Cosma și Damian, Chir și Ioan, Pantelimon și Ermolae, Samson și Diomid, Mochie și Anichit, Talaleu și Trifon, rugați-vă pentru mine Dumnezeului Care v-a preamărit, ca să îmi dăruiască sănătate trupească și sufletească.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Adunarea celor pe care i-ai tămăduit de boli de nelecuit, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, este cheazășie a griii tale față de toți cei aflați în suferințe. Mijlocește și pentru noi, Curată, să fim izbăviți de toată boala și neputința.

Cântarea a 3-a:

Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!

Grea este crucea răbdării pentru cel obișnuit cu desfătărilor, și foarte greu îi va fi să primească cununa. Dă-mi tărie, Doamne, ca să văd în această boală rânduiala Ta sfântă, și să nu mă simt alungat dinaintea feței Tale.

Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!

Nu am fost încercat ca Dreptul Iov, Doamne, și neînsemnate sunt suferințele mele față de cele ale robului Tău. Ți mulțumesc că odată cu încercările acestea mi-ai dat și puterea de a le face față, și că ai trecut cu vederea toate îndoielile mele.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Răbdarea Sfinților Mucenici și Mucenițe care, pentru a mărturisi credința cea adevărată, au îndurat chinuri fără seamăn stă înaintea ochilor mei, învățându-mă să primesc durerile bolii fără să cârtesc.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, păzește-ne pe noi pe toți de tot răul, acoperindu-ne de toată boala și suferința cu Sfântul tău Acoperământ.

Cântarea a 4-a:

Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!

Gândurile de deznădejde dau târcoale sufletului meu, ca niște furi gata de pradă. Cum oare le voi sta

împotrivă, dacă nu voi primi putere de Sus? Sau cum voi scăpa de ispita singurătății, dacă nu îmi voi îndrepta inima spre Cel ce este pururea de față și nicio dată nu Se desparte de robii Săi?

Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!

Frica morții a venit peste mine și mă spăimântează. Dar alerg la ajutorul Tău, Mântuitorule, rugându-Te ca precum l-ai înviat pe Lazăr, așa să înviezi și sufletul meu cel omorât de păcate, dăruindu-mi pacea Ta cea sfântă.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Nădăjduiesc în grabnica voastră mijlocire, Cuvioșilor Părinți și Cuvioaselor Maici care ați primit de la Iubitorul de oameni Dumnezeu darul tămăduirii a multe feluri de neputințe și ați adus bucurie duhovnicească în casele celor credincioși.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Nu doar povața Fiului tău de pe cruce te-a făcut Maică a tuturor creștinilor, ci dragostea ta nemărginită și sfântă, care pentru cuvântul Aceluia s-a făcut pavăză celor credincioși. O, Maică Preasfântă, învăluiește-ne în iubirea ta binecuvântată, ca să nu ne înecăm în marea vieții acesteia.

Cântarea a 5-a:

Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!

Cea mai mare înțelepciune este cugetarea la moarte, a învățat Marele Vasile, îndemnând creștinii

să zăbovească asupra acestui gând dătător de lumină. O, suflete, prea mult te-ai desfătat cu plăcerile acestei vieți trecătoare, și prea puțin ai cugetat la ce va fi după aceea.

Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!

Purtând în ea pecetea morții, boala nu poate fi biruită decât prin puterea Celui ce cu moartea pe moarte a călcat, dăruind lumii viață. La picioarele Tale cad, Doamne Iisuse Hristoase, ca la Înfricoșătoarea Judecată să nu mă osândești, ci vindecând sufletul meu bolnav să mă sălășluiești în curțile raiului.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Sfinte Îngere, păzitor al vieții mele, sub ocrotirea aripilor tale întoarce frica mea în nădejde și ajută-mă să simt oblăduirea ta în toate clipele de grea încercare.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Mulți au simțit ajutorul tău în ceasul morții, Născătoare de Dumnezeu, și nu au fost înghițiți de întuneric, ci au intrat pe poarta Împărăției Cerurilor. Pentru ca să mă învrednicesc și eu, păcătosul, de milele tale cele bogate, mă rog ție, celei ce ești nădejdea celor deznădăjduiți.

Cântarea a 6-a:

Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!

Eu sunt drahma cea pierdută, eu sunt oaia cea rătăcită, Bunule Păstor. Eu sunt fiul cel risipitor care

mi-am cheltuit averea sufletească în țara patimilor. Suspină inima mea după dragostea Părintelui Ceresc, se ofilește floarea inimii mele fără apa cea vie.

Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!

Iartă-mă, Dumnezeul meu, iartă-mă pentru toate greșelile făcute cu voie sau fără voie, pentru cele cu lucrul, cu cuvântul sau cu gândul. Primește pocăința mea, Doamne, și curățește-mă de toată întinăciunea patimilor care mă apasă.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

O, Sfinților care v-ați scârbit de dulceața păcatului și ați alergat la Prea-dulcele Iisus, Care aștepta pocăința voastră, mă rog fierbinte către voi să nu mă lăsați fără ajutor în războiul pe care l-au ridicat împotriva mea necurații diavoli și necuratele patimi.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Desfrânată fiind Maria Egipteanca, nu a putut intra în biserică la prăznuirea Înălțării Sfintei Cruci, căci necurația i s-a făcut zid de netrecut. Dar prin mijlocirea Ta, Născătoare de Dumnezeu, i-a fost adusă mângâiere, și prin nevoință îndelungată a ajuns vas ales al virtuții.

Cântarea a 7-a:

Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!

Prea mult te-ai tăvălit în noroiul patimilor, o, suflete al meu. Prin spovedanie nefățarnică să te

curățești, lepădând obiceiurile cele rele, că numai așa vei scăpa de focul cel veșnic.

Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!

Nu am haină curată ca să intru în cămara Ta, Mântuitorule, dar cred Ție că dacă mă vei face părtaș Sfințelor Tale Taine acestea îmi vor fi luminos veșmânt și semn al milostivirii Tale.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Mare minune este întoarcerea unui suflet pe calea credinței, o, sfinților făcători de minuni, și mare bucurie se face în cer pentru aceasta. Alergând la mijlocirea voastră, nu cer de la voi doar sănătate trupească, ci mai ales sănătate sufletească și sprijin în lupta împotriva patimilor.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Nu pregeta să vii în întâmpinarea mea, Preasfântă Stăpână, căci spre tine alerg căutând îndreptare. Întoarce în bine viața mea, ca să fie bineplăcută dumnezeiescului tău Fiu.

Cântarea a 8-a:

Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!

Doamne, trimite-mi doctori iscusiți care să aducă alinare durerilor mele, și ferește-mă de doctorii cei nepricepuți, care nu se îngrijesc de bolnavi așa cum se cuvine.

Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!

Văd înșelarea în care se află doctorii închipuiți care amestecă meșteșugul cu vrăjitoria, și nu voi fi părtaș fărădelegilor lor, plătind sănătatea trupului cu prețul morții sufletești.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

O, dumnezeiești Stăpânii, Heruvimi, Serafimi, Domnii, Îngeri, Scaune, toate Căpeteniile, preamărite Puteri și Sfinților Arhangheli, rugați-vă pentru mine, păcătosul, ca să aflu milă de la Dumnezeu pe Care Îl slăviți neîncetat.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Stând înaintea icoanei tale, Preacurată Maică, îmi aduc aminte de minunile pe care le-ai săvârșit prin sfintele tale icoane și de bucuria celor care prin tine au aflat scăpare din lanțurile durerii, și te chem în ajutorul meu.

Cântarea a 9-a:

Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!

Fie mie după voia Ta, preabunule Doamne, Cel ce toate le rânduiești spre mântuirea noastră și nimic nu este de ajuns spre lauda înțelepciunii Tale. Fie mie după voia Ta, a Celui ce ai primit a Te răstigni ca să ne izbăvești de chinurile cele veșnice.

Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului!

Împreună cu lucrătorii din ceasul al unsprezecelea venind la Tine, Te rog primește viața mea în mâinile Tale, îndreptând voia mea cea plecată spre

cele lumești, ca să pot pune început bun mântuirii și să trăiesc o viață închinată Ție, Dumnezeuului celui Viu.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Sfintelor Puteri Cerești și toți Sfinții, mărturisind eu înaintea voastră slăbiciunile și neputințele care mă asupresc, vă rog să mă ajutați în toate zilele vieții mele, și să mă ridicați ori de câte ori meștesugirile vrăjmașilor mă vor pleca la pământ.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, pentru rugăciunile preoților și ale tuturor celor ce se roagă pentru mine, păcătosul, revarsă peste mine binecuvântările tale, ca să mă port cu dragoste față de aproapele meu, să-L slăvesc pe Dumnezeu și să-L laud în vecii vecilor. Amin.

Apoi se face otpustul.

CANON DE RUGĂCIUNE PENTRU COPILUL BOLNAV

Cântarea 1:

Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!

Doamne, Cel ce rânduiești toate spre mântuirea oamenilor, primește această puțină rugăciune pentru copilul acesta, care este greu încercat de boală, și tămăduiește-i durerile precum știi. Nu-l lăsa să se chinuiască, Doamne, ci ridică-l degrabă din boală, Tu, Care ești bun și iubitor de oameni.

Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!

Doamne Iisuse Hristoase, Fiule al lui Dumnezeu, cât de mare este mulțimea celor pe care i-ai vindecat! Orbii și-au dobândit vederea, surzii și-au căpătat auzul, mușii au început să vorbească, șchiopii au mers pe picioarele lor. Cine oare nu s-a vindecat, alergând la ajutorul Tău? Te rugăm, Doamne, tămăduiește-l și pe copilul acesta care suferă.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Sfinților Apostoli, Sfinților Mucenici, Sfinților Ierarhi, Cuvioșilor Părinți și Cuvioaselor Maici, mijlociți înaintea lui Dumnezeu pentru tămăduirea copilului pentru care ne rugăm, ca să dobândească sănătate trupească și sufletească.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Nenumărate vindecări ai arătat, Născătoare de Dumnezeu, în tot locul răspândindu-se lauda minunilor tale. Tu, care ești și pentru noi mamă iubitoare de fii, arată dragostea ta și acestui copil greu încercat de suferință.

Cântarea a 3-a:

Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!

Nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi, dar de multe ori bolnavii aleargă la doctori nepricepuți, și, în loc să fie tămăduită, boala devine mai grea. Călăuzește-ne Tu, Doamne, Cel ce ești Doctorul sufletelor și al trupurilor, să găsim doctorii potriviți pentru ca acest copil să dobândească grabnică însănătoșire.

Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!

S-au înmulțit vrăjitorii care înșală lumea, zicând că puterea lor vine de la Dumnezeu. Ferește-i, Doamne, pe robii tăi, ca nu cumva să cadă în cursele lor, ca nu cumva să fie batjocoriți de diavol.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Sfinților doctori fără de arginți Cosma și Damian, Chir și Ioan, Pantelimon și Ermolae, Samson și Diomid, Mochie și Anichit, Talaleu și Trifon, rugați-vă pentru doctorii care încearcă să tămăduiască acest copil, ca să fie iscușiți și luminați și să facă bună lucrare.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, tu i-ai acoperit cu darul tău pe doctorii care s-au rugat ție cu smerenie, și ei au dat bolnavilor cele trebuincioase spre însănătoșire. Așa ajută-i și pe doctorii care încearcă să vindece copilul acesta, ca să nu nădăjduiască doar în știința lor, ci mai ales în puterea care vine de la Cel ce dă cu adevărat tămăduirea.

Cântarea a 4-a:

Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!

Doamne, nu suntem vrednici să intri sub acoperământul nostru, dar spune numai cu cuvântul, și se va tămădui copilul acesta, Te rugăm cu zdrobire de inimă, învățându-ne a crede în puterea Ta cea dătătoare de viață de la sutașul căruia i-ai vindecat sluga în chip minunat.

Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!

Vino, Doamne, vino, Iubitorule de oameni, vino cu puterea Ta și vindecă durerile acestui copil, alungând de la el toată tulburarea trupească și sufletească și dăruindu-i lui pacea Ta cea sfântă.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Totți Sfintii și Sfintele care ați primit de la Dumnezeu darul tămăduirii, voi, care în chip minunat ați vindecat fel și fel de neputințe, arătați și acum puterea mijlocirii voastre în fața Tronului ceresc,

rugându-vă Celui a Căru putere tămăduiește orice neputință.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, tu, care știi durerea inimilor noastre și durerea copilului acestuia, tămăduiește-l cu rugăciunile tale, așa cum ai tămăduit de nenumărate ori pe cei care au alergat la tine în rugăciune.

Cântarea a 5-a:

Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!

„Fie vouă după credința voastră!”, ai spus orbilor care Te rugau să le dăruiești vederea, Mântuitorule, și ochii lor s-au deschis, iar ei s-au umplut de bucurie. Nu după puțină noastră credință, ci după dragostea Ta de oameni să vină tămăduirea acestui copil, ca să-Ți mulțumească și să Te slăvească.

Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!

Nu Dumnezeu a creat boala și moartea, ci omul iubitor de patimi le-a ales. Nu Dumnezeu e de vină pentru suferințele noastre, El însă rânduiește cu milostivire izbăvirea noastră de chinurile veșnice. Ce este omul, ca să cârtească împotriva Celui ce a făcut cerul și pământul?

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Sfinte Ioane Botezătorule, care din tinerețea ta ai lepădat bucuriile acestei lumi și ți-ai trăit viața în

nevointă, ocrotește-l pe acest copil și ajută-l să rabde cu credință orice încercări pe care le îngăduie Bunul Dumnezeu.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Fecioară, dacă durerea va birui acest copil și-l va arunca în mlaștina deznădejdii, tu să-l ridici degrabă și să-i alini suferințele, acoperindu-l cu darul tău.

Cântarea a 6-a:

Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!

„Doamne, dacă voiești, poți să mă curățești”, a spus leprosul închinându-se Ție. Așa și noi, Doamne, credem că, dacă e voia Ta, acest copil va primi grabnică tămăduire.

Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!

„Vreau, curățește-te”, i-ai spus leprosului, și s-a tămăduit. Dulce glas, preadulci cuvinte! Cine oare nu va cădea în fața puterii Tale, știind că Tu ești singurul care dai adevărata tămăduire?

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Sfinte Steliane, nu știm să ne rugăm ție cu credința celor care s-au rugat și care au văzut mai apoi lucrarea minunilor tale, dar îndrăznim a cere ajutorul tău, știind că mult îi iubești pe copii și ești mare ocrotitor al acestora.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

O, Maică Preasfântă, am auzit minunile tale și ne-am bucurat! Am auzit milele tale și sufletele noastre întristate au primit alinare! Am crezut în ajutorul tău și niciodată nu ne-ai lăsat rușinați! Lăudată să fii în vecii vecilor!

Cântarea a 7-a:

Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!

„De ce vă tulburați și plângeți, copila n-a murit, ci doarme”, ai spus, Hristoase, celor ce plâneau moartea fiicei lui Iair, mai-marele sinagogii, dar ei s-au îndoit că o vor mai vedea vie, neștiind cine era Cel care le vorbea. Să nu vină peste noi duhul necredinței și al îndoielii în puterea Ta, Doamne, ca să nu fim rușinați de necuratul diavol.

Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!

„Fiică, ție îți zic, scoală-te”, ai spus, apucând-o de mână, și copila a prins viață. Precum ai ridicat-o pe ea din adâncurile morții, așa să ridici și sufletul acestui copil spre pocăință, dacă vreodată, din lucrarea diavolului, va cădea în adâncul păcatului.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Sfinte Ierarhe Nicolae, cum ai purtat de grijă celor trei fiice ale omului cel greu încercat de sărăcie și le-ai izbăvit de păcatul pierzător de suflete, așa să porți de grijă și acestui copil, ferindu-l de toată boala sufletească și trupească.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Mare e tristețea ta, Născătoare de Dumnezeu, când fiii tăi după dar cad în mrejele păcatului. Veghează ca o mamă asupra acestui copil, ca nu cumva să-și întineze sufletul, ci să crească sub îndrumările tale pe căile bine plăcute lui Dumnezeu.

Cântarea a 8-a:

Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!

Sfânta Ana a zămislit-o pe Fecioara Maria după ce, împreună cu bărbatul ei, dreptul Ioachim, a petrecut vreme îndelungată în post și rugăciune. Cu adevărat, Doamne, binecuvântați sunt copiii ai căror părinți duc o viață aleasă, și binecuvântare primesc copiii ai căror părinți pun început bun mântuirii lor.

Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!

Câți părinți știu să-și crească cu evlavie copiii? Câți părinți pun mai presus de bunurile trupești bunățile sufletești? Puțini. Și mulți sunt aceia care își cresc copiii departe de Biserică, deschizând, prin aceasta, ușa necazurilor și durerilor.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

O, Sfinților Părinți Ioachim și Ana, care sunteți ocrotitori ai familiilor credincioase, cereți de la Dumnezeu vindecare și pentru copilul acesta care este încercat de boală, ca nu cumva să fie biruit de deznădejde.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Să nu sufere acest copil din cauza păcatelor părinților, ci să primească alinare de la tine, ceea ce ești Maică cerească a tuturor celor ce te cheamă în ajutor.

Cântarea a 9-a:

Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!

Doamne Iisuse Hristoase, niciun folos nu va avea acest copil dacă va dobândi doar tămăduirea trupească. Chiar dacă noi nu ne dăm seama că de multe ori sufletele sunt mai bolnave decât trupurile, Te rugăm pe Tine, Care știi toate, să dai acestui copil nu numai vindecarea trupească, ci și pe cea sufletească.

Doamne, arată-ne nouă puterea milostivirii Tale!

Mântuiește, Doamne, poporul Tău, mântuiește-i pe toți credincioșii care păstrează dreapta credință și rânduiește precum știi mântuirea acestui copil, păzindu-l în Adevăr până în ultima zi a vieții sale.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Sfinților care ați defăimat lumea aceasta pentru a dobândi Împărăția cerurilor și Sfintelor Puteri cerești care neîncetat Îl slăviți pe Dumnezeu, vă rugăm să păziți de tot răul și de toată lucrarea vrăjmașului pe acest copil până în ultima clipă a viețuirii sale pe acest pământ.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Aducându-ne aminte de cuvintele Mântuitorului, Care atunci când Îl răstigneau l-a dat în grija ta pe ucenicul Său iubit, și prin aceasta și pe toți cei ce cred în El, gândindu-ne la acest copil care suferă, îndrăznim a spune și noi acestea: Preasfântă Maică, iată copilul tău, tămăduiește-l și ocrotește-l precum știi.

Apoi se face otpustul.

ACATIST PENTRU IZBĂVIREA DE BOALĂ

După obișnuitul început se zic
Condacele și Icoasele

Condacul 1:

Miluieste-l, Iubitorule de oameni, pe robul Tău care pătimește, arătându-i mila Ta cea nemăsurată. Dă-i lui putere să se ridice din patul durerii și să se roage Ție împreună cu noi, cei cu sufletele slăbite de patimi, dar însetate de tămăduirea Ta: Iisuse preadulce, Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, miluieste-ne!

Icosul 1:

Doamne, Cel ce ai zis că nu cei sănătoși au nevoie de doctor, ci cei bolnavi, primind smerita noastră rugăciune care se aduce Ție cu zdrobire de inimă, vino cu puterea Ta cea tămăduitoare și alină durerile robului Tău care se află în mare suferință, trimițând peste noi harul Tău cel curățător, ca să strigăm:

Iisuse, Fiul lui David, miluieste-ne;

Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-ne;

Iisuse, Cel ce ai venit în lume pentru cei păcătoși și bolnavi, miluieste-ne;

Iisuse, Care din dragoste pentru neamul omenesc
ai primit a Te răstigni, miluiește-ne;

Iisuse, Cel ce ai luat asupra Ta durerile noastre,
miluiește-ne;

Iisuse, întărirea, scăparea și izbăvirea noastră,
miluiește-ne;

Iisuse preadulce, Doctorul sufletelor și al trupu-
rilor noastre, miluiește-ne!

Condacul al 2-lea:

„Să cinstim boala care este însoțită de sfințenie
și să-i cinstim pe cei ale căror suferințe i-au dus la
biruință, căci poate între acești bolnavi se ascunde
un nou Iov”, a grăit Sfântul Grigorie Cuvântătorul
de Dumnezeu; noi, lăudându-L pe Dumnezeu care
încununează răbdarea celor ce duc fără cârtire cru-
cea bolii și care îi ridică pe cei căzuți în deznădejde,
Îi cântăm: Aliluia!

Icosul al 2-lea:

Doamne, Iisuse Hristoase, Cel ce ai spus că până
și perii capului ne sunt numărați, Care nu lași să
vină asupra noastră dureri și necazuri mai mari decât
putem duce, Care odată cu încercările ne trimiți și
puterea de a le face față, Cel ce vezi că de multe ori
slăbiciunea firii noastre ne împiedică să simțim
ajutorul Tău, primește și puțină noastră rugăciune:

Iisuse, Care dai celor ce poartă crucea bolii
nădejdea în puterea Ta și nu în puterile firii, milu-
iește-ne;

Iisuse, Care celor ispitiți le dăruiești muceni-
cească răbdare, ca să nu hulească Numele Tău,
miluiește-ne;

Iisuse, ca să ne învrednicim de cunună și nu de
osândă, miluiește-ne;

Iisuse, Cel ce ne-ai îndemnat să îi cercetăm pe
bolnavi, miluiește-ne;

Iisuse, Care nu Te desparti de cei aflați în sufe-
rințe, miluiește-ne;

Iisuse, Cel ce ajungi înaintea oricărui om la cei
încercați de boală, miluiește-ne;

Iisuse preadulce, Doctorul sufletelor și al trupu-
rilor noastre, miluiește-ne!

Condacul al 3-lea:

Dacă s-ar ridica încercările nu am putea merge
pe calea mântuirii și porțile raiului ni s-ar închide.
Pentru aceasta, atunci când Domnul îngăduie să vină
asupra noastră felurite suferințe, să căutăm a vedea
în ele lucrarea Sa cea curățitoare și să Îi mulțumim
că ne poartă de grijă, cântându-I cu evlavie: Aliluia!

Icosul al 3-lea:

Când mândria acoperă sufletul, acesta se ferește a vedea în boală o pedeapsă pentru păcate și se ridică împotriva lui Dumnezeu; dar când pocăința sfărâmă zidul gros al părerii de sine sufletul nădăjduiește că prin boală Domnul îi va da curățire de păcate. Cerându-Ți ca împreună cu fratele nostru bolnav să ne apropiem și noi de pocăința cea nefățarnică, ne rugăm Ție:

Iisuse, Cel ce cunoști patimile și neputințele oamenilor, miluiește-ne;

Iisuse, ca să ne cunoaștem slăbiciunile cele ascunse și să Ți cerem izbăvire, miluiește-ne;

Iisuse, Cel ce primești suferința ca pe o jertfă fără de sânge, miluiește-ne;

Iisuse, Care prin boală dai curățire de păcate, miluiește-ne;

Iisuse, Care îngădui să vină asupra noastră suferințe trecătoare ca să ne ferești de cele veșnice, miluiește-ne;

Iisuse, Care ne faci să pricepem marea taină a bolii, miluiește-ne;

Iisuse preadulce, Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, miluiește-ne!

Condacul al 4-lea:

Chip al morții fiind boala, avem acum bun prilej să cugetăm la obștescul sfârșit, pentru că această cugetare îndepărtează patimile și apropie Duhul de-viață-dătător de sufletele noastre, ale celor care, cunoscându-ne slăbiciunile, Îi cântăm lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 4-lea:

Doamne, izbăvește-l pe fratele nostru de moartea cea năprasnică, dându-i lui vreme de pocăință. Să nu îl tai pe el înainte de vreme ca pe smochinul cel neroditor, ci cu milostivirea Ta să sapi împrejur și să îl îngrijești cu mila Ta, așteptând cu iubire de oameni rodul pocăinței și al întoarcerii sale. Te rugăm să ne înveți și pe noi să ne pocăim cu inimă zdrobită pentru păcatele noastre, ca să fim izbăviți de suferințele cele fără sfârșit și să Îți cântăm:

Iisuse, dându-ne vreme de pocăință, miluiește-ne;

Iisuse, primind pocăința și lacrimile noastre, miluiește-ne;

Iisuse, înțeleptându-ne prin cugetarea la moarte, miluiește-ne;

Iisuse, Cel ce i-ai sfințit pe cei ce s-au nevoit prin această cugetare, miluiește-ne;

Iisuse, alungând de la noi frica morții, miluiește-ne;

Iisuse, Cel ce ai înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând, miluiește-ne;

Iisuse preadulce, Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, miluiește-ne!

Condacul al 5-lea:

„Oare există boală pe care Dumnezeu să nu o poată vindeca?” – se întreabă necredincioșii cei îndărătnici; dar noi, știind mulțimea vindecărilor Tale, Fiule al lui Dumnezeu, credem puterii Tale și mărturisim că nimic nu Ți este cu neputință Ție, Celui ce ai tămăduit în chip minunat pe cei care în suferințele lor au găsit puterea de a-Ți cânta: Aliluia!

Icosul al 5-lea:

Cuvintele Sfintelor Evanghelii stau înaintea noastră drept mărturie a dragostei Tale pentru oameni, a nemărginitei Tale purtări de grijă față de cei aflați în suferințe, și ne arată că oricât de mari ar fi căderile noastre nu pot covârși mulțimea milei și a îndurărilor Tale. Știind aceasta, ne rugăm Ție, Iubitorule de oameni:

Iisuse, Care i-ai miluit pe bolnavii care au alergat la Tine, miluiește-ne;

Iisuse, Cel ce ai miluit mulțime de orbi, de șchiopi și de demonizați, miluiește-ne;

Iisuse, Doamne, Care ai putere de a vindeca orice neputință, miluiește-ne;

Iisuse, Cel ce și în zilele noastre faci minuni mari și preaslăvite, miluiește-ne;

Iisuse, Fiule al lui Dumnezeu, Care nu Te despați de Biserica Ta, miluiește-ne;

Iisuse, Cel ce până la sfârșitul veacurilor vei tămădui bolnavii, miluiește-ne;

Iisuse preadulce, Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, miluiește-ne!

Condacul al 6-lea:

„Tămăduiți pe cei neputincioși, înviați pe cei morți, curățiți pe cei leproși, scoateți afară pe demoni. În dar ați luat, în dar să dați!”, ai spus, Mântuitorule, ucenicilor Tăi, iar ei, ascultându-Te, au împărțit în toată lumea vindecări minunate, aducând la dreapta-credință pe mulți dintre cei care au văzut cum s-a biruit prin har rânduiala firii, și au cântat cu mulțumire: Aliluia!

Icosul al 6-lea:

Împreună cu Preacurată Maica Ta, cetele Sfinților se roagă Ție, Dumnezeule al izbăvirilor, pentru tămăduirea credincioșilor care sunt apăsăți de boli, de suferințe și necazuri. O, Milostive Doamne, împreună cu

rugăciunile lor curate primește și nevrednica noastră rugăciune:

Iisuse, pentru rugăciunile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne;

Iisuse, pentru rugăciunile Sfinților Doctori fără-de-arginți, miluiește-ne;

Iisuse, pentru rugăciunile Sfinților făcători de minuni, miluiește-ne;

Iisuse, pentru rugăciunile celor ce au tămăduit boli de nelecuit, miluiește-ne;

Iisuse, pentru rugăciunile sfinților pe care îi cinstim cu evlavie, miluiește-ne;

Iisuse, pentru rugăciunile tuturor sfinților, miluiește-ne;

Iisuse preadulce, Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, miluiește-ne!

Condacul al 7-lea:

Pe cât de mult s-a răspândit vestea vindecărilor pe care le-au făcut Cuvioșii Tăi, spre slava Bisericii Tale, Iisuse, pe atât de mult a încercat necuratul diavol să atragă lumea în înșelare prin vindecători închipuiți care necinstesc învățăturile dreptei credințe, care îi îndepărtează pe oameni de Tine și care cu inimile pătate de noroiul ereziei cheamă numele Tău și spun fără teamă: Aliluia!

Icosul al 7-lea:

Izbăvește-l, Doamne, Iisuse Hristoase, pe robul Tău de toate viclesugurile celor care îi amăgesc pe oameni prin vindecările lor, pentru a-i rupe de Tine și a-i arunca în cursele diavolului. Să se învrednicească el de darul deosebirii și al înțelepciunii, ca nu cumva să fie înghițit de adâncurile iadului, ci împreună cu noi să îi înfrunte pe cei ce spun că vindecă prin puterea Ta, deși necinstesc învățăturile Bisericii Tale, și împreună cu noi el să Îți cânte:

Iisuse, întărindu-ne în dreapta credință, miluiește-ne;

Iisuse, fără a cărui milă cădem pradă celui viclean, miluiește-ne;

Iisuse, ca să pricepem că cea mai pierzătoare boală este erezia, miluiește-ne;

Iisuse, pentru a lepăda ajutorul cel înșelător, miluiește-ne;

Iisuse, ca să primim suferința și nu vindecarea cea amăgitoare, miluiește-ne;

Iisuse, Cel ce nu Te-ai lăsat amăgit de diavol în pustie, miluiește-ne;

Iisuse preadulce, Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, miluiește-ne!

Condacul al 8-lea:

Mult îndurase de la doctori femeia care avea de mulți ani scurgere de sânge, dar vindecarea a dobândit-o numai când a venit la Tine. Ferește-i, Doamne, pe cei credincioși de doctorii lipsiți de iscusință și iubitori de arginți, și ajută-i să găsească doctori care le pot fi cu adevărat de ajutor, ca tămăduindu-se să Îți cânte: Aliluia!

Icosul al 8-lea:

Doamne, trimite Duhul Tău dătător de viață peste toți cei care se îngrijesc de robul Tău, ca să facă aceasta așa cum se cuvine, să nu-i înmulțească suferințele și să nu-i umple sufletul de amărăciune, ci, prin grija lor, să mângâie sufletul său necăjit. Trimite peste ei harul Tău, ca să se roage Ție împreună cu noi:

Iisuse, Care Te sălășluiești în cei care îngrijesc bolnavii cu jertfelnicie, miluiește-ne;

Iisuse, Cel ce îi ajuți să Te vadă pe Tine în chipul celor pe care îi îngrijesc, miluiește-ne;

Iisuse, Care ajuți bolnavii să vadă în ajutorul omenesc ajutorul Tău cel ceresc, miluiește-ne;

Iisuse, Cel ce ferești bolnavii de nepriceperea doctorilor, miluiește-ne;

Iisuse, Cel ce pui înaintea celor suferinzi doctorii cei mai iscușiți, miluiește-ne;

Iisuse, Care de toate Te îngrijești, rânduind cu înțelepciune cele de trebuință, miluiește-ne;

Iisuse preadulce, Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, miluiește-ne!

Condacul al 9-lea:

Îți înălțăm rugăciuni, Doamne, nu numai pentru cei de aproape ai noștri, ci și pentru toți bolnavii pentru care nu are cine să se roage și pentru toți cei apăsati de singurătate. Dăruiește-le lor mila Ta, Prea-bunule Doamne, dăruiește-le să cunoască puterea Ta și să simtă prezența Ta cea sfântă, ca izbăvindu-se de amărăciune să Îți cânte: Aliluia!

Icosul al 9-lea:

Nimeni nu este fără de păcat și fiecare om a greșit față de semenii săi; dascăl de neprețuit este pentru unii suferința, căci îi ajută să fie mai buni și mai înțelegători față de neputințele celorlalți, și aceasta ne îndeamnă să ne rugăm Ție, Învățătorului nostru;

Iisuse, dăruindu-ne dragoste pentru aproapele, miluiește-ne;

Iisuse, ca să fim mai iubitori și mai blânzi, miluiește-ne;

Iisuse, trimițând peste noi pacea pe care ai dat-o ucenicilor Tăi, miluiește-ne;

Iisuse, învățându-ne să ascultăm povețele tainice
ale Îngerului Păzitor, miluiește-ne;

Iisuse, ferindu-ne de duhul mâniei, al vrajbei și
al răutății, miluiește-ne;

Iisuse, îndepărtând de la noi patima mândriei și
a iubirii de sine, miluiește-ne;

Iisuse preadulce, Doctorul sufletelor și al trupu-
rilor noastre, miluiește-ne!

Condacul al 10-lea:

Degeaba primim vindecarea trupurilor dacă
sufletele noastre rămân bolnave; degeaba ne tulbu-
răm încercând să dobândim sănătate pentru trupul
cel supus stricăciunii dacă părăsim grija pentru
suflet, căci nicio vindecare nu este deplină până ce
nu I se înalță lui Dumnezeu cântarea: Aliluia!

Icosul al 10-lea:

Doamne, ajută-l pe robul Tău să caute nu numai
vindecarea trupească, ci și pe cea sufletească. Povă-
țuiește-l, călăuzește-l, luminează-l să alerge la acope-
rământul Bisericii Tale sfinte, pentru a lua putere să
meargă pe calea mântuirii. Și pentru ca boala prin
care trece să fie pentru el și pentru noi prilej de
întoarcere la Tine, îndrăznim să ne rugăm Ție:

Iisuse, sădind în noi dorința unei vieți virtuoaase,
miluiește-ne;

Iisuse, îndemnându-ne să ne spovedim toate păcatele, miluiește-ne;

Iisuse, dăruindu-ne să ne împărtășim cu Preacuratele Tale Taine, miluiește-ne;

Iisuse, revărsând peste noi darurile Sfântului Duh, miluiește-ne;

Iisuse, sălășluindu-Te în inimile noastre cele îndurerate, miluiește-ne;

Iisuse, ca să cunoaștem iubirea Ta cea mângăietoare, miluiește-ne;

Iisuse preadulce, Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, miluiește-ne!

Condacul al 11-lea:

Mare bucurie se face pe pământ pentru un bolnav care dobândește sănătate, și încă mai mare bucurie se face în cer pentru un păcătos care se pocăiește. Cu adevărat mare bucurie va fi în cer și pe pământ dacă robul Tău va dobândi atât tămăduirea trupei, cât și pe cea sufletească, și Ți-ar aduce cântarea de mulțumire: Aliluia!

Icosul al 11-lea:

Dacă am avea credință cât un grăunte de muștar, robul Tău ar putea primi vindecare grabnică; oricât de puțină ar fi credința noastră însă, nu vom înceta a ne ruga Ție ca, așa cum ai primit oarecând cei doi

bani ai văduvei, tot așa să primești acum și rugăciunile pe care le facem pentru vindecarea trupească și sufltească a celui care boalește, a noastră și a tuturor celor aflați în patul de suferință:

Iisuse, pentru rugăciunile tuturor celor ce îți cer aceasta, miluiește-ne;

Iisuse, ascultând cererile preoților care ne pomenesc la Sfântul Jertfelnic, miluiește-ne;

Iisuse, pentru rugăciunile soborului îngeresc, miluiește-ne;

Iisuse, ca să sporim în săvârșirea faptelor bune, miluiește-ne;

Iisuse, trecând cu vederea faptele noastre cele rele, miluiește-ne;

Iisuse, dăruindu-ne credință puternică și nefățarnică, miluiește-ne;

Iisuse preadulce, Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, miluiește-ne!

Condacul al 12-lea:

Deși noi, cei păcătoși, nu știm să căutăm în viață decât ceea ce este bine pentru trup, avem în față pildele Cuvioșilor care au purtat cu răbdare felurite boli și necazuri fără să ceară de la Dumnezeu ușurare, ci numai puterea de a răbda toate și de a cânta în focul încercărilor: Aliluia!

Icosul al 12-lea:

Doamne, Tu știi dacă pentru robul Tău este mai de folos să primească grabnică vindecare sau să se mai nevoiască o vreme răbdând boala, și pentru aceasta Te rugăm să rânduiești viața lui după cum este cu adevărat bine și să îi dai putere pe calea mântuirii, ca să se roage împreună cu noi așa:

Iisuse, lumina care izgonești întunericul, miluiește-ne;

Iisuse, nădejdea celor deznădăjduiți, miluiește-ne;

Iisuse, bucurie veșnică a celor ce Te caută, miluiește-ne;

Iisuse, păstorule al turmei Tale cuvântătoare, miluiește-ne;

Iisuse, Mire al sufletelor care au iubit nevoința, miluiește-ne;

Iisuse, Răsăritule al Răsăriturilor, miluiește-ne;

Iisuse preadulce, Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, miluiește-ne!

Condacul al 13-lea:

Doamne Iisuse Hristoase, Cel ce ai fost, ești și vei rămâne același Samarinean milostiv Care îngrijești nu numai pe cei căzuți între tâlharii lumii acesteia, ci și pe cei aflați în multe alte feluri de suferințe, acoperă-i pe ei cu harul Tău și, ca un Iubitor

de oameni, alină-le durerile, pentru ca în vecii vecilor să-Ți cânte Ție: Aliluia!

Acest Condac se zice de trei ori. Apoi se zice iarăși Icosul 1: *Doamne, Cel ce ai zis că nu cei sănătoși au nevoie de doctor...* și Condacul 1: *Miluește-l, Iubitorule de oameni, pe robul Tău...* Apoi se zice această

RUGĂCIUNE

Preaputernice și slăvite Doamne, Iisuse Hris-toase! Tu, Care ai venit în lume să tămăduiești neputințele oamenilor, Care nu ai venit să chemi la pocăință pe cei dreți, ci pe cei păcătoși, și ai primit moarte pe cruce pentru mântuirea noastră! Din adâncul inimii Te rog să primești smerita mea nevo-ință și această mică rugăciune a mea pentru cel încercat de boală!

Mântuiește-l, Doamne, precum știi, ca un bun și iubitor de oameni, și rânduiește Tu toate spre folosul său. Că noi neputincioși suntem și nu îl putem ajuta dacă nu ne vei lumina cu harul Tău.

De e voia Ta, îl poți pedepsi precum se cade pen-tru păcatele sale, tămăduindu-l cu ierburile amare ale durerii, ca un doctor priceput, precum vei vrea. Dar căzând înaintea Ta Te rog, îndură-Te de robul Tău, potolește-i fierbințeleala, alină-i suferința, ridică-l din patul durerii. Să îi fie această încercare prin care

trece spre îndreptarea vieții, spre început bun mântuirii și spre iertarea păcatelor.

Și dacă îi e de folos să ducă mai departe crucea bolii, fie, Doamne, după voia Ta, nu după voia noastră. Dăruiește-i lui răbdare și liniște, alungând de la el toată frica și toată deznădejdea, ca să nu fie înge-nuncheat de durere și să cârtească sau să cadă în patima mâniei.

Ajută-l, Iubitorule de oameni, ca văzând el mila Ta să cadă la picioarele Tale cu lacrimi de pocăință și de mulțumire, ca să se învrednicească să audă glasul Tău cel sfânt: „Iertate îți sunt păcatele!” Amin.

Și se face otpustul.

ACATISTUL SFÂNTULUI IERARH NECTARIE DIN EGHINA, NOUL FĂCĂTOR DE MINUNI

(9 noiembrie)

După obişnuitul început se zic
Condacele şi Icoasele

Condacul 1:

Veniţi, ucenicilor ai lui Hristos, care însetaţi după împărăţia cea cerească, să îi aducem laude iubitului nostru ocrotitor, Sfântului Ierarh Nectarie. Şi, mulţumindu-i pentru nemăsurata sa dragoste faţă de noi, să-i cântăm într-un glas: Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Icosul 1:

Precum oarecând marele ierarh Nicolae, care fusese întemniţat pentru că l-a pălmuit pe ereticul Arie, a fost mângâiat de Preacurata Născătoare de Dumnezeu, aşa şi tu ai fost mângâiat când ai fost aruncat în temniţa prigonirilor, iar Sfântul Nicolae ţi s-a arătat în vis, spunându-ţi: „Eu te voi înălţa sus, sus de tot...”. Prin care minune ni se arată nouă măsura sfinţeniei tale, ca să îţi cântăm:

Bucură-te, bucurie a Bisericii drept-măritoare;
Bucură-te, dar dăruit lumii de către Cel ce Se
dăruiește pe Sine celor credincioși;
Bucură-te, reazem al monahilor și al mirenilor;
Bucură-te, pildă pentru păstori de suflete;
Bucură-te, încununare a ierarhilor;
Bucură-te, că fiind disprețuit de oamenii păcătoși
ai fost îmbrățișat de Sfântul Ierarh Nicolae;
Bucură-te, că nu ne mai trebuie altă mărturie
despre sfințenia ta;
Bucură-te, că pustnicului athonit i s-a descoperit
că ești puternic prigonitor al îngerilor căzuți;
Bucură-te, dascăl al celor care se străduiesc să
învețe teologia, sporind în rugăciune;
Bucură-te, hram al multor biserici și paraclise;
Bucură-te, icoană a lui Hristos zugrăvită de Duhul
Sfânt în vremurile din urmă;
Bucură-te, apostol al mântuirii;
Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcăto-
rule de minuni!

Condacul al 2-lea:

Întrebându-te Hristos în vis care este pricina pen-
tru care plângi, I-ai răspuns a doua zi, scriindu-I că
sărăcia, frigul și foamea întunecă frumusețea copi-
lăriei tale. Și, din rânduială dumnezeiască, deschi-
zând scrisoarea ta, negustorul Temistocle s-a grăbit
să îți trimită cele de trebuință, iar tu, văzând cum a

răspuns Dumnezeu la cererile tale, L-ai lăudat cu ochii înlăcrimați, cântându-I: Aliluia!

Icosul al 2-lea:

Nu de un negustor ca Temistocle au nevoie copiii necăjiți, ci de tine, Sfinte Nectarie, știind că dragostea ta vine în întâmpinarea lipsurilor lor, ajutându-i cum niciun negustor nu îi poate ajuta. Ca primind sprijinul tău să li se usuce lacrimile și să îți cânte cu inima plină de bucurie:

Bucură-te, cel ce I-ai scris Domnului despre necazurile tale;

Bucură-te, cel ce ne îndemni să Îi spunem lui Dumnezeu necazurile noastre;

Bucură-te, că Hristos a primit epistolia ta și ți-a trimis prin negustorul Temistocle cele de trebuință;

Bucură-te, că Hristos ne trimite prin tine ceea ce ne este de folos, ca să mergem pe calea mântuirii;

Bucură-te, dascăl al copiilor cucernici care caută adevărata înțelepciune;

Bucură-te, dezlegare a pântecelor neroditoare;

Bucură-te, că ușurezi durerile nașterii când mamele te cheamă în ajutor;

Bucură-te, văzându-i pe pruncii care primesc la botez numele tău;

Bucură-te, că ne povățuiești să nu căutăm ajutor de la oameni, ci de la Dumnezeu;

Bucură-te, cel ce ai trudit din greu pentru a-ți ajuta familia;

Bucură-te, că îi ajuți pe oamenii fără slujbă să își găsească de lucru;

Bucură-te, apostol al cumpătării;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 3-lea:

Pe nedrept ai fost prigonit în Alexandria din pricina urzelilor diavolești. Dar tu ai purtat fără să te tulburi crucea răbdării, învățându-i pe toți cei prigonți să se roage pentru prigonitorii lor și Domnului să Îi cânte: Aliluia!

Icosul al 3-lea:

Ca o slugă credincioasă ai fost următor virtuților Stăpânului tău, Care S-a rugat pentru cei care Îl răstigneau pe lemnul crucii, și te-ai rugat pentru cei care te-au răstignit pe crucea răbdării. Pentru care, folosindu-ne de virtutea ta, îți zicem cu glas de bucurie:

Bucură-te, sprijinitor al celor apăsăți de răutatea celor vicleni;

Bucură-te, că te-ai rugat pentru luminarea celor ce te nedreptăteau;

Bucură-te, că nu te-ai gândit la binele tău, ci numai la binele Bisericii;

Bucură-te, că nu te-ai tulburat de hulele celor care nu au vrut să asculte învățăturile tale;

Bucură-te, cel ce l-ai ajutat pe bolnavul Lucian să nu își piardă slujba;

Bucură-te, că fără să te scârbești ai făcut în locul lui curățenie în locașul seminarului;

Bucură-te, că pentru smerenia ta Hristos ți-a primit osteneala ca pe o nevoință pustnicească;

Bucură-te, arătându-ne că nicio muncă cinstită nu trebuie disprețuită;

Bucură-te, că fiind prigonit pe nedrept ai răbdut mucenicia fără-de-sânge;

Bucură-te, pavază a creștinilor batjocoriți pentru credința lor;

Bucură-te, cel care ne înveți să primim defăimările necredincioșilor ca pe niște cununi de mult preț;

Bucură-te, apostol al răbdării;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 4-lea:

Ai socotit că sufletele din obștea Cuvioasei Xenia aveau nevoie de tine și ai venit cu dragoste în Eghina, pentru a le fi povățuitor celor care voiau să urce pe scara desăvârșirii. Iar ele, cu mulțumire, I-au cântat lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 4-lea:

Mai mult decât ucenicele tale din Eghina, care lepădând lumea au ascultat chemarea cea cerească, avem noi nevoie de povățuirea ta, sfinte al lui Dumnezeu, pentru că ispitele ne învăluie și patimile ne apasă, și nu găsim ieșire din viforul în care ne aflăm. Dar, nădăjduind spre ajutorul tău, îți cântăm:

Bucură-te, îndrumător al monahilor și al monahiilor care au lepădat înțelepciunea acestui veac;

Bucură-te, pavază a mirenilor care duc o viață jertfelnică;

Bucură-te, că aduci liniștea mănăstirii în casele acestora;

Bucură-te, cel ce îi iubești pe cei care poartă în inimi dragostea pentru aproapele lor;

Bucură-te, luminător al duhovnicilor pentru rugăciunile ucenicilor lor;

Bucură-te, mână întinsă creștinilor pentru rugăciunile preoților;

Bucură-te, ocrotitor al copiilor pentru rugăciunile părinților lor;

Bucură-te, înțelepțitor al părinților pentru rugăciunile fiilor;

Bucură-te, chivot al rugăciunii de care atingându-se creștinii gustă din pacea veacului ce va să vină;

Bucură-te, că îi ajuți pe creștini să trăiască după voia lui Dumnezeu;

Bucură-te, rază a virtuții pe care întunericul acestor lumi nu o poate acoperi;
Bucură-te, apostol al desăvârșirii;
Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 5-lea:

S-a mâhnit bătrânul pescar văzând că marea era plină de rechini și osteneala sa rămânea fără rod. Tu ai binecuvântat cu credință năvodul lui și prin rugăciune ai izgonit peștii răpitori, pentru care pescarul l-a mulțumit lui Dumnezeu, cântând: Aliluia!

Icosul al 5-lea:

Și noi suntem încercați de greutatea vieții, și noi suntem întristați văzând cum peștii necazurilor au intrat în marea sufletelor noastre. Și, știindu-ne neputințele, alergăm la ajutorul tău, precum pescarul de odinioară. Arată-ne puterea mijlocirilor tale, Sfinte Ierarhe Nectarie, ca să îți cântăm cu inimă mulțumitoare:

Bucură-te, că îi ajuți pe cei covârșiți de necazuri;
Bucură-te, cel care cu dragoste alungi deznădejdea din inimile noastre;
Bucură-te, că dai hrană celor flămânzi;
Bucură-te, că îi îmbraci pe cei goi;
Bucură-te, liman al celor fără adăpost;

Bucură-te, cel ce l-ai pedepsit pe cel care nu voia să își ajute aproapele;

Bucură-te, că îi îndemni pe cei pedepsiți de Dumnezeu să-și cunoască păcatele;

Bucură-te, prieten care sari în ajutorul celor năpăstuiți și al celor apăsăți de singurătate;

Bucură-te, că tânărului care voia să se sinucidă i-ai întors gândul cel rău;

Bucură-te, că ai fost nou tată pentru fiica celui care își ucisese fratele;

Bucură-te, nou ierarh Nicolae care ai avut grijă de mântuirea ei și a surorilor sale;

Bucură-te, apostol al ajutorului dumnezeiesc;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătoare de minuni!

Condacul al 6-lea:

Cine poate spune mulțimea minunilor tale, sfinte al lui Dumnezeu? Că toți cei care te-au chemat în ajutor au fost mângâiați în nevoile lor. Și împreună cu bolnavii care au primit prin tine tămăduire minunată I-au cântat lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 6-lea:

Apăsătoare este crucea bolii, Sfinte Nectarie, și încă mai grea este atunci când nu vedem în ea leacul trimis de Dumnezeu pentru tămăduirea sufletelor

noastre. Cerându-ți să te rogi lui Dumnezeu pentru înțeleptirea celor care cârtesc din pricina bolilor, te rugăm să le vii în ajutor, tămăduindu-i degrabă, ca să îți cânte împreună cu noi:

Bucură-te, că arătându-te grabnic tămăduitor îndată după adormirea ta ai vindecat un bolnav;

Bucură-te, că cei vindecați de tine au mărturisit harul tău;

Bucură-te, ceresc doctor fără-de-arginți, ajutător al doctorilor pământești;

Bucură-te, că ușurezi durerile celor care se închină la sfintele tale moaște;

Bucură-te, că cei care se roagă în fața icoanei tale primesc puterea de a răbda boala;

Bucură-te, izgonitor al duhurilor necurate și al căpeteniilor lor;

Bucură-te, cel ce ai tămăduit și tămăduiești cele mai grele suferințe;

Bucură-te, știind că la Dumnezeu nicio boală nu este fără leac;

Bucură-te, cel ce ai purtat crucea bolii fără să cârtești;

Bucură-te, că ai fost vindecat în chip minunat de Preasfânta Născătoare de Dumnezeu;

Bucură-te, că acum te rogi ei pentru tămăduirea celor bolnavi;

Bucură-te, apostol al vindecărilor trupești și sufletești;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătoare de minuni!

Condacul al 7-lea:

După trecerea ta la Domnul, în chip minunat te-ai arătat oamenilor care aveau nevoie de sprijinul tău, pentru a le fi călăuză pe calea mântuirii. Și noi, deși nu am primit un asemenea semn, ne-am împărtășit de bucuria lor când am aflat despre arătările tale, și I-am cântat lui Dumnezeu într-un cuget cu ei: Aliluia!

Icosul al 7-lea:

Vedem că se împrăștiă credința și că se răspândește apostazia și desfrâul. Dar, luând aminte la grija pe care ai arătat-o celor cărora te-ai arătat după moarte, nu ne vom teme de povara ispitelor, căci vom nădăjdui în ajutorul tău. Pe mulți i-ai ajutat, arătându-te lor, dar pe și mai mulți i-ai ajutat fără ca ei să știe de unde le vine ajutorul. Știind aceasta, îți mulțumim zicând:

Bucură-te, că și după moarte propovăduiești credința ortodoxă;

Bucură-te, mângâindu-i pe creștinii cărora te arăți în chip minunat;

Bucură-te, că, auzind despre arătările tale, mulți capătă nădejde în ajutorul tău;

Bucură-te, cel ce te-ai arătat de multe ori ucenicului tău, Cuviosului Filothei;

Bucură-te, că te arăți celor care au nevoie de mângâierea ta sfântă;

Bucură-te, că nu te arăți celor care caută cu mândrie semne minunate;

Bucură-te, că după ce te-a văzut fără să își dea seama că ai murit, jandarmul a crezut în Dumnezeu;

Bucură-te, că părintele care purta numele tău a ascultat cererea ta de a-ți ridica un paraclis;

Bucură-te, cel ce ai venit ca un pelerin la biserica sa;

Bucură-te, că ai fost văzut și de alți credincioși;

Bucură-te, că primind binecuvântarea ta, părintele Nectarie a fost tămăduit prin rugăciunile tale;

Bucură-te, apostol al biruirii legilor firii prin harul Celui ce a făcut cerul și pământul;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 8-lea:

Simțind de departe mireasma sfintelor tale moaște, tânăra desfrânată a venit la mormântul tău, înfiorându-se. Și, dăruindu-ți podoaba ei de mult preț, ca mulțumire că i-ai arătat drumul spre Hristos, s-a lepădat de păcatele ei, cântându-I lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 8-lea:

Nu avem pocăința desfrânatei, Sfinte Nectarie, și marea patimilor se luptă să ne tragă în adâncuri. Dar avem nădejde în ajutorul tău cel puternic și, rugându-te să ne ridici din căderea în care ne aflăm, îți cântăm unele ca acestea:

Bucură-te, primind darul păătoasei împreună cu lacrimile ei;

Bucură-te, cel ce nu te scârbești a-i ajuta pe păcătoșii care se pocăiesc;

Bucură-te, că îi înveți pe creștini să se împotrivească desfrâului și patimilor;

Bucură-te, văzând roadele pocăinței noastre;

Bucură-te, cel ce îi îndrumi pe păcătoși spre scaunul spovedaniei;

Bucură-te, tunet care îi trezești pe cei care își ascund păcatele, batjocorind Taina Spovedaniei;

Bucură-te, duhovnic sfânt, care îi ajuți pe creștini să își găsească păstorii de care au nevoie;

Bucură-te, cel ce te rogi pentru îndreptarea noastră;

Bucură-te, că ori de câte ori cădem în păcate ne ajuți să ne ridicăm;

Bucură-te, mângâietor al celor care se luptă cu ispitele și se leapădă de mândrie;

Bucură-te, glas al Evangheliei care mustri păcatele pe care lumea le socotește nevinovate;

Bucură-te, apostol al pocăinței tămăduitoare de suflete;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 9-lea:

Urmas al Sfântului Marcu al Efesului te-ai arătat, apărând credința cea curată de rătăcirile ereticilor, și pentru râvna ta Dumnezeu te-a primit în ceata Cuvântătorilor-de-Dumnezeu, împreună cu care cânti neîncetat: Aliluia!

Icosul al 9-lea:

Apărător râvnitor al predaniilor Sfinților Părinți ai fost, Sfinte Nectarie, spre mâhnirea celor care prețuiau mai mult cugetarea omenească decât pe cea insuflată de Dumnezeu. Pentru care te laudăm zicând:

Bucură-te, că ne înveți să unim dreapta-făptuire cu dreapta-cugetare;

Bucură-te, rudenie duhovnicească a Sfântului Marcu, noul apostol din Efes;

Bucură-te, prieten al Sfântului Fotie, înțeleptul patriarh al Constantinopolului;

Bucură-te, vestitor al învățăturilor Sfintei Biserici;

Bucură-te, apărătorule al celor ce iubesc predaniile Sfinților Părinți;

Bucură-te, că, asemenea Sfântului Maxim Grecul, ai răbdat prigoană de la cei de o credință cu tine;

Bucură-te, că, urmând aceluia, ai vădit rătăcirile ereticilor;

Bucură-te, că, fără să te scârbești de cei de alte credințe, te-ai scârbit de minciunile lor;

Bucură-te, pildă pentru ierarhii care apără credința ortodoxă;

Bucură-te, potrivnic al celor care răstălmăcesc adevărul;

Bucură-te, bucurie a celor prigonți pentru Hristos;

Bucură-te, apostol râvnitor al drepte credințe;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 10-lea:

Din lucrarea vrăjmașului, pentru păcatele unor credincioși sau chiar ale unor nevrednici slujitori ai altarului unii oameni se smintesc și se îndepărtează de Biserică. Pune-le înaintea chipul viețuirii tale jertfelnice, o, sfinte al lui Dumnezeu, și întorcându-i pe drumul cel bun învață-i să cânte împreună cu tine: Aliluia!

Icosul al 10-lea:

În focul încercărilor puțină credință avem, sfinte al lui Dumnezeu, și în inimile noastre se cuibăresc ușor îndoiala și deznădejdea. Nu vrem să fim osândiți pentru aceasta de către Dreptul Judecător, Sfinte

Nectarie, ci vrem ca prin rugăciunile tale să fim întăriți în credință, în nădejde și în dragoste, pe care dobândindu-le să îți cântăm:

Bucură-te, că mulți oameni citesc sau află despre viața ta minunată;

Bucură-te, că ei te cheamă să le fii ocrotitor;

Bucură-te, că cei slabi se întăresc prin dragostea ta;

Bucură-te, alinare a sufletelor zdrobite de încercări;

Bucură-te, îndepărtând îndoiala din inimile noastre;

Bucură-te, învățându-ne să nu fim tulburați de sminteala pe care o împrăștie diavolul;

Bucură-te, povățuindu-i pe creștini să părăsească păcatul și minciuna;

Bucură-te, balsam pentru inimile rănite de păcat;

Bucură-te, cel ce ne-ai învățat să nu amestecăm lumina cu întunericul;

Bucură-te, că gonești necredința cu care ne ispitesc duhurile necurate;

Bucură-te, mărturie a împărăției cerurilor;

Bucură-te, apostol al virtuții pentru păstori și păstoriti;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 11-lea:

Trupul tău a devenit templu al Duhului Sfânt și moaștele tale au izvorât bună-mireasmă, arătând

harul pe care l-ai primit de la Dumnezeu. Și, închinându-se sfintelor tale moaște, credincioșii prind putere în lupta duhovnicească, cântându-I lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 11-lea:

„Eu L-am rugat pe Dumnezeu ca moaștele mele să fie împărțite în întreaga lume”, i-ai spus femeii care se întristase, neștiind pricina pentru care la multă vreme după adormirea ta trupul tău părea să se supună legilor firii. Și din oasele tale a izvorât mir, de a cărui mireasmă s-au minunat credincioșii din toată lumea care s-au învrednicit să primească în bisericile lor câte o părticică din sfintele tale moaște. Pentru care îți cântă:

Bucură-te, că Domnul a vrut ca lumea întreagă să afle despre sfințenia ta;

Bucură-te, că trupul tău a fost biserică vie;

Bucură-te, că inima ta a fost altar al lui Dumnezeu;

Bucură-te, că, atunci când maicile au vrut să îți pună epitrahilul pe sfintele moaște, ți-ai ridicat capul;

Bucură-te, că, deși te desfătezi de frumusețile raiului, nu te îndepărtezi de cei care te cinstesc;

Bucură-te, că, rugându-se la mormântul tău, maicile au prins aripi duhovnicești;

Bucură-te, că, urmând povețele tale, Cuvioasa stareță Xenia a primit alese daruri duhovnicești;

Bucură-te, că ucenica ta a dobândit harisma vederii cu duhul;

Bucură-te, că, închinându-se la racla ta, Cuviosul Filothei a râvnit a-ți urma pe calea sfințeniei;

Bucură-te, că și după ce ai trecut la Domnul i-ai îndrumat pașii spre intrarea în împărăția cerească;

Bucură-te, văzându-i pe credincioșii care aflând despre viețuirea ta pun început bun mântuirii;

Bucură-te, apostol al sfințirii creștinilor în vremurile din urmă;

Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcătorule de minuni!

Condacul al 12-lea:

Tămăduind-o de boala ei pe femeia ce purta numele Sfintei Parascheva, ai muștrătat-o mai apoi că nu s-a grăbit să mărturisească altora ajutorul tău. Și, primind cu smerenie muștrarea ta, ea a scris de îndată cum ai vindecat-o, îndemnându-ne să Îi cântăm lui Dumnezeu: Aliluia!

Icosul al 12-lea:

Pentru a nu fi muștrați ca femeia aceea, chiar de nu avem priceperea de a mărturisi minunile tale, nu vom tăcea a le vorbi altora despre ajutorul pe care îl dai celor care se roagă ție. Pentru ca împreună cu noi și ei să te laude cu glas de bucurie, spunând:

Bucură-te, ocrotitorule făcător de minuni;
Bucură-te, ierarh făcător de minuni;
Bucură-te, mare făcătorule de minuni;
Bucură-te, că nu ne săturăm să îți aducem laude;
Bucură-te, floare aleasă a raiului;
Bucură-te, prieten al creștinilor care dau mărturie
despre puterea ta;
Bucură-te, învățându-ne să mărturisim minunile
tale;
Bucură-te, că nu vrei să ținem lumina sub obroc;
Bucură-te, primind rugăciunile credincioșilor care
au nădejde în ajutorul tău;
Bucură-te, că nenumărată mulțime de oameni
ți-au mulțumit pentru ajutor;
Bucură-te, muștrătorule al celor nerecunoscători;
Bucură-te, apostol al minunilor lui Dumnezeu;
Bucură-te, Sfinte Ierarhe Nectarie, mare făcăto-
rule de minuni!

Condacul al 13-lea:

O, Sfinte Nectarie, sprijin al celor care Îl mărtu-
risc și Îl vor mărturisi pe Hristos prin viața lor,
răbdând felurite prigoane din partea văzuților și
nevăzuților vrăjmași, ocrotește-i cu puterea ta pe toți
creștinii, ușurându-le suferințele și întărindu-i în
lupta duhovnicească, pentru ca să Îi cânte împreună
cu tine Dumnezeului celui Viu: Aliluia!

Acest Condac se zice de trei ori. Apoi iarăși se zice Icosul întâi: *Precum oarecând marele ierarh Nicolae...* și Condacul întâi: *Veniți, ucenicilor ai lui Hristos...* Apoi se zice această

RUGĂCIUNE

O, preasfinte și întru tot lăudate, mare făcătorule de minuni Nectarie, primește această puțină rugăciune de la noi, nevrednicii robii tăi, căci către tine, ca la un adevărat izvor de tămăduiri și grabnic folositor și ajutor preaminunat scăpând și către sfânt chipul icoanei tale privind, cu lacrimi fierbinți ne rugăm ție: vezi, sfinte, durerile noastre, vezi sărăcia și ticăloșia noastră. Vezi bubele sufletelor și ale trupurilor noastre. Ne rugăm ție, Sfinte Nectarie, grăbește de ne ajută cu neîncetatele și sfintele tale rugăciuni și ne sprijinește pe noi, robii tăi. Ia aminte la suspinele noastre și nu ne trece cu vederea pe noi, ticăloșii și scârbiții, că știm, sfinte al lui Dumnezeu, că de ai și pătimit grele prigoniri pentru dragostea lui Hristos, dar prin ele ai aflat dar de la Dumnezeu și astăzi viețuiești luminat în Împărăția cea gătită sfintilor, fiindcă ne-am încredințat că și după mutarea ta din viața aceasta trecătoare cine a năzuit la ajutorul tău și cu credință ți s-a rugat nu a rămas neajutat. Că cine te-a chemat pe tine întru ajutor și

nu l-ai auzit? Sau cine te-a chemat pe tine, de minuni făcătorule, și tu l-ai trecut cu vederea? Sau cărui om, în dureri aflându-se și alergând spre ajutorul tău, nu i-ai ușurat suferința?

Minunile și ajutorul tău ne-au făcut și pe noi, ticăloșii și scârbiții, să te chemăm în ajutor. Am auzit că trupul tău a rămas neputrezit, pentru a întări în noi credința în înviere. Am auzit și că, din dragoste pentru poporul credincios, mai apoi L-ai rugat pe Dumnezeu ca binecuvântarea sfințelor tale moaște să se răspândească în toată lumea. Știm, o, alesule ierarh, de mulțimea tămăduirilor pe care le-ai făcut, nou doctor fără-de-arginți arătându-te. Nu cunoaștem nici suferință și nici durere pe care să nu le poți alina. Nu cunoaștem nicio boală căreia tu să nu îi poți aduce tămăduire, dacă tămăduirea este spre mântuirea celor ce se roagă ție. Dar mai mult decât atât, nu numai că ai tămăduit boli despre care doctorii ziceau că nu pot fi tămăduite, ci și pe mulți bolnavi i-ai ajutat să se întărească în credință și în răbdare, și să ia plată de la Dumnezeu pentru oste-neala lor. Și aceștia, fără să primească tămăduirea trupească, au primit tămăduirea sufletească și I-au mulțumit Domnului că prin ghimpele bolii au fost aduși de la iubirea acestei lumi la iubirea celor sfinte, de la calea cea largă a patimilor la calea cea îngustă a mântuirii.

Aceste minuni ale tale, sfinte, ne-au făcut și pe noi a crede că la orice facere de bine ești gata ajutător

și grabnic folositor și sprijin minunat. De aceea suntem încredințați că pe tot cel ce aleargă la tine, cerând cu credință ajutor, nu-l treci cu vederea. Pentru aceasta și noi credem că și acum același ești, sfinte, precum atunci când i-ai ajutat pe cei care au alergat la tine. Credința noastră este slabă, dar fiind scârbiți și în pagubă, alergăm la tine cu credință și cu lacrimi. Îngenunchind, ne rugăm ție, Sfinte Ierarh Nectarie, ca să te rogi pentru noi lui Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce n-a trecut cu vederea rugăciunile tale cele jertfelnice, ci te-a ascultat și te-a întărit și te-a primit în cereștile locașuri.

Către Acela roagă-te, ca să fim și noi ajutați și miluiți pentru rugăciunile tale, și din pagube și necazuri izbăviți, ca să lăudăm și să binecuvântăm și să slăvim întru-tot-lăudatul și preaputernicul nume al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Și se face otpustul.

Întrucât cartea de față se adresează în primul rând bolnavilor și celor care îi îngrijesc, alături de mărturiile despre vindecările minunate săvârșite de Sfântul Nectarie, volumul mai conține și o scurtă culegere de învățături despre *boală* (*Din învățăturile sfinților despre crucea bolnavului* – preluate din volumul *Mângâiere pentru bolnavi*, apărut la Editura Egumenița, Galați, 2004). Din aceeași carte s-au mai preluat și textul pus la începutul acestui volum – *Despre un cuvânt al Sfântului Nectarie privitor la sănătate și boală* –, precum și *Scrisoarea către cei care îngrijesc sau vor îngriji bolnavi*, materiale semnate de Danion Vasile. De același autor sunt și textele incluse în capitolul *Cuvinte despre boală, înfruntarea bolii și îngrijirea bolnavilor* (fiind preluate din volumul *Despre înfruntarea bolii*, Editura Sophia, București, 2004).

Unii cititori ai volumului *Sfântul Nectarie – Minuni în România* au mărturisit că le-a fost de folos faptul că la sfârșitul cărții era anexat *Acatistul Sfântului Nectarie din Eghina, noul făcător de minuni* (apărut inițial în volumul *Noi minuni ale Sfântului Nectarie*, Editura Bunavestire, Galați, 2003). De aceea, acatistul respectiv a fost inclus și în acest volum – și va fi și în celelalte din această serie care vor urma (primul dintre acestea fiind *Minunile Sfântului Nectarie din Eghina românească*). Alături de el sunt tipărite două canoane de rugăciune, precum și un *Acatist pentru izbăvirea de boală* – fiind preluate din volumul *Învățături de credință ortodoxă despre boală* (Editura Christiana, București, 2001, apărut cu binecuvântarea Prea Sfințitului Laurențiu Streza, sub îngrijirea Sfintei Mănăstiri Nera).

Ciprian Voicilă

Cuprins

<i>Prefața editorului</i>	5
---------------------------------	---

<i>În loc de introducere: Despre un cuvânt al Sfântului Nectarie privitor la sănătate și boală</i>	9
--	---

VINDECĂRI MINUNATE	19
„Cancer la pancreas, o boală teribilă”	19
„Rana pe col nu mai există”	21
„Tatăl meu a avut cancer”	22
„Răspunsul sfântului nu a întârziat să apară”	23
„Sfântul m-a făcut bine”	24
„Medicul nu mai vedea nici măcar o urmă din acel chist” ..	26
„Scleroza în plăci a dat înapoi”	26
„Retina se prinsese singură la loc”	27
„Am aflat că tata are cancer la gât”	28
„Roșeața dispăruse. Erupția se restrânse mult”	29
„Am născut în mai puțin de o jumătate de oră”	30
„Virusul a dispărut complet, fără niciun tratament”	31
„Boala mi-a deschis ochii”	33
„Sunt pe mâini bune, așa am simțit”	34
„Medicii nu ne dăduseră mari speranțe”	34
„Căutăm ceva sau pe cineva ce poate face o minune”	35
„Aveam cancer, faza 0”	36
„Mă rugam să pot suporta durerile”	36
„L-am văzut pe sfânt în vis...”	37
„M-am trezit cu o boală fără leac”	40
„Eram deja însărcinată”	42
„Virusul este nedetectabil”	43
„Sfântul Nectarie m-a salvat de la moarte”	46

„Doctorii îl declaraseră muribund”	52
„Multe poate schimba rugăciunea”	54
„Medicul i-a spus că nu știe exact ce s-a întâmplat”	61
„Tusea s-a oprit”	65
„Aveam un nodul destul de mare, mobil”	67
„Am reușit să fac mult doritul autotransplant”	69
„O diferență enormă între ecografii”	70
„Mi-am primejduit viața de aici”	74
„Acum Nectaria are 10 luni”	76
„Nu știam dacă mai sunt o ființă umană”	78
„Nașterea a trecut foarte repede”	83
„Tu n-ai nimic, nu mai ai cancer!”	85
„Minunile nu pot fi cuprinse în cuvinte”	87
„Tatăl meu a fost diagnosticat cu cancer la colon”	90
„Medicul a spus că este o minune”	90
„Transaminazele scăzuseră fără niciun tratament”	92
„Mama mea a fost diagnosticată cu cancer mamar”	95
„Atât de multe minuni...”	95
„Am fost diagnosticată cu infertilitate”	97
„Știi, nașa e însărcinată!”	98
„Sunt un alt om acum”	99
„Copilul s-a născut cu suferință fetală”	101
„Era o durere spre leșin”	102
„Eram distruși, și eu, și soțul meu”	103
„Un caz concret de ajutor”	106
„Am devenit masivă și oasele mele s-au lățit”	108
„Am crezut că toată lumea se prăbușește în jurul meu” ...	109
„Socrul meu a făcut un infarct”	110
„Spectaculoase analize, extraordinare!”	111
„Hematomul evolua mai repede decât sarcina”	114
„M-am ars foarte tare la un deget”	115
„Am rămas însărcinată cu cel de-al doilea copilăș”	116

„Am o boală mai exotică: lyme”	117
„Situația devenise alarmantă”	117
„Copilul a fost lăsat acasă”	118
„Băiete, spune-i mamei tale atât: Nectarie”	118
„Am avut un vis ciudat”	119
„Nu a fost decât intervenția sfântului”	122
„Mergeți de urgență la doctor!”	124
„Mai bine mă chinui ca și până acum...”	126
„Sfântul nu ne-a lăsat”	128
„Operația a decurs bine”	130
„Eram uimită că sfântul mă ajutase așa de repede”	131
„Tata era disperat, plângea tot timpul”	133
„Nu am luat niciun tratament”	134
„Sfântul m-a ajutat cu gemenii”	135
„Nu mai este niciun nodul”	137
„În disperarea mea, am citit acatistul”	140
„Am început să cred în minuni”	141
„Starea de sănătate a început să se amelioreze”	142
„Avem credința că ne va ajuta și în continuare!”	143
„Băiețelul meu s-a făcut sănătos”	144
„Eram disperată și bântuită de gânduri negre”	145
„În fiecare clipă, un sfânt mijlocește pentru noi”	146
„Tumorile mi se micșoraseră foarte mult”	149
„Leucemia ne-a adus cu picioarele pe pământ”	152
„Placenta s-a lipit de uter”	153
„Toate analizele i-au ieșit bine”	153
„Are și darul de a ajuta femeile să nască ușor”	156
„Nu se mai vede nici urmă de chist”	157
„Aveam virusul HPV”	159
„Am uitat ce înseamnă durerea”	161
„Dragul Sfânt Nectarie îmi ascultase rugăciunile”	162
„M-am refăcut foarte repede după naștere”	165

„S-a dovedit a nu fi vorba de niciun cancer”	168
„Nu mai simţeam durerea de stomac”	168
„La a cincea sarcină m-am simţit neputincioasă”	169
„Ajutător minunat în cazuri grave”	170
„Nodulii s-au micşorat mult”	174
„Minunile continuă în fiecare zi”	174
„Din punct de vedere medical este vindecată”	177
„Copilul nu a mai mişcat două zile”	178
„Toată viaţa mea s-a prăbuşit”	179
„Am fost diagnosticată cu cancer ovarian”	181
„Am fost în pragul morţii”	185
„Sfinte Nectarie, ai milă de mama mea!”	187
„Ştiu că sfântul meu drag a mijlocit iarăşi pentru mine”	188
„Am avut doar câteva dureri înainte de naştere”	190
„Întotdeauna a răspuns imediat la rugăciunile mele”	192
„Sfântul Nectarie m-a întors la Bunul Dumnezeu”	196
„O metodă dumnezeiască de vindecare”	199
„Am simţit ca şi cum cineva îmi sfredelea în uter”	206
„Sfântul este viu”	208
„Acel nodul s-a micşorat”	210
„Durerea a dispărut în totalitate”	213
„Am simţit cum se ridica boala de la mine..”	215
„Biopsia ne-a dat liniştea cuvenită”	216
„Sfinţii lucrează împreună”	218
„Gata, nu mai merg la biserică”	221
„De ce eu, Doamne? De ce eu?”	223
Medicul oncolog mi-a zis: „Mulţumiţi Cerului”	227
„Mergeţi la moaştele lui..”	229

Nota editorului: <i>O mărturie de suflet</i>	231
--	-----

ANEXE

Din învățăturile sfinților despre crucea bolnavului	237
---	-----

Cuvinte despre boală, înfruntarea bolii și îngrijirea bolnavilor	259
---	-----

CANONUL DE RUGĂCIUNE AL BOLNAVULUI.....	315
---	-----

CANON DE RUGĂCIUNE PENTRU COPILUL BOLNAV	323
--	-----

ACATIST PENTRU IZBĂVIREA DE BOALĂ.....	332
--	-----

ACATISTUL SFÂNTULUI IERARH NECTARIE DIN EGHINA, NOUL FĂCĂTOR DE MINUNI	349
---	-----

<i>Precizare editorială</i>	370
-----------------------------------	-----

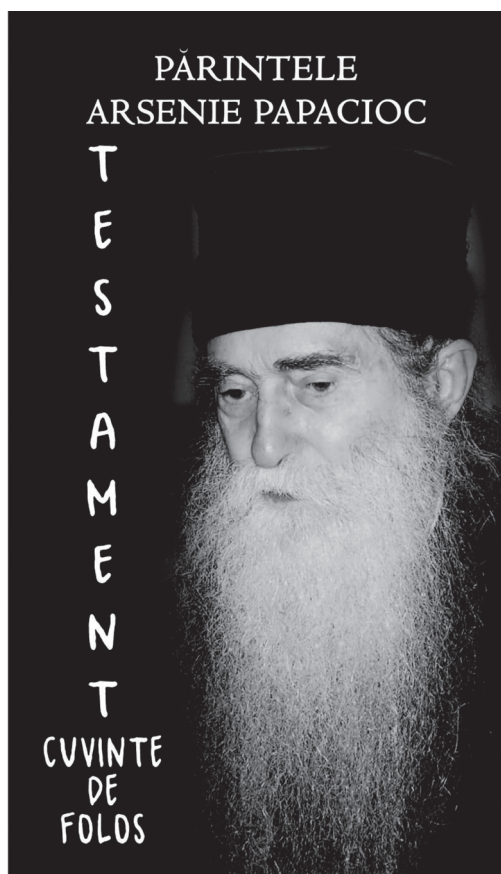
În aceeași colecție au apărut:

Cartea de față ne prezintă minunile făcute de Sfântul Nectarie și de alți sfinți în viața doamnei Maria-Liliana Manolache. Un text uimitor, care ne ajută să înțelegem faptul că și în vremurile noastre Dumnezeu lucrează ca în vremurile de demult, acolo unde găsește credință.

Doamna Maria-Liliana Manolache este cunoscută cititorilor din România printr-un fragment din volumul de față, cu titlul „Operată de Sfântul Nectarie”, anexat volumului *Sfântul Nectarie – Minuni în România* și reprodus în revista „Familia ortodoxă”.

Trăind departe de țară, în Tesalonic, cu sufletul este aproape de pământul natal și, prin această carte, își deschide sufletul pentru a le vorbi drept-credincioșilor din România despre minunile pe care le-a trăit...

Părintele Arsenie Papacioc este unul dintre cei mai mari duhovnici pe care neamul românesc i-a avut în secolul al XX-lea și la începutul secolului XXI. În cartea de față sunt adunate câteva interviuri în care părintele vorbește despre importanța mărturisirii drepte credințe în aceste vremuri de apostazie.

Cei care nu l-au cunoscut pe părintele față către față se vor bucura să se hrănească din cuvintele sale, pline de putere. Iar cei care l-au cunoscut vor avea bucuria de a-l regăsi, regăsindu-i cuvintele.

Testamentul său e simplu, și l-a repetat de sute și poate de mii de ori în fața mulțimii de pelerini veniți să ia binecuvântare. E vorba de îndemnul de a apăra Ortodoxia fără teamă, și dacă este nevoie chiar cu prețul vieții...

Viata, minunile și acatistul Părintelui Ilie Lăcătușu

Un slujitor devotat pentru Hristos a fost preotul Ilie Lăcătușu, de loc din județul Vâlcea, care a petrecut mai mulți ani în închisori și a pățimit ca un martir. În toamna anului 1998, la 15 ani de la moartea sa, a fost găsit întreg și neputred în mormânt, ca semn că Dumnezeu a primit jertfa lui și l-a numărat în ceata celor drepti.

Părintele Ioanichie Bălan

Toate semnele pledează pentru sfințenia părintelui Ilie, venerarea populară și pietatea pe care moaștele lui le trezesc în popor lucrează continuarea predicării sfinte pe care el a făcut-o, și în viață fiind...

Părintele Gheorghe Calciu-Dumitreasa

Părintele Ilie Lăcătușu trebuie cinstit ca un sfânt, pentru că este un argument puternic împotriva materialismului și a rătăcirii idolatre. I se pot înălța rugăciuni oricând, pentru că sfinții sunt adevăratele mărturii ale vieții noastre ortodoxe, chiar în vremurile în care trăim.

Părintele Justin Pârvu

Or să se bată cu noi și morți; iar noi o să fim alături de voi,
ca să ne apărați. Și morți vom izbândi!
Părintele Gheorghe Calciu

MĂRTURISITORII

DIN ÎNCHISORILE COMUNISTE

Minuni. Mărturii. Repere

Cândva, au mărturisit un crez, iar mulți au plătit cu viața pentru aceasta. „Acum, ne veghează din împărăția cerurilor”, cum spune titlul unui capitol din această carte și cum Însuși Hristos a făgăduit celor care aveau să-I urmeze învățătura. Cândva, au fost ocărăți și înjosiți cum un om cu mintea întreagă nici nu-și poate închipui. Acum, sunt cinstiți în biserici și mănăstiri din toată lumea, asemenea unor sfinți, precum și sunt. Cândva, au fost călcați în picioare, iar trupurile lor, aruncate în gropi necunoscute. Acum, osemintele lor, pe care se văd încă urmele schingiuirilor, izvorăsc mir și fac minuni. Așa a hotărât Bunul Dumnezeu să răsplătească celor care, drept răspuns pentru chinurile îndurate, au zis, asemenea martirului Mircea Vulcănescu pe patul morții: „Să nu ne răzbunați.” Această carte vorbește nu doar despre mărturisirea lor din temnițele comuniste ori de după eliberarea unora dintre ei din închisoare, ci și despre mărturia pe care chiar Dumnezeu o dă pentru ei, prin harul revărsat asupra celor care le cinstesc moaștele.

PĂRINTELE ADRIAN FĂGEȚEANU

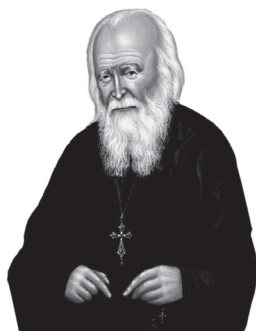

VIATA MEA MĂRTURIA MEA

Părintele Adrian (Făgețeanu) a fost o figură rară în cadrul neamului nostru, pentru că din fragedă copilărie acest om s-a arătat a fi ales de Dumnezeu, pregătit parcă pentru o misiune aparte pentru Ortodoxia românească. Încercările și întâmplările miraculoase din copilăria lui vin să ne întărească această convingere. Părintele Adrian a fost ales din pânțelele maicii sale să fie un ostaș luptător în armata lui Hristos, atât pe plan religios, cât și pe plan cultural. A fost omul suferinței, un corifeu al suferinței, începând cu Antonescu și până în prezent, el a fost mînea de lovitură a tuturor politicienilor. Este omul care a trăit o viață de ascet și isihast și a sfârșit ca un mucenic.

Părintele Justin Pârvu

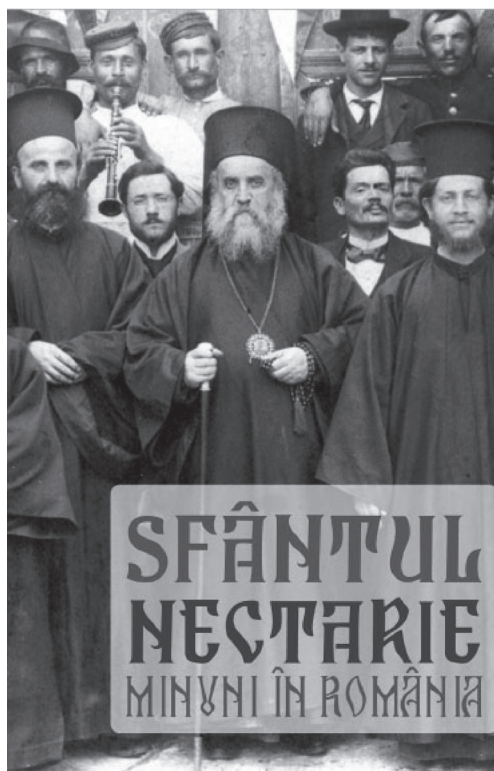
Danion Vasile

DUHOVNICUL. RUGĂCIUNEA. POSTUL

Bazându-se pe propria experiență duhovnicească, dar și pe cea a sfinților și a oamenilor cu viață îmbunătățită din vremurile de demult și din cele mai de pe urmă, autorul plantează, prin demersul său scriitoricesc, „indicatoare” în calea cititorului dornic să pornească pe drumul desăvârșirii în Hristos, dar nedumerit și dezorientat, asaltat de ispitele lumii în care trăiește și neștiind cum să facă primii pași pe calea nou-aleasă. Tonul familiar, uneori chiar glumeț, dialogul cu persoane, în general tinere, care și-au exprimat preocupările reale în cadrul unor conferințe sunt menite să-i înlesnească celui interesat înțelegerea celor mai importante aspecte ale vieții duhovnicești: alegerea unui duhovnic și ascultarea de acesta, rugăciunea ca „împreunare a minții cu Dumnezeu” (Sfântul Macarie cel Mare), postul ca armă împotriva patimilor.

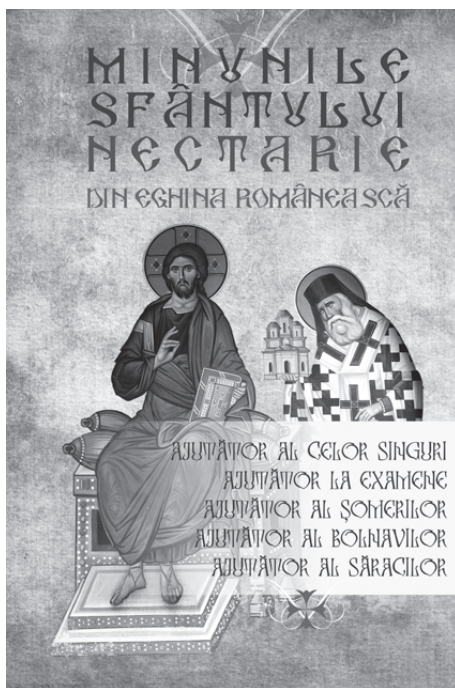

Fiecare carte are viața ei. Fiecare carte schimbă, mai mult sau mai puțin, viețile cititorilor ei. Unele, în bine, altele, în rău. Din prima categorie face parte și volumul *Sfântul Nectarie – Minuni în România*, una dintre cărțile care au avut parte de cele mai multe și mai impresionante comentarii de la cititori. O parte au fost adunate în volumul *Sfântul Nectarie – Vindecări minunate*, iar cealaltă în volumul *Minunile Sfântului Nectarie din Eghina românească*.

Mulțimea de cititori care au citit această carte (apărută în anul 2011 la Editura Egumenița din Galați și reeditată în anul 2011 la Editurile Areopag și Meditații) și care mărturisesc că le-a schimbat viața este atât de mare, încât lucrarea nu ar trebui să aibă nevoie de nicio altă prezentare. Mai ales că prezintă minunile făcute în țara noastră de Sfântul Ierarh Nectarie din Eghina, cel mai cunoscut sfânt făcător de minuni al vremurilor noastre.

Danion Vasile

În pregătire:

După ce am tipărit volumul *Sfântul Nectarie – Minuni în România* am primit – prin poștă sau în format electronic –, o mulțime de noi mărturii. O parte dintre ele, legate de ajutorul primit de bolnavi în urma rugăciunilor către Sfântul Nectarie, au fost incluse în volumul *Vindecări minunate*. Dar am primit și multe mărturii legate de alte tipuri de ajutor – primit de oameni deznădăjduiți, de oameni fără loc de muncă, de oameni care voiau să își întemeieze o familie etc. Așa că intenționez să tipăresc o nouă carte, care va fi intitulată *Minunile Sfântului Nectarie din Eghina românească*.

Îi rog pe toți cei care vor să dea mărturii pentru a fi incluse în această carte să le trimită pe e-mail danionvasile@yahoo.com sau prin poștă, pe adresa editurii Meditații (Str. Bahluiului nr. 1, sector 1, București, C.P. 41-128), – cu mențiunea pe plic „Noi mărturii”.

Mărturiile respective, alături de cele din această carte, vor fi postate pe www.sfantulnectariedineghina.ro.

Danion Vasile

